

DEPARTAMENT DE LA PRESIDÈNCIA

LLEI

8/2004, de 23 de desembre, d'horaris comercials.

EL PRESIDENT

DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Sia notori a tots els ciutadans que el Parlament de Catalunya ha aprovat i jo, en nom del Rei i d'acord amb el que estableix l'article 33.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, promulgo la següent

LLEI

PREÀMBUL

Aquesta Llei vol preservar el model comercial català, que es caracteritza per l'equilibri entre els diferents formats del comerç detallista sobre la base d'una important presència de la petita i mitjana empresa comercial en el teixit urbà.

El comerç urbà de proximitat exerceix una funció social molt important. D'una banda, és un element essencial en la configuració del territori i la vertebració dels pobles, les ciutats i els barris de Catalunya, i els fa més convencionals i segurs. De l'altra, garanteix el proveïment de les persones que, per edat o altres circumstàncies, tenen dificultats de mobilitat. En aquest sentit, el comerç urbà constitueix un dels màxims exponents del nostre estil de vida i del nostre model de ciutat mediterrània.

El comerç urbà de proximitat, integrat majorment per empreses petites, compleix també una funció econòmica important, atès que és un factor clau en la creació de treball autònom i en la redistribució de la renda.

El Govern i el Parlament de Catalunya han d'exercir les competències que els atorga l'Estatut d'autonomia en matèria de comerç interior i, per tant, han d'adoptar les mesures d'ordenació necessàries per a garantir l'equilibri entre els diversos formats de comerç. Altrament, es generaria un procés de desertització dels centres urbans i una alteració sensible, quantitativament i qualitativament, de l'ocupació en el comerç.

En aquest context, la regulació dels horaris és un element cabdal de l'ordenació del comerç. D'una banda, cal que els horaris comercials permetin atendre de manera adequada les necessitats de la població i que facilitin la compra en aquells moments de l'any en què es generen puntes de demanda. De l'altra, han de fer possible l'equilibri entre les grans empreses de distribució i el conjunt d'empreses petites i mitjanes que configuren el comerç urbà de proximitat. Finalment, han de tenir molt en compte el dret dels treballadors i treballadores del comerç de compaginar la vida laboral amb les relacions personals i familiars.

Cal recordar, finalment, que la Resolució del Parlament Europeu del 12 de desembre de 1996, sobre el treball dominical, demanava als estats membres que prestessin l'atenció deguda a les tradicions culturals, socials i religioses i també a les necessitats familiars dels ciutadans, i que reconeguessin el caràcter especial del diumenge com a dia de descans. En aquest sentit, els demanava que ajustessin la normativa d'obertura dels comerços a la normativa sobre temps de

treball del personal treballador assalariat pel que fa al dit descans dominical.

Article 1

Horari general

1. Tots els establiments comercials de venda al públic de mercaderies poden establir l'horari d'activitat, amb ple respecte del dret reconegut per la normativa vigent del sector als treballadors i les treballadores, tenint en compte les normes següents:

a) Els establiments comercials no poden romandre oberts ni realitzar cap activitat de venda entre les 22.00 h i les 7.00 h. Els dies 24 i 31 de desembre els establiments comercials han d'avançar l'horari de tancament a les 20.00 h.

b) El nombre màxim d'hores diàries en què els establiments comercials poden romandre oberts és de dotze.

c) El temps setmanal d'obertura dels establiments comercials els dies feiners és de setanta-dues hores, com a màxim.

d) El nombre de diumenges i festius en què els establiments comercials poden romandre oberts és de vuit l'any en total.

e) Els establiments comercials han de romandre tancats els dies 1 de gener, 1 de maig, 11 de setembre i 25 de desembre.

2. Els comerciants, dins els límits establerts en l'apartat 1, poden fixar lliurement la distribució de l'horari general durant els dies feiners de la setmana, i també l'horari corresponent als diumenges i festius d'activitat autoritzada.

3. La Direcció General de Comerç pot autoritzar la modificació de la franja horària establerta per la lletra a de l'apartat 1 per als establiments situats en un determinat terme municipal, amb la sol·licitud motivada prèvia de l'ajuntament, que ha d'aportar l'informe del consell comarcal, i amb la comunicació prèvia al consell assessor en matèria de comerç local, si no comporta increment del temps setmanal d'obertura en dies feiners.

Article 2

Exclusions de l'horari general

1. Les limitacions a què es refereix l'article 1 no afecten els casos següents:

a) Els establiments dedicats essencialment a la venda de productes de pastisseria, rebosteria, xurreria, pa, plats preparats, premsa, flors i plantes, i les anomenades botigues de conveniència.

b) Els establiments instal·lats en punts fronterers, estacions i mitjans de transport terrestre, marítim i aeri.

c) La venda de combustibles i carburants.

d) Els establiments comercials situats en municipis turístics, d'acord amb el que estableix l'article 3.

e) Els establiments comercials situats en l'entorn immediat dels mercats de marxants durant el mateix horari en què es faci el mercat. Els ajuntaments, amb la delimitació prèvia de l'àrea corresponent, han d'autoritzar l'obertura d'aquests establiments i l'autorització acordada s'ha de comunicar a la Direcció General de Comerç.

f) Les farmàcies, que es regeixen per la normativa específica corresponent.

g) Els establiments comercials situats en locals o recintes d'afluència turística com ara museus, monuments i centres recreatius turístics, i que hi estan directament vinculats pel producte comercialitzat.

h) Els establiments comercials situats en establiments hotelers sempre que l'activitat que s'hi desenvolupi tingui caràcter permanent i no s'hi pugui accedir directament des del carrer. No s'inclouen en aquest supòsit les activitats comercials ocasionals fetes en sales d'hotels, de restaurants i similars habilitades a aquest efecte, que es regeixen d'acord amb l'article 1, llevat de les subhastes d'obres d'art expressament autoritzades per la Direcció General de Comerç.

i) Els establiments de venda personalitzada o en règim d'autoservei els titulars dels quals són petites o mitjanes empreses comercials, sempre que la superfície de venda no superi l'establerta per reglament per al format d'autoservei, com a màxim, i tinguin una oferta orientada exclusivament a productes de compra quotidiana d'alimentació. L'obertura d'aquests establiments en diumenges i dies festius s'ha de circumscriure a la franja horària compresa entre les 7.00 h i les 15.00 h.

j) Els establiments de venda personalitzada o en règim d'autoservei dels quals són titulars petites o mitjanes empreses comercials, situats en municipis de menys de cinc mil habitants, sempre que la seva superfície de venda no superi l'establerta per reglament per al format d'autoservei, com a màxim, amb l'autorització prèvia del ple municipal i la comunicació de l'ajuntament a la Direcció General de Comerç.

2. Als efectes del que estableix aquesta Llei, s'entén per botiga de conveniència l'establiment comercial la superfície de venda del qual no supera els 500 m² i que distribueix l'oferta de manera similar entre tots i cadascun dels grups d'articles següents: llibres, diaris i revistes; productes d'alimentació; discos i vídeos; joguines, regals i articles diversos. Aquests establiments han de romandre oberts al públic, com a mínim, divuit hores al dia durant tot l'any.

3. Els establiments situats en municipis turístics, les botigues de conveniència i els establiments a què fa referència la lletra i de l'apartat 1 han d'avançar també l'horari de tancament a les 20.00 h els dies 24 i 31 de desembre, i romandre tancats els dies 1 de gener, 1 de maig, 11 de setembre i 25 de desembre.

4. Per raons d'ordre públic, els ajuntaments poden acordar l'obligatorietat de tancament en horari nocturn d'establiments que pretenguin acollir-se a qualsevol de les causes d'exclusió de l'horari general establertes per aquest article, amb la comunicació prèvia al consell assessor en matèria de comerç local i a la Direcció General de Comerç.

Article 3

Determinació dels municipis turístics

1. Als efectes del que estableix aquesta Llei, s'entén per municipi turístic, el municipi en què, per afluència estacional, la mitjana ponderada anual de població és superior al nombre de residents i el nombre d'allotjaments turístics i segones residències superior al nombre d'habitats de residència primària, o que és un lloc de gran afluència de visitants per motius turístics.

2. Per a determinar els municipis turístics exceptuats del règim general, cal la proposta motivada de l'òrgan competent de l'ajuntament directament afectat, la qual ha d'especificar si l'exclusió es demana per a la totalitat del municipi o només per a una part, i indicar el període de l'any al qual se circumscriu la sol·licitud

i la franja horària d'obertura diària sol·licitada, i a la qual s'han d'adjuntar els informes següents:

a) Informe de la cambra de comerç de l'àmbit territorial afectat.

b) Informe de les associacions o agrupacions de comerciants detallistes més representatives del sector comercial en l'àmbit territorial afectat.

c) Informe de les agrupacions més representatives de persones consumidores i usuaris, en l'àmbit territorial afectat.

d) Informe de les organitzacions sindicals més representatives en l'àmbit territorial afectat.

e) Informe del consell comarcal.

3. La Direcció General de Comerç és l'òrgan competent per a aprovar o denegar la proposta a què es refereix l'apartat 2 i, si convé, modificar-la en els termes oportuns, amb l'informe previ de la Direcció General de Turisme.

4. La proposta a què es refereix l'apartat 2 es considera aprovada si no s'ha dictat resolució expressa en el termini de tres mesos, a comptar de la presentació juntament amb tota la documentació preceptiva.

Article 4

Publicitat de l'horari comercial

Els establiments comercials han d'exposar l'horari adoptat de manera que la informació sigui visible al públic, fins i tot amb l'establiment tancat.

Article 5

Tipificació de les infraccions

Les infraccions al règim d'horaris comercials que tipifica aquesta Llei són les següents:

a) L'obertura de l'establiment comercial en horari no autoritzat.

b) L'incompliment del temps màxim d'obertura de l'establiment comercial.

c) L'obertura de l'establiment comercial en diumenge o dia festiu no inclòs en el calendari anual.

d) La manca d'exposició de l'horari d'obertura de l'establiment comercial de manera visible al públic, fins i tot amb l'establiment tancat.

Article 6

Classificació de les infraccions

Les infraccions tipificades per aquesta Llei es classifiquen en lleus, greus o molt greus en funció dels criteris establerts pels articles 7, 8 i 9.

Article 7

Infraccions lleus

Són infraccions lleus les tipificades per l'article 5, sempre que no es puguin qualificar de greus o molt greus segons el que estableixen els articles 8 i 9.

Article 8

Infraccions greus

Són infraccions greus:

a) La reincidència en la comissió d'infraccions tipificades per les lletres a, b i c de l'article 5, qualificades de lleus, en un mateix període de dos anys.

b) Les infraccions a aquesta Llei si l'empresa infractora, dins l'àrea d'influència de l'establiment, supera la quota del deu per cent en un sector determinat de l'activitat comercial.

c) Les infraccions a aquesta Llei si l'empresa infractora fa publicitat, per qualsevol mitjà de difusió, de l'obertura no autoritzada.

Article 9

Infraccions molt greus

Són infraccions molt greus:

a) La reincidència en la comissió d'infraccions qualificades com a greus dins un mateix període de dos anys, sempre que no sigui com a conseqüència de reincidència en la comissió d'infraccions lleus.

b) Les infraccions a aquesta Llei si l'empresa infractora, dins l'àrea d'influència de l'establiment, supera la quota del vint per cent en un sector determinat de l'activitat comercial.

Article 10

Sancions

1. Les infraccions tipificades per aquesta Llei, amb la instrucció prèvia de l'expedient administratiu corresponent, són sancionades mitjançant l'aplicació de les multes següents:

a) Les infraccions lleus, amb una multa de fins a 60.000 euros.

b) Les infraccions greus, amb una multa d'entre 60.001 euros i 300.500 euros.

c) Les infraccions molt greus, amb una multa d'entre 300.501 euros i 600.000 euros.

2. Per a graduar l'import de la sanció, cal tenir en compte:

a) La superfície de venda de l'establiment.

b) La pertinença a una gran empresa o grup empresarial.

c) El volum de vendes.

d) La quantia del benefici il·lícit obtingut com a conseqüència de l'actuació infractora.

e) El grau d'intencionalitat de la infracció.

f) El termini de temps durant el qual s'hagi estat cometent la infracció.

g) La reincidència.

3. Si l'empresa o el grup d'empreses a què pertany l'establiment supera el vint per cent de la quota de mercat en el conjunt de Catalunya, s'ha d'aplicar la sanció corresponent en el grau màxim.

Article 11

Reincidència

Als efectes del que estableix aquesta Llei es considera que hi ha reincidència si, en cometre una infracció, el culpable ha estat sancionat anteriorment mitjançant una resolució administrativa ferma. No es consideren els antecedents infractors cancel·lats.

Article 12

Cancel·lació d'antecedents

1. Es consideren cancel·lats els antecedents infractors quan han transcorregut:

a) Dos anys, en les infraccions lleus.

b) Tres anys, en les infraccions greus.

c) Cinc anys, en les infraccions molt greus.

2. Els terminis establerts en l'apartat anterior comencen a comptar l'endemà del dia en què hagi esdevingut ferma la resolució sancionadora.

Article 13

Inspecció, procediment i òrgans sancionadors

1. Els ajuntaments han d'exercir les facultats d'inspecció i instrucció del procediment que preveu aquesta Llei, amb caràcter general. Pel que fa a la potestat sancionadora dels ajuntaments correspon a l'òrgan competent imposar sancions fins al límit de 60.000 euros.

2. Correspon al departament competent en matèria de comerç la imposició de sancions per la comissió d'infraccions lleus i greus.

3. Correspon al Govern de la Generalitat la imposició de sancions per la comissió d'infraccions molt greus.

Article 14

Multes coercitives

Els ajuntaments i el departament competent en matèria de comerç poden imposar multes coercitives fins a un límit de 6.000 euros.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera

Caràcter supletori de la Llei 1/1990

La Llei 1/1990, del 8 de gener, sobre la disciplina del mercat i de defensa dels consumidors i dels usuaris, és aplicable amb caràcter supletori a aquesta Llei en tot allò que no regula expressament aquest text.

Segona

Calendari dels diumenges i festius d'activitat autoritzada

El departament competent en matèria de comerç, amb audiència prèvia del consell assessor en matèria de comerç de la Generalitat, ha d'establir anualment, mitjançant un ordre, el calendari dels diumenges i festius en què poden romandre oberts els establiments comercials.

Tercera

Venda de productes culturals la diada de Sant Jordi

La venda de productes culturals la diada de Sant Jordi es regeix pel que estableix el Decret 118/1995, del 3 d'abril, sobre la venda de productes culturals la diada de Sant Jordi.

Quarta

Ajuntaments que no disposen de consell assessor en matèria de comerç

Si els ajuntaments no disposen de consell assessor en matèria de comerç, per a les comunicacions que preveu aquesta Llei, poden adreçar-se al consell assessor de la Generalitat en matèria de comerç.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

Els municipis que han estat considerats turístics a efectes d'horaris comercials en virtut del procediment establert pel Decret 41/1994, del 22 de febrer, mantenen el règim autoritzat.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

A partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei queda derogada qualsevol disposició de rang igual o inferior que s'hi oposi.

DISPOSICIONS FINALS

Primera

Desplegament

S'autoritza el Govern i el conseller o consellera competent en matèria de comerç perquè dictin les normes necessàries per a desplegar i aplicar aquesta Llei.

Segona

Entrada en vigor

Aquesta Llei entra en vigor el dia 1 de gener de 2005.

DEPARTAMENT DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES

Per tant, ordeno que tots els ciutadans als quals sigui d'aplicació aquesta Llei cooperin al seu compliment i que els tribunals i les autoritats als quals pertorqui la facin complir.

Palau de la Generalitat, 23 de desembre de 2004

PASQUAL MARAGALL I MIRA
President de la Generalitat de Catalunya

JOSEP HUGUET I BIOSCA
Conseller de Comerç, Turisme i Consum
(04.351.074)

*

ORDRE

PTO/458/2004, de 16 de desembre, sobre els fitxers que contenen dades de caràcter personal de l'Institut Cartogràfic de Catalunya del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

La Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, estableix en el seu article 20 que la creació, modificació o supressió de fitxers de les administracions públiques només pot fer-se mitjançant disposició general publicada al BOE o al diari oficial que correspongui.

Per la seva part, la disposició addicional tercera de la Llei 5/2002, de 19 d'abril, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades disposa que els consellers de la Generalitat, dins l'àmbit de les competències respectives, resten habilitats per a la creació, la modificació i la supressió, mitjançant ordre, dels fitxers que siguin pertinents. Així mateix, aquesta Agència, d'acord amb el que disposa la Llei 5/2002, té atribuïdes les competències per exercir les funcions de control sobre els tractaments de dades de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, tal com estableix l'article 3.1.

Pel que fa a la seguretat de les dades personals, el Reial decret 994/1999, d'11 de juny, aprova el Reglament de mesures de seguretat dels fitxers automatitzats que continguin dades de caràcter personal que n'estableix tres nivells: bàsic, mitjà i alt.

En aquests moments es planteja la conveniència d'adequar els fitxers que contenen dades de caràcter personal de l'Institut Cartogràfic de Catalunya del Departament de Política Territorial i Obres Públiques al marc jurídic regulador de la protecció de dades personals, de manera que es garanteixi la màxima transparència en el tractament de les dades de caràcter personal i així assegurar a la ciutadania l'exercici de les seues legítims drets.

En conseqüència, de conformitat amb el que disposa l'article 20 de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, atesa la disposició addicional tercera de la Llei 5/2002, de 19 d'abril, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, d'acord amb l'article 4 del Reglament de mesures de seguretat dels fitxers automatitzats que continguin dades de caràcter personal aprovat pel Reial decret 994/1999, d'11 de juny i (...) el dictamen de la Comissió Jurídica Assessora,

ORDENO:

Article 1

1.1 Els fitxers que contenen dades de caràcter personal de l'Institut Cartogràfic de Catalunya del Departament de Política Territorial i Obres Públiques són els que figuren a l'annex 1 d'aquesta Ordre.

1.2 Aquests fitxers estan subjectes, a tots els efectes, al que preveu la Llei orgànica, 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, la Llei 5/2002, de 19 d'abril, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades i la resta de normativa d'aplicació en matèria de protecció de dades de caràcter personal.

Article 2

En cada fitxer es regula el seu tractament i s'estableix, en el mateix annex, la denominació

del fitxer, la finalitat del fitxer i els usos previstos; les persones i els col·lectius afectats o obligats a subministrar dades de caràcter personal; el procediment de recollida de les dades de caràcter personal; l'estructura bàsica del fitxer i la descripció del tipus de dades de caràcter personal que contenen; les cessions de dades previstes i, si s'escau, les transferències de dades que es prevegin a països tercers; els òrgans responsables del fitxer; els serveis o unitats en les quals es poden exercir els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició; les mesures de seguretat amb indicació del nivell bàsic, mitjà o alt exigible.

Article 3

Les persones titulars dels òrgans responsables de cada fitxer que conté dades de caràcter personal especificats en l'annex 1 d'aquesta Ordre han d'adoptar les mesures tècniques, de gestió i organitzatives necessàries per tal de garantir la confidencialitat, la seguretat de conformitat amb el nivell assignat i la integritat de les dades, així com també totes aquelles mesures destinades per fer efectives les garanties, les obligacions i els drets de la ciutadania reconeguts a la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, i en les normes reglamentàries vigents.

DISPOSICIÓ FINAL

Aquesta Ordre entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació al DOGC.

Barcelona, 16 de desembre de 2004

JOAQUIM NADAL I FARRERAS
Conseller de Política Territorial
i Obres Públiques

ANNEX 1

Fitxers que contenen dades de caràcter personal de l'Institut Cartogràfic de Catalunya del Departament de Política Territorial i Obres Públiques

Nom del fitxer: Clients/clientes de la botiga virtual.

Finalitats i usos: gestió i facturació dels productes de l'Institut Cartogràfic de Catalunya que s'adquireixen via telemàtica mitjançant la botiga virtual de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Lliurament dels productes.

Persones i col·lectius afectats: clients/clientes de la botiga virtual de l'Institut Cartogràfic de Catalunya.

Procediment de recollida de dades: dades obtingudes directament de la persona interessada o del seu representant legal que es recullen via telemàtica per transmissió electrònica.

Estructura bàsica i tipus de dades de caràcter personal:

Dades identificatives: nom i cognoms, adreça postal i electrònica, NIF, telèfon.

Dades d'informació comercial relativa a les comandes: data de comandes, productes adquirits i import.

Cessions de dades de caràcter personal i, en el seu cas, transferència de dades que es preveuen a països tercers: a l'Agència Estatal d'Administració Tributària, quan correspongui segons la legislació tributària, d'acord amb el que disposa l'article 94.5 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 64

Dijous, 15 de desembre de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 75

Í N D E X

Proposta

de reforma del Reglament del Parlament (tram. 211-00001/07) (p. 3)

Projecte de llei

d'equipaments comercials (tram. 200-00024/07) (p. 16)

Projecte de llei

de modificació de la Llei 8/2004, del 23 de desembre, d'horaris comercials (tram. 200-00041/07) (p. 31)

Projecte de llei

de reforma parcial de diversos preceptes legals en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca, comerç, salut i treball (tram. 200-00022/07) (p. 38)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre quin balanç fa dels dos anys de govern en matèria de polítiques socials (tram. 317-00185/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre si està satisfet del compliment dels acords del Tinell durant aquests dos anys (tram. 317-00183/07) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre com preveu el Govern encarar la recta final de la negociació de l'Estatut (tram. 317-00186/07) (p. 45)

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa del Pla d'infraestructures del transport de Catalunya (tram. 317-00187/07) (p. 46)

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de l'acció política i de govern dels dos anys de legislatura transcorreguts i de les perspectives de futur (tram. 317-00184/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre les irregularitats detectades en l'Institut de Desenvolupament per a les Comarques de l'Ebre (Idece) (tram. 310-00496/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció als malalts d'Alzheimer (tram. 310-00497/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre quines iniciatives preveu endegar perquè els ciutadans de Castelldefels (Baix Llobregat) deixin de patir els sorolls que pateixen des del 27 d'octubre de 2005 (tram. 310-00492/07) (p. 50)

al Consell Executiu sobre la prevenció dels accidents de trànsit a les carreteres catalanes (tram. 310-00491/07) (p. 51)

→

al Consell Executiu sobre quines actuacions preveu respecte a l'Agència Catalana de Notícies
(tram. 310-00483/07) (p. 53)

al Consell Executiu sobre quines previsions té el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca
per a la implantació del nou sistema de classificació i pesatge als escorxadors
(tram. 310-00489/07) (p. 54)

al Consell Executiu sobre quines mesures duu a terme per fomentar el creixement del sector cooperatiu
a Catalunya (tram. 310-00493/07) (p. 55)

al Consell Executiu sobre com preveu millorar l'atenció a les malalties de càncer de mama
(tram. 310-00494/07) (p. 56)

Projecte de llei

del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat de Catalunya
(tram. 200-00017/07) (p. 57)

Declaració

institucional d'adhesió a la Declaració de La Gomera, contra l'explotació dels infants
(tram. 401-00023/07) (p. 65)

Declaració

institucional amb motiu del Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat (tram. 401-00024/07) (p. 65)

Proposició de llei

sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs
de designació parlamentària i sobre els criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat
(tram. 202-00073/07) (p. 66)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre el Projecte de llei orgànica d'educació (LOE) i el desenvolupament
del Pacte nacional d'educació (tram. 300-01001/07) (p. 69)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la línia 12 del metro (tram. 300-01002/07) (p. 74)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política d'atenció i integració de les persones amb discapacitats
(tram. 300-01003/07) (p. 76)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 302-00147/07) (p. 83)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la inclusió a l'escola (tram. 302-00148/07) (p. 87)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre l'educació (tram. 302-00149/07) (p. 89)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les infraestructures (tram. 302-00150/07) (p. 92)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el procés de reforma
de la Llei orgànica 6/2001, d'universitats (tram. 302-00151/07) (p. 97)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 75

La sessió s'obre a les nou del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, i els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, de Governació i Administracions Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Comerç, Turisme i Consum.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei d'equipaments comercials (tram. 200-00024/07). Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 258-A).

2. Projecte de llei de modificació de la Llei 8/2004, del 23 de desembre, d'horaris comercials (tram. 200-00041/07). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única. (Text presentat: BOPC, 258).

3. Projecte de llei de reforma parcial de diversos preceptes legals en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca, comerç, salut i treball (tram. 200-00022/07). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 258-B).

4. Projecte de llei del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00017/07). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 258-C).

5. Proposició de llei sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs de designació parlamentària i sobre els criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat (tram. 202-00073/07). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 258).

6. Proposta de reforma del Reglament del Parlament (tram. 211-00001/07). Comissió de Reglament. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 258-D).

7. Interpелlació al Consell Executiu sobre el Projecte de llei orgànica d'educació (LOE) i el desenvolupament del Pacte nacional d'educació (tram. 300-01001/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpелlació al Consell Executiu sobre la línia 12 del metro (tram. 300-01002/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política d'atenció i integració de les persones amb discapacitats (tram. 300-01003/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 302-00147/07). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la inclusió a l'escola (tram. 302-00148/07). Sra. Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre l'educació (tram. 302-00149/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les infraestructures (tram. 302-00150/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el procés de reforma de la Llei orgànica 6/2001, d'universitats (tram. 302-00151/07). Sra. Pilar Dellunde i Clavé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb la Junta de Portaveus i l'article 62.4 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una modificació de l'ordre del dia en el sentit que se substanciï el punt número 6, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Reglament sobre la Proposta de reforma del Reglament del Parlament, com a primer punt de l'ordre del dia.

Podem aprovar per assentiment aquesta modificació? *(Pausa.)* Gràcies. Queda modificat, doncs, en aquest sentit l'ordre del dia.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

De conformitat amb la disposició final primera i el que estableix l'article 111.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, l'aprovació de la Proposta de reforma del Reglament del Parlament requereix l'aprovació en votació final per la majoria absoluta dels membres del Parlament. Aquesta votació, cal anunciar prèviament que es farà en acabar la darrera votació del Dictamen i no abans de tres quarts de deu del matí.

Proposta de reforma del Reglament del Parlament (tram. 211-00001/07)

El sisè punt de l'ordre del dia del dia, que és el primer en aquest cas, és, doncs, el debat i votació del Dictamen de la Comissió del Reglament sobre la Proposta de reforma del Reglament del Parlament. Els grups parlamentaris han demanat defensar globalment les esmenes i fixar la posició respecte a la proposta.

En primer lloc, començarem pels grups que tenen reservades esmenes o vots particulars. Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, il·lustre senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és amb goig que m'adreço a vostès

des d'aquest faristol per posicionar el Grup de Convergència i Unió respecte a la Proposta de modificació del Reglament d'aquest Parlament.

Ha estat un llarg trajecte en ponència... que, des del seu nomenament, el 24 de maig de 2004, fins al lliurement de l'informe a la Comissió, ha realitzat vint-i-set reunions, presidides per un clima de diàleg i harmonia, no exempt de discrepàncies, evidentment, però, alhora, enriquidor en conèixer el parer de tots plegats en allò que és molt important per a aquesta casa i, en conseqüència també, per al país, com és la regulació del funcionament de la cambra en tots els seus aspectes, en tot allò que se li coneix de poder fer i voler.

El Reglament que avui es proposa, en aquest sentit, procura contemplar totes les situacions, que es distribueixen en 7 títols, 21 capítols i 203 articles, que han merescut una atenció bastant, al meu parer, escrupolosa.

Val a dir que la Ponència ha disposat d'una important documentació provinent de l'experiència del funcionament de l'actual Reglament, del que ara fem servir, sobre què la Mesa i la Junta de Portaveus han anat fent modificacions i adaptacions, així com dels intents de reforma anteriors, molt especialment, i m'hi vull referir, la que es va portar a terme l'any 1997 i que finalment no va reeixir.

Aquella Ponència, nomenada el gener del 96 –més o menys va durar el mateix temps que aquesta nostra–, va acabar els treballs el juliol del 97, amb un total de 178 articles contra els 203 que avui tenim, i els grups van reservar 121 esmenes, bastantes de les quals recomanades en aquell moment. Aquella Proposta no va prosperar, i sembla oportú recordar-ho avui, no pas per la controvèrsia o la dialèctica Govern i oposició, és a dir, del Grup Parlamentari que donava suport al Govern i els grups de l'oposició, sinó per la falta d'entesa entre els grups de la mateixa oposició pel que feia referència als criteris de proporcionalitat quant al temps en les intervencions, les iniciatives parlamentàries, la representació a la mateixa cambra.

Algun aspecte d'allò subsisteix avui en les esmenes vives d'aquest debat, que no compten amb el suport dels mateixos grups que donen suport al Govern. Amb tot, és evident que hem estat capaços tots plegats de superar mínimament aquestes diferències per arribar a un reglament modern, cohesionat, que, encara que en algun aspecte pot resultar molt estricte o fins i tot algú pot qualificar de carregós, és innegable que persegueix l'agilitat i el bon funcionament.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió, conscient dels citats antecedents i, òbviament, també, de l'actual circumstància parlamentària, ha optat en tot moment pel realisme i no per la conjunturalitat, amb voluntat que aquest nou Reglament perduri i arrelés més enllà del que pot representar una legislatura més o menys especial. Una mica, crec que hem treballat amb el concepte de «nois, això fem-ho tots junts» en allò que són les regles del procediment.

Il·lustra perfectament aquesta nostra voluntat el fet de no haver adoptat posicions més o menys maximalistes o de màxims des d'un punt de vista de l'oposició, com algunes de les que reclamaven els grups del tripartit

quan eren a l'oposició en l'època a què m'he referit anteriorment. Era legítim que ho plantejessin, però, si aleshores no ho enteníem, tampoc teníem avui motiu per defensar el que no enteníem en aquell moment.

Per posar un exemple, el Grup Socialista proposava aleshores que cada setmana el Parlament reservaria dues hores de preguntes dels diputats al Govern, de les quals una hora, com a mínim, adreçades al president de la Generalitat, amb un temps de vuit minuts. Any 97. No l'hem fet, aquesta proposta. Hi insisteixo: perquè enteníem que el consens passava també per la racionalitat. També, en aquella època, el Grup d'Iniciativa demanava deu minuts per a cada pregunta al president de la Generalitat. Tampoc hem esmenat o hem intentat esmenar aquest concepte, almenys amb aquest minutatge.

Crec que són exemples documentats que posen en evidència un dels aspectes que han presidit els debats i comentaris de la Ponència: una voluntat de blindatge en les mesures i mecanismes de control al Govern, hi ha sigut, i en especial, molt especialment, al president, més enllà del que tenim estipulat avui en el Reglament, diguéssim, que comença a ser l'antic. Insisteixo, doncs, que el nostre tarannà ha estat el del realisme per afavorir un acord global.

En el capítol de discrepàncies, i sobre els 203 articles, el nostre Grup Parlamentari finalment va presentar 31 esmenes, de què 15 foren recomanades o transaccionades, i varem retirar-ne 2. Per tant, quedàvem en 14. D'aquestes, hem considerat que les que tenen més contingut formal que no pas de fons les retiràrem, i deixàrem aquelles que creiem que, d'alguna manera, valdria la pena poder-les mínimament defensar avui.

Són estrictament quatre. Fan referència al dret dels diputats i diputades amb relació a obtenir informació sobre l'Administració local. Fan referència a les substitucions previstes en les meses de les comissions, perquè entenem que el que s'estipula en el nou Reglament vulnera els principis de representació i proporcionalitat que inspiren el procediment democràtic en el funcionament de la cambra. Fan referència a la modificació dels dies hàbils. Se suprimeixen els dissabtes. No hi estem d'acord, creiem que surt del que és el marc del procediment administratiu comú, i no deixa de contradir-se amb el fet que el mateix Reglament elimina períodes, diguéssim, de vacances parlamentàries, en el sentit del juliol, d'habilitar el juliol i mig gener. Bé, al mateix temps, inhabilitem els dissabtes, no? No ho acabem d'entendre. Per això mantenim l'esmena. I, finalment, mantenim l'ampliació del temps corresponent a les preguntes al president, no pas per ampliar-lo a una hora, perquè entenem que, per exemple, el que proposem, que són set minuts, que és molt menor del que demanaven altres grups en altres èpoques, doncs, es correspon amb el que és una sessió de control per nosaltres d'una certa consistència, no? De fet, la mateixa Ponència en algun moment ho va trobar lògic, passar a set minuts. Hi va haver alguna contraindicació i va desaparèixer, això. Almenys, encara que sigui per filosofia de comportament, volem mantenir aquesta esmena.

Són només, hi insisteixo, quatre esmenes, però per nosaltres i per mi mateix representa una mica la condensa-

ció del que ha sigut aquest treball de durant, doncs, pràcticament divuit mesos.

Menció especial mereix el vot particular que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que s'oposa a l'esmena que, conjuntament amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, varem presentar i introduir en el Dictamen en la Comissió. Fa referència a un tema molt actual, com és el quòrum necessari per a la retirada de la reforma de l'Estatut en la seva tramitació en les Corts Generals. Voldria referir-me a dos aspectes que faciliten l'enteniment a oposar-nos a la pretensió del Partit Socialista de Catalunya PSC-PSOE.

D'una banda, tots hem estat testimonis que el paralelisme entre el debat del nou Estatut i els treballs de la Ponència del Reglament ha estat un element difícil, de dificultat, una mica d'entrebanc, en la mesura que alguns aspectes del Reglament tenien relació amb el text estatutari, i va ser criteri general, compartit, que no entràrem en contradicció amb el text aprovat el 30 de setembre solemnement per aquest Parlament. I és una evidència que aquell text contempla el quòrum de majoria absoluta per a qualsevol retirada del text estatutari. Per tant, en congruència, ens semblava que la majoria absoluta era important.

Per nosaltres, els dos terços no es poden confondre amb el quòrum necessari de majoria per retirar-lo. Una cosa és, entenem, el que s'aprova aquí, el que tots decidim aquí, i una altra cosa és el que pot passar en un altre àmbit institucional, en aquest cas en les Corts Generals espanyoles.

Tant és així que abans d'ahir en vam tenir un exemple, un exemple que a vostès, senyors socialistes que presenten aquest vot particular, home!, els ha de deixar una mica preocupats, perquè vostès abans d'ahir van votar a Madrid en contra d'una resolució aprovada per aquest Parlament i per vostès mateixos aquí. I, per tant, home!, més garantia per a nosaltres és el fet que la majoria absoluta —que ja és bastant, no?, és la meitat més u dels representants del poble de Catalunya— pugui posicionar-se amb relació a un tema d'aquesta transcendència que no haver de jugar a través de la fórmula dels dos terços a interessos que responen més a qüestions de partit que a qüestions de fons i de país, perquè, d'altra manera, no m'explicaria el seu vot contrari als interessos d'aquest Parlament de Catalunya que vostès van fer, hi insisteixo, tan poques hores, quaranta-vuit hores, abans d'avui a Madrid.

Una altra cosa és que vostès diguin, i jo ho comparteixo, que hi ha un compromís polític, que hi ha un acord amb el president de la Generalitat en funció de l'acord a què es va arribar aquí el dia 30, que hi ha un compromís, que hi ha un acord. Estem d'acord que hi pot haver moltes interpretacions respecte d'això i estem d'acord que les persones quan arriben a acords, doncs, els compleixen, o el que sigui. Però confondre —confondre— un acord de voluntat política en un moment conjuntural determinat amb el fet que el Reglament contempli obligatòriament aquest acord puntual i conjuntural nosaltres pensem que no és necessari, i, per tant, hem de posicionar-nos en contra del vot particular, em sembla que és l'únic que hi ha, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Amb relació de les esmenes d'Iniciativa per Catalunya, simplement manifestar que no poden rebre el nostre suport, en la mesura que per nosaltres pretenen vulnerar allò que deia abans, el principi de proporcionalitat i de representació en els òrgans de la cambra. Creiem que allò que pretenen les esmenes d'Iniciativa, que les podem entendre, es pot aconseguir a través d'això que deia ara, d'acords puntuals amb altres grups parlamentaris, però que això no ha de supeditar-ne necessàriament el reconeixement reglamentari, i, per tant, en una norma que pretén ser duradora en el temps.

Amb relació a les esmenes del Grup Parlamentari Popular, al final hem decidit fer tres distincions. Una és de vot favorable estrictament, perquè coincideixen amb les nostres, és a dir, exactament amb les quatre que hem presentat nosaltres, i seria molt incoherent no donar-hi suport, i aquestes rebran el nostre vot favorable. El vot contrari de la seva majoria, entenen que van dirigides des del meu punt de vista, més a la defensa del posicionament del Grup Parlamentari Popular que a un concepte més ampli del que pot ser el funcionament de la cambra, no? I faré un vot d'abstenció en aquelles que, tot i que en compartim la filosofia, no les hem, nosaltres, volgut defensar fins al final, les hem retirat. No les votarem en contra, no els donarem suport, i em sembla que el més lògic és abstenir-nos, perquè en podem compartir la filosofia, però no en veiem la importància tan forta perquè s'hagin de mantenir avui, s'hagin de discutir avui aquí.

En definitiva, senyores i senyors diputats, senyor president, crec que s'ha fet un bon treball, que no hauria estat possible sense la participació activa dels lletrats del Parlament, dels seus dirigents, molt especialment del senyor Ismael Pitarch i de la senyora Imma Folchi, del senyor, també, Àngel Zardoya, que s'ha «currat» totes les ponències, i, evidentment, amb la voluntat i predisposició de tots els ponents: senyor Boada, Estradé, Pilar Dellunde, senyor Sirera, en David Pérez, el senyor Ferran Serafini i el Carles Puigdomènech. A tots, gràcies pel treball i la cordialitat manifestada.

També, senyor president, el meu reconeixement a la Mesa pel seu interès en aquesta tramitació i, si m'ho permet, especialment, al meu company, en Ramon Camp, per les seves observacions d'experiències viscudes.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permeti'm, senyor president, que les meves primeres paraules siguin per agrair molt sincerament la tasca que han desenvolupat, al llarg dels darrers mesos d'intens treball, els lletrats del Parlament, l'oficialia major, a partir del proper 1 de gener, secretària general del Parlament, la senyora Imma Folchi, el lletrat primer, el senyor Ismael Pitarch, i —com deia el senyor Orriols—

també el gestor de la Comissió del Reglament, el senyor Àngel Zardoya, també –com no pot ser d'una altra manera– els membres de la Ponència, el senyor Esteve Orriols, de Convergència Democràtica de Catalunya; el senyor Carles Puigdomènech, d'Unió Democràtica de Catalunya; el senyor David Pérez, del Grup Socialista –Ciutadans pel Canvi; el senyor Miquel Àngel Estradé, d'Esquerra Republicana de Catalunya; i també el senyor Boada, d'Iniciativa per Catalunya Verds, i la resta de diputats que han anat també acompanyant-nos al llarg dels treballs d'aquesta Ponència.

No faré història de com hem arribat fins aquí, ja ho ha fet de manera perfecta el senyor Esteve Orriols, però sí que és cert que voldria destacar que des de l'any 87 s'han anat fent interpretacions, normes supletòries, aquest Reglament del Parlament s'ha anat adaptant als nous temps, a les noves necessitats, gràcies, i fonamentalment, a la voluntat de diàleg del conjunt de grups parlamentaris. Al llarg de tot aquest temps no ha calgut fer cap reforma del Reglament, el consens, la voluntat de diàleg ha fet que poguéssim anar adaptant-lo a les noves realitats i a les noves necessitats que s'anaven presentant per al dia a dia de la tasca parlamentària, no? Però és cert, i nosaltres, com la resta de grups parlamentaris, portem moltes legislatures demanant una reforma d'aquest Reglament, no? Calia una actualització i també una modernització de les regles del joc parlamentari. Calia fer una reforma que donés més veu i també més pes, més paper a les minories parlamentàries; una reforma que millorés també el control, els mecanismes de control del Govern i que alhora agilités la tasca parlamentària per evitar que un tema fos discutit sis mesos o un any després que el problema que tractàvem de solucionar ja s'hagués resolt.

Hem avançat molt també sense haver d'esperar la reforma del Reglament, no? Algunes de les novetats que ara aprovarem ja han estat incorporades a la vida diària d'aquest Parlament, per exemple, el tema de les interpellacions o les preguntes d'actualitat al Govern, per evitar aquella pràctica habitual que passava alguna cosa al país, feies una pregunta al Govern i la pregunta arribava a aquest Parlament un any després que es produís el fet, no?

No serà el nostre Grup Parlamentari, senyores i senyors diputats, qui vulgui aigualir la festa que avui tindrem en aprovar, després de tants anys, aquest Reglament. Però, deixin-me que els digui, no?, que, malgrat que aquest Reglament representa, des del nostre punt de vista, un avenç considerable, no és, senyores i senyors diputats, ni de bon tros, el Reglament que nosaltres creiem que aquest Parlament necessita.

Al llarg de la Ponència hem arribat a un conjunt d'acords que han servit per millorar el text; millorar el text no tot el que nosaltres creiem que hauria estat necessari, no? El nostre Grup Parlamentari ha presentat moltes esmenes, algunes de les quals han estat acceptades per la Ponència i altres han estat transaccionades. Ens resten encara un bon grapat d'esmenes vives, no? Aniré breument, perquè en tenim moltes i voldria centrar-me en les que per a nosaltres són més rellevants. El dret, per exemple, dels diputats a poder obtenir informació de les entitats locals, és una reivindicació que nosaltres fa

anys que reclamem, com ha fet també Convergència i Unió, no?

Tenint en compte que a Catalunya no existeix cap llei que reguli les informacions reservades, creiem certament desproporcionat, per no dir clarament inconstitucional, que un diputat o diputada pugui ser exclòs de la seva tasca com a parlamentari, i això ho diu el Reglament del Parlament que avui aprovarem –en aquest punt, amb el nostre vot en contra. Doncs, avui, si s'aprova aquest article, un diputat podrà ser exclòs de la seva tasca com a parlamentari per trencar un presumpte deure de reserva que no està regulat per cap llei. I crec que això, sincerament, és un fet molt greu, no? És a dir, amb aquest Reglament a la mà, si el Govern declara unilateralment que una informació que ha lliurat a un diputat és una informació reservada, sense que tingui l'empesa de cap llei, aquest Parlament pot declarar que si aquell diputat que ha rebut la informació la fa pública, aquell diputat pot ser exclòs com a diputat per una majoria d'aquest Parlament. Crec sincerament, senyores i senyors diputats, que aquest article és clarament inconstitucional.

El Reglament també obliga els diputats a presentar cada any una còpia de la declaració de la liquidació de l'impost sobre la renda i el patrimoni presentada a l'Administració Tributària del mateix exercici –escollin bé, eh?– «o la certificació negativa en cas que no estiguin obligats a fer-la». És a dir, cada any, els diputats haurem de lliurar una còpia de la declaració de la renda i si no es fa declaració de patrimoni, per exemple, haurem d'anar també a l'Administració a reclamar-ne una de negativa, venir al Parlament i lliurar-la. Cap problema –cap problema–, transparència –transparència, no? Però, mirin, el mateix Reglament diu que si els diputats no presenten aquesta documentació, el Parlament pot suspendre els drets econòmics del diputat per un període màxim d'un mes. Bé, bé, no sé si en el cas que es facin declaracions conjuntes, el cònjuge, la cònjuge del diputat o la diputada tindran també aquesta obligació de lliurar al Parlament la seva part de la declaració de la renda, no?, i per tant aquí també veig, senyores i senyors diputats, algun problema. A més a més, nosaltres ho hem dit al llarg de la Ponència, nosaltres ens creiem això de l'Administració única: si ja lliurem la nostra declaració de la renda a l'Administració central, a Hisenda, per què ho hem de tornar a fer a una altra administració si l'Administració ja té tota la nostra informació, no?

Per cert, senyors del tripartit, que són els que han impulsat aquest article, de debò es creuen que aquesta és la fórmula per acabar amb la corrupció política? De veritat, ho diuen de debò? No és un brindis al sol? Perquè, escoltin, vostès creuen que si algú s'embutxaca diners de manera il·legal, ho declararà a Hisenda? On estem? On estem, no? I si ho fa, si el diputat que s'embutxaca calés de manera il·legal, ho declara a Hisenda, què passarà si no ve i no fa aquesta declaració al Parlament? Doncs bé, el mateix article del Reglament diu que si no lliura aquesta informació al Parlament, estarà un mes sense cobrar. Home, potser si s'embutxaca calés, ja li surt a compte, no?, no declarar-ho i estar un mes sense cobrar. Bé, jo crec que tot això ens ho hau-

riem d'haver mirat una mica més, com nosaltres hem estat reiterant a bastament al llarg dels treballs de la Ponència, no?

Miri, aquest Reglament també castiga els diputats que es mantenen fidels a les sigles amb les quals es van presentar a les eleccions. Nosaltres hem tractat de redreçar aquesta qüestió i no ens n'hem sortit. El tripartit tampoc ha volgut donar-nos suport en les esmenes, no? Mirin, l'article 23 de Reglament estableix que si el grup parlamentari es redueix perquè altres diputats marxen, el grup parlamentari original serà dissolt i els seus membres s'incorporaran al grup mixt, no? Jo crec, senyores i senyors diputats, que estem penalitzant, estem castigant aquells diputats que es mantenen fidels al partit per al qual van ser escollits a les darreres eleccions, no? I, d'alguna manera, premiem aquells diputats que han decidit marxar d'aquell grup parlamentari.

Nosaltres també hem fet un seguit d'esmenes, moltes, per facilitar la intervenció dels grups parlamentaris, no?, per millorar el debat, per fomentar, en definitiva, el diàleg, tan necessari en aquesta cambra. Mirin, el Reglament estableix que es necessiten dos o tres grups parlamentaris per iniciar el procés de modificació dels ordres del dia de les comissions, per demanar la convocatòria d'una comissió o per demanar, per exemple, votació secreta en una comissió, no? Nosaltres, senyores i senyors diputats, demanem que un sol grup pugui demanar totes aquestes qüestions, no? I crec que és lògic i que és lícit, i a més a més, em sobta que aquells que ara estan al Govern no hi donin suport. Miri, nosaltres demanem que un únic grup parlamentari pugui fer una cosa tan senzilla en una democràcia com demanar que es faci alguna cosa. Demanar, només demanar, no diem que es faci, no? Nosaltres el que diem és que el grup que vulgui pugui demanar, per exemple, la creació d'una comissió d'investigació i després això vingui a debat parlamentari, els grups es posicionin, es voti. Si s'aprova, es fa la comissió d'investigació, i si no, s'aprova no es fa, i no passa res —i no passa res. Vostès no volen que això sigui així, i, d'alguna manera, des del nostre punt de vista, oposant-se que un grup parlamentari pugui impulsar aquest tipus d'actuacions, vostès el que estan fent és eradicar el diàleg, eradicar les votacions, eradicar les propostes. I, per tant, l'exigència que hagi de ser més d'un grup parlamentari el que impulsi totes aquestes qüestions, el que estan fent, senyores i senyors diputats, és posar un fre al debat parlamentari.

Miri, una altra qüestió que també ens sorprèn, no?, per les dues vares de mesurar que vostès tenen. Aquest Reglament estableix també que les comissions parlamentàries podran demanar informacions i documentació a les autoritats de l'Estat i que podran també requerir als funcionaris públics que no pertanyin a la Generalitat que compareguin en el Parlament. És a dir, perquè, home, no deixa de ser curiós, vostès s'oposen a poder demanar informació als ajuntaments, s'oposen que les comissions puguin demanar la compareixença de responsables de l'Administració local, però, ai las!, els de l'Estat que vinguin tots, no?, que expliquin, que donin informació, que vinguin i que es sotmetin a les preguntes que els puguem fer en aquest Parlament, no? Està bé, però, escoltin, si ho volen fer, fem-ho per a tothom.

Per cert, fem aquesta recomanació o fem aquest article en el Reglament, que les autoritats de l'Estat vinguin i compareguin. Escolti, i si no volen, no tenen obligació legal. Això sembla l'Estatut ja, estem fent articles, dient: «Bé, demanem això i si després no passa res, doncs, escolti...»

Jo crec sincerament, senyores i senyors diputats, que hi han alguns articles d'aquest Reglament que no haurien de ser-hi, no? Miri, em referiré a un tema que sé que és complicat, no? És el tema de la delegació del vot —el tema de la delegació del vot. El vot dels diputats per a nosaltres és personal i indelegable, però aquí i a tot arreu. No és pensin ara que és una cosa que estem dient aquí el PP... Escolti, no hi ha cap altre Parlament del nostre entorn que permeti que el vot dels diputats es pugui delegar a algú, no? I aquest Reglament que avui aprovarem estableix que les diputades —atenció—, les diputades, no els diputats, no?, per tant, també incomplint l'article 14 de la Constitució i alguna llei que s'ha aprovat en aquest Parlament, els diputats no tenen dret a demanar una baixa per maternitat; les diputades, sí. Per tant, és una discriminació que també haurien d'haver tingut en compte. No, no, senyor Boada, no digui que no, ho diu —ho diu— a l'article: «Les diputades, que amb motiu d'una baixa per maternitat no puguin complir amb el deure d'assistir als debats de les votacions al Ple, podran delegar el vot en un altre diputat o diputada». Com deia, aquest article vulnera l'article 14 de la Constitució, no? Nosaltres estem a favor de la conciliació de la vida laboral i familiar, però aquest article, i els ho dic de debò, s'està carregant la base del nostre sistema parlamentari. Com puc delegar o una diputada que tingui una baixa per maternitat, com pot delegar el seu vot a un altre diputat, per un mes, per un dia, per una votació, sense saber què és el que s'està discutint? Escolti, tot això és molt complicat —és molt complicat.

I vostès diuen: «Mira, posarem la delegació, quedem bé, les diputades estan contentes i aquí no passa res». Escolti, com podem...? Ens estem carregant el principi bàsic de la democràcia. Com podem delegar el vot per quatre mesos, per tres mesos...? Això, jo, sincerament els ho dic, crec que és una barbaritat, amb tot el respecte per les diputades que, òbviament, desitgen i volen tenir... Jo crec que és una barbaritat. Però, bé, ens hem instal·lat en això i vostès volen que això tiri endavant. Allà vostès. Ja veurem —ja ho veurem— com arribem al final, no?

Perquè, clar, vostès diuen: «No, podrà delegar el vot». I la paraula? —i la paraula? Això és un parlament. L'important d'un parlament és parlar, enraonar... Votar? Home!, també és important, però és accessori, no és el fet principal d'aquest Parlament.

Escolti, vostès volen convertir aquest Parlament en un «votòdrom» —en un «votòdrom»—, en un lloc on es vota. (*Remor de veus.*) No, no, escolti, vostès parlen... No, solucionar el tema de la votació perquè el Govern no perdi una votació. I si una diputada que està de baixa per maternitat vol expressar-se lliurement?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president...

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Sirera i Bellés

Acabo –acabo–, senyor president. Acabo breument. Nosaltres hem fet altres esmenes importants. Volem que es puguin fer interpellacions al president de la Generalitat. Volem duplicar el temps de control al president. Vostès recordaran que el president Maragall sempre es queixava dels debats dels dos minuts i mig...

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, ràpidament, no? Nosaltres volem que el president se sotmeti a interpellacions, que es dobli el temps de preguntes, no volem que vostès continuïn amagant el president de la Generalitat i volem que contesti les coses que es presenten des de l'oposició. (*Remor de veus.*)

En qualsevol cas, acabo amb una confessió, no? Totes aquestes reformes no serviran de res, es convertiran en paper mullat si els grups d'aquesta cambra no tenim voluntat que el Parlament es converteixi, de debò, en el centre de la política a Catalunya.

No serveix de res tenir menys vacances parlamentàries si el Govern no presenta lleis. No serveix de res poder fer comissions d'investigació si les majories es neguen a investigar. I, per tant, el Reglament del Parlament és molt important, però jo els demano, sobretot a vostès, senyors del tripartit, una voluntat ferma i decidida per convertir de debò aquest Parlament en el centre de la política a Catalunya.

Gràcies, senyor president, perdoni pel temps. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Bé. Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui crec que també és un dia important el fet que podem aprovar la reforma del Reglament del Parlament, un reglament que data també del 1980, concretament, del 24 de juliol, que ha tingut diferents normes interpretatives, però que ja començava a ser hora, doncs, que el canviéssim, no perquè toqués, sinó que, després de vint-i-cinc anys amb un reglament, amb el que ha passat, amb les noves formes de relació entre l'executiu i el legislatiu, calia també fer un canvi.

Però abans de començar, també, l'explicació voldria també fer els agraïments, perquè em sembla que són molt importants, sobretot al senyor Pitarch i a la senyora Folchi, com ja ha dit el senyor Sirera, a partir d'ara, doncs, la secretària general del Parlament, o a partir

d'aquí a una estoneta; també al gestor parlamentari Àngel Zardoya i als diputats Orriols i Puigdomènec, de Convergència i Unió; David Pérez, del PSC; Miquel Àngel Estradé, d'Esquerra Republicana i al senyor Daniel Sirera, del PP, que són els que hem treballat més intensament en la reforma d'aquest Reglament, que ha durat bastant, des del maig del 2004 –aquestes qüestions importants duren en aquest Parlament–, però, en tot cas sí que hi arribem a través del consens.

És veritat que hi ha hagut diferents intents de reforma, el 97 n'hi va haver una. Home!, jo no comparteixo la definició del senyor Orriols del perquè no es va tirar endavant. Home, donar la culpa a l'oposició del perquè no es va tirar endavant la reforma del Reglament, em sembla molt *sui generis*, no? Jo en tinc una versió totalment diferent. En tot cas, el partit en aquell moment majoritari va fer tots els possibles perquè no avancés una reforma del Reglament que donava molt de poder a l'oposició, que era molt radicalment democràtic, com és aquest, i que sí que ha tirat endavant en aquests moments.

I ho vull dir, i ho vull dir amb molta sinceritat: com en l'Estatut, la reforma del Reglament també s'ha fet amb un govern tripartit, amb un govern catalanista i d'esquerres, no sols, evidentment amb consens, amb la participació de tots; però, tant l'Estatut com la reforma del Reglament –dues eines molt del passat ja, una del 79 i l'altra del 80– ha estat aquest Govern qui les ha impulsades. Ha estat aquest Parlament qui l'ha impulsada i qui l'ha feta possible. Jo crec que també és una manera d'expressar, de com s'interpreta la política en aquest país i de com s'interpretava abans. Tothom hi ha participat, però qui ho ha impulsat és qui ho ha impulsat. I aquí, evidentment, n'ha de quedar constància, perquè, si no, no faríem justícia a aquesta realitat.

Jo penso que el Reglament que aprovarem avui és un reglament modern, àgil i radicalment democràtic, amb un suport important a les minories i a l'oposició en la seva tasca de control i impuls de l'acció del Govern. I aquest és un element clau, importantíssim, que ha de tenir, doncs, un reglament que faciliti la tasca de l'oposició i, sobretot, de les minories. I vull explicar el perquè de molts articulats, més que res perquè potser amb la intervenció anterior potser les coses no han quedat excessivament clares.

Nosaltres diem que és modern i vull explicar el perquè. Modern, perquè permet la delegació del vot per baixa de maternitat. (*Remor de veus.*) És un element de modernització, com bona part de la resta de parlaments europeus, de parlaments moderns, en què també es fa. Nosaltres intentàvem fer-ho, fins i tot, també en qüestions de malaltia. Vèiem que aquí hi havia algun tipus de problema per tal de definir què és el tipus de malaltia, però, en tot cas, sí que per maternitat, que era una realitat clara amb què es trobaven, doncs, moltes diputades d'aquest Parlament, i, a més a més, ho fem a través d'un procediment ben reglat –senyor Sirera, expli-qui-ho tot–, un procediment a través de la Junta i de la Mesa... (*Persisteix la remor de veus.*)

Senyors, jo els voldria explicar que aquest és el Reglament, és l'eina que nosaltres haurem d'utilitzar a partir d'aquest moment. Ja sé que potser l'explicació d'aquest

diputat no és excessivament interessant, però sí que demanaria, doncs, que pogués expressar-se amb el mínim de soroll possible.

Deia que la delegació del vot per baixa de maternitat és un element importantíssim, jo ho crec, de modernització. I ens sembla absurd, doncs, que es vulgui limitar o que es vulgui suprimir, com deia l'esmena del Partit Popular. A més a més, deia que hi ha un procediment ben reglat, que explica claríssimament com es farà, de quina manera, serà sempre la diputada que demanarà aquesta delegació i si no la vol demanar, evidentment, no se li tindrà en compte. És una opció personal que permet, evidentment, la conciliació de la vida laboral i de la vida professional, en aquest cas, de la diputada, i em sembla que és un avenç importantíssim, perquè té la possibilitat de triar, fins a aquest moment ni aquesta possibilitat tenia. Jo crec que tot allò que signifiqui més possibilitat de triar és un element de radicalitat democràtica, però també de modernització perquè estableix la relació entre les institucions i el Parlament europeu. Tenim la possibilitat, a través d'aquest Reglament, escoltin bé, del dret de petició que pot acabar amb una resolució destinada al Parlament europeu, defensada per tres diputats d'aquest Parlament, tal com es fa també en el Congrés dels Diputats.

També aquest Parlament, a partir d'aquest Reglament, pot aprovar —els aprovarà, aquest Parlament— els convenis de gestió i els acords de cooperació de la Generalitat amb altres comunitats autònomes —per cert que el Partit Popular també té una esmena de supressió. Em sembla que aquest és un element, també, de modernització que sigui aquest Parlament el qui aprovi els convenis que pugui signar el Govern de control també, el Govern de la Generalitat.

Jo crec que també un element de modernització molt important és el fet que tenim un article nou, el 202, que es titula: «Noves tecnologies de la informació i de la comunicació»; que, en aquests moments diu que el Parlament ha de disposar d'aquest mitjans per augmentar la quantitat i la qualitat de la informació parlamentària a l'abast dels ciutadans, definir estratègies sobre participació democràtica i modernitzar la gestió del Parlament. Em sembla que és un avenç importantíssim, també, que, a través de la informàtica, les tecnologies de la informació i de la comunicació, puguem arribar molt més fàcilment a la ciutadania amb les nostres tasques parlamentàries. I alhora també, amb aquesta idea de modernització i de control executiu, doncs, es crearà l'oficina pressupostària del Parlament. Hi haurà uns mitjans tècnics d'aquest Parlament a disposició de tots els diputats i de tots els grups parlamentaris per tal de fer un seguiment i control de l'execució del pressupost de la Generalitat. Jo crec que també és un element a tenir en compte i que hauríem d'explicar.

He dit «modern», però també he dit «àgil». La Mesa té més funcions. A més a més d'aprovar el pressupost del Parlament, controlar l'execució, aprovar plantilles de personal... O sigui, eliminem la Comissió de Govern Interior, i tenim la Mesa, i que en alguns aspectes és una mesa ampliada que significa que tots els grups parlamentaris hi podran participar en algunes d'aquestes qüestions de noves funcions.

Es redueixen els terminis per rebre qualsevol tipus d'informació de l'Administració de la Generalitat. Abans trenta dies. Dèiem que eren excessius. És veritat. Ara ho hem reduït a quinze dies, no? I, a més a més, la negativa d'informació ha d'estar fonamentada en dret. Jo crec que és un element importantíssim. Ja no vull entrar en la discussió si a més a més també hem de demanar informació a l'Administració local. Nosaltres no controlem l'Administració local, el Parlament controla l'Administració de la Generalitat, controla l'Executiu, i aquesta és la seva funció, no pas l'Administració local, que ja té els seus organismes de control propis en cada ajuntament.

Es regula l'accés dels diputats a les matèries declarades secretes i reservades i als registres de dades, i se sanciona si s'incompleix el compromís. Evidentment, se sanciona i s'explica perfectament a través del seu articulat. Si algú explica algun tipus de qüestió, de matèria declarada secreta, evidentment, que se l'ha de sancionar. I se l'ha de sancionar perquè en aquest Parlament, alguns diputats i diputades, no pas tots, doncs, tenen una incontinència verbal a vegades amb alguns temes, doncs, que, evidentment, hi ha d'haver la seriositat i la rigorositat necessària que qui incompleixi alguna cosa que hem acordat nosaltres, doncs, evidentment, hi ha d'haver una sanció. I és la funció temporal de parlamentari —temporal—, a través de la Junta, a través d'un procés, jo crec, bastant garantista fins que no s'arriba a aquesta situació final. Ho dic perquè... expliquem-ho bé, perquè, si no, potser no s'entendria. (*Remor de veus.*)

Una qüestió important, que és una qüestió que per a mi també... Ara les comissions ja no seran les de sempre, les que hem elaborat fins ara, les comissions legislatives, sinó que després del debat d'investidura i d'escolir el president del Parlament podem, nosaltres, també, decidir quines són les comissions legislatives. I a mi em sembla que haurien de ser molt coherents amb la distribució també que tingui el Govern de la Generalitat, no per seguir el que fa el Govern, sinó perquè siguin molt més àgils, no? La mateixa estructura del Govern amb l'estructura legislativa ens permetrà també molt més control i molta més agilitat.

A més, podem crear grups de treball específics dins les comissions, no?, crear subcomissions. A més a més, els intergrups tindran ara més funcions, i a més a més, tindran dotació de mitjans personals i materials. Ja sabem què passava amb els intergrups, que els pobres no tenien excessivament ajut per part de la gestió parlamentària. En aquests moments, en aquest Reglament, doncs, els hi fa: l'intergrup de Pau al Sàhara, l'intergrup per la bicicleta, doncs, seran elements importants.

S'amplien les dates dels període de sessions. Allò que alguns malament en diuen que els diputats i diputades ara tindran menys vacances parlamentàries. Senzillament, el que fem és ampliar les dates del període de sessions, que començaran el 15 de gener fins al 31 de juliol i tombaran a començar l'1 de setembre fins al desembre. Aquesta és la realitat que hi ha en aquests moments, vol dir que hi haurà més possibilitat, més períodes de sessions, més comissions, es podrien posar... o més temps per fer comissions, ponències, etcètera.

Jo crec que també un element important: els projectes de llei i les proposicions de llei abans es discutiran immediatament si hi ha esmenes a la totalitat, aquí, en el Ple, i posteriorment aniran a les comissions si hi ha esmenes parcials. Però, ja de seguida, així que entrin aquests projectes podrem saber si es mantenen o si es retornen al Govern, fent-ho molt més àgil. I això mateix ho farem amb el tema dels pressupostos, que és un element també important d'agilitat. Els pressupostos, a les seccions, passaran..., les esmenes a la totalitat de les seccions dels pressupostos passaran a la Comissió. D'aquesta manera, haurà de venir el conseller o consellera de torn a la Comissió a explicar els pressupostos del seu departament, i, evidentment, qui hagi fet esmenes a la totalitat podrà tenir un diàleg i un enfrontament amb el conseller directament per tal de veure quines són les realitats d'aquest pressupost. Jo crec que li donaran molta més agilitat i que seran molt més importants. Jo crec que també és un element a tenir en compte.

I amb relació a les interpellacions al Govern i a les preguntes al president, també hi ha la possibilitat que puguin ampliar-se. (*Remor de veus.*) Hem deixat..., no hem marcat els cinc minuts a les preguntes al president del Govern. No ho hem marcat. Ho hem deixat obert perquè la Junta i la Mesa decideixi si aquest temps s'ha de mantenir o s'ha d'ampliar si ho creiem convenient. Fins ara hi havia cinc minuts, ara hi ha la possibilitat d'ampliar aquest temps de control al president de..., o presidenta de la Generalitat, en aquest cas, el president.

Ahora també que les relacions del Parlament amb el síndic de greuges i amb el de comptes s'intensifiquen i es fan molt més lleugeres. Ara el síndic de greuges no haurà de sortir quan hagi presentat l'informe i unar a veure-ho en una televisió, sinó que es podrà quedar aquí tranquil·lament a continuar el debat.

He dit «moderna», «àgil», però també «radicalment democràtic». Els diputats han de presentar cada any una còpia de la declaració de renda i patrimoni, i en acabar el mandat la declaració de béns, també, igual que al començament. És un exercici de transparència. Si algú hi veu, en això, evitar la corrupció és que, en tot cas, s'equivoca o té altres sensacions: només és un exercici de transparència per tal que nosaltres amb relació a la ciutadania, doncs..., ho hem de deixar molt clar, quina és la nostra situació, com ho fan també en altres aspectes. I a mi em sembla que demostrarem, doncs, que no hi ha cap tipus de problema a fer aquest exercici de transparència, cada any, presentant aquesta...

A més a més, els diputats no poden fer servir la seva condició per exercir activitats comercials, industrials o professionals, els diputats *no poden* exercir o no poden fer servir la seva condició per exercir activitats comercials, industrials o professionals. Hi ha unes suspensions, articles de suspensió de drets i deures parlamentaris després d'un dictamen motivat de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, després d'un dictamen motivat, hi ha sancions si cal, però després de tot un procés reglamentista i garantista, que és el que pot portar a aquesta situació.

I és veritat: aquest Reglament vol evitar i castigar el transfuguisme que hi ha hagut, que evidentment..., i que es dona també en la política. I és a través de l'arti-

cle 26, en què apareixen els diputats no adscrits, doncs, que tenen molta menys capacitat de control que no pas la resta de diputats, i a mi em sembla un element a tenir en compte; no només el grup mixt, sinó els no adscrits, que evidentment tenen menys competències, com ha de ser, si evidentment trenquen i violenten la decisió dels ciutadans que es varen presentar en aquell moment.

Dintre aquesta radicalitat democràtica hi ha unes esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Nosaltres plantejàvem que tots els grups, excepte el mixt, doncs, poguessin estar representats a la Mesa. A mi em sembla que també és un element de modernització; als parlaments moderns té importància la representació, a més de la proporcionalitat, la representació de totes les forces polítiques a què l'electorat ha donat veu. Per això nosaltres creiem que és important, però en tot cas, com altres coses, segur que a la llarga també aconseguirem aquestes qüestions, per la qual cosa tampoc ho posarem a votació, perquè sabem quina és la decisió dels altres grups parlamentaris, però sí que volíem deixar constància d'aquest fet, des del nostre punt de vista.

Hi ha una esmena en què jo voldria també posar èmfasi, sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, l'article 123. Saben vostès que el document de la Ponència diu que es podrà retirar per dues terceres parts, varem decidir; a l'Estatut diu que per majoria absoluta. En l'esmena de Convergència i Esquerra Republicana, argumentant la coherència amb l'Estatut, proposen i guanyen l'esmena de retirada de l'Estatut per majoria absoluta, que és el que hi ha en el text en aquest moment, no? I el PSC fa un vot particular per mantenir els dos terços, ja que addueixen -i tenen raó- que a la redacció de l'Estatut s'aconsegueixi un acord polític del 30 de setembre, que consisteix en un compromís entre els líders dels grups parlamentaris que varen donar suport a l'Estatut i el president del Govern, que la retirada es faria amb el mateix quòrum que l'aprovació i el president es comprometia a no convocar eleccions abans d'acabar tot el procés d'aprovació de l'Estatut. Em sembla que és important, això.

A ningú se li escapa la càrrega política d'aquestes decisions, que han enterbolit les millors que hi han en aquest Reglament. Per això nosaltres proposem avui aquí una transaccional, i la fem *in voce*, i demanem que tots els grups parlamentaris, doncs, s'hi pronunciïn, que consisteix a mantenir l'actual text de l'article 123.8 i afegir una addicional, en aquest cas una transitòria, que especifiqués que aquest apartat entraria en vigor després de l'actual procés de reforma de l'Estatut; la majoria absoluta entraria en vigor a partir del procés de reforma de l'Estatut. D'aquesta manera mantindríem la coherència entre l'Estatut i el Reglament i, al mateix temps, mantindríem el compromís del 30 de setembre entre els presidents dels grups parlamentaris que varen donar suport a l'Estatut i el president de la Generalitat.

A mi em sembla que és una proposta..., que demanaria que tots els grups parlamentaris, doncs, s'hi mostressin a favor o en contra per tal de solucionar aquest tema, i a mi sembla que és una qüestió que dona suport a totes les propostes que hi ha hagut en aquest moment.

I acabo...

El president

Sí, perquè s'ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Jo crec que en aquests moments hem fet un pas en aquest camí de reforma dels instruments democràtics de què ens hem dotat. L'Estatut, el Reglament, ho he dit abans, són de l'any 79 un, del 80 l'altre. Vint-i-cinc anys després, un govern catalanista i d'esquerres ha impulsat la reforma d'aquests instruments. Diàleg i consens amb l'oposició han permès acabar el procés, que vol dir continuar enfortint la democràcia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'aquí a uns moments aprovarem segurament la primera gran llei d'una sèrie de reformes legislatives molt importants que hem encetat aquesta legislatura, que és la reforma del Reglament del Parlament, les regles del joc de l'activitat parlamentària. Renovem avui el nostre Reglament, un reglament de l'any 1980, el reglament del Parlament més antic que quedava a tot Espanya. Tota la resta de reglaments s'han anat renovant, fins i tot el Reglament del Congrés dels Diputats: ens quedava solament el Reglament del Parlament de Catalunya, segurament bon senyal per als que van fer aquell Reglament, però també és cert que moltes vegades de la història s'havia intentat reformar aquest Reglament, i avui, per tant, encetem la reforma bàsica, la reforma de la norma bàsica d'aquesta activitat parlamentària.

Efectivament, hi han esmenes vives, hi han esmenes de Convergència i hi han esmenes del Partit Popular. Nosaltres ja anunciem que no les votarem a favor. Sincerament, pensem que aquestes esmenes —després ho comentarem— no milloren el text de la Proposta de reglament. Però jo crec que l'existència d'aquestes esmenes no hauria d'impedir la visualització d'aquest ampli procés que hi ha hagut, de debat, de consens, dels treballs de la Ponència que ha fet aquest Reglament. És a dir, la Proposta que avui tenim a les mans incorpora molts dels suggeriments que ha fet el Partit Popular, que ha fet Convergència, que ha fet tota la força, tota la resta de grups parlamentaris. Per tant, no estem parlant únicament d'un reglament que s'ha fet amb tres forces polítiques que donen suport al Govern, sinó que estem parlant del Reglament que han fet totes les forces polítiques del Parlament. Jo, hi insisteixo, crec que hem de destacar que fem un reglament de manera consensuada amb les aportacions de tots els grups polítics.

I què diu aquest Reglament?, quines característiques té? Ja s'ha explicat, però jo crec que hi hem d'insistir.

És un reglament que facilita i que fa més àgil l'activitat parlamentària. S'hi amplien els períodes de sessions, les mal anomenades «vacances parlamentàries»: jo hi estic d'acord, eh?, són períodes de sessions. A partir d'ara, s'amplien aquests períodes de sessions.

Es regula la tramitació de lleis en lectura única, fins i tot també en ple o fins i tot també en comissió. Els pressupostos es discutiran d'una manera més àgil.

És aquest Reglament i serà, per tant, aquesta cambra qui decidirà quines comissions parlamentàries tindrem. No sabrà, per tant, el Govern, com nosaltres ens organitzarem d'antuvi. Nosaltres ens organitzarem com vulguem nosaltres, tant en comissions com en subcomissions. Es podran crear aquestes subcomissions, i queden definitivament regulats uns mecanismes que utilitzava sovint aquest Parlament però que mai estaven regulats i moles vegades amb manca de recursos, que serien els intergrups.

I, a més a més, farem un reglament més àgil, perquè es redueixen els terminis. És un reglament més àgil.

I és un reglament que castiga el transfuguisme. Això ha estat unànime per totes les forces polítiques, i jo crec que també ho hem de destacar.

És un reglament, és cert, ho diem, i ho diem nosaltres, que dona més eines a l'oposició. Ho hem fet. Ho dèiem abans i ho diem ara, i hem estat d'acord també a donar ara més eines a l'oposició. Es rebaixen els quòrums per fer i per demanar determinades iniciatives parlamentàries; es rebaixen els terminis; es facilita la creació de comissions d'investigació. Es facilita la creació de comissions... Jo no entenia una intervenció que s'ha fet abans. A partir d'ara serà més fàcil fer comissions d'investigació; a partir d'ara una majoria no podrà impedir la creació d'una comissió d'investigació. Jo crec que és un gran avanç per part de l'oposició, i no voler-ho reconèixer, sincerament, no ho entenc.

Es crea l'oficina pressupostària. En Martí Carnicer n'estarà encantat: la gran reivindicació que havia fet històricament Martí Carnicer, any rere any, en el tema dels pressupostos, la necessitat de la creació d'una oficina pressupostària. Es crea aquesta oficina. A qui li servirà, fonamentalment? A l'oposició. És una bona eina també per a l'oposició.

Es fa un parlament més obert a la societat. Es crea la comissió de peticions per tal de facilitar la participació ciutadana —no s'havia comentat fins ara—; per mi, aquest és un gran avanç: les entitats podran participar de manera activa, de manera directa, en l'activitat parlamentària. Es regulen el Canal Parlament i la difusió, per tant, de la tasca parlamentària.

És un reglament que incorpora, lògicament, tota la saviesa, tota la *sabiduría* que teníem de l'experiència d'utilització de l'anterior Reglament. És un reglament que pretén dignificar l'activitat de cada diputat i de cada diputada. Segurament això ens interessa més a nosaltres que a la resta de la societat, però també és important que nosaltres..., la nostra tasca, la nostra activitat, sigui cada dia més digna: a l'article 5, tot el capítol de prerrogatives, i a l'article 25, per descomptat, la possibilitat de la delegació del vot per part de les

diputades que hagin infantat; ja se n'ha parlat, jo no insistiré en aquest tema.

Jo destacaria especialment l'apartat 3 de l'article 4; el llegiré. És una reivindicació que jo, des que vaig entrar en aquest Parlament, he estat sentint, i jo crec que comencem ara a treballar en aquesta direcció, sobretot els diputats en el territori: «Els diputats tenen dret a rebre un tractament institucional i protocol·lari preferent en la seva activitat territorial». No és la solució segurament, no és la solució definitiva, però és un camí en el qual jo crec que hem de continuar treballant.

I és un reglament que modernitza els processos d'activitat legislativa i d'informació del Parlament. S'hi incorpora el procediment per a l'elecció de càrrecs públics i per a la revocació d'aquests càrrecs, el *hearing*, que ja hem comentat en la Comissió moltes vegades i que després, en aquesta mateixa sessió parlamentària, tindrem una llei que veurem sobre aquest tema.

En definitiva, estem davant d'un reglament que farà la nostra tasca més àgil, més transparent i més eficaç, que facilita la iniciativa legislativa i que, a més a més, facilita la tasca a l'oposició, aquesta funció de control del Govern.

Hem de dedicar una part del temps a parlar del que queda... bé, del nostre vot particular que hem presentat. Nosaltres pensem que aquest Reglament hauria de preveure la mateixa majoria per presentar la proposta d'Estatut d'autonomia –que és la majoria qualificada de dos terços– que per poder retirar-lo de la tramitació parlamentària en el Congrés, la mateixa majoria per presentar-lo que per retirar-lo. I ho veiem així perquè és el lògic, perquè és el que té sentit.

Ho veiem així perquè és l'acord a què van arribar els presidents dels grups parlamentaris que donen suport, que han donat suport a aquest Estatut amb el president de la Generalitat de Catalunya. A proposta, per tant..., es va arribar a aquest acord a canvi de no convocar eleccions després de l'aprovació de l'Estatut. I aquest compromís, sobretot pel que fa als efectes d'aquest Reglament, s'ha trencat.

Ho veiem així perquè aquest apartat, el mecanisme de retirada de l'Estatut, s'ha de regular necessàriament a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i no en el Reglament del Parlament, perquè la decisió final és de la delegació del Parlament de Catalunya a les Corts General; és la delegació qui ha de donar l'OK, i no els podem retreure aquesta possibilitat des del Parlament de Catalunya amb una majoria més qualificada dels dos terços.

M'explico. L'apartat 7 d'aquest mateix article diu que la delegació del Parlament formula la seva posició respecte al conjunt de la Proposta de reforma en una votació final adoptada per majoria de dos terços. Per tant, hi insisteixo, és la delegació del Parlament qui adopta aquesta decisió en una votació final adoptada per majoria de dos terços. No podem evitar a la delegació del Parlament per una majoria inferior als dos terços que tingui aquesta possibilitat. Per tant, una majoria inferior no ha de poder evitar la possibilitat de pronunciar-se al final sobre el conjunt de la Proposta, perquè la majoria absoluta no pot desvirtuar una funció atribuïda a una

majoria de dos terços. Estem en contra... a favor del nostre vot particular, perquè no hem de vulnerar el principi de paral·lelisme de majories: dos terços per presentar-lo, dos terços per aprovar-lo i dos terços per retirar-lo. No podem canviar aquesta majoria que ja tenim plantejada d'aquesta manera.

En definitiva... Nosaltres considerem que aquest, a més a més, és un fet greu, que no té res a veure amb la discussió parlamentària; és un fet que ha sobrevingut, que ha vingut a última hora. El considerem un fet greu, un fet gravíssim. I nosaltres no volem facilitar la retirada del Projecte d'estatut, no la volem facilitar. Nosaltres volem facilitar que tinguem un bon estatut, nosaltres volem facilitar que Catalunya tingui el millor estatut, però no volem facilitar la retirada, i, per tant, volem fer..., jo crec que aquesta és l'essència del nostre vot particular.

I el que sí que m'agradaria dir, que, en el cas que es produeixi la retirada del Projecte d'estatut per una majoria diferent dels dos terços, nosaltres faríem un recurs d'emparament davant el Tribunal Constitucional perquè vulnera el dret dels diputats a pronunciar-se en una votació final sobre el conjunt de la Proposta, perquè pensem que aquests diputats tenen aquest dret de tota manera.

En definitiva, senyor president, mantenim el nostre vot particular. Demanaríem a més la votació separada de l'apartat 8 de l'article 123, que ja anunciem, a més a més, que hi votarem en contra. Això sí, en funció de la proposta que ha fet el representant d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa, el senyor Joan Boada, que proposada aquesta transaccional *in voce*, afegint-hi una transitòria amb què aquesta proposta entraria en vigor després del procés de reforma de l'Estatut, nosaltres, si això es veu pel conjunt de la cambra i la resta de grups parlamentaris hi estan d'acord, també retirariem el nostre vot particular i retirariem la reserva de vot a aquest article, si tothom hi està d'acord. Si no és així, si no, *non*, eh? –si no, *non*. Per tant, si la resta de grups no estan d'acord amb aquesta proposta, nosaltres mantenim el nostre vot particular i mantindrem també la sol·licitud de demanar la votació separada del 123.8.

No voldria dedicar gaire temps a parlar de les esmenes que s'han presentat per part dels grups de l'oposició. Jo crec que el conjunt de les esmenes plantegen qüestions diferents: Les interpellacions al president de la Generalitat, jo crec que el president de la Generalitat ja té el torn de preguntes corresponent en totes les sessions de control, que precisament ara serà ampliable per la Mesa i la Junta de Portaveus. Els debats de política general, que és un apartat nou. L'article 150 que és la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple o de la Diputació Permanent, que és un article absolutament renovat. O les mocions de censura, que vostès, a més a més, ja han utilitzat alguna vegada, d'alguna manera, per dir-ho, una mica estranya. Ningú vol amagar absolutament res i ningú vol protegir absolutament res, al contrari –al contrari–, però, miri, les interpellacions es fan al Govern i el Govern decideix, a més a més, qui contesta.

Respecte a Convergència, les propostes que fa, m'agradaria dir que de les moltes esmenes que ha fet Conver-

gència, i també el Partit Popular, moltes d'elles ja estan incorporades al text del Reglament. El que passa és que sí que és cert que evidentment queden esmenes vives –quatre–; nosaltres tenim capteniments diferents sobre aquestes esmenes, pensem que la Mesa i la Junta de Portaveus pot ampliar el termini de preguntes i pensem que és millor deixar-ho obert. Nosaltres pensem que és millor també deixar oberta la possibilitat de l'ordre d'intervenció dels grups parlamentaris; pensem que és millor. A vostres els agradaria que quedés clar en el Reglament. Nosaltres pensem que és millor deixar-ho obert. I nosaltres pensem, també, que la possibilitat de delegació de vot, per part de les companyes, jo crec que li ha donat moltes voltes la Comissió, pensem que és un tema que val la pena tirar endavant i, com vam dir a la Comissió, si algun dia hem d'afinar una miqueta més aquest tema, doncs, ja ho farem.

No entenc l'actitud del representant del Partit Popular quan diu que aquest Reglament el que pretén és eradicar el diàleg, eradicar les votacions, que ens hem carregat el principi de la democràcia i, a més, textualment –textualment–, «és inconstitucional». No és cert –no és cert–, i a més a més jo no entenc com el representant del Partit Popular continua volent quedar-se fora de joc permanentment en totes les lleis. No és veritat, i a més a més amb els mateixos arguments: la inconstitucionalitat. Miri, no és cert –no és cert–, jo crec, jo penso, potser estem equivocats, que aquest és un bon Reglament, que estem davant d'un reglament que farà la tasca parlamentària més àgil, més transparent, més eficaç, que facilita la iniciativa legislativa i que, sobretot –sobretot– i el més important, facilita a l'oposició la seva tasca de control.

Efectivament, se m'acaba el temps i he d'acabar amb el torn d'agraïments –no voldria ser menys–, i per tant, agrair als membres que hem treballat durant tots aquests mesos en la Comissió: el senyor Orriols, el senyor Boada, el senyor Estradé, el senyor Puigdomènech, el senyor Daniel Sirera, l'Ismael Pitarch, la Imma Folchi i, per suposat, també, l'Àngel Zardoya. A mi m'agradaria fer també un agraïment al Josep Maria Vallès, que és una de les persones que nosaltres quan vam arribar a la Comissió... ens vam trobar sobre la taula un projecte de reforma del Reglament del Parlament que ha sigut guia per a més d'un grup parlamentari i per a més d'un, fins i tot..., no el nostre, no el nostre Grup Parlamentari. I sobretot, també, i si m'ho permeten, un últim agraïment a la Sandra Cruz, d'Iniciativa per Catalunya, i al Josep Maria Jové, d'Esquerra Republicana de Catalunya, per aquell treball de postgrau que vam fer els tres junts sobre el projecte de reforma del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè moltes d'aquelles propostes que vam fer, fa ja més de sis anys, estan incorporades literalment en el text del Reglament del Parlament que votarem d'aquí a un moment.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, finalment, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que no té reservades esmenes ni vots particulars.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el cert és que aquesta legislatura passarà a la història com la legislatura dels grans canvis. El 30 de setembre en vam poder viure un, d'aquests grans canvis, i avui en podrem viure un altre, evidentment segurament amb una menor transcendència, però, Déu n'hi do, la importància que pot tenir el fet d'aprovar un reglament que és el que regula el funcionament del poder legislatiu! Tothom volia un nou estatut, tothom volia un nou reglament, és cert, però també és evident i és irrefutable que és en aquesta legislatura que s'ha aprovat un nou text estatutari i que s'aprovarà un nou reglament, la qual cosa vol dir que a alguns partits els ha anat molt bé passar a l'oposició per tenir un major sentit institucional i per atrevir-se, doncs, a aprovar segons quines reformes, i a altres els ha anat molt bé, també, accedir al Govern. Per tant, això crec que valia la pena destacar-ho d'entrada.

El nostre Grup està molt content pel nou text reglamentari, perquè d'entrada s'ha gestat a partir d'un procés de reflexió i de debat llarg, substancial i molt profitós. És cert que ha durat molts mesos la discussió i la tramitació del Reglament, però també és cert que a la Ponència hi ha hagut sempre molt interès de reflexionar, de debatre, i a més, els ponents jo crec que ho hem fet amb un esperit molt obert, sense traslladar automàticament les consignes partidistes, com a vegades succeeix, i jo penso que hi ha hagut un esperit de debatre a fons tots i cadascun dels articles, i crec que això es reflecteix en el nou text reglamentari.

També estem molt contents d'aquest Reglament perquè nosaltres no tenim la necessitat de presentar-hi cap esmena. Som l'únic grup, i n'estem orgullosos i satisfets, que no hi hem presentat cap esmena. Per tant, quan des d'alguna força se'ns acusa que estem en un extrem, doncs, el procés que s'ha seguit en l'elaboració d'aquest Reglament demostra que el nostre Grup és capaç de buscar complicitats, de buscar consensos, de pactar, d'oferir propostes a altres grups perquè s'atansin a les nostres, i en definitiva, doncs, és capaç d'aconseguir espais de complicitat i espais de consens, que són els que després permeten, senyor Sirera, que no ens calgui presentar cap esmena a aquest Reglament.

I, per últim, diria que estem molt contents, també, d'aquest text del nou Reglament, perquè reflecteix d'una forma nítida, d'una forma rotunda els principis republicans. I quan parlo dels principis republicans no estic donant un sentit partidista a aquest terme, no pretenem apropiar-nos d'aquest Reglament, tot al contrari, sinó que em refereixo als principis de radicalitat democràtica, als fonaments de la democràcia. I aquests principis republicans, entesos des d'una vessant de radicalitat democràtica, a la qual abans també hi ha fet esment un altre parlamentari, estan perfectament plasmats en aquest Reglament.

És un reglament que reforça molt la transparència; la reforça perquè, doncs, dificulta molt que hi hagi sessions secretes i deixa molt clar que les sessions seran, per norma, públiques. També reforça la transparència en el sentit que obliga els diputats a declarar els seus ingres-

sos anualment. I per tant, doncs, a deixar molt clara quina és l'actuació dels diputats en aquest àmbit.

És un reglament que també augmenta la dedicació dels diputats, i això convé matissar-ho, en el sentit que permet una major dedicació, perquè si bé és cert que no tota la tasca parlamentària es realitza dins d'aquesta cambra —perquè els diputats també tenim obligacions amb els nostres territoris de procedència, també hem de destinar una part del temps a parlar amb les entitats, amb les associacions, amb el món civil—, però, també és cert que hi ha un seguit de tasques que només les podem realitzar dins d'aquesta cambra. I, per tant, si allarguem els períodes de sessions, ampliant-los, facilitem que aquestes tasques durant el mes de juliol i durant una part del mes de gener, que ara també seran hàbils, doncs, es puguin realitzar.

És un reglament —això també ho han dit altres que m'han precedit— que penalitza el transfugisme. Per tant, amb això el que aconseguirem és reforçar la democràcia i dignificar, també, la funció i l'actuació dels diputats. Agilita tota la tasca parlamentària, l'agilita perquè, primer, permet crear subcomissions, tres per comissió, que a més poden actuar de forma simultània; permet crear intergrups; escurça terminis; agilita els procediments per aprovar els projectes de llei i el pressupost, i en definitiva fa molt més funcional i molt més ràpida tota l'activitat parlamentària.

Aquest text, també, permet o incentiva la participació ciutadana molt més del que ho feia l'anterior. Per tant, vol dir que és un reglament que convida la societat civil, les associacions, les entitats a implicar-se més a fons en la tasca parlamentària, i els dona més eines per poder participar.

Hi ha un altre aspecte també molt important que cal destacar, i és que incrementa substancialment la capacitat de control sobre l'Executiu, i no només per part dels partits de l'oposició, sinó per tots els grups representants en aquesta cambra, perquè incorpora l'existència d'una oficina pressupostària, incorpora la possibilitat de crear comissions d'investigació amb el vot només d'un terç dels diputats i, en definitiva, dona moltes més funcions, moltes més prerrogatives al Parlament per tal que pugui controlar i fiscalitzar l'actuació de l'Executiu. I això en un moment en el qual en totes les democràcies occidentals, en totes les democràcies parlamentàries en general, els executius tendeixen a ocupar molts espais, tendeixen a adquirir unes funcions exorbitants. És molt important reforçar el paper dels legislatius per seguir mantenint la secular divisió de poders i el secular equilibri entre els poders, que tots els analistes, tots els teòrics coincideixen a destacar que es poden veure amenaçats per aquesta tendència que tenen els executius d'ocupar espais i de tenir una presència molt central en la política.

És també un reglament que mostra un clar respecte per les minories i que, a més a més, propicia la incorporació de les noves tecnologies per tal de fer-lo més accessible, de fer-lo més àgil i de fer-lo més funcional. Per tant, jo diria, resumint, que el que fa aquest Reglament és oferir, proporcionar, atorgar al nostre Parlament un paper molt més central dins de la societat catalana: li dona molt més protagonisme, el prestigi, li dona més

atribucions, li dona més poder, li dona més capacitat per poder tenir una intervenció decisiva en el que és la pràctica política diària i en el que és el debat polític. I, per tant, si reforça el Parlament, si aquest Reglament el que fa és reforçar el Parlament i donar-li més atribucions i proporcionar-li més centralitat i donar-li més protagonisme, el que està fent també aquest Reglament és reforçar les nostres institucions i enfortir la nostra democràcia, i enfortir, per tant, doncs, el nostre sistema polític en general.

M'agradaria també fer una referència al vot particular que ha defensat abans el diputat socialista. Jo voldria dir al senyor Pérez i a tots els altres membres del seu Grup que no es preocupin perquè, encara que el Reglament recull la possibilitat de retirar l'Estatut per majoria absoluta, Esquerra Republicana som i serem absolutament lleials als acords que hem pres. I ens vam comprometre que, en tot cas, l'Estatut només el retirariem si hi estàvem d'acord, doncs, les forces que poguéssim sumar una majoria com la que es va aprovar, i aquest compromís el respectarem. Però també és cert que l'Estatut a Madrid, com que és una llei orgànica, n'hi ha prou amb la majoria absoluta per aprovar-lo; per tant, també és lògic que n'hi hagi prou amb la majoria absoluta per retirar-lo. Perquè, a més a més, aquest Reglament és un reglament amb vocació de permanència, és un reglament que no és conjuntural, no és un reglament que estigui fet, pensat en una legislatura en concret, sinó que està pensat perquè duri molt temps.

Per tant, nosaltres serem lleials als nostres compromisos, serem lleials al text que vam votar el dia 30 i serem tan lleials a aquest text que ens fa por que algú no ens acabi recriminant una excessiva lleialtat, precisament, que algú no ens acabi recriminant una excessiva lleialtat al text i a l'acord que vam prendre el dia 30 de setembre en aquesta cambra. Perquè, doncs, tenim la sospita que algú, en nom d'un cert pactisme mal entès, ens pugui demanar precisament que no siguem tan lleials i que no siguem tan coherents i que no siguem tan conseqüents, i que rebaixem una mica el text estatutari que vam aprovar aquí el dia 30.

Per tant, nosaltres, doncs, mantenim la nostra intenció de facilitar la retirada del text estatutari amb majoria absoluta perquè, a més a més, el que seria una perversió és que a Madrid es pogués aprovar un text de reforma de l'Estatut en contra de la majoria absoluta dels partits o dels diputats que el van aprovar a Catalunya. I si no hi hagués aquesta esmena incorporada, aquesta possibilitat es podria donar. I tant que sí, es podria donar. És a dir, a Madrid es podria aprovar la reforma de l'Estatut per majoria absoluta en contra de la voluntat de la majoria absoluta dels partits que haguessin impulsat la reforma al Parlament de Catalunya. Aquesta possibilitat es podria donar. I, en canvi, aquest Estatut això ho fa impossible. Per tant, és una mesura coherent i lògica, i perfectament raonable.

Per tant, nosaltres hi votarem a favor. Votarem en contra del vot particular i de les esmenes que han presentat els altres grups perquè creiem que ha sortit un text evidentment millorable, però ha sortit un text que suposa un gran avenç respecte a l'anterior, i perquè és un text del qual ens podem sentir perfectament satisfets i

que realment serà molt útil als cent trenta-cinc diputats d'aquesta cambra, i serà molt útil al nostre sistema institucional i facilitarà i enfortirà, doncs, la nostra democràcia.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies.

Cridem a votació. *(Pausa.)* Senyor Sirera, vol la paraula?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. Per pronunciar-me sobre la petició que ha fet el portaveu d'Iniciativa per Catalunya. Miri, senyor Boada, jo crec que el que vostè planteja no és seriós, no? Nosaltres no volem condicionar una decisió que competeix a aquest Parlament i només a aquest Parlament amb una decisió que correspon prendre al Congrés dels Diputats, no?

I miri, senyor Boada, si en el tripartit tenen problemes, si Esquerra Republicana els ha fet el salt amb Convergència i Unió, és el seu problema, és el problema seu, senyor Boada, és el seu problema, senyor Pérez, no és el problema d'aquesta cambra.

(El Sr. Orriols i Sendra demana per parlar.)

El president

Senyor Orriols...

El Sr. Orriols i Sendra

Gràcies, senyor president. Per manifestar que el nostre Grup tampoc no admet la transacció que ofereix el senyor Boada. Li suposo la bona voluntat, però també entenc que la seva proposta respon més a una qüestió conjuntural de les forces polítiques del moment que no pas a una necessitat que preveu el Reglament, hi insisteixo, en un àmbit de molta més durada.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Passem, doncs, a la votació de les esmenes.

Començarem amb la votació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. A petició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, votarem primer les esmenes 1, 11 i 30... 1, 11 i 31. Ho repeteixo. 1, 11 i 31. Doncs votarem les esmenes 1, 11 i 31.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor i 72 vots en contra.

Votarem ara l'esmena número 36 -36.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 15 abstencions i 72 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. A petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, farem tres votacions. Primer, votarem les esmenes número 2, 12 i 35.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 60 vots a favor i 72 vots en contra.

A continuació votarem les esmenes números 5, 7, 8, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 31, 33, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, i 45.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor i 117 vots en contra.

Votarem a continuació les esmenes números 3, 4, 6, 18, 25, 34, 37 i 46.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 45 abstencions i 72 vots en contra.

Les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds han estat retirades. Per tant, quedaria el vot particular del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Votem doncs, ara, el vot particular del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Aquest vot particular ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 15 abstencions i 67 vots en contra.

Iniciarem ara la votació dels articles dels quals els grups parlamentaris també han demanat votació separada. Farem tres votacions. Comença la votació amb els articles números 7.4, 23, 42.4, 48.2 apartat c, 84, 147.3 i 147.4.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 117 vots a favor i 15 vots en contra.

Votarem ara els articles números 5.2, 6.1, 6.3, 12.3, 26.2, 43.2, 46.1, 46.3, 46.4, 47.1, 48.2 apartat a, 54.1, 58.1, 59.1 apartat a, 62.1, 72.3, 96.1, 134.1, 168.2, 178, 182, 184.3.

Comença, doncs, la votació.

Han estat aprovats per 117 vots a favor i 15 abstencions.

Votarem l'article número 123.8.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Aquest article ha estat rebutjat per 65 vots a favor, 66 vots en contra i una abstenció.

Es passa a la votació de la resta del Dictamen de la Proposta de reforma del Reglament del Parlament. *(Remor de veus.)* Senyor Orriols...

El Sr. Orriols i Sendra

Senyor president, a la vista de les votacions que s'han produït, i de les discussions i de les explicacions a través del debat, és evident que hi ha hagut un error en

l'última votació. Per la qual cosa aquest Grup, o aquest diputat, sollicitaria, si és així, que es pogués pronunciar el possible error i que es pogués rectificar, evidentment, perquè en qualsevol cas no lligaria en res l'esperit de la discussió ni la manera com hem debatut això amb el resultat d'una votació, que, hi insisteixo, entenc que ha sigut errònia, senyor president.

El president

Senyor Estradé...

El Sr. Estradé i Palau

A veure, quan abans he intervingut he deixat clar que nosaltres, respecte al vot particular del Partit Socialista, que feia referència a la majoria aquesta, de dos terços, nosaltres deixàvem molt clar que faríem la retirada, que estàvem a favor de la retirada per majoria absoluta. Per tant, aquí hi ha hagut..., quan hem demanat una votació separada, doncs, nosaltres ens hem confós, i realment el que havíem anunciat abans és que votaríem a favor de mantenir la retirada per majoria absoluta. Per tant, hi ha hagut una confusió. I abans, com a portaveu, havia anunciat clarament quina era la nostra voluntat, i a més nos hi havíem referit de forma expressa.

El president

El senyor Iceta ha demanat la paraula, em sembla... El senyor Iceta demana la paraula.

El Sr. Iceta i Llorens

Em sembla que no està formulat així, però hi deu haver algun article del Reglament que digui: «Carta a terra no fa guerra»; és a dir que la repetició d'una votació és un fet d'una extraordinària gravetat que no es justifica de cap de les maneres, i menys en un tema tan important com aquest.

El president

Suspenem la sessió per dos minuts.

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze del matí i set minuts i es reprèn a tres quarts d'onze i set minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president. És evident que s'ha produït, per part del nostre Grup Parlamentari, un error en la votació relativa a l'article 123, tot i que, instants abans, de forma inequívoca i claríssima, el nostre Grup Parlamentari havia votat en contra d'un vot particular formulat pel Grup Socialista i, per tant, en el sentit contrari precisament d'aquesta votació errònia del nostre Grup Parlamentari. És evident que el nostre Grup Parlamentari vol donar suport a aquest Reglament i ha contribuït de forma decisiva a la seva tramitació i ho volia fer tam-

bé a la seva aprovació, però evidentment, en aquestes condicions, i en aquest article que és fonamental, el nostre Grup Parlamentari voldria, lògicament, una solució de compromís. I aquesta solució de compromís, avui, sembla que fàcilment no es pot trobar repetint una votació, tot i que el nostre Grup Parlamentari entén que hi ha precedents en aquesta cambra que probablement haurien aconsellat que fos així.

En qualsevol cas, escoltats els diferents portaveus, i havent consultat també la Presidència i la Mesa del Parlament, el nostre Grup Parlamentari voldria proposar, invocant l'article 111 del Reglament d'aquesta cambra, que, atès que eventualment no hi haurà la majoria absoluta requerida per aprovar aquest Reglament, perquè ja anticipo que el nostre Grup Parlamentari formularà un vot d'abstenció, evidentment, en els termes que preveu el Reglament, haurà de tornar el text del Reglament, la Proposta de Reglament, a la Comissió. Per tant, que en el termini màxim d'un mes la Comissió torni a dictaminar i ho pugui portar al Ple del Parlament.

En qualsevol cas, com que no cal esgotar aquest termini de trenta dies, hi ha una possibilitat senzilla, que és que avui mateix els diferents ponents i grups parlamentaris instrumentin allò necessari perquè es pugui produir una reunió de la Ponència, es pugui tornar a dictaminar en aquest punt, i en el Ple subsegüent, per tant el de la setmana vinent, aquest tema pugui tornar a l'aprovació al Ple de la cambra. Per tant, ens sembla que és una solució que pot ser satisfactòria, que em sembla que és en benefici de tothom.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, si no hi ha més intervencions, continuarem amb les votacions, que és on ens havíem quedat.

Ara hem de votar la resta del Dictamen de la Proposta de reforma del Reglament. Encara no fem la votació final, els ho recordo. Per tant, votem ara la resta del Dictamen de la Proposta de reforma del Reglament.

Comença la votació.

Que ha estat aprovat per 132 vots a favor.

De conformitat amb la disposició final primera i el que estableix l'article 111.1 del Reglament, l'aprovació de la Proposta de reforma del Reglament del Parlament requereix l'aprovació en votació final, per majoria absoluta, que és la que anem a fer ara.

Comença la votació.

50 vots a favor, 82 abstencions.

La majoria absoluta, per tant, no ha estat assolida. Tornem la Proposta de reforma a la Comissió.

Projecte de llei d'equipaments comercials (tram. 200-00024/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei d'equipaments co-

merciars. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum, senyor Josep Huguet.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Catalunya té un model de comerç que es caracteritza per l'equilibri entre els diversos formats de la distribució comercial detallista sobre la base d'un pes específic molt important de la petita i mitjana empresa comercial a les ciutats i els pobles; un model que garanteix l'efectiva llibertat d'elecció dels ciutadans i l'atenció, en les millors condicions, de les seves necessitats de compra. De fet, aquesta llibertat de format, aquesta llibertat d'elecció parteix d'aquesta llibertat de formats, d'aquesta pluralitat de formats. Ja aviso d'entrada que crec que aquest model, que a vegades ha estat críticat, a hores d'ara se'n demostra la capacitat, sobretot veient el que passa només una mica més amunt al país veí del nord, quan la desertització de ciutats i pobles, provocada per un model de comerç extraurbà és un, no dic l'únic, però és un dels factors de suburbialització, de guetització de barris i ciutats senceres, amb els conseqüents problemes, que després abordarem, de tipus social o urbanístic. També és cert que aquest model de formats plurals garanteix la competència real, el lliure mercat real i evita la concentració oligopòlica en uns quants grups, o oligozònica, grups que o controlen la venda o controlen la compra de productes. Per tant, primera aportació, doncs, a una autèntica llibertat de mercat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Però a més a més, aquest model de comerç té una funció social. És un model clau en la configuració de barris i ciutats interclassistes i, ara, cada cop més interètniques. Sense pluralitat de comerç urbà, difícilment es pot mantenir la cohesió social a les nostres ciutats i als nostres barris. I fer unes àrees conviviales on l'espai comú de socialització sigui el carrer, no una superfície privada; és el carrer, com sempre ha estat, en les ciutats mediterrànies i catalanes.

Per cert, això vol dir que també aquest model té un impacte urbanístic. Apostem –i potser ja en alguns casos portem anys de retard– i aquest Govern aposta clarament per un model de ciutat compacte, un urbanisme compacte que no difumini en el territori un creixement anàrquic com desgraciadament en l'etapa de la dictadura, i a vegades, per desgràcia, en rèmores posteriors, s'ha fet un urbanisme difús, amb dificultats per crear centralitats, i que després acaba significat un cost econòmic enorme a les administracions per mantenir aquest model difús.

De les accions que en aquests moments porta a terme el Govern, el Departament d'Obra Pública, per ordenar el territori i apostar per la compacitat de les ciutats, el comerç és l'altra gran aportació. La regulació i l'ordenació del comerç és l'altra gran aportació a aquest model de país basat en ciutats compactes urbanísticament, i per tant, un model urbanístic sostenible.

En tercer lloc, està molt clar també que la regulació comercial té una altra funció. Les directives europees, que a vegades semblen contradictòries, si parlem d'economia i després parlem de socials i ambientals, que ens empenyen a garantir la sostenibilitat, doncs, només amb un comerç de proximitat es garanteix una mobilitat sostenible. Només amb un comerç de proximitat que abordi aquells temes de quotidianitat, de materials vinculats a l'ús personal de compra més sovintejada, només en la mesura que aquest tipus de model, aquest tipus de comerç estigui a prop de la gent, evitem els problemes de mobilitat, que provoquen –com està provocant, repeteixo, el país veí del nord– la necessitat que fins i tot gent amb dificultats de transport necessitin ajudes públiques per sortir a comprar qüestions quotidianes a fora del seu barri, a fora de la seva ciutat, perquè no tenen aquest comerç de proximitat al costat.

I finalment, un altre element que a vegades aquí estem parlant d'un intangible, no econòmic, però no menyspreable, un element que no s'ha d'oblidar i que no és generalitzable, perquè hi ha gent amb consciència i d'altra no tant, però globalment jo diria que majoritàriament és així: el model de comerç de Catalunya de petita i mitjana implantació sobretot, i alguna de gran, que permet també un model de comerç cívic. I dic cívic, perquè la participació d'aquesta xarxa de petita i mitjana empresa en la trama ciutadana, en relació amb la societat civil, fins i tot esponsoritzant activitats de la societat civil, òbviament, és un element de civisme i d'integració ciutadana entre empresaris i agrupacions de la societat civil.

Per tant, crec que hi ha tots els inputs favorables perquè aquest model sigui desenvolupat, sigui encara més conduït, en aquesta nova Llei d'equipaments, en aquesta direcció. I a més a més, amb aquesta consideració d'aquests elements que fan necessària aquesta Llei, crec que posem sobre la taula unes argumentacions difícilment combatibles en el marc de la legislació europea. Som conscients que l'anterior Llei i algunes normatives anteriors van ser impugnades a la Unió Europea, per la raó que bàsicament estaven centrades en una defensa potser una mica clàssica de petit contra gran. I això, les característiques del comportament de l'anàlisi de la burocràcia europea consideren que això és una interferència en el mercat. Doncs bé, aquesta Llei ja no es basa en una defensa numantina i proteccionista d'un format en contra d'un altre, sinó que es basa: u, en la pluralitat; dos, en tots aquests altres objectius, que són objectius d'urbanisme, de cohesió social, de mobilitat i de civisme, que crec –i sembla que anem per bon camí– que els mateixos funcionaris europeus queden sorpresos davant d'aquestes orientacions, que justifiquen clarament per què el Govern de Catalunya pren aquesta decisió de regular.

El comerç, el nostre model de comerç, òbviament, crec que és un model que cada cop té –i després ho veurem– un consens social i polític més ampli. Crec que, a mesura que passa el temps, la gent va veient la necessitat de dues coses. La primera, que el comerciant s'ha d'espavilar: evidentment, no es tracta de protegir ningú, en la mesura que la gent no faci res i només visqui de la protecció. Però a la vegada, crec que els ajuntaments també s'estan adonant –alguns ajuntaments que potser

en el passat havien jugat més a un «barra lliure» que, per mantenir la cohesió social als seus pobles i les ciutats, el comerç és un aliat i no un obstacle, i que a vegades s'han de sospesar amb una mà les ampliacions urbanístiques i amb l'altra quines conseqüències tenen algunes expansions que creen aparents centralitats desmuntant-ne d'altres. Llavors ja no tenim centralitats, tenim centralitats nòmades, i quan hi ha nomadisme ja no hi ha centralitat. Perquè quan s'ha desmuntat un barri després necessitem un pla de barris per injectar diners. I això sí que costa diners —costa diners. I rehabilitar potser no vol dir que hi torni el comerç ja.

Per tant, em sembla que la urgència social i municipalista va avançant, i ens n'hem d'alegrar positivament, també, en aquest terreny comú, de la centralitat, del que és aquesta Llei i del que significarà avui aquesta Llei.

El comerç minorista aporta un 10,3 per cent del valor afegit brut a l'economia catalana, i el 19 per cent del conjunt de serveis del mercat correspon al sector comercial. El model comercial català es caracteritza no solament per la seva singularitat, sinó també per l'eficiència. És un factor clau en la redistribució de la renda: 107.000 establiments detallistes, més de 85.000 pertanyen a petita empresa. El comerç detallista genera a Catalunya el 12,6 per cent dels llocs de treball. De les més de 356.000 persones ocupades en el comerç al detall, més de 110.000 són treballadors autònoms.

Des del punt de vista de la productivitat del comerç, a Catalunya hi ha una major intensitat en el factor treball que a l'Estat espanyol. A Catalunya trobem 2,7 ocupats per cada establiment. La mitjana estatal és 2,6. La productivitat és un 0,2 superior a Catalunya que a la resta de l'Estat, i per establiment un 4,7 per cent superior. El 2004 el comerç al detall a Catalunya mostrava un increment de l'índex de vendes d'un 6,6. En la facturació total del comerç, el detall, el 2004, va arribar a 33.214 milions d'euros. En el mateix període a l'Estat espanyol, el creixement només va ser del 5, i les vendes de grans superfícies van augmentar el 7,2.

Pel que fa a la dotació comercial, a Catalunya la dotació està equilibrada en termes dels diversos formats: 166 establiments per cada 10.000 habitants, mentre que al conjunt d'Espanya hi ha 147 establiments per 10.000 habitants. I a la superfície, a Catalunya tenim 1.487 metres quadrats per 1.000 habitants en contrast dels 1.352 metres quadrats per 1.000 habitants en el conjunt de l'Estat.

També el pes dels hipermercats és inferior a Catalunya que a la resta de l'Estat, amb una dotació de 59 metres quadrats per cada 1.000 habitants, i la proporció, en canvi, a Madrid, per exemple, és de 73 metres quadrats per 1.000 habitants. Així, doncs, aquestes són les dades del nostre sector comercial, minorista, detallista.

Les administracions públiques han de tenir —i l'han tingut i l'han de seguir tenint— un paper important en la consolidació i el desenvolupament d'aquest model. I per això, per un cantó, regulem, ordenem; i, per l'altre, fem polítiques de foment i promoció. D'això, no toca parlar-ne avui, però la Llei també deixa clar que hi hauran plans de foment comercial. És la política de: «Ajudar i ajudar-se». A partir del moment en què mantenim

una regulació del mercat, el mercat és lliure, i a dintre aquest mercat els empresaris han de fer els deures. I ajudarem aquells que facin els deures. I per això les línies de suport de la conselleria cada cop van més destinades als eixos comercials, a les agrupacions de botiguers, a les centrals de compres, als mercats municipals, que són grups que, amb la suma d'esforços són, presenten, fan, planten cara a la competència.

Un individu aïllat, en un mercat cada cop més selvàtic, no té futur, parlant en termes darwinistes, no? Són els animals..., davant dels grans depredadors, els animals han d'anar en ramat. Doncs bé, el petit i mitjà comerç o s'organitza en ramat o no té possibilitats davant dels grans depredadors.

I nosaltres diem: «Si vostès s'agrupen, si vostès s'organitzen, si vostès fan centrals de compres, eixos comercials, gestionen professionalment aquests espais públics, els ajudem; si no, no anem en la bona direcció». Per tant, una cosa és la regulació, l'altra és espavilar-se un cop està regulat el mercat.

En tot cas, avui parlem de marc normatiu, i és per això que les nostres petites i mitjanes empreses necessiten eines vàlides de cara a aquesta etapa que tirem endavant. Ordenació i promoció, dos eixos fonamentals, doncs, de la política de comerç interior.

Aquesta política tenia..., ho repeteixo, ja, un consens ampli des de fa anys. En l'anterior legislatura hi va haver una investidura en la qual hi va haver l'aprovació d'un impost sobre grans superfícies, en la qual es va acordar fer una nova llei. A partir d'aquest acord d'investidura entre dos grups hi va haver l'ampliació del consens al conjunt de grups de la cambra. Per tant, ja hi ha una tradició de consens en aquest àmbit, que seria bo no trencar i que crec que avui ens hem de felicitar perquè no es trenca. Tant de bo es pogués fer en grans temes nuclears del país, que hi hagués aquest cos comú compartit, de manera que qualsevol que fos el color que hi hagués a davant de la Generalitat, hi hagués un cos comú que seguís la mateixa direcció bàsica.

Per tant, avui discutim aquesta Llei, aquestes bases normatives mitjançant la nova Llei d'equipaments comercials. El Projecte de Llei que avui sotmetem a l'aprovació d'aquest Parlament respon a la voluntat de millorar la Llei 17/2000, en base a l'experiència obtinguda en la seva aplicació, i incorporar-hi nous elements que tinguin en compte l'evolució del sector de la distribució en els darrers anys i que reforcin el comerç urbà com a factor clau per a consolidar el model de ciutat complexa, compacta i socialment cohesionada.

El tret més remarcable és la potenciació del comerç en trama urbana davant del comerç perifèric. Per això l'article 1 de la Llei estableix que el seu objecte és el desenvolupament d'un model comercial sostenible, que es basi en el model de ciutat compacta, complexa i socialment cohesionada. Aquest és el nostre model i és el que s'escau a l'estil de vida que hem decidit majoritàriament tenir.

La defensa d'aquest model de comerç es reflecteix clarament en els criteris per a la localització d'establiments. En aquest sentit, és especialment remarcable el

fet que d'ara en endavant els grans establiments comercials només podran implantar-se en trames urbanes consolidades de capitals de comarca o de municipis de més de 25.000 habitants. D'aquesta manera es contribueix a reforçar la vitalitat i la cohesió i la funció comercial d'aquests municipis, al mateix temps que es pretén evitar que la nova oferta en gran format provoqui desplaçaments, mobilitat a la perifèria, sobrecarregant infraestructures públiques, generant desertització i problemes de congestió.

També és important, en aquest sentit, l'acurada descripció de les concentracions comercials perifèriques i la prohibició que se'n formin de noves o que s'ampliïn les existents. La nova Llei posa punt i final a la trampeta que es feia en funció de la constitució d'autèntics centres comercials perifèrics *de facto* mitjançant un sistema de simple agregació.

Pel que fa a la consideració d'establiments comercials com a grans o mitjans, se n'actualitza la consideració, tenint en compte l'evolució de la capacitat d'impacte de les implantacions constatades en els darrers anys. Especialment significativa és la reflexió generada en virtut de les esmenes aportades al projecte per diversos grups de la cambra, que ens porta a contemplar també separatament determinats sectors especialment sensibles per fer-los objecte d'un tractament singular, per tal de garantir-ne el futur, l'equilibri i la diversitat d'oferta. Tractament diferenciat que s'ha concretat en la recta final de la negociació, en el tractament diferenciat per a establiments d'electrodomèstics, d'electrònica de consum i d'articles i material esportiu. Això, encara ahir a última hora es tancava.

La Llei fa també un tractament acurat de les ampliacions i trasllats dels establiments pel que fa als grans establiments preexistents a la Llei que no compleixen els requisits de localització previstos a l'article 4.1. Se'n fa un tractament restrictiu, per tal de preservar el model de comerç urbà.

En canvi, quan es tracta d'establiments que sí que compleixen aquests requisits de localització, es podran ampliar sempre que la normativa del PTSEC i el dimensionament disponible facin possible la implantació projectada. Es preveu addicionalment una possibilitat de creixement per als casos en què no existeixi dimensionament disponible, condicionada al fet que es compleixin tots i cada un dels requisits de la mateixa Llei.

Pel que fa al control previ del grau d'implantació dels operadors, es fa extensiu a l'obertura de tota mena d'establiments detallistes, independentment del sector al qual pertanyen. Per tant, fem un pas més, quan abans pràcticament la Llei només entrava en temes alimentaris. Queden com a única excepció aquells supòsits en què el control esdevé clarament innecessari per a la dimensió petita o mitjana de l'empresa que s'implanta.

Quant als elements de valoració per a l'atorgament de llicències comercials, han estat objectivades al màxim en un clar esforç de transparència i seguretat jurídica. Es tracta d'anar acabant amb la discrecionalitat. Normes clares permetran –i els asseguro que és un tema de salut mental per a l'Administració– que les normes quedin clares: perquè, si no, les pressions són enormes

i van en totes direccions i sempre oposades. I aquí hi ha una colla del sector que ja m'entén quan dic això.

Es consolida el Pla territorial sectorial d'equipaments comercials com l'instrument d'ordenació del territori determinant per regular la implantació d'establiments arreu de Catalunya sobre la base d'establir dèficits i superàvits a cada àmbit comercial. La voluntat de garantir una dotació equilibrada entre formats i adequada a les necessitats dels ciutadans ha inspirat l'elaboració del PTSEC, però també la seva aplicació. I per aquest motiu s'estableix que els creixements que prevegi s'han d'aplicar gradualment.

I, finalment, pel que fa al futur Pla territorial sectorial d'equipaments ja els adverteixo, des d'ara, que és la voluntat d'aquesta conselleria i d'aquest Departament ser extremadament rigorosos en l'anàlisi dels diferents formats i de tots i cada un dels àmbits territorials d'anàlisi. Ho dic perquè no... –com de vegades hi ha hagut alguns titulars–, no hi haurà barra lliure, però sí que hi haurà creixements, els que hi pugui haver amb la llei a la mà.

I, per tant, farem un PTSEC dialogat, pactat, però amb uns carrils que marca l'actual llei.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Vaig acabant. Gràcies...

El vicepresident primer

No, haurà d'acabar.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Haviem demanat una...

El vicepresident primer

Està previst...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

...com que després...

El vicepresident primer

No, no..., està previst, però ja és al temps afegit, senyor conseller.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Molt bé. Finalment, vull fer esment de l'acurada regulació de les infraccions en matèria d'equipaments comercials que conté el Projecte, i el reforçament del paper de les atribucions de la inspecció per assolir objectius de la llei.

Per tant, doncs, Projecte de llei amb l'objectiu de cohesió social, urbanisme compacte, mobilitat sostenible, comerç cívic. Tot això.

Vostès coneixen, doncs, aquest Projecte. Vostès, els diputats que han estat negociant, són, han estat claus

per arribar a aquesta bona fi. Ens acompanyen representants dels sectors dels petits i mitjans i grans comerços de Catalunya, als quals agraeixo la seva presència, les seves aportacions. Com també em sembla que és hora d'agrair, perquè hem arribat a consens, l'acció i la intervenció de tots els parlamentaris de tots els grups –el senyor Oriol Pujol, Bernardo Fernández, Alfons Quera, Lluís Postigo, Josep Llobet– que han intervingut en aquesta Llei: als tècnics de diversos partits que han assessorat, el senyor Tarragó, el senyor Angerri; dirigents de la Direcció de Comerç –el senyor Serret, el senyor Recasens, la senyora Clara Díez, el senyor Valls–, i a tots els membres del funcionariat, que ens han donat un cop de mà en una llei complexa, i a la lletrada, que l'hem portada de bòlit, la senyora Anna Casas. Crec que mai, ho suposo, com amb aquesta Llei de comerç no s'ha regatejat fins al final; però, és clar, sent una llei de comerç, havíem de regatejar fins al final. No podia ser d'altra manera.

Gràcies, doncs, per totes les esmenes presentades, per la voluntat de consens que hi ha hagut. Aquesta Llei d'equipaments comercials és la de tothom, serà la de tothom. I, per tant, jo crec que això no és una victòria de ningú, sinó que és una victòria del país, que en termes nuclears siguem capaços de posar-nos d'acord. Moltes gràcies a tots vostès, i suposo que ens hem de felicitar el Nadal.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Passem al debat de les esmenes presentades pels grups. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, molta altra gent que ha col·laborat, evidentment, en aquest procés i que avui ens satisfà que ens acompanyin: el senyor secretari general del Departament, el senyor director general, tècnics de la Direcció General i, molt principalment –i ho haig de dir, evidentment–, tots ells protagonistes importants en aquest procés, però també aquí presents de forma molt destacada i amb molta intervenció. Una gent que no són estrictament un ramat, senyor conseller... (*Veus de fons.*) Ho dic perquè la metàfora l'he entesa, però, bé, és clar, els ramats requereixen pastors, i, en tot cas, és evident que hem de donar la benvinguda aquí, també, perquè hi han intervingut, a gent que representa el sector, molt directament, doncs, a les grans superfícies, a les mitjanes, a les petites, però també a les agrupacions sectorials, algunes que tenen clarament noms i cognoms. No?, però me'n deixaria..., des de la CEDAC a la Confederació de Comerç, l'ABC, la mateixa Pimec, els marxants..., i molts que avui ens acompanyen, als quals els agraeixo la presència. Agraeixo a molta gent l'esforç que s'ha fet. Jo, personalment, agraeixo la dedicació, el temps, la paciència en la tramitació d'aquesta Llei.

El cas aquest és simptomàtic, en tot cas, la presència del sector avui aquí, perquè, malgrat que sovint es diu que hi ha aquesta distància entre el Parlament i la ciu-

tadania, el Parlament i la gent, el Parlament i els sectors sobre els quals es desenvolupen iniciatives normatives o legislació, és sorprenent que, en aquest cas, els invitats, la gent del sector l'ha vist, i ha viscut l'evolució directíssimament d'aquesta Llei, i n'ha estat protagonista. N'ha estat directament molt protagonista, fins al punt que probablement només ells, els diputats que hi hem intervingut, el senyor Postigo, el senyor Quera, el senyor Fernández, el senyor Llobet, jo mateix, la mateixa lletrada, el director general, el secretari general, evidentment en Jaume Angerri, en Marçal Tarragó, però sobretot també ells, hem estat capaços de desenvolupar un vocabulari propi que difícilment tindria temps ara d'exposar i compartir amb tots vostès, no? Coses com «sector madur», «truc», «la portuguesa», «l'úter», «la lotollicència», és un vocabulari i són conceptes que tots els que m'estan sentint i que han viscut el procediment d'aquesta Llei saben perfectament de què estic parlant.

En tot cas, això demostra la proximitat que, en aquest sentit, hi ha hagut, en aquest cas, entre aquesta casa, que és la seva, i vostès que han pogut intervenir directament i han pogut ser protagonistes de l'evolució d'aquesta Llei.

I parlo d'evolució, perquè aquesta Llei no va començar bé, senyor conseller, aquesta Llei no va començar bé. El nostre parer és que el plantejament d'entrada era incorrecte, i una mica la prova de tot això són les trenta-sis esmenes que el mateix tripartit va presentar a la Llei, trenta-sis esmenes en una llei amb vint-i-tres articles, o les quaranta-dues que va presentar el Partit Popular o les seixanta que va presentar Convergència i Unió. Això, a més a més, ho he escrit diverses vegades.

La suposada justificació inicial, aquella carta d'emplaçament de la Unió Europea va quedar en un segon nivell, i, per sort, va deixar pas a poder discutir i a poder parlar del model català de comerç. Però la motivació va quedar aparcada ràpidament, i també és veritat que va quedar aparcada una interpretació inicial amb relació que Convergència i Unió utilitzaria aquesta Llei per fer política agressiva, per fer una política que, més enllà de la defensa del món del comerç la utilitzaria, per entendre'ns, per buscar senzillament diferenciació política amb el tripartit o amb Esquerra Republicana. Crec que algú va infravalorar –infravalorar– la responsabilitat d'una formació com la nostra, com Convergència i Unió, que de forma molt capdavantera, no exclusivament però de forma molt capdavantera, ha ajudat a configurar el model català de comerç.

Des de Convergència i Unió hem actuat amb responsabilitat, se'ns va infravalorar aquesta responsabilitat, hem actuat amb responsabilitat i amb fermesa, és cert, però també els sóc franc, amb una fermesa que a mi personalment, i als companys que amb mi han ajudat a confeccionar aquesta Llei des de Convergència i Unió, amb molta comoditat, assumim que era una comoditat que, en general, ha generat incomoditat a la resta, però és i era la comoditat de saber molt bé què defensem, de saber perfectament què defensem i què volem per al model de comerç de Catalunya.

No m'hi referiré massa, al model de comerç, no tinc temps, però d'una manera molt breu, i ja reconec que

no amb exclusivitat, però sí que els diré que hem actuat com a partit del comerç. Convergència i Unió ha actuat com a partit del comerç. Altres partits podran dir el mateix, cadascú sabrà com ha actuat ell, nosaltres hem actuat des del convenciment, i això puc compartir-ho amb vostè, senyor conseller, des del convenciment que la distribució comercial és estratègica per a un país, no sempre tots els partits polítics han pensat això, la distribució comercial és estratègica per a un país, per a la seva estructuració de pobles i ciutats, perquè estructura un tipus de convivència de cohesió en aquests pobles i en aquestes ciutats, perquè esdevé un canal de distribució de la producció autòctona, i, per tants altres motius que ara no tinc temps. I perquè des del mateix convenciment sobre el que, partim de la base nosaltres i del convenciment, repeteixo, que aquest no és el model comercial que genera inflació al nostre país.

És cert que no ens en vàrem sortir en intentar convèncer-los que la causa que argumentaven, el motiu pel qual es tirava endavant aquesta modificació de la Llei d'equipaments comercials, no era motiu, no ens em van sortir. Ja he dit abans que, a més a més, que ràpidament tot això va quedar en un segon pla, i havent superat aquestes reticències inicials es va poder començar a redibuixar, a redibuixar la Llei que va entrar al Parlament, i, francament vull detenir-m'hi una mica, s'ha redibuixat la Llei, s'ha redibuixat fortament, s'ha redibuixat, per què? Perquè se li ha tret arbitrarietat, aquesta era una Llei que va entrar en arbitrarietat, amb conceptes indefinits i poc clars, com a trama urbana consolidada, com a grau d'implantació, com a superfície de venda, com tants d'altres que, tots ells, en aquest procés hem aconseguit acotar-los i objectivar-los, traient arbitrarietat. S'ha redibuixat també, per què? Perquè aquesta era una Llei que inicialment, no ens enganyem, a l'articulat era així i avui ja no ho és, era una Llei que oblidava el comerç existent, aquesta era una Llei que oblidava el comerç existent. Era una Llei que parlava d'ordenació, però que no parlava de què passa amb els que ja hi són, siguin de la importància que siguin, no parlava de què passa amb els que ja hi són. I conceptes com la dinamització, amb un nou article, o conceptes com l'amortització de metres quadrats donen un marc legal més enllà que pressupostàriament pugui haver-hi o no dotacions econòmiques, donen el marc legal perquè això sigui una garantia per al sector, per a l'existent. Això s'ha redibuixat.

S'ha redibuixat també perquè, malgrat que s'anunciava inicialment com a restrictiva, tothom és coneixedor que, malgrat anunciar-se com a restrictiva, era una Llei plena d'excepcions, en què es produïa un binomi que entre excepcions per un costat i arbitrarietat per l'altre, es podia esberlar el model català de comerç. Això també s'ha redibuixat, el món de les excepcions ha quedat molt més acotat. També s'ha redibuixat, també l'hem redibuixat, sentim-nos-en participants i protagonistes tots, també l'hem redibuixat perquè també s'ha entès una cosa important i cabdal, amb un ràpid procés de transformació d'alguns models comercials, no es podia continuar cenyint l'autoritat d'ordenar el món del comerç per part de la Generalitat estrictament al món de l'alimentació, i això s'ha entès i això s'ha redibuixat, i s'ha redibuixat no com una agressió al món local per treu-

re'ls competències, s'ha redibuixat perquè s'ha entès que convenia i s'havia de possibilitar que la Generalitat intervingués en tots aquells models i formats comercials que tenen una afectació supramunicipal. Això no era així, això és així i espero que ho sigui en el procés de la votació.

S'ha redibuixat també, per què? Perquè el PTSEC era un..., al començar, el Pla Territorial i Sectorial d'Equipaments Comercials, era un en començar, i avui en votarem un altre. Parlàvem de sis anys, parlàvem d'un PTSEC sense criteris, parlàvem d'un PTSEC que no tenia gradualitat, acabarem parlant, pressuposo i espero i tinc la confiança per a èxit de tots, repeteixo, —per a èxit de tots, repeteixo— l'hem redibuixat cap a un criteri clar de PTSEC amb oferta i demanda com a criteris, amb quatre anys de vigència, amb gradualitat en la seva aplicació.

També s'ha redibuixat en una cosa important per Convergència i Unió: inicialment en la resolució de llicències comercials per part de la Generalitat, no es primaven aquelles que podien consolidar millor el model català de comerç; hem redibuixat això, hem refet això donant a entendre que s'ha de poder primar no només la prelación d'entrada, sinó aquelles sollicituds de llicències que ajudin a consolidar millor el model català de comerç.

Em podria allargar en coses més menudes que han ajudat a redibuixar, el concepte de redibuixar aquesta Llei. Però deixin-me que els digui que, malgrat tot, no hem avançat prou en imaginar nous conceptes, no hem avançat prou en imaginar noves eines, malgrat que Convergència i Unió les ha plantejat. Tinc la sensació, francament, que hi ha hagut ganes de redibuixar la Llei i els resultats estan, en part, sobre la taula, hi ha hagut ganes de redibuixar la Llei, però no hi ha hagut ganes de donar-li nova musculatura. S'ha redibuixat la Llei, però musculatura en el sentit físic i d'eines i de servei en aquest sector com podien haver estat el concepte de la borsa, la borsa de metres quadrats en tant que un mercat de metres quadrats, o el concepte de llicència comercial i d'oci, llicència de la generalitat comercial però també d'oci, que ajudés a regular millor, també, aquells establiments comercials que juguen amb el reclam d'aquells centres d'oci, fonamentalment estructurats a través dels cinemes. Aquests són conceptes musculatura, imaginació nova que pogués, que hauríem pogut adaptar en aquesta Llei i que no s'ha fet. Són conceptes i innovacions que, tard o d'hora, jo espero més d'hora que tard, nosaltres portarem endavant. Convergència i Unió, més d'hora que tard, espero, podrem aplicar i portar a terme.

De moment, i repeteixo que agraeixo molt la tasca, com ho ha fet el conseller, a ell mateix, al secretari general, a la Direcció General, molt especialment, evidentment, a tots els diputats que hi ha intervingut directament, a la lletrada i, repeteixo al sector, i repeteixo molt clarament a tot el sector que és avui aquí present, crec que ens n'hem sortit redibuixant la Llei, una llei que, d'entrada, era inapta.

El Govern sabrà si, a partir d'ara, si en el procés de desplegament d'aquesta Llei, concretament en l'elaboració del PTSEC, continuarà com ha aconseguit fins ara, se-

nyor conseller, buscant l'acord o buscant el conflicte. No serà amb nosaltres, ja m'ho pressuposo, jo em temo, i voldria..., no sentir, però voldria esperar que en el desplegament podrem continuar la tònica amb la qual hem pogut negociar aquesta Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyors del sector.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, en primer lloc, permetin-me agrair la presència del sector, jo crec que avui aprofitem una llei, s'aprova una llei molt important per a tots vostès, jo crec que al final s'ha aconseguit arribar a una llei, com vostès mateixos han dit, suficientment consensuada perquè es puguin trobar còmodes, s'hi puguin trobar còmodes no només vostès, sinó tots els partits polítics que conformen aquesta cambra, que puguem tenir unes petites diferències, a què després em referiré.

També vull començar pels agraïments, naturalment, a la lletrada, la senyora Anna Casas, que ha fet una tasca encomiable i hem d'agrair-li tot el seu esforç, també als meus companys de ponència, el senyor Fernández, el senyor Postigo, el senyor Quera, el senyor Pujol, i als tècnics i polítics de la conselleria que, entre tots, jo crec que hem aconseguit arribar a un text consensuat i que jo el primer que diria, honorable conseller, que vostè ho ha fet en la seva exposició i també n'ha fet referència el senyor Pujol en la seva intervenció. Quan es va portar aquí a aprovació aquesta Llei, ens vam trobar amb una llei, almenys, permeti'm que li digui, jo la titllaria de precipitada i poc consensuada, i quan ho dic em refereixo perquè..., evidentment quan una llei, els mateixos partits que donen suport al Govern, presenten més de trenta esmenes a l'articulat, això vol dir que almenys consensuada dintre del mateix tripartit no hi era, ja no dic en l'oposició, dic en els mateixos partits que donen suport al Govern. I tampoc ho era amb el sector, i no ho era perquè, si es recorda vostè, la setmana passada, la darrera setmana, quan enraonaven sobre l'esmena a la totalitat del Departament, jo li deia: «Honorable conseller, ens trobem en una situació en la qual no hi ha acord amb els partits polítics de l'oposició, hi han reticències importants amb algun partit del tripartit, i el que és més important, perquè nosaltres no som el més important en aquest moment, sinó que no hi ha acord amb el sector, i, per tant, hem de treballar molt i queden molts pocs dies per poder aprovar aquesta Llei».

Veritablement s'ha fet un esforç durant aquests dies, uhir a la nit, aquest matí hem tancat una sèrie d'assumptes, evidentment sempre consultant al sector allò que creia més convenient per a la seva defensa, i jo crec que, com he dit abans, és una llei consensuada, encara que hi ha aspectes que jo crec que podrien ser millorables i després m'hi referiré.

Què hem millorat? Quin són aquests aspectes... Jo vull fer primer una intervenció, no pas la més crítica final, sinó la part més positiva, en tot allò que creiem que ha millorat substancialment la Llei. Primer, l'aspecte més important, o un dels aspectes més importants, la regulació dels establiments dedicats a l'electrònica, als electrodomèstics, exports, oci, etcètera amb la qual cosa el que hem contemplat, el que s'ha vist és no només el dimensionament al PTSEC en més de mil metres, i, per tant, hi haurà un tractament especial d'aquest PTSEC, sinó també al final, i aquí sí que veia l'esforç del Partit Socialista envers a la doble llicència amb relació als grans establiments, cosa que ens ha permès arribar, amb esforç, a un acord de 1.500 metres i 1.300 metres, depèn de la importància, jo crec que una esmena que portava en aquest cas Convergència i Unió, que també portava el Partit Popular, després d'haver-se reunit amb el mateix sector.

És evidentment que a nosaltres ens hauria agradat que les excepcions haguessin pogut encabir també la possibilitat que material esportiu de gran volum, hagués pogut estar amb les excepcions de fora de trama urbana consolidada, però, en aquest cas no ho hem pogut aconseguir.

Sí que s'ha millorat també les actualitzacions en la delimitació, que hem passat de 450 habitatges i 25 de densitat, 250 habitatges i 40 de densitat, també amb un informe per part de l'Ajuntament, on sí que encara ens queden unes certes reticències envers les ampliacions, sí és veritat que hem passat d'un zero a alguna cosa, evidentment nosaltres no estàvem d'acord i no volíem condemnar en aquells grans establiments o mitjans establiments que estaven en trama urbana consolidada o fora de trama urbana consolidada perquè poguessin créixer, i l'esmena que nosaltres teníem era l'esmena que tenia l'anterior Llei, per tant, era una esmena concreta, que a l'anterior Llei es va votar per unanimitat i que, a més, el Consell de Treball Econòmic i Social en les seves observacions en l'articulat també la defensaven, per tant, no només era un criteri del nostre Grup, un criteri que venia de la Llei anterior, sinó que el mateix Consell Econòmic i Social també l'hi donava suport. Per tant, entenem que, tot i que s'ha fet una millora, sí que hi ha una diferència envers el redactat final amb les amortitzacions. A nosaltres ens sembla que és encara un tema encara poc madur, evidentment potser no som un partit excessivament imaginatiu en aquestes coses, perquè ens preocupa l'amortització, que pot portar a una certa problemàtica, a una certa picaresca, esperem que en la reglamentació estigui molt ben conduït, perquè si no pot portar, torno a dir, a una certa picaresca que no volem en cap moment que pugui suposar un fre al que, en si, representa aquest 4 bis que al final s'ha pogut consensuar, tot i que nosaltres mantenim la nostra esmena.

També s'ha millorat amb relació a la composició de la Comissió d'Equipaments Comercials, on hi han tots els sectors i, per tant, entenem que és un avenç; o també amb una esmena que també tenia el Grup Popular per reduir el que és el PTSEC de sis a quatre anys, amb la gradualitat que també demanava el sector, i, per tant, és una cosa important que es pugui graduar, encara tindrà

més lògica, però ho farem, ja sigui en un any o dos anys, es veurà el PTSEC, la seva pròpia graduació.

S'ha millorat també —jo que provinc del món municipal i sóc regidor, evidentment— aquella possibilitat que no es contemplava en el projecte inicial amb relació a la possibilitat que els ajuntaments, en circumstàncies excepcionals, però així reglades, si han canviat les circumstàncies, puguin demanar una possible modificació del PTSEC, sempre ben regulat... Però jo crec que l'autonomia municipal és important a vegades que pugui tindre un cert sentit, i nosaltres també ho defensem.

També s'ha millorat en l'aspecte fonamental del Pla de dinamització comercial que nosaltres demanàvem i fèiem la crítica, en l'esmena a la totalitat, que entenem que s'ha d'aprovar el Pla. S'ha aprovat amb una dotació concreta, no amb quantitats, però sí finalista amb impostos, s'ha aprovat amb una graduació bianual. Jo crec que això és un avanç important.

Hem aconseguit..., i en això vam ser l'única formació política que no estàvem d'acord amb la moratòria, que al final tornés al màxim legal permès, d'un any i sis mesos, i no fins a final d'any. Nosaltres entenem que les lleis estan per complir-se. Hauria estat una font de conflictes que no ens portaven enlloc. I el que s'ha de fer ara mateix és que la conselleria fiqui mans a l'obra perquè aquest PTSEC estigui aprovat abans de final del termini establert en la mateixa Llei.

Evidentment, encara hi han certs punts que ens diferencien. Per això mantenim quinze esmenes vives, i les fem en el sentit, com deia el senyor Pujol, que tots el partits volem el millor per al comerç, per a tot el comerç, també per al petit comerciant, com no?, respectar la trama urbana consolidada, respectar tot allò que es pot contemplar en el comerç petit i mitjà. Però passa que hi ha vegades que tenim una certa diferència, perquè ens preocupa, i així mateix ens ho ha fet arribar el sector, certs sectors, que nosaltres activament ho hem dit a la Comissió, com és sobretot quan enraonem de la localització.

Hi han aspectes, hi han esmenes que nosaltres contemplem..., quan ens referim no tant al concepte de trama urbana consolidada com a tal, que nosaltres sempre hem dit que és un concepte no jurídic indeterminat. Per això no l'hem esmenat, perquè entenem que és un concepte que, per analogia de dret, els que tenim la carrera de dret l'únic concepte que podem trobar com a similitud, que en va fer un informe o es va comentar amb la lletrada, és el concepte de la Llei d'urbanisme. Per això l'esmena que tenim es remet a la Llei d'urbanisme envers el sòl urbà consolidat, que és el que marca realment allà on es poden establir o encabir els diferents formats comercials. I ja serà després amb el PTSEC quan es delimitarà o no què es pot fer.

Però entenem que això pot tindre un xoc important a l'hora de si hi ha algun conflicte, que és la segona part a què jo vaig: conflicte que podem tenir envers algun ajuntament si no arriben a acords la conselleria i l'ajuntament a l'hora de grafar aquell espai que s'entén com a trama urbana consolidada. Això és un problema important. La mateixa Federació de Municipis fa poc temps ho va dir: el seu president va dir: «Ara hi han

serveis importants, com és el tema del grafar, la delimitació de trama urbana consolidada». Si ho conjuguem amb un concepte jurídic indeterminat..., no jurídic indeterminat, si s'arribés a judicialitzar, seria una font de conflictes.

A més a més, també li dic —i vostè, conseller, que és defensor a ultrança, evidentment, de la Proposta de nou Estatut...— que l'article 87.3 diu clarament que la competència pròpia de l'ordenació i gestió de l'urbanisme és dels ajuntaments. Per tant, home, una mica també ens ho haurem de fer mirar, eh? Vull dir, per un cantó es defensa una cosa i per un altre cantó es vol, des de la direcció, intentar potser entrar en un nivell de conflictes que jo crec que nosaltres intentaríem d'intentar evitar. O afirmacions com la de l'actual president de la Generalitat, el senyor Maragall, amb els seus disset compromisos per governar Catalunya, que en el seu compromís 9 deia: «que retorni als ajuntaments el protagonisme en l'ordenació de l'activitat comercial». Això, ho deien els compromisos, el compromís número 9 de l'actual president de la Generalitat.

Bé, què significa això? A nosaltres ens preocupa la possible litigiositat entre els ajuntaments i la Direcció General; esperem que no sigui així —esperem que no sigui així. Ens preocupa la invasió de competències; esperem que no sigui així. Però hi han dues qüestions bàsiques.

Diem que ho fem per a la mobilitat i la compacitat de les ciutats. Jo, com a regidor, ho dubto, que puguem millorar... amb aquesta afirmació. Per què? Cada vegada als ajuntaments les illes de vianants són més grans, el centre urbà és més gran, cada vegada la possibilitat d'entrar a dintre d'aquestes illes de vianants amb cotxe o amb autobús és més difícil, no hi han aparcaments preparats per a això, i per tant podem produir una mobilitat centrífuga cap a dintre, problemàtica per a la qual moltes poblacions no estan preparades el dia d'avui.

Però sobretot ens preocupa perquè, així mateix, creiem que pot ser un perjudici per al petit comerciant. I, això, ens ho ha traslladat..., jo, l'altre dia, amb el Consell del Comerç de Gavà, la meua població, que jo formo part del Consell del Comerç, quan jo els comentava als petits comerciants de la meua població que només es podran instal·lar els mitjans o grans establiments comercials a la trama urbana consolidada que es delimiti en els diferents ajuntaments, es ficaven ells mateixos la mà al cap. Vull dir, no els agradava que estiguessin fora, evidentment, però a dintre veien certs perills.

Jo dic i comento que ens podem trobar amb la possibilitat..., i, això, ho examinarem en el futur, veurem efectivament si això ha sigut un encert o no. Si jo tingués, el nostre Grup tingués la seguretat que això seria perjudicial per al petit comerciant —ho torno a repetir, per al petit comerciant—, hi votariem en contra. Com en tenim certs dubtes... Perquè, evidentment, quan enraonem amb el sector, també hi ha sectors que ens diuen: «No, no, jo crec que això pot ser bo, jo crec que això pot afavorir que, com més afluència de persones..., hi puguin anar també aquests petits botiguers», també ens ho han dit certs botiguers quan ens hi hem reunit. Com ens genera certs dubtes, en aquest punt ens abstindrem, però mantindrem una actitud vigilant. Si efectivament

es comprova en el futur que aquests establiments es mantenen, que no hi ha problema, que el nombre d'establiments comercials petits es manté o s'augmenta, doncs, res a dir, ho direm públicament. I si, per si de cas, passés el contrari, que esperem que no sigui així, ho hauré de dir, perquè puguem buscar aquells mecanismes per poder-ho solucionar.

També tenim alguns àmbits, com el PTSEC, amb relació a l'article 12.4 bis... Trobem correcte i jo crec que és una molt bona idea que s'ha portat per part del sector establir terminis de sol·licitud de llicències, a l'hora de... no el primer que arriba, ara tots a córrer, a veure qui s'enduu tots els metres quadrats d'aquests possibles mitjans o grans establiments comercials. Crec correcte que s'hagin d'establir uns terminis, però compte, nosaltres... En el tema hi pot haver un cert problema, que ho vaig dir a la Comissió, ho vaig dir a la conselleria, que no sigui o no puguem encabir aquí una moratòria encoberta. Jo ho dic perquè, els terminis després de resolució de sis i tres mesos, els trobo realment molt exagerats, perquè, escolti, per resoldre un concurs o com es faci la possibilitat que certs mitjans o grans establiments s'estableixin en un sector, home, sis, tres mesos pot ser important.

A més a més, si tenim en compte la Directiva europea... Fixi's que jo li fico arguments legals. No és tant perquè jo em preocupi amb excés, sinó perquè no volem judicialitzar al màxim possible, per la mateixa imatge de Catalunya. Després vostè ho ha dit: «Hem d'intentar encabir la normativa europea al màxim possible, perquè no tinguem cada vegada menys judicialització, menys cartes d'emplaçament...» La Directiva europea, la futura Directiva europea, a l'article 13, diu que «els procediments i tràmits d'autorització no hauran de tenir caràcter dissuasori, ni complicar ni endarrerir la prestació del servei». Vull dir, hi hem d'encabir el que ens vindrà endavant, i, per tant, jo tinc certa preocupació. I per això nosaltres aquí, en aquest punt, ens abstenem.

Igual que tenim el tema de la moratòria... Nosaltres creiem que el PTSEC en sis i tres mesos s'ha de treballar. Escolti, el que no podem estar és que, cada vegada que hem de renovar o revisar un PTSEC, hàgim d'esperar un any, un any i mig, per estudiar-lo. Jo crec que la conselleria ha de tenir la capacitat... jo crec que la té, evidentment: els funcionaris són uns tècnics, i jo com a funcionari, a més, de professió tinc el ple convenciment i la plena estima en els funcionaris que poden fer aquesta tasca tranquil·lament amb sis mesos i tres mesos més.

Per tant, queden dos àmbits. Jo li he dit la carta d'emplaçament, tinguem-la en compte. Això quedarà més aviat en el Reglament, la disposició reglamentària que vostès facin després, que nosaltres no hi podem intervenir, en la qual tinguem en compte que no podem entrar excessivament o pràcticament res en l'oferta i demanda, tal qual, com a denegació, i jo ara tampoc entraré a definir o a llegir el que diu la mateixa carta d'emplaçament.

I al final, al final, el més important serà –i això jo crec que és un concepte que tots hem de tenir en compte–: podem fer o es pot fer una llei molt extensiva, molt, i un PTSEC molt restrictiu, i podem fer una llei molt restric-

tiva i un PTSEC molt expansiu. I això serà la seva responsabilitat, no la nostra. Nosaltres hem fet, entre tots, el que hem pogut, amb posicions diferents, hem fet un esforç, un gran esforç, totes les formacions polítiques, per arribar al màxim consens possible, i jo crec que s'hi ha arribat, gràcies a vostès també i gràcies, com no?, a la benevolència de tots els sectors implicats. Però també li demano que..., serem vigilants i amatents envers el PTSEC, perquè d'aquí restarà que puguem ser crítics o no pel que fa al seu desenvolupament, com també ho serem pel que fa a la reglamentació que comporta la mateixa llei.

Jo crec que ens hem de felicitar en part, jo crec que hem arribat a un consens important. He d'agrair a tots els meus companys i, com no?, al sector, que ens ha estat, durant totes aquestes negociacions, orientant en aquells aspectes millorables, i crec que la final s'ha aprovat una llei consensuada que ens permet estar còmodes a tots, encara que puguem tindre certes diferències.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, senyor secretari general, senyor director general, funcionaris, responsables d'aquesta llei, benivolguts comerciants –grans, petits, mitjans–, benvinguts a aquesta casa, que és la seva.

Des que ens va arribar el primer esborrany d'aquest Avantprojecte de llei d'equipaments comercials fins avui, que l'aprovaré, aquesta llei, ha passat molt temps, potser massa, però crec –i ho dic amb tota sinceritat– que ha valgut la pena. És veritat que els grups parlamentaris vam començar a treballar amb posicions, jo diria, molt allunyades. Un exemple d'això –i s'ha dit ja abans– que dic és la quantitat d'esmenes que el mes de juny es van entrar al Registre; no oblidem que la primera de CiU era una esmena a la totalitat. Després, mitjançant el diàleg al Parlament, és a dir, aquí, i fora, entre diputats, entre assessors i a través d'entitats, hem anat acostant posicions, i d'aquesta manera ha arribat l'acord, han arribat el pacte i el consens.

Ara bé, també s'ha de dir que des d'aquesta part de l'hemicicle (*l'orador assenyala el costat esquerre de l'hemicicle*) s'ha posat el formatge i aquí (*l'orador assenyala el costat dret de l'hemicicle*) gairebé no han posat ni el crostó; les coses com són, eh? (*Renior de veus.*) Per fer aquesta llei, des del meu Grup hem escoltat tots els sectors implicats, tots. Hem debatut amb ells quan ha calgut, el que ha calgut, però que ningú es confongui: això no vol dir que hem pres les decisions que els sectors ens han indicat. El que hem fet ha estat escoltar, parlar, reflexionar i després, només després, prendre les decisions que enteníem que eren les millors per als agents implicats i, per sobre de tot –per sobre de tot– eren les millors per als ciutadans, que al cap i a la fi són els destinataris de les nostres polítiques.

Vostès saben que els darrers anys s'han caracteritzat en el comerç perquè aquest ha patit o ha gaudit –segons qui ho expliqui– una profunda transformació. Els establiments minoristes han afrontat una important renovació perquè han aparegut nous formats comercials; s'han incrementat les superfícies de venda; han desaparegut algunes especialitats, i n'han aparegut d'altres noves. Per altra banda, ha proliferat també la transformació de carrers i places en parcs, centres i eixos comercials. Tot això ha contribuït de manera decisiva, juntament amb l'increment de la capacitat de compra i el canvi d'hàbits en els consumidors, a portar-nos a un estadi gairebé desconegut del món de la distribució.

Amb aquest nou escenari, des de la conselleria de Comerç, Consum i Turisme se'ns va proposar, a finals de gener d'enguany, de fer una nova llei d'equipaments comercials que substituís la que ja teníem en vigor actualment, en l'actualitat: una llei, la vigent, que va ser aprovada amb un ampli consens en l'àmbit parlamentari. Això és veritat; però també és veritat que va ser denunciada a Brussel·les davant de la Comissió Econòmica de la UE. I també el Reglament va ser portat als tribunals de casa nostra, i per dues vegades –per dues vegades– el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va esmenar la plana a l'anterior Direcció General de Comerç.

Dit això, que és quelcom inqüestionable, val a dir que ha estat un instrument útil i valuós en la seva aplicació: jo diria que en el seu conjunt ha estat una bona llei. Ara bé, el comerç com gairebé tot, està sotmès a una evolució constant i permanent. Això ens ha de portar a modificar i adaptar les eines de què disposem a les noves realitats. No fer-ho, com alguns potser voldrien, seria, a més a més d'una irresponsabilitat, una forma clara d'erosionar i començar a desmuntar el model de ciutat compacta, complexa i alhora socialment cohesionada que entre tots hem de desenvolupar. I, és clar, nosaltres, això, no ho farem.

Volem, amb aquesta llei, preservar aquest model de ciutat europea on el comerç desenvolupa un paper cabdal perquè les ciutats, pobles i viles siguin més conviviales, més vitals i més segures. Volem una ciutat compacta, que redueixi la mobilitat i eviti desplaçaments innecessaris. Volem una ciutat complexa, en què l'ús residencial es combina amb perfecta harmonia, o gairebé, amb les activitats comercials i de serveis. Volem una ciutat socialment cohesionada, que garanteixi a la ciutadania, tingui o no possibilitat de desplaçar-se, la satisfacció de les seves necessitats.

És per això que cal que les nostres ciutats donin resposta tant a les accions de fer la compra, lligades a la necessitat de proveir-se dels productes de consum quotidià, com a les d'anar de compres, lligades als aspectes més lúdics de l'acte de compra, que es correspon amb l'adquisició de productes de consum no quotidià. Amb aquest model garantim que la gent que no vulgui, que no pugui o senzillament no li agradi desplaçar-se pugui fer les seves compres, bé siguin de consum quotidià, com deïem abans, o no, sense cap problema.

Tenim la convicció, senyores diputades, senyors diputats, que amb aquesta llei preservem i potenciem aquest model de ciutat, és a dir, la fem més habitable. Però no

sols això, que no és poc: volem evitar la mobilitat innecessària, ja ho comentava fa un moment, i la sobrecàrrega de les infraestructures fins on sigui possible.

Per aquesta raó, fem una aposta valenta i propiciem que el comerç s'installi en xarxes i zones urbanes consolidades. Som conscients que això serà arriscat, ho sabem –ho sabem. Sabem també que si no es planifica molt bé es poden generar altres tipus de problemes, com ara podrien ser la càrrega i descàrrega, manca d'espais per a aparcaments, problemes de transport públic, etcètera. En som conscients, assumim el risc. Malgrat això, entenem que val la pena arriscar. Estem convençuts que amb una bona acció d'estudi i planejament previs aquests riscos són solucionables i superables. Per contra, els avantatges que es poden assolir de tota mena –de tota mena–, però principalment socials i de qualitat de vida, són d'un ordre molt superior.

En fer la llei hem volgut excloure de forma premeditada en l'atorgament de llicències qualsevol referència que es pogués confondre amb el test econòmic, i això ho hem fet per respectar amb el màxim rigor les pautes indicades per la jurisprudència del Tribunal de les Comunitats Europees pel que fa a la llibertat d'establiment, garantida en l'article 43 del Tractat de la Comunitat Europea. També per garantir la seguretat jurídica dels sol·licitants s'exclou qualsevol criteri de valoració que pugui considerar-se mancat de la necessària objectivitat. No volem que Brussel·les ens torni a cridar l'atenció, com va succeir a l'anterior Govern.

Per altra banda, estem convençuts que aquesta llei, que amb tota seguretat aprovarem avui aquí, serà útil per potenciar i protegir l'estructura territorial, els interessos dels consumidors i l'equilibri entre formats. Però no només això –no només això: volem garantir l'efectiva llibertat de l'acció dels consumidors. Per això es vol donar un tractament específic per a cada sector sobre la base tècnica de la informació resultant del Llibre blanc sobre la implantació de les distribucions comercials a Catalunya. També hem volgut potenciar la comissió d'equipaments comercials com a òrgan consultiu.

Després de tot això, que avui aprovem la llei, caldrà aprovar un nou PTSEC, un PTSEC que és veritat que, a hores d'ara, la Direcció General ja el té dissenyat, però que s'ha de desenvolupar amb els ajuntaments. Els ajuntaments no han d'anar per davant de la Direcció General de Comerç, però tampoc un pas enrere. Han de treballar lliurement. Per això jo vull fer una crida des d'aquí als municipis i també a la Direcció General de Comerç perquè plegats facin un bon pla sectorial. Ho faran, n'estic absolutament segur. No oblidin que, al cap i a la fi, qui fa les polítiques de proximitat són els ajuntaments. I, escoltin, ara que estem gairebé en la intimitat: existeix quelcom més pròxim que el comerç? Existeix quelcom més pròxim que el comerç? I, a més a més, estic convençut, tinc la certesa, que amb aquest PTSEC els ajuntaments tornaran a recuperar allò que l'anterior Govern els va treure: poder practicar polítiques de comerç de veritat, perquè, al cap i a la fi, són polítiques de proximitat.

Aquest nou Pla territorial sectorial d'equipaments comercials, és a dir, l'anomenat «PTSEC», com a instrument d'ordenació del territori, defineix, definirà, els

objectius bàsics d'acord amb el Pla territorial general. El nou PTSEC garantirà als consumidors una oferta diversificada i plural, de manera que el seu creixement es produirà allà on estigui justificat –ho deia el conseller abans– per atendre amb les millors condicions les necessitats dels ciutadans i evitar-los mobilitats innecessàries. Aquest nou PTSEC, que, per cert, es desenvoluparà de forma gradual i es podrà revisar cada quatre anys, planificarà com posar a l'abast dels consumidors una oferta diversa i plural i alhora permetrà el creixement allà on sigui necessari i justificat per donar més i millor servei als ciutadans, sense perdre de vista no tan sols l'oferta en un determinat municipi, sinó també l'impacte d'aquesta oferta en els municipis veïns.

Pel que fa als programes d'orientació general, els famosos POEC, hauran de ser bàsicament qualitatius, és veritat, però no s'exclou la possibilitat que puguin recitar determinats aspectes del PTSEC quan això sigui per causes justificades.

Nosaltres estem per un comerç eficaç, eficient i competitiu. No n'hi ha dubte. No tan sols pel necessari aprovisionament dels ciutadans, sinó per les aportacions socials, econòmiques i com a mitjà galvanitzador a les ciutats, com ja s'ha posat abans de manifest.

Per això, garantir la llibertat de l'acció dels consumidors ha estat, sens dubte, un dels trets inspiradors d'aquesta iniciativa legislativa. També per això, ja ho he dit abans, hem volgut donar un tractament diferenciat a cada sector per aconseguir una implantació equilibrada al servei dels ciutadans. Per això, ahir, fins a les nou de la nit, o més de les nou de la nit, negociàvem amb la conselleria, perquè som conscients que hi han sectors, com, per exemple, poden ser els dels electrodomèstics o els esports, que en aquests moments necessiten un tractament especial, i, malgrat que no tothom ha estat a l'alçada, des d'aquesta banda del Parlament, de la cambra, hem fet un esforç, jo diria que molt especial, per aconseguir que aquests sectors puguin desenvolupar-se amb tranquil·litat.

Ara bé, dit tot això, en una societat oberta com la nostra han de tenir, i de fet tenen, cabuda tots els formats d'oferta. D'això, no n'hi poden haver dubtes. Són els ciutadans, en el seu vessant de consumidors, els qui han de decidir on i com volen comprar. Nosaltres, com a Administració, tenim l'obligació de posar al seu abast tot tipus de formats. Ells tenen el dret a escollir. Per tant, que quedi clar: no discriminem ningú –no discriminem ningú–, però no es pot permetre un creixement incontrolat de nous formats aliens a nosaltres consistents en comerç perifèric i grans superfícies. Aquests formats provinents d'altres models culturals i territorials, que ens poden portar a la desertització dels nostres centres urbans, no els volem, i, per tant, farem el que calgui perquè això no succeeixi.

Per tot això, la nostra aposta és clara: per un tipus de comerç que, bàsicament, està constituït per empreses petites i mitjanes, d'àmbit local i sovint de titularitat familiar. Juntament amb aquestes, ens trobem un nombre important d'empreses emergents, dinàmiques, de tipus mitjà, que ens són properes i que desenvolupen la seva tasca tant en l'àmbit alimentari com no alimenta-

ri, i aquestes empreses comencen a tenir una forta implantació en tot el país i tenen ja un pes específic considerable.

En definitiva, estem convençuts que aquesta nova Llei ha de ser de tots i per a tots. Només d'aquesta manera podem gaudir d'un comerç desitjable en termes socials, en termes econòmics viable i sostenible en termes mediambientals.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I ja per acabar, senyores diputades, senyors diputats, no puc estar-me d'agrair la feina feta als ponents de tots els grups: al senyor Postigo, al senyor Afons Quera, per descomptat al senyor Oriol Pujol i al senyor Llobet. Cadascú ha defensat legítimament els seus plantejaments, amb els seus estils. Als assessors de tots els grups, també, per què no dir-ho, a les associacions de comerciants i a les patronals, que, amb tota lleialtat, ens han fet arribar sempre les seves opinions i els seus criteris. I, per sobre de tot –per sobre de tot–, a la senyora lletrada Anna Casas –la senyora Anna Casas. Sense ella, crec, de veritat, que avui no tindríem llei, eh? Per tant, gràcies. Lletrada.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Martínez

Ho vull dir amb tota claredat: aquesta Llei ha estat possible gràcies a l'esforç i a la feina de tots. Per això ara vull convidar tots els grups de la cambra –tots els grups de la cambra– que votem plegats perquè surti no ja amb el més ampli consens possible, sinó perquè s'aprovi per unanimitat. Entenc que aquesta seria la millor manera de fer arribar un missatge clar a tots els nostres sectors i a la ciutadania; aquesta seria la millor forma...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Martínez

...acabo ja, senyor president, de fer saber als consumidors que garantim posar a l'abast del consumidor, és a dir, del ciutadà, totes les ofertes i formats disponibles, però que nosaltres apostem per un determinat model comercial. I, en qualsevol cas, sabem i no oblidem que, al cap i a la fi, ell, el ciutadà, té el dret a escollir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé. Senyor president, senyores i senyors diputats, agrair, en primer lloc, doncs, la presència del sector –entitats, associacions, del comerç–, que aquests darrers mesos hem treballat conjuntament de cara a fer una bona llei.

una bona llei d'equipaments comercials; agrair també especialment al secretari general, i molt especialment també al director general, Raimon Serret, tota la feina feta, viscuda i conviscuda, doncs, aquests darrers mesos; també, doncs, agrair, com s'ha dit, s'hi ha insistit no fa gaire, la feina que ha fet la lletrada, la senyora Anna Casas, que ens ha ajudat, entre altres coses, doncs, a aclarir molts aspectes tècnics que faran més clara la Llei.

Com s'ha dit, això també és obvi, aquests darrers mesos, en les diferents reunions que hem fet, les diferents ponències que hem fet, hem treballat conjuntament, doncs, no només els diputats dels partits que donem suport al Govern, sinó que també s'ha tingut en compte, i molt, els diputats dels partits dels grups parlamentaris de l'oposició: Convergència i el Partit Popular.

Abans de tot, abans de començar a explicar els grans trets que crec que s'han de recalcar en aquesta nova Llei, que esperem i confiem que aprovarem d'aquí a una estona, diria que el sector del comerç és una mica de tots i no és de ningú en concret. Vull dir amb això, ja m'entenen, que aquesta Llei aconseguirà, doncs, entre altres coses, que a través del consens polític s'hagi fet la millor llei.

El Projecte de llei d'equipaments comercials que avui es sotmet a la consideració d'aquest Parlament respon al compromís que sempre hem tingut des d'Esquerra Republicana, des del nostre Grup Parlamentari, en la defensa del model comercial català, un model, com s'ha dit, i s'hi ha insistit en altres intervencions, que es caracteritza per l'equilibri entre els diferents formats de la distribució detallista sobre la base de potenciar el comerç de petita i mitjana empresa en trama urbana: el comerç que vertebrava els pobles, les ciutats, els barris, de Catalunya, que els fa convivencials i segurs i que en termes econòmics comporta la creació de treball autònom i la distribució de la renda, aquests dos últims aspectes molt importants.

Des de la nostra força política, ja l'any 99 vam ser claus a l'hora de confeccionar una llei, la de l'any 2000, que sortia d'un pacte d'investidura que hi va haver, doncs, el 99 entre Esquerra i el partit majoritari que governava en aquest país, Convergència i Unió, de cara a forçar una nova llei d'equipaments comercials i crear un impost sobre els grans establiments comercials que acabés els costos socials i ambientals generats pels grans establiments comercials i no internalitzats per les empreses que en són titulars.

Va ser també des de la nostra força política que en aquell moment també vam assolir el compromís de desenvolupar un pla per la dinamització del comerç urbà amb una dotació econòmica adequada. Dir que, pel que fa a aquest aspecte, aquests darrers dos anys també hi ha hagut, no com s'ha dit fa una estona que no, una dotació econòmica important pel que fa als plans de dinamització, aspecte per insistir-hi, que crec que cal clarificar, perquè s'han doblat respecte a l'any 2003, aquestes dotacions als plans de dinamització comercial. No confonguem les coses.

Des de la nostra força política, entenem també que hem sigut i vam ser una referència a l'hora d'introduir nous

conceptes en tota la normativa que faci referència al món comercial. En aquest cas era la introducció, entenem importantíssima, del concepte de trama urbana consolidada. Hem buscat sempre, des de la nostra força política, i ara més que mai des del Govern, en aquest cas, concretament, per part del Departament de Comerç, Consum i Turisme, el consens i la complicitat dels sectors i la resta de forces polítiques. Això s'ha fet des del principi. És obvi que en la tramitació parlamentària va entrar un avantprojecte que era com el que era, però, a través del contacte diari, sempre acompanyat del Grup Socialista i d'Iniciativa... Tinguem ben clar que era del tot imprescindible arribar a un consens amb els partits de l'oposició i també amb els sectors. I és obvi que aquí també s'ha notat la petja dels partits de l'oposició, però també és obvi que qui ha definit el model comercial, que queda ben clar en aquesta Llei, ha sigut el Govern, en aquest cas el Departament de Comerç, Consum i Turisme.

S'ha buscat el consens, hi insisteixo, amb el sector i amb la resta de forces polítiques, de cara, doncs, a donar un impuls definitiu i buscant sempre la consideració del model comercial català, que és, com molt bé ens explicava fa un moment l'honorable conseller Huguet, dels més eficients d'Europa: entre altres coses, per què? Doncs per cinc coses bàsicament: el que genera més ocupació, el que preveu una millor compatibilitat de formats, el que contribueix d'una forma més clara a la cohesió social de les nostres viles i ciutats –recordar, doncs, el que ha passat recentment en un país ric com és França–, el que distribueix millor la renda i el que provoca menys mobilitat.

El Projecte de llei que se sotmet avui a aprovació representa la concreció de l'àmbit territorial on ha d'implantar-se el comerç de gran format a fi i efecte que les noves implantacions no segueixin sent amenaces a la vitalitat de les nostres ciutats.

Ja hem estat prou anys veient com l'excessiva discrecionalitat en les noves implantacions provocava noves centralitats externes que afeblien la viabilitat de la cohesió social i l'economia d'aquestes. Calia, doncs, un nou impuls normatiu per avançar en els indubtables beneficis que comportarà per a la realitat estructural i social dels nostres municipis una localització, hi insisteixo –una localització–, més racional de les noves implantacions comercials.

A la nostra realitat cultural, comerç és ciutat, és futur i, sobretot, és un element de cohesió. En els propers anys s'anirà demostrant els beneficis que per al conjunt de la ciutadania haurà suposat la introducció d'aquest nou concepte de localització en l'ordenament comercial.

Som, doncs, coherents amb la nostra trajectòria quan, en fer-nos càrrec de la política de comerç del Govern de Catalunya, reflexionem sobre com millorar el marc jurídic que haurà de regular les implantacions comercials en els propers anys i percebem la necessitat de revisar la Llei d'equipaments comercials. Amb la mateixa voluntat que amb la Llei del 2000 va substituir la del 1997, només tres anys després, l'actual Projecte pretén ser una adaptació del marc jurídic per al control de les implantacions a l'evolució del comerç en els darrers

anys i els nous requeriments de la defensa del model comercial català.

Per això el projecte de la nova Llei d'equipaments comercials posa punt i final, aspecte importantíssim d'aquesta Llei –l'espina dorsal, m'atreveiria a dir, d'aquesta Llei–, a les implantacions de grans establiments comercials perifèrics que no fan ciutat, sinó que contribueixen, ho entenem des d'Esquerra Republicana, a desertitzar-la. Amb la nova llei, només podrà implantar-se la trama urbana consolidada i sempre que el dimensionament del PTSEC ho permeti.

La mateixa llei determina que el PTSEC continuarà la delimitació sobre el plànol de la trama urbana consolidada dels municipis de més de 25.000 habitants i capitals de comarca, de manera que serà objectivament i públicament coneguda.

De la mateixa manera, el Projecte conté un acurat tractament de les concentracions comercials, autèntics centres comercials perifèrics *de facto*, mitjançant un sistema d'agregació. Es diu clarament i objectivament quan es produeix una concentració comercial i s'introdueix la formació *ex novo* i el creixement de les existents. Aspecte aquest a destacar, perquè en l'antiga llei, pel que feia referència a les concentracions comercials, no hi havia cap tipus de regulació en aquest sentit.

Pel que fa als criteris a valorar per a l'atorgament de llicències comercials, es circumscriuen aquells que són clarament objectius i objectivables, excloent els criteris subjectius, alguns que es preveïen en la Llei de l'any 2000. Es manifesta, així, una clara voluntat de transparència que genera seguretat jurídica i farà que la nova llei tingui credibilitat davant les instàncies, incloses les de la Unió Europea.

Resumint: el compromís del nostre Grup Parlamentari per un model comercial català bàsicament es resumeix en tres aspectes. El primer: buscar l'equilibri dels diferents formats sobre la base de potenciar el comerç de petita i mitjana empresa. En segon lloc: igualtat d'oportunitats en l'ordenament comercial. Lliure competència que només és possible regulant tres aspectes del mercat. La idolatria del lliure comerç no corregeix necessàriament les desigualtats, per una simple raó: el mercat no és sinònim de justícia. Des d'Esquerra Republicana sempre hem cregut..., des del nostre Grup Parlamentari som partidaris de la regulació. I fa un moment, doncs, ens ho deia el mateix conseller, no només som partidaris –en aquest cas, Esquerra Republicana– de la seva regulació, sinó també buscar plans de foment, que seria l'altre aspecte també..., aquests dos..., molt a considerar.

Esquerra també ha tingut..., des del nostre Grup Parlamentari, a millorar el marc jurídic des de les implantacions comercials, forçant la creació de l'impost sobre grans establiments comercials, la implantació de grans establiments comercials en trama urbana consolidada, sempre que el PTSEC ho permeti.

Resumint: busquem un nou enfocament per un model comercial amb una utilització racional del territori, basat en els principis de socialització de l'espai públic. Volem un espai públic viu, segur, convivencial..., bé, el que hem heretat del que ha estat sempre la ciutat medi-

terrània. També, en segon lloc, volem també un espai sostenible, on la mobilitat sigui la mínima imprescindible, d'aquí la introducció del concepte de trama urbana consolidada. I, en tercer lloc, a destacar també que volem una societat cívica on el comerç, sector estratègic en la nostra economia, tingui un paper molt important a jugar.

A la nova llei, que aprovarem d'aquí a una estona, destacaria dues novetats, principalment. La primera és la prioritització del comerç urbà, el concepte de trama urbana consolidada, enfront del comerç perifèric en grans superfícies. I l'altre aspecte a considerar, que s'introdueix de nou en aquesta Llei és la nova regulació dels no alimentaris, aspecte aquest a tenir molt en compte amb l'evolució que hi ha hagut aquests darrers anys en el món del comerç.

Des del nostre Grup Parlamentari emplacem la conselleria, agafant una proposta que ja ha fet, que en el seu moment va fer en forma d'esmena i discussió posteriorment en la Ponència amb Convergència i Unió, per seguir treballant per regular per primera vegada l'expansió dels centres d'oci, tot i que haig de dir que fins ara no hi ha hagut cap tipus d'estudi que hi faci referència... Però, bé, agafem la proposta que ha fet Convergència i emplacem la conselleria que en un futur entri en la regularització d'aquests centres d'oci.

Des del nostre Grup Parlamentari, també emplacem a estudiar la borsa d'amortitzacions, tot i que hem de dir que hi ha una sèrie d'aspectes que s'haurien d'aclarir: entre altres coses, creiem que seria necessària la reconversió dels usos.

I, ja, per anar acabant, dir, doncs, que és una llei consensuada i, ho esperem, votada afirmativament per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. I hem volgut, amb la confecció d'aquesta Llei, treballar per la màxima transparència i complicitat dels diferents sectors a l'hora, doncs, de treballar en la implantació dels diferents formats comercials en el nostre país.

Insistir, doncs, amb les novetats que porta aquesta Llei, que és el concepte de trama urbana i la regulació, per primera vegada, dels no alimentaris.

Altres aspectes a destacar, també: properament, un cop aprovada la Llei d'equipaments comercials, entrarà en informació pública el PTSEC, amb quatre anys de vigència, com molt bé s'ha dit.

També altre aspecte a destacar és que entrarà en vigor, doncs, el nou Pla de dinamització del comerç urbà, tot i que les votacions en comerç, en plans de dinamització del comerç hi han sigut, i molt, doncs, en aquests darrers temps.

Agrair, doncs, altra vegada, la presència avui del sector. Esperem, doncs, que sigui una llei que, entre d'altres coses, porti més transparència i més complicitat en els diferents sectors afectats, pel que fa, doncs, a aquesta Llei.

I, bé..., insistir en el fet que amb l'aprovació que farem posteriorment de la reforma de la Llei d'horaris comercials, bàsicament des del Departament de Comerç, Consum i Turisme, s'hauran fet quatre aspectes que jo crec que són molt importants. En primer lloc, definir

on, a través de la Llei d'horaris comercials: en segon lloc, definir quin és el creixement –això ho farem posteriorment amb l'aprovació del PTSEC–, i, l'últim, definir també, que ho farem a través del Reglament, quan i de quina manera es faria el creixement de la implantació dels diferents formats comercials.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats. Bé, m'imagino que a aquestes alçades ja es deuen pensar que no els avançaré o no els diré gairebé res de nou del que ja s'ha dit, perquè amb una llei, doncs, que disposa d'un consens com el que s'ha anunciat fins al moment d'ara, evidentment els arguments per posicionar-se amb relació a aquesta són força coincidents.

Em permetran que faci quatre prèvies o, en tot cas, que m'adhereixi als agraïments que els diputats que m'han precedit doncs han fet. No els repetiré, m'adhereixo als que han fet, en concret, el senyor Pujol o el senyor Fernández. Em sembla que no s'han deixat a ningú, i, per tant, jo m'hi sumo.

És un moment per felicitar-nos, perquè tot fa preveure que aquest Projecte de Llei, doncs, tindrà el vot favorable de tothom. I això ha estat, com s'ha dit, gràcies, doncs, a la tasca, important tasca que s'ha fet fins, pràcticament, fa cinc minuts. I, per tant, i en especial, permetin-me, doncs, que agraeixi l'enorme paciència que la lletrada ha tingut amb tots nosaltres.

En tercer lloc, el senyor Pujol comentava i deia que, bé, que una de les coses que es marcaven com a objectiu era fer-nos desdir de la intenció de plantejar, de tirar endavant aquesta Llei, i que no se n'han sortit. Jo crec que no se n'han sortit per una qüestió molt simple, i és que ells han pogut constatar que aquesta Llei era un gran pas endavant, i, per tant, que respon, i que el que pretén és adaptar-se a aquesta evolució constant a la qual es feia referència, no només als requeriments europeus, i que, davant d'una oportunitat com la que planteja aquesta nova Llei, evidentment el que s'ha de fer és sumar-s'hi.

En quart lloc, també s'ha fet la referència, per part d'alguns dels diputats que..., bé, s'ha actuat com a partit de comerç. A aquestes alçades em sembla que..., i ho dic com a representant del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa..., bé, nosaltres som usuaris del comerç amb els diferents formats: estem en els governs de molts ajuntaments, i, per tant, tenim tant d'interès com el que més, com qualsevol dels diputats que estan aquí, en acontentar i en satisfer i en resoldre els problemes de pobles, de ciutats i de sectors, i en aquest cas del sector del comerç. I, per tant, ens sentim tant partit de comerç com s'hi pot sentir qualsevol altre. Només aquest petit aclariment.

Llavors, ja, per entrar en matèria i sense voler-me allargar, perquè ja dic que em sembla que els arguments a aquestes alçades ja són força redundants. El nostre posicionament és favorable a aquesta Llei per quatre motius, bàsicament, perquè ha respost, aquest Projecte de Llei, aquesta Llei, a quatre voluntats, i ha aconseguit quatre objectius. És a dir que aquestes quatre voluntats, finalment, ho pensem nosaltres, s'han aconseguit.

En primer lloc, la voluntat de preservar un model, un determinat model de ciutat en què el comerç, com ja és sabut per part de tothom, és un factor determinant en la configuració d'aquest model de ciutat: el model de ciutat mediterrani, vital, més apte per la convivència, més segura, que defuig la desertització, que pretén ser socialment cohesionada. Un model de ciutat complex on busquem de forma intencionada la mixticitat d'usos, i, per tant, que l'ús comercial es barregi amb el residencial i amb el de serveis, potenciant els centres urbans, els centres comercials davant d'altres models de ciutat que el que busquen és expulsar tots aquells usos que són molestos i enviar-los, doncs, fora dels centres urbans i cap a la perifèria. Aquest no és el model que nosaltres defensem.

Un model de ciutat compacte, que aposta per una utilització racional del territori i una ocupació racional d'aquest, que redueix la mobilitat forçada, que busca la proximitat, que evita els desplaçaments i, en conseqüència, també evita una major contaminació atmosfèrica i la congestió dels sistemes viaris.

És cert que planteja altres reptes: defugim o volem evitar aquesta congestió dels sistemes viaris, però correm el risc que el sistema de carrers dels nostres pobles i ciutats quedin congestionats, i, per tant, és un repte que hem d'intentar resoldre, hem de buscar solucions, doncs, per a aquestes àrees de càrrega i descàrrega que es deia, d'aquestes necessitats de zones d'aparcament i altres: però, de ben segur, s'aconseguirà.

Aposta, doncs, per la sostenibilitat, atesa, doncs, la seva eficiència quant a l'ús dels recursos energètics. És un model de ciutat, el que busca la Llei i pel qual aposta, en què es vol que formi part d'una veritable xarxa de ciutats i que potenciï un reequilibri territorial.

En segon lloc, la Llei buscava i tenia una clara voluntat de preservar un model determinat, o de preservar el model de comerç, i en aquest cas, nosaltres considerem que s'aconsegueix, eh? Millor dit, no preservar, sinó fins i tot reforçar el model català de comerç, el model de proximitat, urbà, de proximitat, basat en petites i mitjanes bàsicament empreses. I com s'aconsegueix aquesta voluntat? Com s'aconsegueix aquest objectiu? Per una banda, amb la regulació de les condicions per a la implantació dels equipaments comercials i, en segon lloc, amb la promoció de la reforma i l'adaptació dels equipaments comercials existents. També deia el representant de Convergència i Unió que el projecte inicial, el Projecte de Llei inicial que es va posar sobre la taula oblidava el comerç existent. No hi estic d'acord. En cap moment –en cap moment–, perquè, és a dir, malgrat que el projecte inicial no preveïa els plans de dinamització, en tot moment es va dir que la reglamentació i el desenvolupament d'aquesta Llei tenia en

compte i tenia la voluntat que aquests plans de dinamització tiressin endavant. I, per tant, en cap moment s'oblidava el comerç existent, tot al contrari.

Pel que fa a la regulació de les condicions, es pretén i es vol conduir, com ja s'ha dit, les noves implantacions comercials a les trames urbanes consolidades. Es vol aturar la creació i el creixement d'aglomeracions comercials perifèriques i es vol controlar l'expansió dels diversos operadors en el territori i, per tant, ordenar la nova oferta.

En tercer lloc, la Llei tenia la voluntat i aconseguia de satisfer les necessitats dels ciutadans. Les necessitats comercials dels ciutadans, de les persones, dels usuaris dels espais comercials. I, per tant, aconseguia, també, resoldre aquestes necessitats pel que fa al proveïment dels productes de consum quotidià, resoldre també les necessitats d'altres aspectes més de caràcter lúdic, el famós, doncs, anar de compres, conegut per tothom, que són de consum no quotidià. També aconseguia garantir la llibertat d'elecció, eh?, amb l'equilibri entre els diferents formats, amb una oferta diversificada i plural en termes de qualitat, de quantitat, de preu i de característiques dels productes.

I, per últim, una darrera voluntat que es perseguia des del primer moment i que s'ha aconseguit i, per tant, és un objectiu també aconseguit, és voluntat de consens. Ja dic, és una voluntat que es buscava des del primer moment i que s'ha mantingut, ja dic, fins fa pràcticament cinc minuts abans d'aquesta intervenció.

Voluntat de consens que ha aconseguit, entre altres coses, doncs, que les dues esmenes a la totalitat que hi havien es retressin i que, lògicament, ha comportat, perdó, una esmena a la totalitat, i que lògicament ha comportat redibuixar el projecte de llei inicial que es va posar sobre la taula. La voluntat ha estat de tots, el mèrit em sembla que ha estat de tots. I, per tant, el Projecte de llei inicialment presentat, doncs, ha estat millorat de forma sensible.

Per últim també coincidir en un darrer aspecte, al qual també s'ha fet esment, aquí hem establert les bases, hem marcat uns criteris, es veu quina és la voluntat clara a l'hora normativitzar, diguéssim, el sector. Ara queda arribar a la concreció, el desenvolupament reglamentari, l'elaboració del Pla territorial sectorial d'equipaments comercials. I, per tant, el nostre prec i estem segurs, estem en la confiança dels tècnics i els responsables del Departament, que es mantindran aquests mateixos criteris, aquests mateixos valors que la Llei planteja en el desenvolupament reglamentari i en l'elaboració del Pla territorial sectorial.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya vol anunciar retirada d'esmenes, concretament, senyor Llobet?

El Sr. Llobet Navarro

President, sí, per anunciar la retirada de les números 2, 4, 11, 12, 13, 16, 19, 20, 23, 26, 27, 28, 29, 30, 35, 43, 49, 50, 51, 52 i 55.

Gràcies.

El president

Senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Per anunciar també la retirada d'un paquet d'esmenes que relaciono, com són la 1, la 5, la 6, la 7, la 17, la 21, la 24, la 37, la 38, la 39, la 40, la 46, la 56 i la 57.

(Pausa llarga.)

El president

Començarem la votació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votarem, primer, l'esmena número 3, a sol·licitud del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Per tant, votem l'esmena número 3.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 130 vots a favor.

A continuació farem una segona votació amb les esmenes números 9, 10, 31, 58 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 44 vots a favor i 86 vots en contra.

Votarem, seguidament, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En una primera votació, separada a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, votarem les esmenes números 15, 18, 34, 41, 44, 54 i 61.

Comença la votació.

Parem la votació.

Senyor Sirera... Ah!, perdó, senyor Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

La votació separada es deu referir a les que havia anomenat abans, la 2, la 4, que estarien amb el número de...

El president

Senyor Llobet, ara estem fent votació de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular, a petició de Convergència i Unió.

O sigui, votem, repeteixo perquè no hi hagi dubtes, les esmenes números 15, 18, 34, 41, 44, 54 i 61.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor i 116 vots en contra.

Ara fem una segona votació amb les esmenes números 14, 33, 36, 48, 53, 60 i 62.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 44 abstencions i 71 vots en contra.

Ara votarem l'esmena número 25 –l'esmena número 25.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor i 72 vots en contra.

Ara votarem les esmenes transaccionals sobre les esmenes números 8, 22, 32, 42, 45, 47 i 49 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i les esmenes tècniques 45, 47 i 59.

(Pausa llarga.)

Sobre les esmenes transaccionals que hem dit, votarem, a sol·licitud del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, les esmenes transaccionals amb els números 1, 5, 6 i 7. Correcte? Ha quedat clar? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Han estat aprovades per 117 vots a favor i 13 abstencions.

Farem ara una segona votació amb la resta de les esmenes transaccionals i les esmenes tècniques.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 130 vots a favor.

Ara procedirem a la votació de la resta del Projecte de llei. Votarem, en un primer bloc, els articles de la Llei que són els següents: l'article 4, apartat 1, 4, 6 i 7; article 7.5, i article 18.1.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 116 vots a favor i 14 abstencions.

Ara votarem, en un segon bloc, bàsicament els apartats 3 i 5 de l'article 4.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 72 vots a favor, 57 abstencions i 1 vot en contra.

Seguidament votarem els següents articles, específicament –i els prego una mica d'atenció–: de l'article 9.a, el text que diu: «De manera que no es pot utilitzar cap establiment que no s'ajusti a la totalitat de les determinacions del Pla»; tot l'apartat 9 de l'article 12; de l'article 15.4 des de «en qualsevol cas» fins a «Pla territorial sectorial d'equipaments comercials revisat», i de la disposició transitòria tercera des de «així mateix no s'ha d'emetre» fins a «de conformitat amb l'article 7».

Doncs, comença la votació.

Han estat aprovats per 116 vots a favor i 14 vots en contra.

Votarem finalment la resta d'articles del Projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei d'equipaments comercials ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Projecte de llei de modificació de la Llei 8/2004, del 23 de desembre, d'horaris comercials (tram. 200-00041/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei de modificació de la Llei 8/2004, del 23 de desembre, d'horaris comercials, que s'ha proposat de tramitar en lectura única. D'acord amb l'article 118 del Reglament, i a iniciativa de la Junta de Portaveus, la Mesa proposa al Ple de la cambra que aquest Projecte es tramiti directament i en lectura única. Si no hi ha cap objecció o cap oposició, ho considerarem aprovat per assentiment. *(Pausa.)* Per tant, es tramitarà en lectura única.

Procedirem ara al debat d'acord amb les normes establertes per als de la totalitat, i, tot seguit, el conjunt del Projecte se sotmetrà a una sola votació.

Té la paraula per presentar la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum, senyor Josep Huguet.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Gràcies, senyor president. En aquest monogràfic de comerç, i a partir de l'acord a què hem arribat, seré molt breu, perquè parlem d'un serrell d'una llei aprovada ja fa uns mesos, i, per tant, no m'hi entretindré excessivament. Però forma part d'un paquet, forma part del paquet de regulació, de regulació del món del comerç. Fa uns mesos vam aprovar la Llei d'horaris comercials; avui, la Llei d'equipaments. I, a causa d'una tramitació una mica complexa a Madrid, es van produir petites disfuncions entre la Llei aprovada a Madrid i la Llei aprovada a Catalunya, malgrat la voluntat explícita de tots els grups que, per primera vegada en la història, i no és menor, el tema, els horaris comercials a Catalunya coincidissin amb els horaris comercials que es posaven en marxa en el Congrés dels Diputats.

Per tant, consultat el sector –consultat el sector–, tot el sector, la conselleria va decidir entrar en una via de negociació per evitar entrar en un conflicte de competències que l'únic que podria portar és a desestabilitzar la Llei catalana d'horaris i, per tant, deixar una inseguretat jurídica al sector.

Per tant, avui portem aquí, en compliment de la Resolució 212/7 d'aquest Parlament, aquesta petita modificació, que és procedent de la constitució d'un grup de treball entre totes dues administracions..., i s'arriba a un acord en el qual la part catalana queda clar que no renuncia a exercir les seves competències. Aquestes competències entenem que amb el projecte d'estatut en marxa quedaran definitivament assignades a Catalunya, i acabarem un litigi que ha durat més de vint anys. Per tant, no era el moment d'obrir un front quan, en realitat, aquesta batalla pròximament quedarà superada.

En tot cas, aquest acord preveu que l'Estat modifiqui –i això ho faran a primers de febrer, és el compromís– l'article 5.3 de la Llei 1/2004, d'horaris comercials, i que la Generalitat –és el Projecte que avui sotmetem a consideració– es comprometi a la modificació de l'article 2.1, apartat i, de la Llei. Per tant, és una modificació puntual, on parlem del fet que aquesta exclusió de l'horari general queda circumscrita a establiments

d'alimentació de menys de cent cinquanta metres quadrats, i la forquilla horària també queda superada.

El mateix acord deixa constància, doncs, que aquests pactes assolits són sense perjudici que la part catalana no renunciï a continuar reivindicant, i així ho fem a través de l'Estatut, la competència pròpia en aquest àmbit.

Aquest acord és un bon acord: permet aplicar la totalitat de la Llei catalana; l'Estat també es compromet a modificar la seva Llei. I el preu del no-acord hauria estat pitjor, òbviament, per a tot el sector. L'eventual interposició d'un recurs per part de la Generalitat comportaria automàticament, per reacció, un recurs del Ministeri d'Indústria i Comerç, que ens deixaria en una situació complicada, tenint en compte que les sentències del Constitucional solen durar molts anys, uns set anys. I si fos desfavorable la situació, llavors, ja es perllongaria indefinidament. Crec que l'obligació del Govern és ser realista en aquests casos i, prèvia consulta al sector, ha actuat de la forma que li corresponia. Som conscients que una part de l'oposició està en contra d'aquesta resolució. És legítima, la seva posició, però també han d'entendre que el realisme i la voluntat de no fer mal al sector és el mal menor, un mal menor que és un molt petit mal menor.

Aquesta modificació permet, permet clarament, doncs, que, per primera vegada, hi insisteixo, en la història, els horaris comercials a Catalunya siguin els mateixos que els horaris comercials a Madrid. I no és per imposició d'allà cap aquí, sinó que, majoritàriament, el model d'horari comercial a Madrid, per primera vegada, és determinat i és impulsat des de Catalunya. I aquesta també és la novetat.

En tot cas, senyores i senyors, com que m'havia compromès a ser breu, només... abans, quan fas llistes llargues d'agraïments, me n'he deixat un que era essencial: al secretari general del meu Departament, que no només ha tingut un paper important en aquesta Llei, sinó que ja va participar, en unes altres condicions, en l'acord i el consens de l'anterior Llei d'equipaments comercials. Per tant, també una felicitació al secretari general, Alfons García.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fixar la posició sobre el text del Dictamen, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, pot fer-ho l'illustre senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors diputats i diputades, honorable conseller... saludar el sector comercial, Confederació de Comerç de Catalunya, l'Agrupament de Botiguers de Catalunya, els marxants, la Pimec, la Fecom de Lleida, il·lustres avui convidats, també, i amics.

En el Ple passat de pressupostos els vaig dir que vostès no creien en el model comercial català, i avui els dic que la premissa per creure-hi és defensar les competències que des de l'any 80 té atorgades la Generalitat i el

rol que aquest Parlament té en aquesta matèria i en moltes altres.

Tres motius. Primer motiu: com s'atreveixen a portar al Parlament avui un projecte de llei que renuncia a les competències en horaris comercials? No és una cosa petita ni una cosa menuda, senyor conseller. Com s'atreveixen a fer passar aquesta modificació de la Llei per lectura única només per fer callar l'oposició? Com s'atreveixen a carregar-se la Llei d'horaris comercials aprovada per unanimitat en ple el desembre del 2004 i en menys d'un any? Com s'atreveixen a carregar-se l'autogovern, vostès que en fan bandera? No ens han donat ni tan sols la possibilitat d'incidir-hi via esmenes, o ponències o comissions. Vostès ho porten directament al Ple i aquí s'ha acabat, sabent que no tindrien unanimitat en aquest tema, vulnerant els drets com a grup parlamentari i obstaculitzant la tasca del primer grup d'aquesta cambra i aquest Parlament.

La nostra posició, senyores i senyors diputats... no hem tingut opció de defensa. És, precisament, la defensa del nostre model català de comerç la que ens interessa, defensar les competències que avui encara estan regulades per l'Estatut de l'any 80.

Quan el 2004 aquest Parlament va aprovar la Llei d'horaris comercials vàrem manifestar la satisfacció, i Convergència i Unió els primers, per una llei que responia a les necessitats dels comerciants i dels consumidors catalans. Quasi en paral·lel, dos dies abans, una llei, la llei Montilla, una llei que millorava aspectes del Reial decret 6/2000, de liberalització –que estava fet pel PP–, però que mantenia el caràcter bàsic de la llei estatal, també s'aprovava. En aquest aspecte, deixi'm dir que la llei Montilla és clònica del Reial decret. I una primera consideració, aquí: seguidisme del PP, senyor Bernardo, seguidisme del PP. Sí! –sí!, ja pot anar dient. No reconeix a Catalunya allò que li atorga l'Estatut i que diverses sentències del Tribunal Constitucional han anat confirmant. La llei Montilla reproduceix l'incís segon de l'apartat tercer de l'article 43 del Decret de juny de 2000 pel que fa referència a l'ordenació d'horaris comercials en establiments de menys de tres-cents metres quadrats. El ministre Montilla, en definitiva, seguia considerant que la competència final en matèria d'horaris comercials l'ostentava l'Estat. Això ho defensava a l'empara d'una competència exclusiva d'ordenació econòmica general de l'Estat i deixant sense força la competència exclusiva que en matèria de comerç té el nostre Govern de la Generalitat.

Convergència i Unió, senyores i senyors diputats, doncs, s'oposa frontalment a dotar de caràcter bàsic la Llei estatal en un tema que correspon a la Generalitat i en què, per cert, l'any 2000 ja vàrem presentar nosaltres dos recursos d'inconstitucionalitat.

On som ara? Tenim un govern amic a Madrid que no ens ha servit de res; o bé vostès, des del tripartit, no han fet res, que és el més segur.

Segona consideració: seguidisme de l'Estat. I no només no han permès respectar les competències que tenim, sinó que han impedit la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat. Vostès hi varen votar en contra, i va ser sorprenent. Fins i tot, van votar en contra d'aquest

recurs quan venia avalat per un dictamen del Consell Consultiu que afirmava la inconstitucionalitat del caràcter bàsic d'aquesta Llei. Quantes vegades vostès han apel·lat als dictàmens del Consell Consultiu en la negociació de l'Estatut? No eren vostès els que van defensar a tort i a dret que els dictàmens del Consell Consultiu eren matèria sagrada? O només ho són quan els convé i quan els interessa?

I aquí, senyors diputats del tripartit, s'han carregat l'autogovern, tant que en fan bandera. En dos anys de govern tripartit, a més de no fer res, s'han carregat l'autonomia en matèria d'horaris comercials. Ja pot fer anar el cap, senyor Bernardo, però és així. Podran fer les repeticions del pacte del Tinell que vulguin, podran reivindicar un Tinell 2, un Tinell 3, com en vulguin dir, voldran dissimular fent-nos mirar a un altre lloc, però el cert és que l'autogovern no l'hauran defensat, i el que cal, precisament, és reforçar-lo.

Entenem part de l'acord, però. El conveni bilateral amb l'Estat, en tant que buscava donar... al sector..., es veia el sector indefens per dues lleis. Però també era evident que el PSOE no es posaria d'acord en l'àmbit de les competències. I és per això que ens preguntem: aquest acord, que va escriure que «ambas partes consideran, a pesar de que no existe una plena coincidencia en cuanto al alcance que se atribuye a los títulos competenciales respectivos invocados...», resueltas las discrepancias manifestadas en relación a los preceptos contemplados en el acuerdo, queda concuida la controversia planteada... Tan senzill, no hi ha conflicte, s'ha acabat la reivindicació. Resultat: Catalunya perd.

El Govern té la responsabilitat de buscar estabilitat; és evident. Però d'aquí a acceptar el caràcter bàsic d'una llei Montilla i, per tant, actuar en contra de l'Estatut actual és clar que no s'entén. El Govern amic és amic, per tant, segons quan i segons com, i el que hauria de fer és defensar els interessos de Catalunya. No es van atrevir a presentar recurs en el seu moment i tampoc es va evidenciar en aquest acord que en el tema competencial no hi hauria acord. Renunciar, doncs, a la competència exclusiva no és ser un govern catalanista.

On és el debat de demanar competències exclusives en el nou Estatut? Amb quina cara ens presentarem ara –en plural, els ho dic– a negociar el nou Estatut a Madrid si a la mínima ens abaixem els pantalons tots plegats?

Bé, doncs, ja la tenim aquí, la Llei. Un article –un. Vostès sabran on són, si és que ho saben. Però a partir de l'aprovació d'aquesta Llei no existirà cap limitació per als establiments d'alimentació de menys de cent cinquanta metres quadrats. I sempre amb l'amenaça pendent de la Llei espanyola. Sempre la tindrem al damunt. Pensin-hi: Catalunya perdrà avui la capacitat d'ordenar els horaris comercials en trenta mil dels cent mil comerços. Amb un sol article hem perdut un llençol en matèria de comerç.

I el comerç és competència exclusiva nostra. Això ho deia el senyor Serret aquí, molt còfoi. Però sembla prou evident que no ho interpretem de la mateixa manera. El nou Estatut, en el seu article 121, diu: «La competència exclusiva en matèria de comerç, fires i expressament la regulació dels horaris comercials». Hi insisteixo:

quina credibilitat tenim en aquest camp quan, tot i resoldre temporalment el conflicte, i necessàriament l'acord, s'evidencia una laminació clara d'aquesta competència de comerç? Quina garantia tindran a partir d'ara els ciutadans i ciutadanes de Catalunya quan vostès defensin Catalunya?

Creiem, i crec fermament, que fem una passa enrere. Si renunciem a allò que ens és propi, si renunciem a presentar recursos quan la invasió de competències és flagrant, ens haurem de resignar a ser una comunitat autònoma més sotmesa a les directives de Madrid, com es veurà avui amb aquesta Llei. I em resisteixo a pensar, senyores i senyors diputats, que renunciem a defensar-nos. I no vull caure tampoc en la temptació que fem tot això per evitar un problema al senyor Montilla. No hi vull caure. O sí? O sí que és per això?

Perquè, és clar, tornant a l'acord, els recordo que tranquil·litzem el sector, d'acord, però també obliga el Govern espanyol a modificar la llei Montilla. Ens poden dir per què ells no ho fan, si ho pensen fer? O quan ho faran? Ens poden dir per què ho hem de fer nosaltres i no ells? És important, doncs, que s'ho repensin. Si el caràcter bàsic es manté en la Llei estatal, això farà, en una societat que ja disposa d'uns horaris amplis, diaris de comerç, que el debat de la conciliació de la vida laboral i familiar, que el debat sobre si els diumenges són festius o no festius no es faci en aquest Parlament, sinó que es faci a Madrid, la qual cosa és una llàstima.

Convergència i Unió celebra, per tant –perquè sempre ho han fet així–, que vostès des del Govern vulguin donar estabilitat, com no pot ser d'una altra manera –la feina del Govern és donar estabilitat. Fins i tot podem entendre part d'aquell acord, però Convergència i Unió no pot jugar, ni jugarà mai el joc de cedir la defensa del nostre país, allò que és nostre, davant les dependències foranes.

Aquesta modificació de la Llei és un exemple de dependència i de submissió, i a més a més, amb l'Estatut actual és innecessària. Per això votarem negativament, votarem en contra d'aquesta Llei.

Davant els interessos peregrins que hi ha en la defensa d'aquest cas que s'ha estat parlant avui vostès hauran de respondre davant dels ciutadans i davant dels comerciants que es veuran perjudicats.

És per això, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup Parlamentari votarà en contra d'una llei que considerem que clarament atempta contra allò important, i els ho recordo: atempta contra les competències exclusives de la Generalitat en aquest camp, i, ho repetixo, no ho diem nosaltres, el comerç és competència exclusiva nostra. Davant d'una negociació d'un estatut, necessitem més que mai fermesa en aquest i en molts àmbits. I és per això que nosaltres tenim clara, com sempre, la defensa del comerç, la defensa del país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, abans de començar la meua intervenció pel que fa al punt objecte, avui, de defensa per part nostra de la modificació puntual de la Llei d'horaris comercials, m'agradaria, doncs, dir, en primer lloc, en aquest cas al senyor Pellicer, diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que a vegades en la vida val més estar aproximadament en el cert que estar exactament equivocat. Vostè, si m'ho permet, el que ha fet avui és simplement llegir el guió que li van escriure, o bé ahir, o bé fa dos anys, amb tot el que ha parlat, de la manera que ha parlat, per exemple, i entre altres coses..., i més, després d'una aprovació com la que hem fet fa un moment, amb l'aprovació de la Llei d'equipaments comercials, que vostè s'emplena la boca que només representen el sector del comerç vostès. Si us plau, ja n'hi ha prou d'això! La prova claríssima és que, també amb el vot favorable del seu Grup, s'ha aprovat una llei tan important com la Llei d'equipaments comercials, on aquí, per cert, el diputat del seu Grup ha jugat un paper diria que destacat, tot i que en la intervenció que avui hagi pogut fer hi han hagut petites discrepàncies, però al final sempre ha actuat, des del passat mes de maig, amb ganes de buscar un consens.

Jo..., vostè, avui, la intervenció que ha fet, senyor Pellicer –i li dic «de bon rotllo», allò que diuen, no?–, no l'entenc. No l'entenc, perquè, a l'anterior Ple que es va tractar aquest punt, concretament l'aprovació de la Llei d'horaris comercials, bé, ja es va insistir que, en converses que s'havia tingut amb el sector, el que era del tot bàsic era no posar més boira, confusió, inestabilitat al sector. I d'aquí, doncs, la via negociadora que es va engegar des del Govern, en aquest cas, encapçalat pel mateix conseller Huguet, de cara a arribar a una entesa amb Madrid; entesa que avui es confirma amb la modificació puntual d'aquesta Llei, on voldria recalcar dos aspectes.

En primer lloc, la Llei catalana dels horaris comercials no és molt diferent de la Llei aprovada a Espanya, pel que fa també als horaris comercials. Per primera vegada hi ha hagut, en aquest cas, sí, un govern amic que el que ha fet és també aprovar una llei, per no dir igual, molt semblant a la Llei d'horaris comercials d'aquí Catalunya. Dic això, perquè, amb l'acord a què es va arribar també en la Comissió bilateral que es va crear en el seu moment, davant d'aquest conflicte de competències entre una llei i una altra, el que es va fer, entre altres coses, va ser el que ens demanava el sector, que és buscar estabilitat i intentar buscar la via negociadora amb el Govern, amb el Govern espanyol.

Bé, des d'Esquerra entenem i valorem des del nostre Grup Parlamentari com a molt satisfactori aquest acord, ja que l'objectiu principal que es proposava i que el mateix sector demanava era trobar, buscar tots els camins de cara a aconseguir assolir la seguretat jurídica. Tal com ha comentat, doncs, fa una estona el mateix conseller en la presentació, la dinàmica alternativa que aquest acord hagués provocat és una manca d'entesa en dues administracions, hauria suposat un creuament de recursos d'inconstitucionalitat amb la consegüent inseguretat jurídica. Paral·lelament, també s'hauria provo-

cat una situació en què els principals objectius que va fixar la Llei d'horaris catalana no s'haurien pogut complir. Per tant, el primer de tot era aconseguir el compromís de no imposar recursos d'inconstitucionalitat creats. Aquest era el mandat del mateix sector, com deia abans. Ja s'han esmentat les conseqüències que hauria provocat una manca d'entesa entre administracions: conseqüències que van ser tractades en les reunions que es van mantenir amb el sector i que aquest va considerar molt més perjudicials que un eventual reajustament de determinats preceptes d'ambdues lleis, com finalment s'ha produït.

Finalment, i acabo, el que sí que provoca certa preocupació, en aquest cas, al Govern, és tot el que fa referència a aquesta Llei d'horaris comercials, que pugui provocar altra vegada la creació de lleis de base que eliminin les competències que actualment té l'Estatut, o bé que tindrà, en un futur, l'Estatut aprovat el passat 30 de setembre. El que hem de fer és, tots els grups parlamentaris de Catalunya en aquest cas, vetllar perquè, a través de lleis de bases, pel que fa, doncs, a aquest sector, concretament en l'aspecte d'horaris comercials, no quedin malmeses les competències que establirà en un futur el futur Estatut.

Insisteixo, el que s'ha aconseguit amb aquest acord, fet a través de la Comissió bilateral Govern de la Generalitat i Govern de l'Estat espanyol, és crear tranquil·litat, estabilitat al sector. I tot l'altre és fer volar coloms i realment no aplicar el que entenem nosaltres que s'ha d'aplicar, que és el model català del comerç de tots i no d'un grup concret.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Bernardo Fernández, pel Grup Parlamentari Socialistes – Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fa una mica de fred avui, aquí, sembla. A veure si escalfem una mica això i puja la temperatura, perquè això està molt fred.

Mirin, el passat 17 de març d'enguany, el primer Grup de l'oposició, és a dir, Convergència i Unió, ens posava sobre la taula una proposta de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 1/2004, del 21 de desembre, d'horaris comercials; és a dir, la mal dita –no «mal dita», sinó «mal dita»– llei Montilla, perquè té un nom i té una numeració. Però bé, tant se val! Després de llegir i rellegir diverses vegades el *Diari de Sessions* d'aquella data, he arribat a la conclusió que l'esmentada proposta estava basada en dos eixos bàsics: Per una banda, una suposada defensa del model de comerç català..., per cert, aquest model que el senyor Pellicer ens deia, el dia de les esmenes a la totalitat, que l'havia inventat Convergència –doncs sí que saben fer coses, eh? Doncs una defensa d'aquest model de comerç, i, per altra banda, la teòrica defensa de l'autogovern de la Generalitat: és a dir, la teòrica defensa del Govern de Catalunya o... –potser existia una altra raó no explicada aleshores, però que era l'autèntic objectiu de la

iniciativa: obrir una escletxa entre els grups del tripartit i buscar la confrontació per la confrontació: posar el dit a l'ull, que diríem en tennes col·loquials.

Tinc la percepció que aquesta era la veritable finalitat de l'esmentada proposta de recurs, però com que no ho puc demostrar, no hi insistiré i em quedaré amb els arguments formals. Aquests, els objectius formals, són dos plantejaments absolutament respectables, i jo diria més, compartits pel cent per cent dels diputats i diputades d'aquesta cambra. Ara bé, que compartim objectius no vol dir, ni de bon tros, que compartim la manera de portar-los a terme. Per això, aleshores, des del meu Grup, juntament amb els altres grups de l'esquerra, vàrem votar en contra de la proposta. I amb tota sinceritat, avui podem dir que no ens vam equivocar, que vàrem encertar.

Han passat deu mesos, i avui, sense cap dubte, podem dir que aquell comerç –que, per cert, no és exclusiu de ningú, que d'una manera o una altra tots hi contribuïm– és més fort i està més ben posicionat que aleshores. I això no és mèrit de cap diputat, ni tan sols del Govern; això és mèrit dels comerciants i, si em permeten l'expressió, dels botiguers. És mèrit i és gràcies a aquells que cada matí aixequen la porta del seu establiment, és mèrit d'aquells que estan dotze hores darrere el taulell. Aquesta gent és la que té dret a penjar-se les medalles, si és que aquest dret és d'algú, i no pas alguns representants públics que, farcits de demagògia, s'emboïquen la bandera i pugen a aquest faristol, fent el mateix discurs que es feia deu, quinze o vint anys enrere. No se'n adonen vostès, no s'adonen que els temps canvien i que ara estem en època de diàleg, de conversa i de pacte?

Però tornem al principi, no perdem el fil. Se'ns deia que, si no posàvem el recurs, estava en perill el model de comerç. Doncs escoltin, no el vam posar. I què ha passat? Ha desaparegut el model català, el comerç català? S'han desertitzat els nostres barris, els nostres pobles i les nostres ciutats per manca de botigues? Jo crec que no, estic convençut que no. (*Veus de fons.*) És evident que no, senyor Pellicer, és evident que no. Per tant, algú, aquí, el 17 de març estava fent un càlcul equivocat, molt equivocat, o estava de forma conscient dient falsedats: jo crec que era això.

En conseqüència, aquell que va dir el que va dir, ara per honestetat política hauria de convocar una roda de premsa, reconèixer que el tripartit tenia raó de no presentar el recurs, i, per damunt de tot, demanar disculpes als comerciants de Catalunya. Repeteixo: demanar disculpes als comerciants de Catalunya, perquè senzillament va jugar amb ells. I els volien enganyar; tan fàcil com això: els volien enganyar. El que hauria posat en perill el nostre model de comerç, hauria estat posar el recurs, perquè aleshores hagués estat la Llei d'horaris catalana la que hauria perillat, i hauria estat la Llei de l'Estat la vigent a casa nostra. I el que va afeblir de veritat l'autogovern de Catalunya va ser, escoltin bé, el pacte del Majestic. El que va afeblir Catalunya va ser votar vuit anys, un rere l'altre –vuit anys–, els pressupostos del senyor Aznar. El que va afeblir Catalunya va ser el Pla hidrològic. I el que va afeblir Catalunya va ser aturar aquest Ple fent converses amb un senyor que era a Cuba i que la condició que va posar va

ser no tocar l'Estatut. Això és el que va afeblir Catalunya.

Per tant, queda clar que ni el comerç de casa nostra ha patit res, ni el nostre Govern ha perdut capacitat d'autogovern. Qui va impulsar l'Estatut? Qui va impulsar la proposta d'Estatut? El Govern. Per tant, aquí no s'ha perdut absolutament res, al contrari, ha quedat palès que sense crispació, amb diàleg, pacte i consens s'arriba sempre més lluny que no pas buscant enemics i emboïcant-se amb banderes. Aquest sistema de fer política possiblement va ser útil perquè alguns –alguns– mantinguessin la cadira fins al 2003, però això, avui, s'ha acabat. Vivim un altre temps, i les estratègies de curta volada i peix al cove ja no tenen raó de ser.

Mirin, l'ordenament jurídic vigent quan Convergència va presentar la proposta de recurs d'inconstitucionalitat –que és el mateix que tenim ara, per altra banda– ens permetia tres vies d'actuació. Una, la que proposava Convergència: recurs des del Parlament. Dos, recurs des del Govern. I tres, iniciar converses i negociacions mitjançant la Comissió bilateral. I què va fer el Govern? Què va fer el nostre Govern? Doncs és clar, escollir la via del diàleg, escollir la via del pacte; això sí, reservant-se el dret de presentar recurs si les coses no prosperaven de forma adequada. Aquest és el camí i no cap altre, senyores diputades, senyors diputats, aquest és el camí i no cap altre; el de la confrontació per la confrontació, i ha quedat palès: s'ha arribat a acords, i la presentació d'un recurs en aquesta qüestió és absolutament sobrer.

I vaig acabant, perquè tenim un pacte i els pactes són per complir-los, no com fan d'altres, que no compleixen els pactes a què s'arriba... Per tant, estem molt satisfets amb aquest recurs..., per no presentar el recurs –perdó–, hem fet el que havíem de fer. Tant és així, que aquest sistema, aquesta Llei d'horaris ha estat de referència en altres comunitats autònomes. Aquest, sens dubte, és el model a seguir. I sens dubte, també, un dels elements clau ha estat aquest, perquè la Comissió Bilateral arribés a una bona entesa, perquè entenc que en els treballs de la Comissió va primar la voluntat de diàleg, del pacte i la força de la raó, sobre qualsevol altra consideració de caràcter tècnic o sospita de malfiança.

L'esmentada Comissió Bilateral de Cooperació Estat-Generalitat va començar a treballar el mes de març, i a principis de setembre va arribar a l'acord definitiu. Els articles 3.2 i 4.3 de la Llei 1/2000, que comentàvem abans... (*El president intervé sense fer ús del micròfon.*) Sí, vaig acabant, senyor president. Deia que els articles 3.2 i 4.3 de la Llei, que comentàvem abans, no impedeixen a la Generalitat, en exercici de les seves competències en comerç interior, determinar les franges horàries dins de les quals es desenvolupa l'activitat econòmica.

I, per cert, abans algú deia que havia sentit comoditat negociant la llei; jo suposo que ara també fent l'explicació. El que passa, que hi ha qui té la comoditat del kamikaze, que tant se li'n fa tot, trenta que trenta-tres, i tira sempre endavant, i nosaltres tenim la responsabilitat d'aquells que governen, que en el fons aquest és l'autèntic problema. Hi ha qui no governa, i encara no ho ha pogut pair.

Per tant, falsedats permanents des d'aquesta tribuna quan parlen determinats grups de l'oposició. I nosaltres també ahir a la nit, a les nou, volíem fer un *pack* amb tots els temes que sortien avui de comerç. I malauradament –malauradament– no ho vam poder assolir, perquè no va tenir, algun grup de l'oposició, voluntat de pacte.

Res més, i moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats... Primer m'agradaria fer una prèvia al senyor Fernández i dir-li que estic convençut que vostè té arguments més que suficients i té preparació més que suficient perquè, si vol atacar Convergència i Unió, no ho faci sempre a través del Partit Popular. no? Jo crec que el que ha representat o no per a Catalunya el Govern del Partit Popular dels últims vuit anys, jo crec que això, tard o d'hora, ho veurem. Em dóna la sensació que, amb el Govern actual que tenim a Catalunya i amb el Govern actual que tenim a Espanya, més d'hora que tard tots ens penedirem que estigui governant qui governa, i molts d'ells tornaran a dir: «Vuelva», en alguns casos, «señor González», «vuelva el Partit Popular a Catalunya i a Espanya».

Dit això, jo no entraré en temes competencials. Evidentment, el senyor Pellicer, en bona part, dintre de la seva argumentació, té la seva lògica. I també, quan es va presentar aquest recurs, nosaltres vam ser coherents, hi vam votar en contra, perquè efectivament el senyor Montilla, ferm defensor de l'Estatut d'autonomia o de la Proposta d'estatut d'autonomia, ell mateix no es ruboritzava en cap moment per signar dient que «la present llei es dicta en l'exercici de les competències exclusives de l'Estat en matèria de bases de l'ordenació de l'activitat econòmica, que la reconeix l'article 149.1.13 de la Constitució espanyola».

Benvinguts, senyors socialistes, a allò que vostès, quan estaven a l'oposició, constantment, en base a aquest Dictamen del Consell Consultiu, feien, que en aquest Parlament uns diputats anessin al Congrés dels Diputats a defensar propostes o lleis que havia aprovat el Govern del Partit Popular. Suposo que això va com va: quan s'està a l'oposició es té una postura, quan s'està al Govern se'n té una altra. Però ja no dic re d'Esquerra Republicana... Home, el Partit Socialista a vegades no saps molt bé si puja o baixa –són com els gallecs–, però, evidentment, vostès, jo crec que tenien claríssim que anaven a defensar el Dictamen del Consell amb el vot en contra només del Partit Popular, com era el lògic i el que es produïa en l'anterior legislatura, i que, per tant, vostès haurien donat suport a aquell recurs que es proposava per part de Convergència i Unió. Ja ho explicaran vostès després als seus votants, ja ho explicaran

després també, potser, si s'aprova o no s'aprova aquesta famosa Proposta d'estatut d'autonomia per a Catalunya.

Dit això, jo voldria fer primer..., perquè anem al fons de la qüestió, al que s'aprova, al que es vol modificar, que és un article de la Llei, eh?, un article de la Llei. Nosaltres, quan es va portar a aprovació la Llei aquí al Parlament de Catalunya, vam fer un esforç important perquè... No ho he dit abans; aprofito l'avinentesa, ja que tinc una mica de temps, de dir-ho ara, com a liberal convençut que sóc: sempre que hi han lleis amb què al que es porta, evidentment, és a restriccions, ja sigui en equipaments, ja sigui en horaris, d'entrada a nosaltres ens xoquen. Això no vol dir que fem un esforç de comprendre, d'entendre que efectivament hi han sectors, com el comerç –en aquest cas el petit comerciant–, madurs en alguns casos, en què efectivament aquestes possibles propostes de liberalització, ja sigui d'horaris o sigui d'implantacions de grans establiments comercials, poden comportar un perill important per al seu manteniment. I per això nosaltres fem un esforç. I ho torno a repetir: un esforç molt més important que ha pogut fer un altre grup, perquè conceptualment a nosaltres tot allò que sigui una restricció sempre ens produeix una mica, almenys una mica, de cura, no?

Es va aprovar una llei en la qual vam estar d'acord a reduir a setanta-dues hores, vam estar d'acord que tots els establiments tanquessin en unes dates assenyalades, vam estar d'acord en la conciliació de la vida laboral i familiar, vam estar d'acord en el procediment inspector, vam estar d'acord en molts i molts àmbits i aspectes que es van contemplar i es van aprovar en aquella Llei. Per tant, va ser una llei similar en equipaments comercials, en la qual vam votar la majoria d'articles. N'hi van haver alguns en què no vam coincidir, com eren dos: la reducció de dotze festius oberts a vuit, i també amb relació als tres-cents metres.

S'ha fet esment abans..., i ho vull tornar a reiterar, com ho vaig fer en la defensa de la Llei d'horaris comercials a Catalunya. Vam dir: el Partit Popular va aprovar un reial decret l'any 2000 que en cap moment –en cap moment– marcava una liberalització d'horaris comercials a Catalunya. Ja està bé –ja ho dic d'una forma clara– de dir mentides. Estem al Parlament de Catalunya, i jo crec que no podem entrar en aquesta dinàmica, perquè, és clar, home, de tantes vegades dir-ho, al final dóna la sensació que és veritat. Però no, per moltes vegades que es digui, no és veritat.

I a l'Informe de la mateixa conselleria per aportar aquesta modificació se'n diu clarament –feta per l'advocada en cap– que la Llei estatal pretén establir un nou marc per substituir el vigent fins aquell moment, segons el qual es preveia la implantació d'un règim de llibertat d'horaris a partir de l'1 de gener del 2005, que el Govern de l'Estat havia d'acordar conjuntament amb el govern de cadascuna de les comunitats autònomes. Per tant, en cap moment –en cap moment–, si hagués seguit governant el Partit Popular l'any 2005, hauria pogut exigir al Govern de Catalunya la llibertat d'horaris total, perquè havia d'arribar a acord amb la comunitat autònoma corresponent, sigui aquesta o sigui les altres comunitats autònomes que hi han a Espanya, que n'hi ha moltes més.

Evidentment, dit això, nosaltres, hi ha un punt, dos punts, que jo..., m'agradaria remarcar.

Primer punt, quan es va aprovar la Llei d'horaris comercials vam ser l'única formació política –l'única, l'única– que vam anunciar que això portaria conflicte amb l'Estat –l'única. Perquè estàvem aprovant aspectes de la Llei que xocaven frontalment amb allò que s'estava tramitant al Congrés dels Diputats, i un d'ells era això, l'ordenació dels establiments comercials, que en la nostra Ordre marcava 120 metres i aquí volíem aprovar 150 metres, quan a més a més xocava amb la proposta que es feia a la Llei estatal, de 300 metres quadrats, que era la mateixa proposta que hi havia anteriorment en el Reial decret que s'havia aprovat pel Partit Popular. Vam ser l'única formació, i ho vam recordar, també ho vam recordar en el moment que es va aprovar, es va portar a aprovació aquí la Proposta de recurs d'inconstitucionalitat pel que fa a la Llei d'horaris.

I ho dic i aprofito, ara que tinc uns minuts, per dir que, igual que he fet abans amb la Llei d'equipaments comercials, tinguem en compte la Directiva, la futura Directiva, la carta d'emplaçament, per no cometre l'error que vam cometre amb la Llei actual, que hem hagut després de fer un pacte..., bé, un pacte amb la Comissió Bilateral que, bé, seria del tot discutible en molts àmbits. No entraré en l'àmbit judicial o jurídic, en base a les possibles problemàtiques que jo pogués tindre pel que fa a la seva anàlisi, perquè, com tot és interpretable, deixem-ho en aquest àmbit.

Però en el seu moment, quan nosaltres vam votar a dos punts que «no», que era allò del 12.8, un altre punt era el 2.1.f, que era amb relació als tres-cents metres. I per què ho vam fer? Ho vam fer –jo crec que això és molt important dir-ho, perquè després no es pugui dur a males interpretacions– en defensa exclusiva, al nostre entendre –podem estar equivocats, evidentment–, del petit comerciant, en defensa del petit comerciant.

Jo entenc que el sector pugui estar preocupat amb certs establiments petits que obren –no entrarem ara a dir de quin tipus o de quines procedències, per no entrar en una certa conflictivitat a l'hora d'anomenar-los–, jo entenc aquesta preocupació, evidentment, l'entenc, la compartim tots. Però també hi ha més sectors que no aquest.

I, quan això l'any 2000 es va aprovar, es va fer precisament el contrari. Es va fer –i ho vaig dir en la intervenció d'aquest faristol, quan es va aprovar la Llei d'horaris comercials– com un factor en positiu, com un factor pel qual per un cantó es limitava la capacitat d'obertura que tenien els grans establiments comercials a dotze festius, ampliable a catorze, es limitava, i es donava capacitat als petits comerciants... –perquè no crec que hi hagi ningú que em digui que de menys de 300 metres o entre 150 i 300 metres són grans establiments comercials o mitjans establiments comercials: són petits establiments comercials–, se'ls donava un plus de competitivitat enfront de les mitjanes i grans superfícies perquè, dintre de la seva pròpia autonomia personal, poguessin obrir quan ells ho creguessin convenient, en base, per exemple, al que la seva pròpia clientela els pogués demanar, i sempre amb la llibertat personal, amb la llibertat econòmica, com a autònom o

com a empresari o petit empresari, la capacitat de poder decidir, a diferència del que feiem amb els mitjans o amb els grans, si podien obrir en qualsevol moment.

A més a més aquí, ho vaig dir també, i ho repeteixo avui i m'hi refermo, hi van haver petits comerciants, petits –m'ho han traslladat a mi personalment i al nostre Grup Parlamentari–, que en el seu moment van fer un esforç important, econòmic, per adquirir establiments de més de 150, fins a 300 metres, perquè entenien, ells entenien que una normativa que es defensava mai aniria enrere i, per tant, sempre podien tindre aquesta opció personal, individual, com a comerciants, de poder obrir. Van fer un esforç econòmic de comprar, d'adquirir comerços o locals més grans, i ara es troben que al cap de quatre anys se'ls limita la seva pròpia capacitat de decidir –la seva pròpia capacitat de decidir. I parlo de petits –petits. Després no es faci la lectura que si la defensa dels grans... No, no, miri, parlo de petits. Se'ls va fer fer una inversió que ara ells no poden rendibilitzar i l'han de tornar o optar a vendre aquell local per anar-se'n a un de més petit; o simplement allò que tenien ells pensat fer no ho poden fer perquè no poden obrir, perquè nosaltres els en limitem la capacitat.

Per tant, nosaltres mantindrem el vot negatiu en aquest àmbit, tenint en compte que no volem que es tregui de context. Vam donar suport a la Llei d'horaris en una bona part, i en això fem, i ho fem amb ferma defensa... Podem estar equivocats, evidentment que podem estar equivocats, i segur que ho devem estar, perquè, si no, evidentment, tindriem el suport global de tota la cambra. Però estic convençut, evidentment, que això pot anar en perjudici de petits comerciants, i nosaltres el que no farem és renunciar a allò que els nostres principis diuen o creuen.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb molta brevetat, no aprofitaré aquest tema, que ja és conegut i sabut per tothom, per fer-ne demagògia. Senyor Pellicer, amb tot el respecte, jo no sé si vostè hi era o no hi era, quan hem debatut l'altre tema de l'ordre del dia d'avui; però en tot cas, si hi era, canvia amb una facilitat realment sorprenent el discurs. No entenc com es pot passar d'un extrem a l'altre amb aquesta facilitat, perquè a vostè, en tot cas, l'únic que li ha faltat dir és que la proposta que avui plantejem aquí respon, bé, doncs, a la voluntat del Govern d'acontar els interessos d'una determinada entitat bancària, perquè tota la resta ho ha dit, eh? No entraré en aquest discurs, evidentment.

Jo, en tot cas, el que vull és dir el nostre parer. A nosaltres ens sembla que aquesta modificació no és en absolut cap mena de renúncia ni cap baixada de pantalons –expressió que ha fet servir vostè. Per nosaltres, doncs, l'aposta que en el seu dia es va fer per la negociació i

no pel conflicte, per al bé de l'estabilitat, va ser una aposta correcta. I, en tot cas, no em queda res més que felicitar el bon resultat, al nostre entendre, de les negociacions que s'han dut a terme en la Comissió Bilateral de Cooperació entre l'Estat i la Generalitat, i que al final, ja dic, no ha estat una baixada de pantalons perquè..., bé, la prova més evident és que nosaltres modifiquem la Llei, però el Govern estatal també n'ha de modificar la seva.

Per tant, la proposta que avui es porta al Ple ens satisfà plenament, i d'aquí que hi donem suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Un cop acabat el debat, passarem a votar tot el text del Projecte de Llei de modificació de la Llei 8/2004, de 23 de desembre, d'horaris comercials.

Comença la votació.

Ha estat aprovat, aquest Projecte de Llei, per 72 vots a favor i 59 vots en contra.

Projecte de Llei de reforma parcial de diversos preceptes legals en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca, comerç, salut i treball (tram. 200-00022/07)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de reforma parcial de diversos preceptes legals en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca, comerç, salut i treball. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable senyor Josep Bargalló i Valls, conseller primer.

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Senyor president, senyores i senyors diputats, com vostès saben, aquesta Llei, el Projecte de Llei de reforma parcial de diversos preceptes legals en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca, comerç, salut i treball, és complement d'una llei anterior, la Llei 11/2005, del 7 de juliol, de modificació i derogació parcial de diverses altres lleis relatives a entitats públiques i privades i en matèria de personal.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Es tracta de la normalització del procediment de modificació puntual de textos legislatius, que fins fa no massa s'havia anat fent a través de l'anomenada «Llei d'acompanyament de pressupostos» en un procediment que al llarg del temps s'havia anat desvirtuant i s'havia convertit en una mena de calaix de sastre, amb una tramitació inadequada perduda en el paquet molt més important de la Llei de pressupostos.

Ara bé, que el procediment i la tramitació no fossin els més idonis no vol dir que no hi hagi necessitat sovint de retocar legislació vigent de manera molt parcial, molt concreta, i, per tant..., de manera que en no transformar substancialment una llei, tampoc és motiu que sigui cada vegada una llei específica que ho hagi de fer.

No ens referim ni en la Llei anterior ni en la d'avui a modificacions substancials que transformin totalment el sentit de la Llei, sinó a la introducció de matisos, de complements, de retocs, que mantenen la globalitat dels textos vigents.

En el cas que ens ocupa avui, són vuit les lleis modificades, i, si en la Llei anterior que els he esmentat es tractava bàsicament de qüestions de personal, en aquest cas són qüestions organitzatives molt centrades, no totes però sí la majoria, en el règim sancionador.

Es modifiquen les lleis de qualitat agroalimentària, de pesca marítima, de comerç interior, de disciplina de mercat, de publicitat dinàmica, per perfeccionar-ne el règim sancionador que portaven incorporat. Sobretot, es tracta d'ajustar definicions dels fets objecte de sanció i de concretar millor l'atribució de les competències en aquest àmbit.

La Llei de comerç interior es modifica també per definir millor les condicions de la venda en liquidació per donar una major garantia al consumidor i assegurar la competència en el sector; també es modifica la Llei d'ordenació vitivinícola per millorar algunes de les definicions de les matèries de la Llei; es modifica la Llei d'ordenació farmacèutica per perfeccionar el procediment d'autorització de noves oficines de farmàcia, i, finalment, es modifica la Llei que regula les empreses d'inserció laboral per fer-la més simple en els casos de les cooperatives d'iniciativa social. Amb la modificació es vol fer possible que les cooperatives que vulguin ser reconegudes com a empreses d'inserció puguin reunir en una mateixa persona les finalitats també de les entitats promotores, és a dir que puguin fer a la vegada inserció i promoció. D'aquesta manera, no serà necessari el requisit relatiu a estar constituïdes i, per tant, participades per una entitat promotora aliena.

Es tracta, doncs, de canvis menors, tots en la direcció de ser més precisos, que, en definitiva, és una major seguretat per a la ciutadania en tant que evita ambigüitats. Que la majoria de les modificacions ho siguin del règim sancionador no respon a cap mania persecutòria. Al contrari: es tracta de perfeccionar justament aquest règim per delimitar clarament què ha de ser objecte de sanció i com donar majors garanties a les persones i als sectors implicats.

El fet que en tots els casos es tracti de modificacions puntuals vol dir que apostem per la continuïtat del marc legal en aquests aspectes. Aquesta continuïtat em sembla una bona notícia, sobretot per a la ciutadania, i especialment per als sectors afectats per cada llei, ja que no veuen alterat substancialment el seu règim jurídic. Però també per al país, perquè és senyal que tenim una bona legislació capaç de durar, sempre que la revisem puntualment quan cal, i fer-ho, a més a més, amb un ampli consens.

Aquest consens es veu també en la tramitació de la Llei. De les dotze esmenes presentades, quatre han estat retirades, quatre més transaccionades, dues acceptades i només queden dues esmenes vives, i m'atreveixo a dir que, finalment, segurament, només en quedarà una posada a votació. Sense voler treure cap legitimitat a la que restarà per votació, es tracta també d'una qüestió de definició jurídica, no pas de fons, en el seu contingut, sinó d'entesa diferent de la claredat jurídica que ha de contenir la Llei.

En tot cas, també, com ja vaig dir en presentar el Projecte de Llei de modificació parcial de les diverses lleis relatives a entitats públiques o privades i en matèria de personal, hi ha una voluntat d'economia legislativa en no voler presentar vuit lleis individualitzades avui, sinó una única llei. Però també una voluntat de claredat, en la mesura que hem volgut agrupar, per una banda, les modificacions referents a personal, i, ara, per una altra banda, les referents a qüestions més organitzatives.

En tot cas, agraeixo, evidentment, als grups parlamentaris, als diputats i diputades que han estat ponents de la Llei i als serveis de la cambra les facilitats que han donat perquè aquesta Llei es pugui veure avui, ara i aquí, i sigui aprovada, si més no la majoria dels seus articles, per unanimitat, i en d'altres per un ampli consens.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller primer. El Grup Parlamentari Popular ha presentat esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, nosaltres hem reservat dues esmenes per al Ple, una de les quals, l'esmena número 6, la retirarem, atès que considerem que el fet que la nostra proposta fos fins a trenta mil euros i la proposta del text siguin seixanta mil euros és una qüestió de quantia, una qüestió potser d'actualització també dels valors a efectes de competències a les corporacions locals. No en farem qüestió, d'això.

Però, lamentablement, i malgrat que hem estat fins a l'últim moment intentant transaccionar l'esmena número 5, considerem, conseller, que, d'alguna manera, aprovar aquest article en concret..., l'esmena número 5, que fa referència a l'apartat segon de l'article 5. Aquest article, l'article 5, el que fa és modificar un decret legislatiu, i ho fa mitjançant aquesta norma. La seva redacció nosaltres veiem que era una redacció que, d'alguna manera, no aportava res, sinó que era una redacció, certament, d'inseguretat jurídica; no sabien per on anaven. Però les explicacions, precisament, del Departament, doncs, ens ho han clarificat i fan que nosaltres mantinguem la nostra posició.

Senyor conseller, vostè, quan feia referència ara a aquesta Llei, deia que les lleis d'acompanyament..., que aquestes lleis poti-poti..., que no aportaven res. Jo no sé si aportaven res, però jo li puc ben dir que aquesta dipu-

tada ja ha estat en dues lleis d'aquestes poti-poti. Per tant, abans es feien un cop l'any i ara les fem a pedaços. Per tant, jo, personalment, ja és la segona llei que ens toca defensar dintre d'aquest Grup Parlamentari.

Però, sobretot, al que vull fer referència és al fet que vostè ens deia que l'esmena del Partit Popular feia referència exclusivament a la definició jurídica i no de fons. En això discrepem totalment. Si hi ha una cosa que legitima la nostra actuació, tant a nivell de Parlament com vostès a nivell de Govern, és precisament aportar seguretat jurídica. I, vostès, amb aquest article, s'han carregat, fins avui, la jerarquia normativa. Han pretès, amb aquest article, l'article 5, apartat 2, donar legalitat a un decret sancionador, el 356/04, de 20 de juliol, que va fer una modificació de les matèries i ordenament de comerç. Per via de reglament mai es pot modificar una llei. Vostès tenen la capacitat de fer la Llei, i jo els pregunto: per què no van modificar aleshores la Llei i després van fer el Reglament? La jerarquia normativa és bàsica en l'estat de dret, i ens fa pensar, amb tots els respectes, que si en coses tan petites, si en nou articles, s'actua d'aquesta manera, com s'actuarà en d'altres.

Moltes vegades, des del nostre Grup Parlamentari els hem fet referència a la manca d'activitat legislativa. Vostès, a l'hora de fer aquest Decret, 20 de juliol del 2004, podien haver fet la modificació d'aquesta Llei. L'excusa no és el fet que en aquells moments no es va fer llei d'acompanyament, perquè des de desembre, que es presenta una llei d'acompanyament, fins al 20 de juliol, que es va poder fer el Decret, i tenint en compte que aquesta Ponència ens hem reunit, si no ho recordo malament, dues vegades, hi havia temps suficient per fer correctament primer la Llei i després els reglaments. Això denota una manera de gestionar que no coincideix, de cap manera, amb la idea que té el Partit Popular de Catalunya de com s'ha de gestionar un país.

És l'única esmena que mantenim viva, ho repeteixo, la de l'apartat segon de l'article 5. Per tant, demanarem votació separada exclusivament d'aquest article..., i el vot favorable del Partit Popular de Catalunya de la resta del Dictamen.

I només dir a la resta de companys ponents que, malgrat la brevetat, ha estat un plaer poder compartir la Ponència d'aquesta Llei amb ells.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garjo

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió, en aquest Projecte de Llei de reforma parcial, considerem que és una manera molt enginyosa d'anar augmentant la producció legislativa, perquè, com deia fins ara la nostra companya del Partit Popular, utilitzar una llei d'acompanyament de pressupostos..., que tot-

hom criticava perquè allí s'hi col·locava de tot i per als advocats era un desgavell, perquè venien els pressupostos, i darrere dels pressupostos, amb la seva normativa complementària, un es tornava «xino» per entendre, per saber, quines normes havien quedat modificades.

Ara, nosaltres el que fem és sumar, i d'una llei en fem tres, anem col·locant, i d'un calaix de sastre en fem dos, però continuen sent poti-potis, un poti-poti gran per a entitats públiques, privades i de matèria de personal que ja s'ha vist, i un altre de més petit per als àmbits sectorials, de tal manera que en aquest Projecte de Llei és més llarg el títol que el contingut concret, perquè parlem d'agricultura, de ramaderia, de pesca, de comerç, de salut, de treball..., bé, parlem gairebé de tot, i a més molt ràpidament, perquè només dediquen nou articles a tocar vuit lleis. Per descomptat, d'economia processal, sí que n'hi ha, però continuem encara amb el mateix sistema.

El rècord sí que va augmentant, perquè del que només era una llei que no computava, avui sí que tenim aquest rècord legislatiu, perquè passem ja amb la d'entitats públiques i privades i amb la dels àmbits sectorials en sumem dos, més el Reglament que haurem de tornar a posar a aprovació, doncs, també ho podrem tornar a comptar... Per tant, sí que anirem a passar a un rècord de pena. De tal manera que, si l'altre dia els deia que aviat es podrà escriure el llibre de les desgràcies del tripartit mentre governaven, doncs, aviat podrem dir que el tripartit era un desgràcia quan governava. Perquè això d'avui ja ha sigut d'antologia, i demà, doncs, no vull ni veure als diaris el reflex que la gent agafarà de com es fan les coses aquí en el Parlament de Catalunya, la qual cosa és una pena per a tots.

Dir això, no puc passar al capítol d'agraïments i dir que aquesta ha sigut una llei que hem estat un any treballant..., perquè, és clar, amb aquesta Llei estar-s'hi un any, doncs, hauria sigut una exageració.

Evidentment, poc mal s'hi pot fer quan només toquem alguns preceptes sancionadors, que ens deixaran més o menys en el mateix lloc. Sí que hem de dir que hi ha una qüestió que podria ser, i que ho és, important, que és l'emplaçament de les noves oficines de farmàcia. Es limita..., no cal només que 250 metres de distància entre una i una altra. I aquest és un detall que a la població no passarà desapercbut.

En conjunt, com que és una llei formal, que el mateix preàmbul ho està recollint quan diu que no té substantivitat pròpia i per la qual cosa es considera que aquestes modificacions no han d'incorporar regulacions completes o modificacions substancials..., amb una llei així no s'hi pot votar en contra.

Respecte de l'esmena que ha deixat viva la companya del Partit Popular, és que *con la jerarquia normativa hemos topado, amigo Sancho*, no?, que es deia en el Quixot. Nosaltres aquí estaríem disposats a mantenir també la conformitat a tot el redactat, però, evidentment, el que no podem fer és el que no està permès.

Per tant, aquí, lamentant-ho molt, en aquesta esmena donarem suport al Partit Popular. I, res més.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Ribera. En nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Carretero.

La Sra. Carretero i Romay

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, és la primera vegada que tinc l'honor d'adreçar-me a vostès des d'aquest faristol. I, malgrat que sigui així i que suposo que no tindrè gaires oportunitats de fer ús de la paraula en aquest hemicicle, seré molt breu.

Seré molt breu, perquè crec que és una llei que, com ja s'ha vist, no presenta excessius problemes. tret del fet que els grups de l'oposició legítimament aprofiten el seu torn de paraula en aquest faristol per mirar de deslegitimar, de desgastar l'acció de govern.

Permetin-me que discrepi amb la crítica que es fa sobre el fet que és una llei poti-poti. No em sembla la paraula més adequada per referir-se a una llei que modifica aspectes preceptius parcials en un parlament parlar de llei poti-poti, però ja que vostès ho volen, jo també parlaré o utilitzaré la mateixa terminologia. El que es pretén, presentant una sèrie de modificacions petites pel que fa a la dimensió, petites pel que fa a magnitud, conjuntament, és justament adequar, facilitar l'aplicació de les lleis vigents amb el màxim respecte, com ha dit el conseller primer, a la legislació que ja tenim.

Modificar, adequar, adaptar aspectes que no demanen de *per se*, per la seva profunditat, sobretot per la seva longitud, un decret o un projecte de llei específic. No volem inflar l'activitat legislativa –sento discrepar amb vostè, il·lustre diputada–, si ho volguéssim, hauríem pogut fer vuit lleis, i al mateix temps ens hauríem estalviat aquesta crítica del poti-poti. En aquell cas, ens haurien acusat, i segurament amb raó, d'inflar una tasca legislativa per a coses que, efectivament, són de dimensions molt i molt petites.

Però jo no hi veig, en cap lloc, l'avantatge, per tal d'evitar aquestes lleis que modifiquen diversos aspectes de diferents lleis, que això vagi amb les lleis d'acompanyament, amb les lleis de mesures fiscals i financeres. Perquè en aquell cas –i és el que s'ha fet durant vint-i-tres anys en aquest Parlament, el que s'ha fet sistemàticament també en el Congrés dels Diputats–, el que fem és transformar la Llei de mesures fiscals i financeres en una llei poti-poti.

I, per tant, no hi veig de cap de les maneres que suposi cap millora, parlant de feina legislativa, fer esdevenir una llei que té de *per se* la seva importància, com és la Llei de mesures fiscals i financeres, en una llei poti-poti, que al mateix temps implica una pèrdua de transparència, perquè sovint en aquelles lleis –i em sembla que tots nosaltres en recordem alguns exemples als quals no em referiré– s'han utilitzat justament per tenir poca transparència, per evitar que es debatien en profunditat temes que, potser, sí que s'havien de debatre en profunditat.

De fet, en aquesta Llei no hi ha hagut gaires problemes. El debat ha estat senzill. I el que sí faré ara, que era el

que tenia intenció de fer des del principi, és una intervenció molt curta, molt breu, solament per explicar el posicionament enfront de l'esmena, de l'única esmena que queda viva.

L'objectiu d'aquest article 5, que modifica l'article 54.2 del text refós del Projecte de llei 1/1983, del 18 de febrer, és ajustar el criteri de distribució de competències sancionadores al que determina el Decret 356/2004, del 20 de juliol. En virtut d'aquest Decret, la competència sancionadora en matèria d'ordenació i comerç es reparteix o es fa en base a la quantia de la sanció a imposar i no a la seva qualificació. Per aquest motiu, el text que es presenta en aquest Projecte de llei, tal com està redactat, entenem que no genera cap inseguretat jurídica.

Per altra banda, s'ha de tenir en compte que la Comissió Jurídica Assessora del Govern en va donar el vistiplau a aquest punt i no va trobar cap mena de problema.

I una cosa més: en el cas d'acceptar l'esmena, tal com està redactada, implicaria que qualsevol canvi en el que seria l'estructura del Departament obligaria una nova modificació, petita, de la Llei, que probablement ens portaria a una altra llei poti-poti i segurament seria una vegada més motiu d'escoltar des d'aquest faristol crítiques a l'actuació del Govern. Bé.

Com que en la resta d'articles no hi ha especial problema, no els robaré més temps dedicant-hi cap argument. Sí que vull, malgrat que efectivament ha estat ràpida la tramitació de la Llei, agrair la feina feta pel lletrat Pere Sol, que ha estat excellent, al meu parer i des de la meua inexperiència en aquests temes. I agrair també als companys de Ponència que, entenent que no era una llei problemàtica i entenent que era de sentit comú, van fer molt fàcil i molt ràpida l'elaboració del Dictamen. Res més.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Carretero. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció també serà breu, com breu ha estat la tramitació d'aquesta Llei, perquè el conjunt de les mesures que incorpora així ho feia necessari.

Jo començaré la meua intervenció agraint el treball del senyor lletrat, el senyor Pere Sol, en el sentit que la interpretació que ell va fer de determinats preceptes legals que aquesta Llei incorpora ens van ajudar a tots plegats, a tots els membres de la Ponència, a comprendre millor el significat de l'articulat.

També diré que com que és difícilment superable la defensa de la Llei que ha fet el conseller primer, ja no m'hi esforçaré més. Això no és pas fer la gara-gara al conseller primer, és la veritat: els arguments eren prou sòlids perquè entenguéssim, tots plegats, que el canvi d'aquests supòsits legals convenia fer-lo; i, per tant, lo sensat..., si convenia fer-ho, és fer-ho, no?

Em centraré una miqueta més en l'esmena que ha presentat el Partit Popular i una mica amb el debat que legítimament s'ha produït aquí a l'hemicicle, que no és tant sobre el contingut de la Llei, sinó sobre, en certa manera, filosofia política, no? I convindran amb mi que els canvis que hem introduït en la gestió parlamentària..., home, són canvis substancials: que hàgim convertit les lleis d'acompanyament en la nova etapa d'aquest Parlament en lleis de mesures fiscal i financeres i no en mesures administratives ha ajudat a clarificar la qüestió per al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, també per als mateixos diputats i diputades d'aquesta cambra. Han clarificat el sistema; per tant, l'han fet més transparent; per tant, el fem més eficient de cara als ciutadans i les ciutadanes.

En el passat, i amb el vot, ho recordo, del Partit Popular donant suport a la majoria d'aleshores, la majoria de Convergència i Unió, a la Llei de mesures d'acompanyament, s'hi introduïen pràcticament lleis senceres. Aquí lo que fem és canviar quatre supòsits molt concrets que la realitat imposava que es canviessin, no? Ara, hem fet una ponència per fer aquests canvis. Amb la Llei de mesures fiscals i financeres no hi ha ponència, aquí, en canvi, la tenim. La Ponència també garanteix, en certa manera, la seguretat jurídica de cara al conjunt dels ciutadans i ciutadanes.

I, finalment, faré meus també els arguments que ha donat la il·lustre col·lega, la senyora Carme Carretero, en el sentit que canvis... referint-me ara sí a l'esmena del Partit Popular, canvis en l'estructura del Departament provocarien precisament això: inseguretat, indefinició, falta de transparència. Tots hem sentit expressar a ciutadanes i ciutadans de Catalunya allò de dir: «No sé a qui m'haig de dirigir». Creiem que l'articulat, tal com està redactat, deixa perfectament definit a qui s'ha de dirigir, i, per tant, cap responsable de l'Administració podrà fugir d'estudi en l'aplicació un cop que hàgim aprovada aquesta Llei.

També salutar, com han fet els companys i companyes que m'han precedit en la paraula, el clima que en les breus reunions que hem tingut per tirar aquesta Llei endavant hem «disfrutat» tots junts en la Ponència.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, perquè jo crec que no val la pena d'anar redundant, anar insistint en temes que..., doncs, en arguments que ja han estat exposats, en primer lloc, pel conseller primer i, després també, per la senyora Carme Carretero i el senyor Carmel Mòdol. Perquè, de fet, jo crec que no hi ha gaires coses a afegir.

El perquè d'aquest tipus de lleis ja s'ha argumentat prou bé. La diferència que hi ha amb les lleis d'acompanyament dels pressupostos també s'ha argumentat

suficientment i no hi tinc cap discrepància respecte a això. I amb relació al contingut concret de la Llei, doncs, és evident que es tracta de qüestions que modifiquen altres lleis en bé de millorar procediments que ja es porten a terme, en bé d'adequar les lleis a les necessitats que s'han detectat.

Per tant, per part nostre no volem afegir-hi res més, i expressar el nostre vot favorable al Dictamen i el vot en contra a l'esmena que queda viva.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. Senyora Olano, em demana la paraula, per què? *(Pausa.)* Un minut.

La Sra. Olano i Garcia

Només era per dir-los que no es tracta de filosofia política: tot els actes que s'han dictat, sancionadors, des del 20 de juliol fins a data d'avui, són nuls de ple dret. Això no és filosofia política, això és aplicar el dret vigent.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano.

Avisem per a la votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació el Dictamen de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de reforma parcial de diversos preceptes legals en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca, comerç, salut i treball. Farem tres votacions.

En primer lloc votarem l'esmena que queda viva del Grup Popular, que correspon a l'article 5, apartat 2, l'única esmena que queda viva. Posem a votació aquesta esmena.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 66 vots en contra i 54 vots favorables.

Posem a votació la resta de l'article complet 5.2 del Dictamen. És la votació separada que ha demanat el Grup Popular.

S'inicia la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 111 vots favorables, 15 vots en contra, cap abstenció.

I posem ara a votació el text de tot el Dictamen.

S'inicia la votació.

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 127 vots favorables, cap abstenció i cap vot en contra.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Els faig avinent que el punt número 5, que és la Proposició de llei sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs de designació parlamentària i sobre els criteris i els procediments per avaluar-ne la idoneïtat, de conformitat amb el que estableix l'article 111.1 del Reglament, requereix l'aprovació en votació final per majoria absoluta dels membres del Parlament. Aquesta votació es farà en acabar la votació de la dita Proposició i, en qualsevol cas, no abans de tres quarts de sis de la tarda.

Preguntes

Anem a la sessió de preguntes.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quin balanç fa dels dos anys de govern en matèria de polítiques socials (tram. 317-00185/07)

La primera pregunta, la formula el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula l'illustre senyor Joan Boada:

(Remor de veus.)

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, no hi ha dubte que les polítiques socials són prioritat d'aquest Govern, i no podia ser d'altra manera, atès que és un govern d'esquerreres...

El president

Senyor diputat -senyor diputat-, tornem a començar. Els prego, si us plau, que guardin el silenci corresponent i adequat. Senyor diputat, li torno a marcar el temps.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Deia que la prioritat d'aquest Govern són les polítiques socials i deia que no podia ser d'altra manera, atès que és un govern d'esquerreres, catalanista i d'esquerreres. Per cert, senyor Mas, és el sistema públic el que garanteix la igualtat d'oportunitats, no el suposat dret a escollir que vostè proposa, que l'únic que fa és perpetuar les desigualtats. *(Forta remor de veus.)* Bé, era interessant fer aquest incís per comparar entre polítiques de dreta i polítiques d'esquerra.

Nosaltres considerem molt important l'impuls de les polítiques de benestar, que han de superar endarreriments estructurals i requereixen un salt qualitatiu, i, lògicament, també caldrà destinar més recursos els propers

anys per a les polítiques de família, l'atenció a la gent gran, els discapacitats, els menors en situació de risc.

Nosaltres creiem que la nova Llei de serveis socials serà, sens dubte, un instrument molt important, però volem subratllar molt especialment la importància de les actuacions per eradicar la pobresa i l'exclusió social. Són polítiques prioritàries. Ho són, hi insisteixo, perquè la pobresa existeix a la nostra societat, però no ho volem veure; preferim veure la Catalunya pròspera i moderna, rica i avançada, i apostem per aquesta Catalunya, evidentment nosaltres també, però tothom hi ha de tenir un lloc, unes oportunitats, feina, habitatge, en definitiva una vida digna, i no tothom ho té. Recordem que hi ha un milió de persones pobres a Catalunya, de les quals 300.000 en pobresa extrema i 8.000 sense sostre, que és la forma més extrema d'exclusió social.

Un dels acords del Tinell és portar a terme un programa de pobresa zero. Objectiu: eradicar la pobresa, fer veritablement de Catalunya una societat rica i plena, amb cohesió social, amb oportunitats per a tothom, on ningú es trobi en situació d'exclusió. I això s'aconsegueix de diferents formes: les polítiques d'ocupació són essencials, fer efectiu el dret a accedir a un habitatge, com planteja la Llei. El dret a accedir a un habitatge és un element importantíssim, però per a algunes persones que no poden treballar o que ja ho han fet durant molts anys en la seva vida les prestacions econòmiques són molt importants, perquè hi ha pensions molt baixes que no permeten cobrir les necessitats del dia a dia. Per això celebrem que el Govern hagi anunciat el pagament de complements per a les pensions més baixes i que es pugui començar a fer efectiu l'any vinent. Estem pendents, doncs, de la nova Llei de prestacions, que el Govern presentarà en pocs dies al Parlament, i també del Pla d'inclusió social.

En definitiva, són elements per a l'esperança, i per això li preguntem, molt honorable president, quines seran les actuacions del Govern per fer front a la pobresa i l'exclusió al nostre país.

Gràcies.

El president

Els recordo que la pregunta es formula al president de la Generalitat. Per tant, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, agraeixo la seva intervenció. Com vostè ha dit, i em consta que ho compartim, la pobresa és un dels problemes socials més importants, i la voluntat del Govern és de situar aquesta realitat com a prioritat de la nostra agenda de reformes.

El repte és que el progrés s'estengui al conjunt de la societat, i en aquest sentit treballem en dues grans línies d'actuació, com vostè sap. La primera és la universalització dels serveis públics, que és la millor manera de reduir les desigualtats. Ho repeteixo: universalitzar serveis és la millor garantia, és la clau de l'èxit del model nòrdic de progrés, no ens enganyem, i en aquest sentit invertim el doble per habitant que fa tres anys i fem el

quart pilar de l'estat del benestar, que és el centrat en l'atenció a les persones dependents.

Adaptar el nostre sistema de benestar a les edats més difícils, com vostè sap, és la nostra obsessió, i en aquest sentit vull subratllar tres línies de treball: *a*, el risc de pobresa és major per a les persones grans, sobretot les dones grans que viuen soles, i per això hem revalorat el complement de les pensions, com vostè demanava en el cas de la viduitat –un 44 per cent, les pensions més baixes, hem pujat–; *b*, el risc de pobresa és més gran per a les persones aturades i inactives, i per això una bona política social és una gran inversió productiva, també, i una bona política econòmica és, al mateix temps, una gran inversió en cohesió social –això, ho tenim ben clar–, i en tercer lloc, *c*, el risc de pobresa és major per a les famílies monoparentals i les nombroses, o per a les parelles joves amb fills, i per això hem incrementat any rere any el nombre i quantia de les ajudes a aquestes famílies.

Aquest és el nostre abecé, és la nostra raó de ser, i també un dels reptes més complexos, perquè la pobresa, evidentment, no és una realitat estàtica. El nostre és un dels països capaços d'afrontar aquests temes i ser conscients que, d'aquesta manera, podem atraure, també és cert, tanta pobresa com la que eliminem, i, tanmateix, no ens arronsem, perquè sabem que la podrem absorbir.

El president

La següent pregunta, la fórmula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya...

Pregunta al president de la Generalitat sobre si està satisfet del compliment dels acords del Tinell durant aquests dos anys (tram. 317-00183/07)

...l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, la pregunta és relativa a si el senyor president està satisfet del grau de compliment del pacte del Tinell, signat ara fa dos anys.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, estic satisfet del que hem fet fins ara i molt confiat en el que farem, convençut que el que hem de fer encara serà més important i millor. La meua feina, com vostè no ignora, és posar en pràctica el programa, els acords del Tinell, i, evidentment, la seva és fer que el seu partit deixi d'enfrontar els pobles d'Espanya i atacar l'Estatut per erosionar el Govern espanyol.

El president

El senyor Piqué té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Senyor president, a mi, no m'impresiona gens el que acaba de dir, perquè vostè sap, i jo també, que és fals. I el que sí que li dic també... (*Remor de veus.*) El que sí que li dic també és que no hi ha res més fals que el que vostès han fet amb la foto que es van prendre fa un parell de dies fent la impressió d'unitat, que tots sabem que no existeix.

Aquest matí hem vist una pel·lícula, hem vist un lamentable espectacle, una vegada més. Hem vist com vostès són incapaços de donar una imatge mínimament raonable i mínimament digna del que ha de ser un govern de Catalunya. No faig referència a l'error del senyor Ri-dao, clamorós, però que es pot produir, però sí que faig referència a una cosa que ha de cridar l'atenció a tots els ciutadans de Catalunya, i no despisti, no intenti desviar l'atenció, com ha fet amb la seva resposta. El que li vull dir és el següent: avui el que s'ha vist és, una vegada més, que un dels partits que formen part del tripartit pacta amb el principal partit de l'oposició coses en contra del principal partit del Govern. No és la primera vegada que passa, i em temo que no serà la darrera. I crec que això sí que és una cosa de què vostè ha de donar explicació. El pacte del Tinell és un pacte que ha de donar estabilitat al Govern de Catalunya, i avui, una vegada més, s'ha vist que el que hi ha és que cadascú va a la seva, que el que hi ha és pur i mer tacticisme i que les coses es fan en funció dels interessos electorals de cadascú, i ningú pensa de veritat en Catalunya.

Jo li vull dir algunes coses, no?, perquè això no és la primera vegada que efectivament passa. Durant la tramitació de l'Estatut les vàrem veure de tots els colors, va passar exactament això. Ara he vist, a través de les manifestacions d'alguns dels seus representants, del Partit Socialista, que volen un record del Tribunal Constitucional. Deu ser l'aplicació del que diu la senyora de Madre avui, no?, que diu: «Escollin, ja n'hi ha prou, i aquests nois d'Esquerra Republicana a veure si d'alguna manera, si d'una vegada, doncs, n'aprenen una mica». Commovedor, commovedor des del punt de vista de la seriositat i del rigor del que ha de ser l'acció de govern.

Bé, què queda de la foto de l'altre dia? Doncs de la foto de l'altre dia, que no se la creu ningú, el que queda és... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...si em permeten una petita broma, el següent -acabo, senyor president. I és: el secretari general de Convergència i Unió ha dit que Convergència i Unió va ser il·luminada per Déu. I, com que és...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Pluè i Camps

Acabo, senyor president.

El president

Sí, acabi.

El Sr. Piqué i Camps

I, com que és un bon democratacristià, doncs, deu tenir bona informació. Va ser il·luminat, no?

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

I Déu el va il·luminar. Acabo, senyor president. El que sí que li dic és que, en funció d'això, i a través dels mateixos criteris, el pacte del Tinell deu ser fruit del diable.

Gràcies.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, si el Reglament del Parlament... La veritat és que... No prengui la gent per ignorants. Això ho pot fer el PP a Madrid, però aquí no cola.

Miri, i parlant de governs coherents, dels tres o quatre governs dels països més importants d'Europa n'hi han tres que són de dretes i Déu n'hi do, perquè si comencem amb l'alemany, on hi ha una primera ministra que és de la seva corda, que diuen -diuen- que només té un ministre que és de la seva confiança, si seguim per Itàlia, el senyor Berlusconi i la seva coalició, que és tota una mostra de com les dretes governen en sintonia..., i podríem continuar amb el cas de França, on hi han dos dels ministres més importants que s'enfronten en una carrera electoral. Però deixem-ho.

Nosaltres no tenim satisfacció ni autocomplaença. Nosaltres podríem haver-nos estalviat algunes estridències, però, al final, el que compta són els fets. Hem fet l'Estatut, sí, i l'aprovaré, malgrat els entrebancs que la dreta espanyola, és a dir, vostès, ens posen. Però mentre feiem l'Estatut, els darrers vint-i-un mesos, es creaven 420 llocs de treball cada dia. Vostès parlen dels problemes de la gent. (*Remor de veus.*) Cada dia, 420 llocs de treball nous cada dia. Vostès parlen dels problemes de la gent. Doncs miri: 104 nous centres escolars en dos anys són per a la gent; la construcció de 18.600 places de llars d'infants es fa per a la gent; reduir llistes d'espera es fa per a la gent; millorar a fons 30 barris es fa per a la gent; rehabilitar 70.000 pisos es fa per a la gent, i desplegar els Mossos a Barcelona per a qui es pensa que es fa, si no per a la gent i per al seu benestar?

En canvi, crisar i manipular, no acabo de saber ni entendre realment amb quina finalitat, amb tota franquesa. I això no comença ara, no ha començat ara, sinó que ja fa dos anys, des del mateix dia que es va signar el

pacte del Tinell. I vostès van començar. I el pitjor: es va promoure des de les mateixes institucions, perquè sap qui va titllar l'acord, el nostre acord de govern, de «senzillament intolerable»... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...acabo, d'«un intent de liquidar l'Estat», de «disbarat inconstitucional» o de «pols a l'estat de dret i a la democràcia»? No era només un membre destacat del seu partit. Era el ministre portaveu del Govern a Espanya.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre com preveu el Govern encarar la recta final de la negociació de l'Estatut (tram. 317-00186/07)

...l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, gràcies, senyor president. En una intervenció anterior vaig demanar que el Govern contribuís a la divulgació de l'Estatut d'autonomia, del nou text aprovat, de la nova proposta aprovada en aquesta cambra, bé fos de manera directa o indirecta, com ja han fet alguns mitjans de comunicació, entre els quals, per exemple, el setmanari *El Temps*, amb una edició francament molt útil.

Voldríem conèixer quines són les previsions del Govern que vostè presideix per divulgar aquest nou Estatut. És un text lamentablement poc conegut, del qual es parla moltíssim més del que no pas se n'ha llegit, no només aquí, sinó sobretot a fora, i, per tant, voldríem saber què pensa fer el seu Govern o que ha fet ja per contribuir a aquesta divulgació.

Modestament, nosaltres, des del nostre partit, mentre altres, siguin nois, siguin avis, es dediquen a fer actes en contra de l'Estatut, fem una campanya de divulgació de l'Estatut, amb prop de quatre-cents actes arreu de Catalunya fins al mes de març.

Han passat dos mesos i mig d'ençà que en aquesta cambra vam aprovar el text de la nova proposta; ha passat també un mes i mig després que això s'aprovés a Madrid, la presa en consideració, i ara, en aquests moments, quan havíem aconseguit un nivell d'autoestima i de satisfacció general a la societat catalana, creiem que no té sentit que els caps, els presidents, els diferents grups parlamentaris que vam donar suport a aquest text, aquí i allà, no haguem tingut l'oportunitat d'intercanviar impressions per veure quin és l'estat de la negociació i parlar de l'estratègia futura, conjunta, unitària, que, al nostre entendre, hauríem de tenir.

Dintre de pocs dies el Govern espanyol farà pública la seva proposta de finançament amb relació al text de la nova Proposta que aquesta cambra va aprovar en el seu moment. Des d'Esquerra manifestem la nostra voluntat i la nostra disposició d'anar junts una altra vegada. No només des d'Esquerra, ho volem, sinó que el país ho necessita i, fins i tot, ho reclama. Estem convençuts que junts ens en sortirem; cadascú per la seva banda, segur que no. No anar junts a defensar l'Estatut és debilitar l'Estatut, i nosaltres no ho volem fer. Ni la totalitat de diputats i diputades catalans que hi vam donar suport aquí, a Madrid no som majoria, ni és majoria tampoc el Partit Socialista allà. Per tant, no tenim cap més sortida sensata que asseure'ns, parlar, pactar, negociar i, finalment, entendre'ns. Això ho hem de fer tots junts... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...i esperem que una autoritat institucional superior a la dels presidents de grup ens convoqui finalment per saber no de quin mal hem de morir, sinó de quin bé hem de viure. Quan ho faci...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...Esquerra hi serà.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari... Perdó! Sí, té la paraula, en nom del Govern, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, li haig de dir que s'han baixat de la web de l'Estatut crec que són 200.000 consultes, és a dir, textos que s'han repartit a través de la web, que en fem edicions per capítols, i que farem totes les reunions que calgui, tal com vostè demana.

Vostè deu recordar, i els altres caps de grup també ho deuen recordar, que el dia després de l'aprovació ens vam reunir en el despatx de la presidència de la Generalitat els quatre partits que havíem donat suport a l'Estatut, que donem suport a l'Estatut, per tal que quedés clar que no solament ens havíem posat d'acord en el text, sinó en la manera de defensar-lo, de manera que vostè aquí m'hi trobarà sempre, tot i que també coneix la meua reluctància a una excessiva intervenció de la presidència de la Generalitat, i quasi li diria que del Govern, en el que és una tramitació i una competència estrictament parlamentària.

El Govern de Catalunya és, en aquest sentit, escrupolosament respectuós amb la tramitació institucional. És a dir, el Govern manté el màxim de respecte a la negoci-

ació en curs, que està protagonitzada per les forces polítiques, i reconeix la legítima autonomia de cadascuna, actitud que, per altra banda, no significa, ni molt menys, inhibició; el Govern ha donat, dona i donarà el suport que calgui al procés negociador en la línia del que vostè demana, guiat exclusivament pel criteri de l'eficàcia. És en aquest sentit que hem considerat oportú establir els mecanismes de seguiment pertinents.

Però, dit això, vull recordar que la Proposta d'estatut constitueix un capital polític comú, que s'ha d'administrar, negociar, pactar, aprovar, o retirar en el seu cas, de comú acord, que aquest és el pacte polític implícit que vam acordar els partits que vam votar favorablement la Proposta d'estatut, de nou estatut. I sento especialment la responsabilitat d'assegurar la unitat catalana i, per tant, de vetllar pel compliment d'aquest pacte polític i, en exercici d'aquesta responsabilitat, no dubtaré de prendre la iniciativa si veig en greu risc l'objectiu que tots perseguim, d'aprovar un bon estatut.

El president

Ara sí, la següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa del Pla d'infraestructures del transport de Catalunya (tram. 317-00187/07)

...l'Il·lustre senyor Joan Roma.

El Sr. Roma i Cunill

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, parlarem d'un tema que figura en els primers llocs del pacte del Tinell, i és l'aposta clara pel transport, per la millora de les comunicacions, siguin viàries, siguin ferroviàries. I d'aquí ve que la setmana passada l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques presentés el primer pla d'infraestructures del transport, amb una inversió prevista de 37.000 milions d'euros, i per primera vegada en el nostre país es fa una planificació a vint anys vista, és a dir, des del 2006 al 2026, una manera clara de preparar el país que ara som, de set milions, per als vuit milions que previsiblement tindrem d'aquí a deu anys. Per tant, és avançar-se a les necessitats que té el país ja en aquests moments i a les que tindrà els anys futurs; no anar darrere dels problemes, sinó avançar-se als problemes i fer una aposta clara per una millora contundent de la xarxa viària, i molt especialment de la ferroviària, la més oblidada aquests últims decennis.

De fet, Catalunya pateix un dèficit d'infraestructures notable en matèria de transports, que fa que estiguem per sota del 75 per cent de la mitjana europea, però molt especialment del transport públic, i, dintre del transport públic, especialment del transport ferroviari.

És lògic, doncs, que la prioritat vagi en aquest sentit. D'aquest volum d'inversió de 37.000 milions d'euros, el 68 per cent està previst destinar-lo a la millora del transport públic i de nous traçats ferroviaris. L'estrella,

evidentment, d'aquests propers anys és el traçat, i per tant el projecte, del nou eix transversal ferroviari i de l'eix ferroviari orbital.

Però bé, tampoc s'obliden la multitud de carreteres i vies que veiem col·lapsar-se tot sovint, no solament a l'àrea metropolitana, sinó cap a l'interior de Catalunya. D'aquí ve que, personalment, i en aquest cas com a diputat adscrit d'una part de les comarques de l'interior de Catalunya, haguem vist amb un especial... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor diputat...

El Sr. Roma i Cunill

...desig la presentació d'aquest Pla.

És per aquest motiu que demanem al president de la Generalitat quina valoració en fa, d'aquest Pla...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Roma i Cunill

...i la seva execució en aquest període proper dels vint anys.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, el Govern fa una cosa que fins ara no s'havia fet en aquest país, que és planificar, planificar les accions. Fins ara Catalunya no tenia un esquema clar del que s'havia de fer, per exemple amb les presons —ara en fem cinc—, ni quantes se n'havien de fer ni on. Ara en fem cinc i encara en farem tres més. Ni se sabia on havien d'anar les trenta mil places de llars d'infants que s'havien promès ni com s'havien de finançar. L'altre dia vaig signar els terrenys i els diners per al 60 per cent de totes aquestes places. Avui sí que sabem quan, on i de quina manera es faran. Es fan, i també se sap com es pagaran. Abans no era tan clar.

En matèria d'infraestructures, aquest 2005 superem de llarg el ritme de licitació de l'anterior Govern.

Pressupost de l'Estat. La inversió de l'Estat a Catalunya 2006 arribarà al 18,5 per cent del total de la inversió pública de l'Estat, per fi. I el de la Generalitat de Catalunya, una partida de 2.900 milions d'euros per a infraestructures i transport públic.

Catalunya es mou, i ho fa amb visió de futur. El Pla d'infraestructures n'és el millor exemple, i jo crec que és el més ambiciós que s'ha realitzat mai al nostre país —mai. És el primer que dibuixa de forma integrada el desenvolupament de la xarxa viària i ferroviària. Està

fet pensant en la ciutadania, perquè justament preveu un increment del transport públic del 120 per cent. per sobre de la mitjana de l'increment, i es basa, també en aquesta línia, en el ferrocarril, amb 800 nous quilòmetres d'alta velocitat, 300 de línies convencionals, més la millora de 576 quilòmetres de línies existents. Tot això ha de permetre estimular la competitivitat de les empreses i ens ha de permetre millorar les comunicacions transeuropees de Catalunya, i vertebra, com vostès saben, una euroregió Pirineus - Mediterrània, que ens cada vegada més falta, eh?, perquè hem de tenir horitzons no només mirant avall, sinó també mirant amunt. És el pla de la Catalunya en xarxa, un pla decisiu per al nostre país, que generarà desenvolupament i crearà progrés.

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió...

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de l'acció política i de govern dels dos anys de legislatura transcorreguts i de les perspectives de futur (tram. 317-00184/07)

...l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, fa un parell de dies vostès van celebrar a so de bombo i platerets aquesta festa del tripartit. Vàrem aprendre un parell de coses. La primera és que, segons paraules seves, hi ha una aposta pel tripartit durant una generació sencera. Els agraïm de tot cor la clarificació que això significa, perquè vol dir que tot-hom que a Catalunya no estigui satisfet amb el que fa el tripartit sap que l'única alternativa és Convergència i Unió. *(Remor de veus.)*

També sabem que, segons aquest balanç seu, i avui n'hem tingut una prova més, tot són flors i violes. Això, senyor president, significa una desconexió amb la realitat realment alarmant. I no ho dic jo; ho diuen les enquestes i els estudis d'opinió que fa el mateix Govern que vostè presideix. no ho diu l'oposició.

La pregunta és: després d'aquests dos anys, en què tan i tan ha plogut, en tots els sentits, vostès... i vostè, senyor president, no té cap autocrítica a fer? El senyor president de la Generalitat, després de dos anys de tripartit, no té cap autocrítica a fer? Avui té una oportunitat per fer-ho.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, començant pel principi, això de la generació no sé on ho he llegit, jo. Em penso que fa uns

dies vaig llegir en boca seva que parlava de tota una generació. Doncs m'imagino que s'ha utilitzat en el mateix sentit per uns i altres. Em penso que el que volem dir és que aquest país es governa d'una manera diferent i que això va per llarg.

Jo, de tot això, en faig una valoració altament positiva, com he volgut deixar clar en les intervencions precedents. Si li sembla, el que podem fer, i li servirà, em penso, és que li enviï un balanç dels dos anys de govern, perquè aleshores es podrà orientar respecte de per què nosaltres tenim la confiança que tenim en la nostra feina de govern, no? Crec que les expectatives que s'han generat amb el canvi es satisfan i que es compliran totalment aquesta legislatura.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

No cal que me l'enviï, senyor president, el balanç, perquè el conec bé: el visc cada dia. I, a més a més, intento estar en contacte amb la realitat.

I li dic que, després d'aquests dos anys, no hi ha res a dir per part del president de la Generalitat sobre el desgavell permanent del mateix tripartit? Avui n'hem tingut una prova més, aquest matí, en la votació sobre el Reglament del Parlament.

No hi ha res a dir sobre la paràlisi del Govern, aquesta sensació creixent que no es prenen decisions com a conseqüència dels conflictes permanents entre els diferents departaments? No ho diem nosaltres des de l'oposició; moltes vegades ho manifesten els mateixos membres del Govern.

No hi ha res a dir sobre aquest tan cloquejat gir social, que, en definitiva, passa simplement per continuar les polítiques socials que havia fet Convergència i Unió, per exemple els complements a les persones vídues, que vostès han mantingut però que no han incrementat prou? *(Remor de veus.)*

No hi ha res a dir, senyor president, sobre la manca de credibilitat o la pèrdua de credibilitat d'un govern com a conseqüència, per exemple, de la crisi del Carmel? I de la desconfiança en les institucions?

No hi ha res a dir sobre la pèrdua o la minva de capacitat de lideratge d'un president de la Generalitat que vol fer uns canvis de Govern i que no pot fer-los perquè els seus mateixos no els hi deixen fer? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

No hi ha res a dir sobre tot això?

Acabo. Vostès van fer una gran celebració a major honor i glòria del tripartit. Jo espero que algun dia, en lloc de pensar tant en el tripartit, pensin més en Catalunya.

El president

El senyor Maragall té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, jo ja he dit que, quant a la pluralitat del Govern i el seu funcionament intern..., i n'he posat alguns exemples europeus que jo m'imagino que vostè coneix, no? En tot cas, li diré que els exemples europeus que li he posat són d'una més gran complexitat interna, diguem-ho així, que no pas el nostre. En tot cas, jo crec que és millor la pluralitat que l'espectacle d'un conseller en cap creat per guanyar unes eleccions, eh? (*Remor de veus.*) Crec que és millor la pluralitat del Govern que avui tenim que no pas el sacrifici que es va fer durant quatre anys de pràcticament tota la línia de govern per al llançament d'una candidatura, que, afortunadament, doncs, va fracassar. (*Forta remor de veus.*)

Hi insisteixo: el nostre balanç és positiu. És lògic que vostè no ho pugui reconèixer, és normal. I les perspectives per als propers dos anys, i més enllà, encara són millors.

Celebro que tothom, políticament parlant, hagi acabat trobant el seu lloc, amb algunes excepcions conjunturals. Vostès també es van adequant al rol d'oposició que els correspon de fer per ara en el panorama polític, però veig en vostès una certa sensibilitat a l'afalac, perfectament comprensible, com ja succeïa durant la legislatura passada, quan el senyor José María Aznar només fa tres anys els va convidar a sumar-se a un projecte comú i es mostrava disposat a compartir projectes, iniciatives i idees amb vostè. I el senyor Duran llavors deia: «Creo más que...» (*Remor de veus.*) No! —no!—, és que això sí que haig de llegir-ho, perquè és del senyor Duran. (*L'oradorriu. Forta remor de veus.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

«Creo más...» No. «creo que más» —perdó— «que nunca ahora será el momento histórico para que una persona de la talla de Aznar sea capaz de mantener el diálogo más profundo con quienes representamos el nacionalismo catalán».

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Vostès estaven lligats pel compromís...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...amb l'Aznar de no tocar l'Estatut a canvi de mantenir el Govern perquè vostè...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...tingués temps de promocionar-se com a candidat, senyor Mas.

El president

Senyor president! —senyor president!—, s'ha acabat el temps. (*Forta remor de veus.*)

Abans de passar al torn de preguntes al Govern, els anuncio que, finalitzat aquest, llegirem dues declaracions institucionals: una amb relació al manifest «Tots són innocents», i una altra amb relació al Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre les irregularitats detectades en l'Institut de Desenvolupament per a les Comarques de l'Ebre (Idece) (tram. 310-00496/07)**

Formula la pregunta ara, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'excel·lentíssim senyor Joan Maria Roig.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, vostè és el president, ho ha volgut ser, de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, ens que, com ja sap, ha sortit darrerament a la llum pública per haver trobat una sèrie d'irregularitats reconegudes en la seva gestió. Vostè sap també, senyor conseller, que en seu parlamentària li vàrem dir, des de Convergència i Unió, amb molta prudència, que analitzés la situació de l'Institut: el vàrem advertir de possibles irregularitats. És evident que vostè ha actuat, com es pot constatar amb el cessament del director. Sincerament, conseller, creiem que l'actuació és insuficient. Posteriorment, els nostres representants a l'Institut van fer diverses preguntes per escrit demanant informe sobre la gestió del mateix Institut.

Conseller, quina és la situació real de l'Institut de Desenvolupament? Quina és la situació econòmica? S'han comès irregularitats en la seva gestió? M'agradaria que em contestés.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, efectivament, el president de l'Idece sap que, a 31 de desembre de 2004, l'auditoria comptable de l'Institut era neta al 100 per cent. A primers de novembre, la intervenció delegada ens diu que hi ha algun procediment

de contractació que no és l'adequat. Fruit d'aquesta constatació, demanem una auditoria dels comptes de l'Institut i la mateixa intervenció delegada ens diu que hi ha una desviació de despesa respecte al total pressupostat per a l'any. Aquesta desviació de despesa es podria xifrar, a dia d'avui, i amb tota provisionalitat, en uns 890.000 euros, dels quals 179.000 correspondrien a l'escriure de cost per la neteja de la via navegable, més de mig milió d'euros amb relació a una exposició sobre l'Ebre, 65.000 sobre la marca turística de les Terres de l'Ebre, i la resta, quantitats indefinides sobre coses que ara jo no li podria precisar.

Però en qualsevol cas, l'auditoria que hem encomanat donarà compte de, un a un, tots els cèntims d'euro que s'han gastat de més respecte al pressupostat, però això ho hauríem de catalogar, vist de moment en què s'han gastat, no com a irregularitat, sinó simplement com una tècnica ben coneguda de tothom, que és la que s'anomena «despesa desplaçada».

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Maria Roig.

El Sr. Roig i Grau

Bé, moltes gràcies, conseller. Jo, fa uns vint anys que sóc alcalde, i això de la «despesa desplaçada» encara no m'ho han explicat: ho demanaré a l'interventor. De totes formes, entenem que en tan poc temps no pot aclarir el desgavell de l'Institut. Per això aprofito per demanar-li una cosa: que la propera sessió del Consell Rector la presideixi vostè. No envii ningú, presideixi-la vostè i expliqui aquesta situació, que jo estic segur que ho farà.

També aprofito per dir-li que demanarem la seva compareixença al Parlament, i demanarem també que la Sindicatura de Comptes analitzi aquest cas.

Conseller, que no l'enganyen. I no vegi, sobretot, en la nostra actitud cap exageració; més bé som prudents, nosaltres; ja ho sap vostè. El que ha passat a l'Institut és molt greu, molt més greu del que vostè explica, i probablement més del que vostè s'imagina i més del que vostè coneix. Ara no li contaré ni històries sucoses, ni situacions estrafolàries, jo crec que no toca. L'Institut de les Comarques de l'Ebre ha estat un model de sectarisme, d'irregularitats i mala praxi, per dir-ho amablement; un exemple del que no pot ser, un exemple de lo que desprestigia les institucions. Talli-ho, conseller. Regeneri l'Institut i assumeixi responsabilitats. No puc, ni vull creure que això –o faci-les assumir, estes responsabilitats– és la seva proposta, la proposta del Govern, de discriminació positiva a les Terres de l'Ebre. Jo estic convençut, perquè li tinc confiança...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Roig i Grau

...que vostè resoldrà aquesta situació; però faci-ho amb responsabilitat.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Miri, senyor diputat, sap que ho faré, i ho faré fins a les ultimíssimes conseqüències i fins a l'últim cèntim. Però vull que sàpiga que, tot i ser presumptament greu –i això ho dirà l'auditoria que jo mateix he demanat–, és menys greu que el que sabem que va passar en el CEPIDE Cosc.

I pel que fa a la forma coneguda com a «despesa desplaçada», si vostè no ho sap com a alcalde, el conseller Castells ho sap pel que fa a les xifres dels comptes del Govern de la Generalitat a l'hora d'obligar-nos a tots a un constrenyiment de disciplina pressupostària per reduir un dèficit acumulat de 1.250 milions d'euros dels darrers anys pressupostaris.

Faré tot el que calgui per aclarir aquestes qüestions. No li puc assegurar que jo presideixi la sessió de l'Institut convocada per al dia 20, però, si cal, en convocaré una altra per presidir-la jo mateix i donar totes les explicacions que calguin.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

I li asseguro que no hi haurà pas més sorpreses que les que avui els he pogut anunciar.

El president

Gràcies.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció als malalts d'Alzheimer (tram. 310-00497/07)**

Té la paraula per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, com sabem, l'Alzheimer és una malaltia que ens esborra la memòria i ens roba la pròpia història, i, a més, ens presenta davant dels nostres com un estrany. L'impacte d'aquesta malaltia no és sobre la persona que el pateix només, sinó també sobre la família. Per això, el Govern anterior va promoure la creació de l'Institut Sociofamiliar Alzheimer.

Ens pot explicar, a vigílies de celebrar la Marató, per què aquest projecte ha dormit dos anys en el calaix i no s'ha convocat ni la Fundació, ni s'ha vist construït, ni endegat el projecte?

El president

Té la paraula la senyora Anna Simó, honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè sap molt bé, el 17 de setembre de l'any 2003 es va signar el Conveni de col·laboració entre el Servei Català de la Salut i l'ICASS, per valorar conjuntament les fórmules més idònies per destinar uns espais, per crear un centre per a persones afectades per Alzheimer i altres demències. Per mitjà d'aquest conveni, el Departament de Benestar i Família es va comprometre a impulsar la construcció del centre, consensuant el projecte amb el Servei Català de la Salut.

Actualment, el que estem acabant de fer precisament el Departament de Benestar i Família és el que no es va fer en el seu moment, que és: revisar el Pla funcional conjuntament amb el Departament de Salut, que alhora construeix noves places sociosanitàries al Parc Sociosanitari Pere Virgili. I, si vol, després, si és del seu interès, li explico els detalls de quines seran les característiques del projecte i el Conveni que hem signat amb l'Ajuntament de Barcelona respecte a això.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyora consellera, per la informació, però m'és realment insuficient. L'espai el tenien reservat al Pere Virgili. El projecte, previ concurs, el va guanyar un magnífic equip d'arquitectes que ja el va dissenyar i es va presentar. Aquest projecte ha estat dos anys aparcats, deixant els familiars de malalts d'Alzheimer sense participar-hi... i amb la millor expertesa.

Senyora consellera, al Govern de la Generalitat li ha faltat visió, visió de saber que aquesta malaltia impacta la nostra societat i que calia donar, des del lideratge, una bona resposta. Li ha faltat ambició. Teníem un projecte que combina recerca, atenció i formació, com cap n'hi havia a l'Estat. D'aquí a pocs mesos, el Reina Sofia, amb el mateix model que havíem presentat nosaltres, serà una realitat a Espanya, passant-nos davant, quan el nostre projecte era pioner. Senyora consellera, li ha faltat dedicació per tirar endavant el projecte, i sobretot, i ho lamentem, els ha faltat la coordinació. És evident que és sociosanitari; és evident que va néixer amb la voluntat que el conseller Pomés, al moment, i jo, com a consellera de Benestar, vam presentar. Però és que vostès dues, tant la consellera de Sanitat, com vostès, tenen greus mancances de coordinació, i això està afectant, però molt, el sector sociosanitari. Els ha faltat lideratge, els ha faltat ambició, han deixat una fundació sense funcionar, han deixat uns estatuts aturats, i tot aquest projecte que ja es va fer públic, que es va presentar...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...s'ha quedat. Amb quina cara es presentarà a la Marató, senyora consellera?

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, em presentaré a la Marató amb la mateixa cara amb què la consellera de Salut i jo ens vam presentar i vam organitzar un acte amb els familiars i les persones dels centres d'Alzheimer, enguany i l'any passat, amb la mateixa cara. I amb la mateixa voluntat de col·laboració que hem tingut sempre amb les entitats.

Li diré que la consellera de Salut i jo tenim la coordinació que en cap moment no va haver-hi en el passat. I li direm –i suposo que vostè n'és ben conscient– que estem llançant i tirant endavant els catorze projectes demostratius, per exemple, del Prodep, que és una cosa tan elemental i tan senzilla, i tan important també per al suport a les famílies i a les persones amb dependències, com aquest projecte que tirarà endavant. Estem planificant el sociosanitari juntes.

Aquestes obres, senyora Rigau, s'iniciaran dins el primer semestre del 2006, tal com em vaig comprometre, i amb un pressupost, aquest cop sí, de 10 milions d'euros, entre l'any 2006 i l'any 2008. El Centre d'Atenció Residencial tindrà noranta places residencials. I sembla, tal com vostè parla, com si no hi hagués places residencials que acollissin persones amb Alzheimer a Catalunya. L'11 per cent de les places residencials d'entrada a diagnòstic, a Catalunya, són d'Alzheimer. I hi ha més de 5.800 places d'alta dependència...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

Ja acabo, senyor president. Tindrà també un centre de dia terapèutic i un taller de memòria, amb cent cinquanta places, i serveis de suport a domicili. Així ho vam reblar també amb el compromís amb l'Ajuntament de Barcelona el propassat 13 de juliol.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre quines iniciatives preveu endegar perquè els ciutadans de Castellet (Baix Llobregat) deixin de patir els sorolls que pateixen des del 27 d'octubre de 2005 (tram. 310-00492/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor Jordi Miralles, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Conseller Nadal, el passat mes de novembre, la ciutadania, les associacions de veïns i l'Ajuntament de Castelldefels van iniciar mobilitzacions per denunciar i dir «prou» al soroll dels avions en aquesta ciutat del Baix Llobregat. Aquestes mobilitzacions expressen la no-acceptació de la situació que s'està vivint des del 27 d'octubre, data en la qual els responsables de l'aeroport del Prat estan aplicant una configuració de rutes aèries que perjudica enormement Castelldefels.

Abans de l'acord signat, un dels punts fonamentals de trobada entre totes les parts era la valoració de les afectacions a persones, els nivells de soroll i les zones sensibles afectades. L'Ajuntament de Castelldefels va presentar un informe molt rigorós sobre els possibles efectes a més de quaranta mil persones, a centres d'ensenyament, a la Universitat Politècnica i a equipaments sociosanitaris. Però això AENA no ho ha tingut en compte d'una manera irresponsable, i ha fet que avui a Castelldefels, i també a Gavà Mar sud, la situació sigui insostenible. Les rutes que estan aplicant són aquelles que ja va rebutjar l'Ajuntament de Castelldefels l'any 2003, i ara es torna a comprovar que totes les consideracions i preocupacions socials i mediambientals de l'Ajuntament eren fundades.

Pel nostre Grup Parlamentari, Catalunya ha de tenir una bona xarxa d'aeroports, però això no pot ser a costa de la qualitat de vida de les persones i d'un creixement insostenible. Per això, AENA, l'empresa encarregada de la gestió dels aeroports, i les administracions han de continuar tenint present, per tractar el problema dels sorolls, criteris objectius: primer, el nombre de persones afectades; segon, els nivells de soroll a les zones d'influència, i tercer, les zones més sensibles —centres educatius i sociosanitaris i la Universitat—; és a dir, allò que afecta la qualitat de vida i la salut de les persones. Dit d'una altra manera: amb aquestes dades objectives és com s'han de determinar les rutes i els plans de vol, de manera definitiva, i ara també allò que és provisional. Altres decisions han estat, són i seran arbitràries, i per això injustes, i així es continuarà tenint una resposta clara de rebuig de la ciutadania i de les forces polítiques de Castelldefels.

És per això que interessa saber als representants veïnals i municipals, avui presents aquí a la tribuna, i a Iniciativa Verds - Esquerra Unida Alternativa, què pensa fer el Govern perquè es revisin urgentment les rutes aèries iniciades el 27 d'octubre, i quines mesures pensa endegar el Govern per posar fi al soroll en aquestes zones sensibles: la Universitat Politècnica, centres educatius i centres sociosanitaris.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor diputat. Efectivament, tenim una problemàtica amb relació a l'actual configuració dels

vols de l'Aeroport del Prat, tant en el terme municipal de Castelldefels, com en un àmbit més ampli que afecta Gavà i tot l'àmbit de l'entorn de l'aeroport. La voluntat del Govern de la Generalitat és aconseguir de les autoritats aeroportuàries vinculades a AENA, i especialment al Ministeri de Foment, un equilibri just entre les necessitats operatives de l'aeroport, pel que fa a la seguretat dels avions i dels passatgers, i la qualitat de vida i la contaminació sonora de les persones que viuen en l'entorn de l'aeroport.

Aquest equilibri és necessari per raons immediates, per les qüestions que vostè plantejava, però també és necessari per les qüestions de caràcter urbanístic que podrien afectar l'entorn de l'aeroport en el futur. Es tracta de definir i delimitar quin és l'àmbit de creixement d'un i altres, i evidentment, i per a la qüestió immediata, que és la problemàtica que ara vivim, assegurar que, mentre no s'apliqui la solució adoptada i acordada amb tots els ajuntaments —que ara explicaré en un moment—, es trobin les solucions palliatives prèvies que assegurin que els veïns de Castelldefels no rebin aquest impacte sonor, que per a ells és relativament nou, perquè hem passat, d'abans del 27 d'octubre a després, d'una situació en què els màxims afectats eren els veïns de Gavà i ara els màxims afectats, que són molts més, són numèricament els veïns de Castelldefels.

L'acord és aconseguir que tots els vols funcionin amb configuració oest i que representin un 85 per cent dels vols; només un 15 per cent del vols funcionaria, per raons de caràcter climatològic, amb configuració est. Per fer això calen unes obres, que començaran el mes de gener i que no estaran acabades fins al mes d'octubre. I en aquesta solució hi ha acord, però és evident que, si no es pot aplicar la solució acordada fins al mes d'octubre, d'ara fins al mes d'octubre —és a dir, gairebé un any— cal que es trobin solucions temporals que evitin l'impacte sobre els veïns de Castelldefels. I el que caldrà és, probablement, solucions transitòries, que signifiquin en horari diürn la utilització de la pista transversal en determinades franges horàries, i sobretot durant el cap de setmana: mantenir la configuració nocturna preferent en les aproximacions per la pista transversal des del mar, i garantir que en horari nocturn...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...cap aeronau ha de sobrevolar cap població.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la prevenció dels accidents de trànsit a les carreteres catalanes (tram. 310-00491/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí, gràcies, senyor president. Honorable consellera, la pregunta que li formulem no és tant per conèixer la seva valoració, que l'hem seguida i l'he seguida per la premsa, sinó perquè vostè ens pugui explicar quines mesures addicionals ha adoptat el Govern per neutralitzar el volum d'accidents de trànsit que es produeixen a Catalunya.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, molt honorable president. Senyora diputada, doncs, analitzant les causes que provoquen la major sinistralitat, que acostuma a ser la velocitat excessiva i que acostuma a ser la conducció sota els efectes de substàncies que modifiquen el grau de concentració i la percepció de perill, dirigir aspectes preventius en aquest camp ens sembla que continua sent la millor de les polítiques per evitar aquesta sinistralitat a la qual vostè fa referència.

El president

La senyora diputada, per repreguntar...

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, li agraeixo la seva resposta, i li vull fer una petita reflexió.

Si en l'incendi d'una fàbrica o en l'enfonsament d'un edifici s'haguessin produït dotze morts, amb els seus ferits, aquesta setmana, senyora consellera, l'hauríem començat amb expressions de dol col·lectiu i de dol institucional. No és així, perquè tots ja ho vivim amb una normalitat...

Senyora consellera, al marge de l'esforç i del treball del Departament d'Interior, no podem acceptar que les morts en les carreteres siguin la notícia habitual de cada cap de setmana amb tanta normalitat, com li deia. Les accions o mesures de vigilància, de control, de radars, de sancions, de conscienciació i d'educació viària, són indiscutibles i adequades, probablement millorables, però els resultats són adversos, són els que són: una tragèdia.

Com que tots hem d'«arrimar l'hombro» o, millor dit, aportar un granet de sorra, permeti'm, senyora consellera, que li proposi que convoqui o convocar urgentment una comissió d'experts, de professionals i de parlamentaris relacionats amb el trànsit, per tal de conèixer els nous hàbits de la nostra ciutadania: educació social, elements de seguretat, transport públic i infraestructures, velocitat –vostè ho deia–, drogues i alcohol, cansament i conducció després d'una jornada laboral, mòbils, GPS, elements de distracció, limitadors de velocitat, tacògrafs, noves tecnologies, conducció nocturna, entre altres hàbits.

Calen aportacions i que vostè pugui verificar si poden ser d'aplicació immediata en l'àmbit de les nostres competències autonòmiques, per tal que aquestes accions o noves accions, entre tots, permetin reduir els accidents de trànsit i, per no ser agosarada, perquè puguem reduir el nombre de persones que hi perden la vida.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, li agraeixo extraordinàriament la seva preocupació; també aquest to propositiu respecte a fer propostes perquè disminueixi...

Em permetrà, de totes maneres, perquè no s'installi entre nosaltres una opinió que crec que s'hi ha instal·lat... Qualsevol cap de setmana amb víctimes mortals a la carretera és una autèntica tragèdia, almenys pel que fa al Departament d'Interior, i jo crec que al conjunt del Govern i, m'atreveiria a dir, al conjunt de representants democràtics del poble català d'aquesta cambra: no serà mai una normalitat quan es produeixen accidents, a més, amb implicació de molts vehicles i amb diverses víctimes mortals. Però, de tots els quatre, cinc, últims anys, aquest cap de setmana tan llarg és el de menys víctimes mortals, i en el que ha passat d'any és l'any amb menys víctimes mortals des de l'any 1995. Per tant, des de l'any 2000 no ha deixat de decreixer el nombre de víctimes; vol dir que algunes de les polítiques aplicades estan donant algun resultat. Ho dic només perquè no s'installi aquest...

Ara, malgrat tot, vostè sap –i m'ho ha sentit a dir– que jo considero que això continua sent una barbaritat, i estic d'acord amb vostè que, si haguessin sigut víctimes de qualsevol altra mort violenta, haurien omplert moltes més portades i hauriem fet grans condols solemnes.

Però, pel que fa a la comissió d'experts i professionals, li he de dir que aquest mateix dilluns es va reunir la Comissió Catalana de Seguretat Viària, que està configurada precisament per totes aquelles entitats, institucions, i també el conjunt de departaments implicats en temes de seguretat viària, i l'única cosa que hi faltaria i que caldria veure com l'encaixem és la possibilitat de participació plural dels parlamentaris, més enllà de les compareixences que jo acostumo a efectuar davant de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

...per aquesta qüestió. I que ho estudiarem.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre quines actuacions preveu respecte a l'Agència Catalana de Notícies (tram. 310-00483/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marina Llànsana.

La Sra. Llànsana Rosich

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, aquesta pregunta sorgeix en certa manera d'una anomalia que ha perdurat fins ara en matèria de mitjans de comunicació. Des de fa dècades el sistema de mitjans de comunicació a Catalunya compta amb els serveis de dues agències de notícies que ja estan plenament consolidades: l'agència Efe, que és pública, propietat de la societat estatal, la SEPI, i Europa Press, de titularitat privada, i totes dues amb seu central a Madrid. És cert que des de fa uns anys totes dues ofereixen una part dels seus serveis en català, i per això sovint han rebut ajuts per part del Govern de Catalunya, però així i tot a Catalunya hem estat molts anys sense tenir una agència de notícies pròpia, cosa que és, com deia, al nostre entendre, una anomalia.

De fet, des d'aquest Parlament històricament ja s'havia reclamat la necessitat d'impulsar una agència de notícies pròpia del país, fins al punt que l'any 2001 la Comissió de Control Parlamentari de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió va encarregar al Consell Audiovisual de Catalunya un informe sobre la viabilitat que tindria crear una agència catalana de notícies. En aquest Informe, el CAC afirmava que «la convergència tecnològica, d'una banda, i la concentració empresarial, de l'altra, fan que s'unifiquin els sistemes de comunicació a escala mundial i que tendeixi a uniformitzar-se la informació que hi circula. Per això, per a un país, l'existència d'un sistema públic integrat de comunicació té una importància cabdal». En aquest Informe també s'afirmava que una agència catalana de comunicació hauria d'aspirar precisament a l'enfortiment del sistema públic.

A Catalunya, des del 1999 existeix l'Agència Catalana de Notícies, nascuda inicialment com una iniciativa privada i ara a l'aixopluc o sota el paraguai de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, una agència que ha tingut una trajectòria irregular i una estructura i unes eines modestes. Un passat irregular, doncs, però un futur que hauria de ser prometedori, perquè és realment important per al nostre país poder donar serveis a la gran quantitat de mitjans de comunicació locals i comarcals que treballen des del territori i per al territori amb molt pocs recursos, però sobretot, i de manera fonamental, perquè és realment important que puguem explicar al món el que passa a casa nostra des de la nostra pròpia òptica. Sense anar més lluny, aquests mesos, arran del debat de l'Estatut hem vist tristament com alguns mitjans de comunicació estrangers reflectien només la versió espanyola –potser hauria de dir «madrilena»– d'aquest debat, i no pas el nostre punt de vista.

Caldria, doncs, que l'Agència Catalana de Notícies es pogués convertir en un referent...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Llànsana Rosich

...dels mitjans de comunicació internacionals, de tota aquella informació que es produeix a casa nostra. En aquest sentit, li voldria preguntar, honorable conseller, quines actuacions té previstes el Govern respecte a l'Agència Catalana de Notícies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller primer.

El conseller primer

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè ha dit, en el món occidental, els països tenen agències de notícies pròpies que tenen la virtualitat d'explicar el que passa en el país des dels ulls del país i fer-ho cara enfora però fer-ho també a dintre, amb la visió global del país i, per tant, amb la visió no només de les capitals del país, sinó amb una visió que en podríem dir «nacional», és a dir, local i comarcal.

L'any passat, el Departament de Presidència de la Generalitat, i d'acord precisament amb iniciatives parlamentàries acordades en la passada legislatura però no dutes a terme efectivament, el Departament de Presidència, deia, va encarregar als responsables de l'Agència Catalana de Notícies la confecció d'un pla de relançament 2005-2007 per tal de situar aquesta Agència, al final del trienni, en una posició de rendibilitat tant des del punt de vista econòmic com, i especialment, social i comunicatiu. L'ACN ha de ser un autèntic servei públic que canalitzi la informació d'actualitat a través del sistema de mitjans de comunicació de Catalunya, aquell sistema que el Consell de l'Audiovisual va encarregar al Parlament que hi vetllés i va encarregar al Govern que l'impulsés.

D'acord amb aquest pla triennal, l'aportació que farà el Govern de Catalunya per al relançament de l'Agència ha estat, és i serà de 2,5 milions d'euros per al 2005, de 3.340.000 euros per al 2006 i de 3.190.000 euros per al 2007. I a partir de 2008 l'Agència haurà de situar-se, segons el contracte programa, en un punt d'equilibri que justificarà els recursos que s'hi aplicaran, que seran o hauran de ser segurament notablement menors.

Com vostè sap també, l'ACN està vinculada a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i això la inclou, evidentment, en el marc de garanties democràtiques que rau en el Parlament de Catalunya per als mitjans de comunicació, com el Consell d'Administració de la Corporació, la Comissió Parlamentària de Control, el Consell de l'Audiovisual i tot allò que determini la futura llei de l'audiovisual que aquest Parlament és a punt de debatre.

En el mateix ordre de coses, jo, en tot cas, voldria recordar que allò que el Govern reclama a l'ACN és una alta rendibilitat, no pas econòmica, sí social, sí comunicativa, sí nacional. L'Agència ha de ser un nexa important del sistema català de mitjans de comunicació i ha de garantir la pluralitat, la professionalitat i l'excel·lència...

El president

Honorable conseller...

El conseller primer

...especialment dels mitjans locals i comarcals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre quines previsions té el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per a la implantació del nou sistema de classificació i pesatge als escorxadors (tram. 310-00489/07)

Té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per formular la següent pregunta.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, en els mesos anteriors a les eleccions nacionals de novembre de 2003, i en la fase de preparació del programa amb què Esquerra Republicana de Catalunya hi va concórrer, el meu Grup va mantenir diverses reunions de treball territorials i sectorials amb el sector de producció del porcí, per analitzar quines eren les línies que calia adoptar en el futur, quins eren els aspectes en què convenia intervenir per garantir la viabilitat del sector al nostre país.

Un cop analitzada la situació que vivia Mercolleida, el paper que determinats escorxadors hi havien adoptat i l'incompliment a nivell estatal del reglament europeu CE 3220/84, del 13 de novembre, pel qual es determina el model comunitari de classificació de canals de porc, modificat de nou l'any 93, Esquerra Republicana va decidir incorporar al seu programa electoral el compromís d'impulsar un cos de pesadors i classificadors de canals als escorxadors. Aquest compromís, el vàrem mantenir incorporant-lo a la redacció del pacte per un govern catalanista i d'esquerres, signat el 21 de desembre de 2003.

Ara vostè, com a responsable d'aquesta àrea dins el Govern de la Generalitat de Catalunya, ha fet honor al compromís, i no fa gaires dies ens va donar l'excel·lent notícia que el Govern havia aprovat el Decret pel qual s'estableixen les mesures d'implementació d'un sistema de pesatge, classificació i marcatge de canals porcins, el Sipcapi, sistema que ens permetrà complir adequadament la normativa comunitària i esdevenir en aquest cas també pioners a l'Estat espanyol, sistema que facilitarà una quantitat ingent d'informació que permetrà millorar la competitivitat del conjunt del sector. El principal benefici, però, és que donarà transparència a les transaccions comercials entre les parts que hi intervenen, i des d'aquesta perspectiva esperem que contribueixi a garantir la justícia, l'estabilitat i també la part social.

Feta la presentació, honorable conseller, la nostra pregunta va referida a demanar-li les previsions de calendari per a la posada en marxa del sistema.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Antoni Siurana.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Moltes gràcies, honorable president. Senyor diputat, molt abans del programa, els inicis de Mercolleida, com a president de Mercolleida que he estat molts anys, la preocupació per una certificació del pesatge i les certificacions de les canals, correcta, és també una inquietud de tot el sector. Sembla inversemblant que al segle XXI encara pugui haver-hi discussió sobre el pes d'una canal o la qualitat d'aquesta canal. Sembla que els pesos i mides és una, bé..., un reglament ja fixat per a tota la població, tothom vol que li paguin el que val la cosa i que tingui una certesa en aquest tema. Per això de seguida ens hi hem posat, eh? De seguida ens hem posat a fer aquesta feina, que era complexa perquè primer es parlava d'un cost de funcionaris, hem vist que a la resta d'Europa aquests costos de funcionaris tenien una complexitat molt gran, i hem anat a buscar els sistemes danesos de buscar una certificació tècnica. L'hem implantat amb diàleg amb tot el sector, no solament amb els productors, que podia ser que fos mal interpretat com una orientació encara en un sector del que és la cadena de comercialització càrnia sinó amb tot el sector, amb els escorxadors, amb els productors, amb tota la gent que opera al sector carni. I sortosament hem aconseguit un consens global, de tota la cadena de producció, extraordinari i hem pogut aprovar una certificació que, fins i tot, jo crec que em sembla que serà model per a tot Espanya. La veritat és que ha estat la subdirectora general de Madrid que l'altre dia em comentava si d'alguna forma podien estendre a tot Espanya aquest sistema de certificació de pesatges i mides de les canals de porcí, no?

El primer trimestre de l'any que ve sortirà la convocatòria d'ajuts per a la inversió, per facilitar que els escorxadors que tinguin sacrifici de més de 5.000 caps a la setmana ho puguin implantar. I el segon semestre es posarà en marxa el registre de certificacions per poder garantir des de l'Administració també el mecanisme de validesa d'aquest...

El president

Honorable conseller, gràcies. Senyor Mòdol?

El Sr. Mòdol i Bresolí

Honorable conseller, a part de manifestar-li que ha satisfet realment amb la resposta que m'ha donat i que li reconec que el sistema que finalment posen en marxa, magníficament dirigit pel senyor Tarragó, director general de l'IRTA, al qual felicitem des d'aquí també, és una solució millor que la proposada, de la qual manifestem la nostra satisfacció, també m'haurà de reconèixer...

xer que tot i que aquesta preocupació existia al sector de molts anys enrere, l'únic partit polític que ho portava al seu programa electoral era Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat.

— Pregunta al Consell Executiu sobre quines mesures duu a terme per fomentar el creixement del sector cooperatiu a Catalunya (tram. 310-00493/07)

La següent pregunta, la formularà l'il·lustre diputat senyor Antoni Comín, sobre quines mesures duu a terme per fomentar el creixement del sector cooperatiu a Catalunya el Consell Executiu. Per formular la pregunta té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, en efecte l'economia social, en el conjunt de la qual ocupen un lloc destacat les empreses cooperatives i les societats anònimes laborals, es diferencia de les empreses clàssiques de tipus capitalista gràcies a dues característiques, com és sabut, pel fet que els propietaris de l'empresa són els mateixos treballadors i pel fet que el funcionament de l'empresa es regeix d'acord amb criteris democràtics, que en última instància són els que legitimen la seva estructura de gestió.

Aquest tipus d'empresa, en la mesura que aconsegueix igualar els estàndards de competitivitat i productivitat de les empreses clàssiques, ofereix tota una sèrie d'avantatges en comparació amb aquestes darreres: avantatges pel que fa a la justícia social i a la cohesió d'un país, i avantatges importantíssims per a tots aquells que tenim una visió progressista de la societat com, per exemple, permet una distribució més igualitària de la renda i de la riquesa, incorpora els principis democràtics a la vida empresarial, permet una distribució dels excedents més justa, garanteix un més gran arrelament al territori d'empreses i dels llocs de treball, i en relació amb això facilita una implicació més gran de l'empresa en relació amb la comunitat local en la qual està inserida. Podem dir que tots aquests avantatges se situen en la línia dels valors que permeten definir una empresa com a organització socialment responsable en el marc de l'actual debat prou viu i prou ric sobre la responsabilitat social de l'empresa. Així podem dir que, d'entrada, tot i que caldria precisar cas per cas, les empreses cooperatives i d'economia social en general són un exemple privilegiat d'empresa socialment responsable.

A banda, i per anar acabant, en l'actual economia del coneixement cada vegada és més gran l'evidència que demostra que la participació dels treballadors en l'empresa pot ser un factor d'estímul de la productivitat i de la innovació. En efecte, la democràcia empresarial és una oportunitat i no una debilitat en aquest nou para-

digma productiu en el qual la productivitat depèn del coneixement i de la innovació. Així doncs, el gran repte de l'economia social i cooperativa avui, a Catalunya, creiem que és fomentar aquest cercle virtuós, possible, entre democràcia productivitat. Es tracta, per tant, d'aconseguir que les empreses cooperatives formin part de les campiones de l'economia del coneixement i de la innovació.

En aquest marc li volem preguntar al Consell Executiu quines són les mesures que està duent a terme per tal de fomentar el creixement del sector cooperatiu a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta, en nom del Govern, té la paraula el conseller de Treball i Indústria, l'honorable senyor Josep Maria Rafé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rafé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè ha dit, l'economia cooperativa, les cooperatives i les societats anònimes laborals són, per la relació que s'estableix entre l'empresa, la cooperativa i la SAL i els seus socis, o bé entre la cooperativa i els socis consumidors o usuaris dels seus serveis, un exemple d'una manera pràctica i eficaç de posar l'economia al servei de les persones, un criteri crec que tots hem de poder defensar. I al mateix temps l'expressió d'aquest objectiu que la Unió Europea va cercant i que des del món de l'empresa privada també es va intentant plantejar d'una forma gradual i positiva, que és incorporar la responsabilitat social dintre d'aquestes empreses. Les cooperatives, les societats laborals, ho porten ja com a idea de marca.

És per això que nosaltres volem seguir continuant ajudant aquest sector a desenvolupar-se, i ho fem amb un seguit d'orientacions. La primera d'elles, però l'ordre podria ser un altre però, en tot cas, és fent-ho amb el mateix sector, difícilment la potenciació del sector es pot decretar, han de ser els mateixos cooperativistes, la mateixa gent del sector, els que prenguin amb les seves mans la potenciació, l'administració. El Govern el que fem és treballar amb ells per potenciar-lo, i fer-ho en dues línies, amb ajudes específiques, amb suports específics, amb la formació, amb la potenciació, amb el treball conjunt, però també amb un altre element, que és intentar evitar el proteccionisme cap a aquest sector. Intentem que el sector cooperatiu es mogui com qualsevol empresa, i és per això que hem fet esment que amb el programa d'ajut a la recerca, al desenvolupament i a la innovació o amb el d'exportacions, les cooperatives siguin considerades com una empresa més, no com un sector a part que té un marc privilegiat reduït on moure's sinó ser una empresa més. I en aquesta direcció el que hem fet durant els últims anys és, d'una banda, incrementar els recursos, perquè a tot això si no hi posem euros, doncs, no funciona, doncs, hem incrementat els recursos perquè 300 cooperatives i societats laborals rebin aquest conjunt d'ajuts per un valor de 2,4 milions d'euros, i a més a més hem aconseguit que l'ajuda per a cada soci cooperativista pugui un

68 per cent amb la mitjana del que s'anava percebent. Més quantitat, més orientada en aquest sentit són línies d'actuació.

I, en tot cas, no plantegem només aquesta actuació sinó que el que estem fent és generar serveis, generar un projecte, l'Ara-Coop, que és un projecte mixt entre el sector i la Generalitat, per potenciar, per treballar, per donar assessorament, per resoldre problemes concrets de les empreses del sector cooperatiu perquè tiri endavant amb aquesta perspectiva, de no fer un gueto, de no fer un sector a part, sinó de fer un sector competitiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller. Vol repreguntar el senyor diputat? (Pausa.)

— Pregunta al Consell Executiu sobre com preveu millorar l'atenció a les malalties de càncer de mama (tram. 310-00494/07)

Doncs, passàrem a la següent pregunta que es fa al Govern a respondre oralment en aquest Ple sobre com preveu millorar l'atenció a les malalties de càncer de mama. Per formular-la té la paraula la il·lustre senyora diputada Carme Valls, del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, sabem que el càncer de mama és la primera causa de mortalitat entre dones menors de 55 anys a Catalunya i és la primera causa de mortalitat prematura, i la segona causa de mort entre dones de totes les edats, ja que la primera són les malalties cardiovasculars. I coneixem també que la incidència de càncer de mama s'ha incrementat a tots els països industrialitzats des de la Segona Guerra Mundial, que només un 5 per cent són d'origen genètic i que la resta, en ser un càncer hormonodependent, que depèn dels estrògens, tant endògens com ambientals, té relació amb l'antic ús del DDT, amb els insecticides organoclorats, amb els bifenols derivats de plàstics, amb els derivats de la combustió de gasolina, amb alguns medicaments estrogènics, però no tenim en aquest moment cap fórmula per fer una prevenció primària. En canvi, sí que sabem que la mortalitat depèn del retard en el diagnòstic i que la detecció precoç és molt important per evitar aquesta mortalitat, sabem que s'han de fer mamografies cada dos anys dels 50 als 65 anys, però que la supervivència és bona si el tractament es fa a temps, a cinc anys de diagnòstic ja tenim una supervivència d'un 78 per cent de la població, i a vint anys tenim unes supervivències que arriben quasi al 50 per cent. Per tant, és molt important la intervenció i el tractament precoç de la malaltia.

Per tant, ens agradaria saber quines són les mesures que ha pres el seu Departament per abordar amb rigor i eficàcia la millora de l'atenció de les persones afectades per càncer de mama.

Res més, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per donar resposta en nom del Govern té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, president. Il·lustre diputada, nosaltres dintre del Pla oncològic de càncer de Catalunya, per descomptat el càncer de mama és una gran prioritat, primer, des de la promoció de la salut, l'educació sanitària, per a l'autoexploració. Per descomptat també analitzant i invertint recursos econòmics tant en temes mediambientals com en tots els tipus de factors potencialment genètics que incideixen també en el càncer de mama. Però el que és més important és la generalització d'allò que està demostrat, que és el clivatge, a tota la població de dones de Catalunya de 50 anys fins a 65, i l'estem començant a ampliar fins a 69 anys. Això està demostrat que és efectiu i, de fet, tenim, jo diria, un dels programes de cribratge, que va començar el 92 de manera pilot a Molins de Rei, però que ja tenim extensiu a tot Catalunya i ara ja hem començat la segona etapa de la generalització dels 64 fins als 69 anys.

Tenim un dels programes d'*screening* general més amplis de tots els països d'Europa. A més, ho estem fent, per descomptat, amb els programes europeus. També s'ha de dir que tampoc podem explicar a la població, ho hem de dir, estem fent informació que aquest *screening* només està demostrat que és efectiu a aquesta edat i, en canvi, l'autoexploració... I per això hem fet un segon programa, per a nosaltres molt important, intentar dissenyar una línia estratègica que va des de la sospita d'un tumor fins al diagnòstic de certesa i a l'inici del tractament que no passi més d'un mes. I aquest és el gran projecte, si em permeten, no només en càncer de mama, però en càncer de mama efectiu.

També hem acabat de tancar quelcom important, que és l'homogeneïtzació a través de les oncologies del tractament de càncer de mama, que qualsevol dona de Catalunya, sigui allà on sigui, rebi la mateixa possibilitat de tractament, tant sigui, per descomptat, quirúrgic com també de quimioteràpia com, per descomptat, després de fer prevenció de limfoedema etcètera. I també, per descomptat, acompanyem en aquells casos on el tractament curatiu no és possible i, per tant, de cures pal·liatives.

Invertim molt en recerca, en recerca epidemiològica, en registres poblacionals, cada vegada més, i també Catalunya s'està convertint i vol encara més invertir més recursos en recerca clínica. I per això la vinguda també del doctor Massagué, per estudiar aquesta part tan important que té a veure amb la mortalitat del càncer de mama, el per què es desenvolupa en metastasis. I aquest és el gran laboratori de metastasis, doncs, que dirigeix ja el doctor Massagué, de comú acord amb els altres grups de recerca bàsica i de recerca clínica que tenim. I encara les expectatives de futur seran més importants i els anunciarem també la tornada d'altres investigadors de primer nivell, en tots els aspectes de recerca de càncer de mama.

Ara, amb tot, em quedo amb els dos grans programes: l'autoexploració, el diagnòstic en un mes des de la sos-

pita fins a la certesa i l'inici del tractament, i, per descomptat, el cribratge a la població general, a les dones de cinquanta a seixanta-cinc anys i, progressivament, fins a seixanta-nou anys.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. Vol repreguntar? *(Pausa.)*

Projecte de llei del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00017/07)

Passaríem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, havent esgotat ja el temps dedicat a preguntes al Govern. El següent punt és el cinquè de l'ordre del dia i és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 101 del Reglament, farà la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, el senyor Joan Carretero.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquest és el tercer projecte de llei que presento en aquesta cambra, i, de la mateixa manera que en les altres ocasions, he de fer palesa la bona tasca realitzada durant la tramitació parlamentària. S'ha treballat amb intensitat i profunditat; la Ponència ha arribat a molts acords i ha proposat l'acceptació i la transacció d'una bona part de les esmenes presentades, la qual cosa millorarà sens dubte el contingut d'aquest Projecte de llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs.

La millora en la transparència de la gestió pública és un aspecte bàsic per a qualsevol país, un aspecte bàsic que facilita la confiança dels ciutadans en la seva administració. Per tant, apropar el ciutadà a les institucions i subratllar el valor de la transparència en l'acció d'una administració pública, que ha de servir amb objectivitat els interessos generals, és un objectiu compartit per tothom.

Així es desprèn de l'article 103, apartat primer, de la Constitució, quan estableix que l'Administració pública serveix amb objectivitat els interessos generals i actua d'acord amb els principis d'eficàcia, jerarquia, descentralització, desconcentració i coordinació, amb submissió plena a la llei i al dret. D'altra banda, la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovada el dia 30 de setembre del 2005 pel Ple del Parlament, disposa també que totes les persones tenen dret que els poders públics de Catalunya les tractin, en els afers que les afecten, d'una manera imparcial i objec-

tiva i que l'actuació dels poders públics sigui proporcionada a les finalitats que la justifiquen.

Aquesta ha estat la nostra voluntat amb la redacció del Projecte de llei que avui els presento: garantir l'actuació objectiva i imparcial de les administracions públiques. És per això que cal un règim d'incompatibilitat dels alts càrrecs que comporti una dedicació absoluta d'aquests a les funcions que els han estat encomanades, i que la seva tasca no es pugui veure mediatitzada per altres activitats o interessos.

L'any 1987 es va aprovar la Llei sobre el règim d'incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, que establia el règim d'incompatibilitats per als funcionaris. Llei que s'ha estat aplicant subsidiàriament als alts càrrecs. En conseqüència, la nova regulació no només compleix un compromís explícit del pacte de govern, sinó que també omple el forat normatiu específic existent fins ara en el dret públic de Catalunya.

D'altra banda, la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat, preveu un règim d'incompatibilitats més rigorós per al president de la Generalitat i per als membres del Govern. Amb posterioritat, diverses normes reglamentàries han anat complementant aquesta Llei, com el Decret 261/1992, del 24 de novembre, pel qual es van crear els registres d'activitats i béns patrimonials d'alts càrrecs al servei de la Generalitat.

Tanmateix, la dispersió normativa en aquesta matèria i la inexistència d'un règim d'incompatibilitats específic per als alts càrrecs, com s'ha comentat abans, fan necessari l'establiment d'un règim propi d'incompatibilitats d'aquelles persones que ocupen els llocs de màxima responsabilitat política, per tal de garantir la seva lleialtat al servei públic, la seva independència i imparcialitat en l'exercici de les seves funcions.

Hi ha diferències importants entre la regulació que s'aplicava subsidiàriament i l'actual Projecte. No es definia amb claredat l'àmbit subjectiu d'aplicació; ara es relaciona exhaustivament i detalladament, inclòs el sector públic empresarial. Es podien desenvolupar altres activitats públiques i privades, a excepció de les prohibides a la norma; ara s'inverteix la regla general i no es pot desenvolupar cap altra activitat llevat de les expressament previstes. No hi havia cap règim sancionador aplicable; el Projecte determina les infraccions, sancions, mesures i procediment, i es dona rang legal a la declaració d'activitats i patrimonial. Tot plegat, estructurat en vint-i-dos articles, agrupats en cinc títols, tres disposicions addicionals, una transitòria, una derogatòria i dues finals.

Així doncs, l'àmbit d'aplicació de la Llei, regulat al títol primer, s'estén a tots els alts càrrecs al servei de la Generalitat, entre els quals s'inclouen, a més dels membres del Govern i dels secretaris i directors generals, tots els càrrecs eventuais amb rang igual o superior al de director general i els presidents, els directors i els gerents dels organismes autònoms, de les entitats de dret públic i de les empreses de la Generalitat. Així mateix, tenen la consideració d'alts càrrecs als efectes de l'aplicació del règim d'incompatibilitats els presi-

dents, els directors i els gerents de les societats, les fundacions i els consorcis en què la Generalitat participi o als quals aportí més del 50 per cent del capital o del patrimoni. Per tant, el règim d'incompatibilitats establert en aquesta Llei és d'aplicació a tots els alts càrrecs del sector públic de la Generalitat.

En el títol segon s'estableixen els principis generals que han d'inspirar l'actuació dels alts càrrecs al servei de la Generalitat. El principi de dedicació absoluta, que comporta que l'activitat pública no es pot compatibilitzar amb cap altra, llevat de les que es determinen amb caràcter excepcional a la Llei. El principi de retribució única, segons el qual no es pot percebre més d'una retribució amb càrrec als pressupostos públics ni cap altra remuneració que provingui d'una activitat privada, llevat de les excepcions que s'estableixen a la Llei; també es preveu la incompatibilitat amb la percepció de drets passius, llevat que la normativa reguladora de la Seguretat Social ho permeti. El deure de lleialtat institucional, segons el qual els alts càrrecs no poden invocar ni fer ús de la seva condició pública d'alt càrrec per a ells mateixos o per a persones interposades en l'exercici de cap activitat mercantil, professional o industrial o de cap altra activitat lucrativa. El deure d'abstenció en els supòsits previstos a la normativa del procediment administratiu. La prohibició d'intervenir en activitats privades relacionades amb els expedients en què s'hagi intervingut durant els dos anys següents al cessament en el càrrec.

El títol tercer regula les activitats públiques o privades que excepcionalment es podran desenvolupar. Cal destacar, com a novetat important d'aquesta Llei, que l'enumeració d'aquelles activitats públiques i privades incompatibles suposa l'aplicació a aquests càrrecs d'un règim d'incompatibilitats més restrictiu que el vigent fins ara. Es consideren activitats privades compatibles les derivades de l'administració del patrimoni personal o familiar; la participació ocasional o per raó de càrrec en seminaris, cursos i conferències; la producció literària, artística i científica, i la participació en entitats sense finalitat de lucre. Són activitats públiques compatibles l'exercici dels càrrecs per als quals és designat per la seva condició: la representació de la Generalitat en els òrgans col·legiats i en els consells d'administració o òrgans de govern d'entitats públiques i privades, i el compliment de missions temporals en organitzacions nacionals i internacionals.

La Llei regula també la compatibilitat amb càrrecs electius. Així, amb l'excepció del president de la Generalitat i dels consellers, els alts càrrecs no poden compatibilitzar llur càrrec amb la condició de diputat o diputada del Parlament de Catalunya. En canvi, llevat del president de la Generalitat, els alts càrrecs al servei de la Generalitat poden compatibilitzar l'exercici de llur càrrec amb la condició de membre electiu de les entitats locals, sempre que no tinguin en aquesta una dedicació exclusiva o fixa a temps parcial.

S'estableix també la incompatibilitat amb la condició de diputat o diputada al Congrés dels Diputats, senador o senadora i diputat o diputada al Parlament Europeu. En qualsevol cas, només es pot percebre la retribució corresponent a una de les activitats desenvolupades.

Per últim, la Llei permet la compatibilitat en l'exercici de funcions docents universitàries retribuïdes, de caràcter reglat, amb règim de dedicació a temps parcial i amb una durada determinada.

El títol quart determina els requisits formals que han de complir els alts càrrecs als efectes de poder controlar les incompatibilitats. Així, s'estableix l'obligació de declarar les activitats que puguin ser incompatibles i el patrimoni de què es disposa, així com de relacionar els familiars que treballin a l'Administració de la Generalitat. Es creen també dos registres, el d'activitats i el de béns patrimonials i d'interessos, on han de constar les declaracions efectuades.

Per últim, el títol cinquè està dedicat al règim sancionador, que preveu, en el cas de les infraccions greus, el cessament en el càrrec i la prohibició d'ocupar un altre càrrec per un període de fins a quatre anys.

Les disposicions addicionals estableixen obligacions d'informació a les entitats de dret públic i a la resta d'entitats participades per la Generalitat.

La disposició transitòria dona un termini de tres mesos als actuals alts càrrecs per formular les noves declaracions d'activitats i patrimonial i d'interessos.

Confio, doncs, que l'aprovació d'aquesta Llei contribueixi a garantir una major transparència en l'activitat pública i, com a conseqüència, a donar una major confiança al ciutadà, en arbitrar uns mecanismes que permeten conèixer i, en el seu cas, impedir aquells aspectes de la vida privada dels alts càrrecs que poden, d'alguna manera, incidir en la gestió pública i en l'interès general. No cal oblidar que un dels objectius principals d'aquest Govern és el desenvolupament i consolidació d'una autèntica política de transparència, i la Llei que presento avui n'és una prova excel·lent.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Passarem a defensar les esmenes presentades i a fixar posició per part dels grups parlamentaris que no ho han fet. En primer lloc, tindrà la paraula el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en el seu nom intervindrà il·lustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, l'objecte de la Llei, del Projecte de llei que avui de ben segur aprovarem, és simplement i planerament garantir al màxim possible que l'actuació del personal al servei de les administracions públiques se subjecti als criteris bàsics i elementals d'imparcialitat, objectivitat, per tal de garantir un servei eficient, eficaç i objectiu dels interessos generals dels ciutadans.

Nosaltres ja anunciem que donarem suport al Projecte de llei i, en definitiva, també anunciem, senyor president, que retirarem les esmenes que teníem reservades. I em permetran que dividim en dos seccions la nostra intervenció: una pel que fa al contingut *stricto sensu* del Projecte de llei, i una altra en què farem una valoració del que creiem que, tot i que és una llei important i una

lleï necessària, doncs, té dos vessants o dos matisos completament diferenciats.

Els antecedents d'aquesta Lleï —ja els ha posat de manifest l'honorable conseller— es troben en la Lleï 21/1987, del 26 de novembre, que regula el règim d'incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, que inclou dins del seu àmbit d'aplicació els alts càrrecs de l'Administració pública de Catalunya, i a més a més la Lleï 3/1982, del 23 de març, que preveu unes incompatibilitats més rigoroses per als membres del Govern. Dispersió normativa que aquesta Lleï preveu esmenar aplicant una legislació específica per als alts càrrecs de la Generalitat i unificant en una única norma els punts més importants. Lleï, en definitiva, que conté vint-i-dos articles, tres disposicions addicionals, una disposició transitòria, una derogatòria i dos disposicions finals. Projecte que arriba en aquest Ple també, lògicament, després de la tasca desenvolupada per la Ponència, ponència de la qual podríem fer palès i destacar de manera notòria el bon clima de treball, debat i discussió amb què han transcorregut les sessions, i l'aportació en positiu, com no pot ser d'altra manera, del nostre Grup Parlamentari, que hem treballat amb el màxim de cura, flexibilitat i voluntat d'acord per assolir un text resultant de consens i d'acord amb les mateixes exigències d'un text tan necessari per al correcte i/o adequat funcionament dels alts càrrecs.

Bona prova de tot el que estem dient resta acreditada per la tasca que, ho repeteixo, hem dut a terme en el si de la Ponència, amb la presentació d'un total de vint-i-dos esmenes al text original, de les quals setze han estat acceptades, tres transaccionades i les tres que teníem reservades, que ja hem anunciat que les retirem.

En resum, la finalitat de la Lleï és evitar la barreja d'interessos entre el públic i el privat, i evitar al màxim els camins de corrupció o possible corrupció per les influències o informacions privilegiades: Lleï que en la seva *ratio* o essència ve perfectament delimitada pel contingut de l'article 5, el deure de lleialtat, en el qual es fa palès que els alts càrrecs desenvoluparan la seva funció amb lleialtat institucional i no podran invocar ni fer ús de la seva condició pública d'alt càrrec per a ells mateixos o per a persones interposades en l'exercici de cap activitat mercantil, professional o industrial de qualsevol altra activitat lucrativa.

És, en definitiva, una Lleï necessària, però tal com hem manifestat a l'inici de la nostra intervenció, entenem que té un cantó positiu i un de negatiu, un cantó clar i un altre que és més aviat, diríem o ens atreviríem a dir, fosc. Per què ho diem això? Ho diem perquè és una lleï que pot generar, i de fet, de ben segur que en alguns cops ho arribarà a generar, que les persones més qualificades professionalment, les persones amb els currículums més brillants, els professionals més destacats dins de les seves diferents àrees no ens atrevim a dir que restin exclosos de l'àmbit dels alts càrrecs, però ben segur que hi ha una part material important en l'ésser humà, doncs, que pot provocar aquesta situació.

Per què ho diem tot això? Tot això ho diem, perquè la ràtio de la Lleï obliga o exigeix als alts càrrecs una dedicació exclusiva a les funcions o tasques que han estat encomanades, sense possibilitat de cap interferència o

de desenvolupar qualsevol altra activitat professional o mercantil paral·lela. Excepcionalment es preveu que es puguin dedicar, com és lògic per altra banda, a la docència. Doncs, bé, honorable conseller, els sous i salaris dels alts càrrecs al servei de la Generalitat de Catalunya amb relació als sous i salaris que paga l'empresa pública als alts executius, que és el símil comparatiu que ens hem de prendre com a referència, doncs, posen de manifest que el poder o l'alt poder adquisitiu que té un alt executiu —repetim— de l'empresa pública es perd parcialment o en gran part si s'accedeix a un alt càrrec de la Generalitat, que lògicament és incompatible, tal com hem posat de manifest, amb qualsevol altra tasca fora de la docència. Si comparem amb dades de setmanaris que estan especialitzats —*Nueva Economía*, *Su Dinero*—, ens donen una mitjana dels sous mitjans que cobra, per exemple, un director general o del sou que cobra un conseller delegat al nostre país, que el seu equivalent el trobem en la Lleï, en el Projecte de Lleï que ben segur que votarem tots plegats favorablement, doncs, a un director o directora gerent, a un director o directora general, a un president o director general, a un director executiu, a un director general o directors executius —estic llegint textualment. Aleshores, és clar, el sou mitjà d'un director general al nostre país és de 180.000 euros a l'any, segons les revistes econòmiques especialitzades del sector que hem consultat; més —més— aproximadament un 12 per cent de participació en beneficis; més, en un 28 per cent dels casos, l'empresa abona la quota del club social; en un 18,5 l'empresa paga les quotes a organitzacions professionals o empresarials; més, en un 28,5 per cent, l'empresa paga o abona el menjar o entrega xecs restaurant; més un altre tant per cent, elevadíssim —48 per cent—, en què es facilitin vehicles de l'empresa als alts executius.

L'altra font d'informació, setmanari d'economia *Su Dinero*, cita que el rànquing de sous dels que, fent el símil comparatiu, serien consellers delegats en aquest país cobren al voltant dels 70 milions de les antigues pessetes, més els incentius que abans hem posat de manifest.

Qüestions aquestes que considerem que no són menors i que poden i, de fet, donen lloc a la premissa següent: alt càrrec, que és igual o que suposa dedicació exclusiva i absoluta, és igual a menys diners, menys poder adquisitiu i també menys estabilitat laboral —menys estabilitat laboral—, perquè, en definitiva, es depèn d'unes majories parlamentàries. Això sí, aquesta persona lògicament té una voluntat de servei al país encomiable. Per altre cantó, més diners, més poder adquisitiu i més estabilitat laboral suposa desenvolupar una tasca a l'empresa privada. Potser és qüestió de valorar entre tots si la Lleï d'incompatibilitats dels alts càrrecs és del tot positiva pel que fa al desenvolupament d'aquests alts càrrecs, de les tasques dels alts càrrecs, que lògicament han de ser les persones més capacitades, les persones amb els currículums més brillants, però també se'ls exigeix un plus, un plus de voluntat de servei al país per la gran pèrdua de poder adquisitiu que suposa passar de l'empresa pública i privada.

Per tant, nosaltres només volíem posar de manifest que no tot és positiu en aquesta lleï, que és una lleï necessària, que no imprescindible —que no imprescindible—.

perquè entenem que el mateix Codi penal ja preveu i ja limita els excessos o els possibles excessos que es puguin donar per part dels alts càrrecs al servei de l'Administració o al servei de la Generalitat, en concret al títol 19 del Codi penal, en els capítols cinquè a novè, que va des del suborn...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

Acabo, senyor president. Fins al tràfic d'influències. I, per tant, en definitiva, aquestes són qüestions que estan perfectament tipificades i que, si hi ha un excés de més, allí hi ha el Codi penal. Per tant, és una llei que creiem que és necessària, que no és imprescindible—que no és imprescindible—i que també no deixa de ser una refosa de les lleis o de la normativa que avui en dia ja tenim en vigor.

Res més, acabem, i com que ens hem accedit del nostre temps, ho farem agraït a la resta de ponents la tasca desenvolupada, la seva col·laboració, que l'hem trobada en tot moment. I també agrair als Serveis Jurídics la seva col·laboració, com no pot ser d'altra manera.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per defensar les esmenes i marcar posició, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, és evident que l'Administració i el Govern estan al servei dels interessos generals i, per tant, també els càrrecs públics que els representen i gestionen. I, per tant, és necessari garantir la imparcialitat, l'objectivitat i la independència d'aquests càrrecs públics. I per garantir-la, evidentment, s'ha d'evitar les situacions que puguin generar conflictes d'interessos. I la manera d'evitar els conflictes d'interessos, òbviament, és plantejar un règim d'incompatibilitats. Això no és cap novetat, vull dir, és consubstancial a la mateixa democràcia. I aquest equilibri, doncs, no és nou d'ara, sinó que des de fa molts anys funciona. I en el cas de Catalunya—ho ha esmentat abans l'honorable conseller—, des de ja la primera legislatura de les primeres lleis que va fer aquest Parlament, doncs, ja en la mateixa Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu s'estableix un règim d'incompatibilitats. Una legislació que després s'ha ampliat: la Llei 21/1987, precisament, d'incompatibilitats; el text refós de la funció pública, que en alguns aspectes era aplicable també als alts càrrecs; diferents decrets, el de registre de béns, etcètera. Per tant, el nostre país, com qualsevol altra democràcia moderna i consolidada, evidentment, té cura d'aquests aspectes, d'aquesta objectivitat, imparcialitat, i per tant, té establert un règim d'incompatibilitats que eviti aquests possibles conflictes d'interessos.

Dit això, és bo, evidentment, que puguem concentrar en una norma específica dirigida als alts càrrecs aquestes prevencions que ja tenim en el nostre país en vigor, més algunes novetats positives que certament s'introdueixen amb aquesta norma.

De totes maneres, jo, abans d'entrar en el contingut concret de la Llei i bàsicament a les esmenes que ens queden vives, que són les que voldria jo exposar fonamentalment aquí, sí que voldria fer una reflexió. No? Que és la reflexió que no es pot parlar de càrrecs públics, i més en un moment que tots estarem d'acord de cert desprestigi de la política i dels polítics, i parlar només d'incompatibilitats sense pensar que l'exercici d'un càrrec públic és un servei públic, és un servei que ha d'estar prestigiats, honorable i positiu. I afegir també que la millor garantia d'aquest servei públic, que és la cara de la moneda, d'alguna manera és la part propositiva de la qual la incompatibilitat només és la preventiva, però jo vull destacar la propositiva, la del servei públic del càrrec públic, que governi qui governi aquesta va lligada també a aquells principis que a mi m'agrada recordar, que un, en un càrrec públic, hi ha d'estar sense esperar res a canvi i pensant que cada dia és l'últim. Amb aquest Govern això de pensar que cada dia és l'últim, a més, psicològicament pot ser sa, no?, i positiu, no?, però, en tot cas, jo crec que és un principi general que servei sempre, el de no esperar res a canvi i pensar que cada dia és l'últim, a més a més, creure-s'ho de veritat, i també, i aquest forma part del paper de l'oposició, que hi hagi algú que ho vagi recordant. Tampoc és una novetat, des de la Grècia clàssica que aquest sentit ja funcionava, no?

Dit això, jo vull destacar les esmenes que nosaltres ens quedem vives i que ens preocupa que no s'hagin acceptat, no? En aquest sentit, jo he vist publicat en alguna notícia de premsa que nosaltres subscriuïem íntegrament i totalment el Projecte de llei. Ja avanço que hi donarem suport, però també voldria remarcar que hi han uns elements per nosaltres importants que no han estat recollits i que d'alguna manera treuen brillantor o importància al que avui sotmetrem a votació.

Les esmenes que ens quedem vives fan referència, per una banda, al control parlamentari dels càrrecs més institucionals; per altra, banda, a la regulació de l'exercici privat per als exalts càrrecs durant dos anys posteriorment al seu cessament, la informació al Parlament de Catalunya de les incidències respecte a l'aplicació d'aquesta Llei i després la regulació del règim econòmic derivat d'indemnitzacions per a la incompatibilitat posterior al càrrec.

Pel que fa al primer tema, el tema del control parlamentari de càrrecs més institucionals. Jo vull recordar que diferents grups dels que donen suport actualment al Govern la passada legislatura van presentar diferents iniciatives que anaven, precisament, en la línia de voler imposar un control previ parlamentari al nomenament de càrrecs de govern de tot tipus, de confiança política, però de tot tipus, els que tenen un perfil més polític també, a les quals el nostre Grup es va oposar i continua oposant-s'hi. En canvi, el que nosaltres hem defensat i defensem és que determinats llocs més institucionals que, malgrat ser nomenats pel Govern, tenen

una vida administrativa més enllà, com pot ser un interventor general, un director d'un gabinet jurídic, el Tribunal Català de la Defensa de la Competència, el president del Consell de Treball, aquests, per què no hi pot haver una compareixença prèvia en el Parlament, que fins i tot pot fer que aquest lloc sigui assumit d'una forma més compartida per part de tothom. Això nosaltres ho hem demanat i vostès diuen que no. Jo vull recordar que la mateixa esmena o molt similar s'està debatent en aquest moment, no com esmena, sinó integrada en el Projecte de llei que ha presentat el Govern de l'Estat a Madrid, i que amb una fase de tramitació més lenta, però, s'està debatent a Madrid. Per tant, el Partit Socialista, això que possiblement avui votarà en contra, ho està presentant i defensant a Madrid. Per tant, tampoc em sembla que sigui sospitos de res. I Esquerra Republicana ho proposava d'una forma molt més àmplia, que nosaltres no compartim, la passada legislatura. Per tant, jo els demanaria certa coherència i que votessin també aquesta esmena, perquè la incoherència és mala amiga de la credibilitat. I la credibilitat que els podria donar en alguns aspectes aprovar aquesta Llei es veurà deslluïda si vostès són incoherents en els aspectes que jo els estic anunciant.

Una altra esmena que nosaltres pensem que és important és la que fa referència al tractament dels règims d'incompatibilitats dels exalts càrrecs durant els dos anys posteriors al seu cessament. Jo crec que és difícil, però s'ha de trobar un equilibri entre la imparcialitat i la recerca dels millors gestors, i trobar un sistema que no es pugui interpretar com d'escull a la participació de determinades persones amb càrrecs de responsabilitat política, buscant també aquesta permeabilitat positiva entre sector privat i sector públic.

Dic això des de l'oposició, i penso que, per tant, no pot ser sospitos ni mal entès de cap manera, però jo penso que n'ha parlat abans el senyor Montanya a determinades persones del sector privat els ho podem demanar, i ells acceptar-ho, com, evidentment, passa també ara, perquè és positiu, l'exercici d'un càrrec públic, perquè és un privilegi, perquè és un prestigi, també, i, per tant, els podem demanar, fins i tot, que renunciïn a part de la seves retribucions del mercat privat, amb el qual l'Administració pública tampoc ha d'entrar, evidentment, en competència directa, però el que els hem de demanar, també, és que puguin tenir una tornada al sector privat que els permeti continuar desenvolupant les seves activitats amb plena comoditat. I els haig de dir que tinc certs dubtes que la regulació que avui aprovarem garanteixi aquest equilibri que jo els exposo. En tot cas, el temps ho dirà.

Nosaltres, per tant, precisàvem molt més això, perquè, precisament, tal com ho plantegen vostès, que és una forma genèrica i confusa, el que pot generar és certa arbitrarietat en l'aplicació posterior. I, per tant, nosaltres també ho precisàvem, i ho precisàvem, a més, d'una forma —i vull ressaltar també una possible contradicció— similar a com el Projecte de llei, que va més endarrerat però que ara tramita el PSOE a Madrid, ho planteja, que és precisar el que s'entén per «activitats privades relacionades», i nosaltres, en la nostra esmena, ho detalllem, i plantegem dos supòsits del que s'entén per «activitats privades relacionades».

Veig que se m'acaba el temps; vaig molt ràpid. Per tant, fins i tot per coherència, els demanaria que vostès també ho acceptessin.

També plantejàvem la possibilitat que es pugui contractar exalts càrrecs que, pel seu coneixement explícit d'una determinada matèria o especificitat concreta, poden fer aportacions posteriors al Govern, en el que sigui, que vostès, d'alguna manera, ho veten aquí. Per tant, els demanem també que acceptin aquesta esmena, que jo crec que afavoreix, mani qui mani, la bona gestió futura per part dels càrrecs públics.

Lamentem que tampoc que no s'hagi acceptat la nostra esmena que preveu que en un termini de sis mesos vostès presentin en el Parlament el reglament que ha de desenvolupar i explicar, precisament, quin és el règim compensatori mitjançant pensions que vostès plantegen com a substitutori —acabo, senyor president—, precisament, de la impossibilitat de tornar a determinats llocs de treball per a l'exalt càrrec. Vostès, no fent-ho aquí o explicitant-ho, deixen realment coixa aquesta Llei, i, per tant, fan una declaració de bones intencions però sense concretar. Avui mateix hem vist un episodi similar pel que fa a les pensions d'alts càrrecs de designació parlamentària. Intuïm que això no es planteja aquí perquè no es posen d'acord tampoc entre vostès. Ens agradaria saber com ho resoldran. En tot cas, no han admès la nostra esmena per plantejar també, ja d'una forma definitiva, aquest tema aquí.

I ara ja sí, de veritat, senyor president, acabo, lamentant que tampoc se'ns hagi admès... i que contradiu la transferència que vostès diuen que «les incidències respecte a l'aplicació d'aquesta Llei es posin en coneixement d'aquest Parlament».

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

No ho han fet.

El vicepresident segon

Senyor diputat, hauria d'acabar immediatament.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Sí, acabo agraït a tots els ponents i al lletrat de la Comissió el ritme de col·laboració, el bon treball fet, i anunciant, malgrat que no se'ns acceptin aquestes esmenes, que mantenim el nostre vot favorable a la Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per fixar posició respecte al text del Dictamen i les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, bé, el pacte del Tinell, de què hem celebrat dos anys i de què avui també hem parlat, diu, en l'apartat de mesures pel que fa a la regeneració democràtica, la transparència en la gestió pública i la lluita contra la corrupció, un compromís, en concret, que és el de revisar el règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs de l'Administració i establir l'obligació de declaració pública del seu patrimoni, interessos i altres activitats professionals i mercantils.

Això és el que fem avui, i ho fem amb aquesta Llei del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs, és a dir, de les persones que ocupen els llocs de màxima responsabilitat política, amb un objectiu clar, que és acabar, per una banda, l'actual dispersió normativa, però també fer un règim d'incompatibilitats més clar, més transparent i més ferm, més estricte. Acabar també, per tant, el relaxament del règim d'incompatibilitats actual; acabar també un règim que és poc estricte i molt dispers, i a vegades massa lax. Per què? Doncs per garantir que l'actuació de les persones amb alta responsabilitat política sigui imparcial i sigui objectiva.

I com ho fem? Doncs ho fem, primerament, relacionant tots els supòsits d'alts càrrecs a què afecta aquesta incompatibilitat –en aquesta Llei es relacionen clarament, i ho ha explicat molt bé el conseller de Governació– i també, doncs, establint uns principis claríssims. Per una banda, el principi del deure de la dedicació absoluta; el de retribució única: el fet que únicament es puguin tenir aquelles altes activitats públiques derivades del càrrec, que es donin en funció de la derivació del mateix càrrec que representa, però, en tot cas, que les retribucions que se succeeixin en el conjunt de totes les altes responsabilitats o nomenaments que pugui tenir aquest alt càrrec no puguin superar, en cap cas, el 30 per cent del sou brut que té aquell alt càrrec per la seva activitat principal. Això és important, perquè això és una restricció que ara no hi era, i, de fet, s'han donat molts supòsits i molts casos amb anterioritat d'alts càrrecs que han cobrat molt més o gairebé tant que el que cobren com a sou, o a vegades molt més, pel concepte de dietes o indemnitzacions per altres conceptes derivats del càrrec.

Estableix el deure de lleialtat, el deure d'abstenció. Parlem de dignificar també la funció pública i d'establir aquests criteris clars de dignificació de la funció pública, de claredat i de transparència.

La prohibició de participar i d'intervenir en activitats privades amb posterioritat al cessament durant els dos anys següents en aquells supòsits en què l'activitat privada pugui estar relacionada amb aquelles decisions que s'han pogut prendre quan s'ha exercit l'alt càrrec. I això és un tema important, també és una cosa que no existia en l'actual règim d'incompatibilitats, i, de fet, ens hem trobat amb molts casos en què –i això ho diria contestant la intervenció del senyor Puigdomènech– s'ha cessat un càrrec i automàticament l'endemà s'ha estat contractat, nomenat, s'ha anat a ocupar una activitat al sector privat directament relacionada amb el càrrec que s'ha estat ocupant. Un director general de farmàcia que ha anat a ser un alt executiu d'uns labo-

ratoris farmacèutics, o s'han donat també casos en què, doncs, automàticament després del cessament, s'ha anat a formar part d'aquelles empreses privades que han estat directament relacionades amb contractes i contractacions, doncs, en què l'alt càrrec havia pogut intervenir o en què havia pogut prendre decisions en el seu moment. Creiem que això és un tema important. Crec que aquest compromís dels dos anys després del cessament en què aquella persona que ha ocupat un càrrec no pot anar a un lloc en què hagi pogut intervenir és important.

És veritat, el que deia el senyor Montanya: és molt difícil, amb un règim d'incompatibilitats estricte en aquest sentit, doncs, poder tenir en la funció pública i que puguin venir a la funció pública alts executius qualificats que en el món de l'empresa privada cobren molt més. Però això no és que no hàgim de posar aquest règim d'incompatibilitats. No podem donar peu als conflictes d'interessos o a situacions, doncs, poc justificables. El que hem de fer és dignificar la funció pública. I aquesta sí que és una tasca de tots, en què tota la cambra ens hauríem de posar d'acord, potser en el tema de les retribucions, o també, com s'ha dit, i com també deia el senyor Puigdomènech, establint, doncs, les condicions del cessament, com la persona que ha estat dedicada a un alt càrrec amb un règim d'incompatibilitats, com serà a partir d'ara, estricte, doncs, té un mínim termini de reincorporació a la vida laboral privada, doncs, un mínim temps per poder-ho fer i per poder assolir aquesta reincorporació, atès que ha exercit aquesta funció pública.

Però això són uns problemes que hauríem d'abordar entre tots, i jo crec que també és voluntat i és ben clarament voluntat del Govern, i així s'ha manifestat, fer-ho. Però això no treu que no hàgim d'aplicar un règim d'incompatibilitats clar i estricte perquè no hi hagi convivència, perquè no hi hagi conflicte d'interessos.

I això és el que fa aquesta Llei, i crec que, en aquest sentit, el Govern compleix un compromís, que és el compromís del Tinell que ja he llegit abans, un compromís clar, de transparència, en aquest sentit, com molts altres que ha complert en aquest sentit, com va ser, doncs, la publicació dels càrrecs eventuais i el tema, doncs, de les dietes i totes les designacions que s'ha fet, cosa que no havíem aconseguit amb l'anterior Govern tenir des de l'oposició, durant anys i anys d'oposició.

Dir també que, pel que fa a les esmenes vives de Convergència i Unió, parlava el senyor Puigdomènech del tema que acceptéssim aquesta esmena de compareixença d'alts càrrecs al Parlament de Catalunya prèvia al seu nomenament. Dir-li que aquesta no és una llei de nomenament d'alts càrrecs, de com es nomenen els alts càrrecs, sinó una llei de les incompatibilitats dels alts càrrecs. No és en aquesta Llei on hem de preveure això. En tot cas, hi ha una llei, pel que fa als alts càrrecs de designació parlamentària, que es veurà després que sí que estableix les condicions, doncs, que ha de posar el Parlament i com el Parlament entra en tot això.

I, pel que fa al compliment d'aquesta Llei, és evident que si parlem dels alts càrrecs i de les incompatibilitats dels alts càrrecs que són del Govern de la Generalitat i que són de designació del mateix Govern de la Generalitat, fem una llei clara i estricte en aquest sentit, evi-

dentment, el Govern no té altra alternativa que fer complir la Llei dintre dels seus propis estaments. No té sentit que en el Parlament fem un control de l'acció de govern més enllà del que és el control de tota l'acció del Govern, però no en el sentit d'entrar en tots els alts càrrecs o en molts alts càrrecs..., una valoració aquí en el Parlament quan és una competència clara i estricta del Govern, no del Parlament de Catalunya. Nosaltres hem d'entrar en aquesta valoració en aquells càrrecs que són de designació parlamentària, i així es preveu en la legislació que després veurem.

Amb relació a la prohibició d'intervenir en activitats privades amb posterioritat al cessament, l'esmena amb què Convergència i Unió pretén, doncs, precisar més quines són aquestes activitats privades, si no s'accepta aquesta esmena és perquè creiem que el fet de relacionar deixa fora..., potser pot donar peu a més permissivitat que la que la redacció original de la Llei preveu. És aquesta, la voluntat, i és per això, doncs, que no acceptem aquesta esmena, perquè aquesta esmena, en alguns casos, obre algunes portes, com el fet que es pugui tornar a aquella activitat exercida anteriorment a estar en el càrrec, però si aquesta activitat exercida anteriorment a estar en el càrrec està relacionada amb les decisions que s'havien pogut prendre quan s'era alt càrrec realment està clar que entra en el règim d'incompatibilitats: és claríssim. Per tant, creiem que és millor la redacció original.

Finalment, ja per acabar, dir, doncs, que hi ha un compromís del Govern, doncs, d'anar dignificant la funció pública, com molt bé deia, i dir també, doncs, que estem contents, com a grup parlamentari, que, doncs, el Govern ens hagi presentat aquest Projecte de Llei, de tot el tràmit i també de les aportacions fetes també pels grups de l'oposició en la millora d'aquesta Llei. Amb això volem agrair, doncs, a tots els ponents la feina que han fet. I dir, doncs, que estem contents, perquè, com deia..., és el fet que s'ha formulat, doncs, avui amb aquesta Llei..., complir un compromís més de transparència i de bona gestió, i de dignificació, en definitiva, de la funció pública, encara que encara quedin moltes coses en aquest camí per fer quant a aquesta dignificació, com deia el senyor Montanya.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats... Senyor conseller, miri, vostè ens ha explicat perfectament el contingut de la Llei. Jo crec que ara no és objecte de repetir altra vegada, doncs, els arguments que vostè, a més a més, metòdicament i detalladament ens ha explicat. Dono per reproduïts, per tant, tota l'explicació a l'exposició de motius i el detall d'allò que avui estem aquí debatent.

Simplement..., jo crec que és una obvietat, però potser no. És evident que un càrrec públic del nivell de què

estem parlant avui, els càrrecs del govern d'un país han de tenir dedicació absoluta i plena. I no se m'ocorre a mi una altra manera d'entendre la funció directiva pública, i entenc que això no més ha de ser compatible, com diu aquesta Llei, amb què?, doncs, home, amb la gestió del patrimoni personal i amb l'activitat creativa, que tots quan arribem a casa potser podem fer no sé, des de poesia fins al que ens sembli. I perdoni que porti el debat, doncs, en aquest nivell, perquè jo per mi això és obvi i penso que és bo reproduir-ho, mencionar-ho i fer-hi èmfasi. La funció directiva pública per mi no és assimilable a altres tipus d'activitats directives, és molt diferent, perquè, bé, doncs, es tracta de dirigir, de gestionar recursos públics. En el fons, es tracta de dirigir i de gestionar el nostre país. I això no ho podem tractar de la mateixa manera com es tracten altres empreses, i d'aquí ve això que dèiem de dedicació plena i dedicació absoluta.

I, per tant, ja un cop dit això, sí que m'agradaria continuar el debat que ha engegat el senyor Montanya, que és el que jo trobo, doncs, apassionant en el moment en què estem. Quin ha de ser el càrrec retributiu dels directius públics? I és especialment apassionant perquè no hi ha ningú que ho tingui clar, en absolut. Jo encara no he llegit o no he trobat ningú que pugui dir d'una manera allò contundent, serena, clara, com s'han de retribuir els càrrecs públics. I justament és per aquest motiu que he explicat abans, perquè no és comparable amb l'activitat privada. És evident que els càrrecs públics, com vostè deia, estan sotmesos a una inestabilitat laboral, però no només de majories parlamentàries, sinó, a veure, qui nomena els càrrecs públics és el president o és un conseller i el dia que perden la confiança han de plegar, però és que no cal donar més explicacions.

Per tant, sí, és veritat, genera inestabilitat laboral, però també és veritat que poden ocupar aquests càrrecs públics sense haver de donar resultats de la seva gestió, com fan en altres àmbits. Oh, això és evident. Per tant, hauríem de poder disposar, i aquí em consta que el conseller està treballant en una metodologia d'avaluació de les polítiques públiques. Sense això no podem jutjar, d'alguna manera, aquests càrrecs, perquè si no, sap com ho farem, ho farem en base als *inputs* mediàtics, eh? Oi, que tots sabem que això no és un control veritable de la gestió pública? Per tant, a mi em consta que el Departament de Governació està treballant en això i, a més a més, em consta que està treballant a resoldre, o com a mínim posar sobre la taula, tot això que va lligat a la remuneració dels alts càrrecs i dels directius públics, i que això té aquestes dues vessants, la que el senyor Montanya ha esmentat, que és quin salari han de cobrar, i també té una altra vessant que és quan pleguen, quan pleguen en una empresa privada se'ls indemnitza o té un atur, quin és l'equivalent en l'àmbit públic? Doncs, això ho hem d'estudiar, ho hem de debatre i segur que el Departament de Governació ens farà alguna proposta ben aviat.

Per tant, em sembla bé que en aquest Parlament s'obri aquest debat. Debat que no és fàcil, no és obvi i que té moltes connotacions, perquè no és el mateix accedir a un càrrec públic, doncs, des d'un salari, diguem-ne, normal que des d'un salari, com vostè esmentava, de director general d'una empresa privada. Per tant, dei-

xem-ho aquí, gràcies per obrir el debat. Entenc que des dels grups que donem suport al Govern recollim aquest interès i esperem que ben aviat, doncs, puguem tenir un debat en el marc d'una altra sessió parlamentària o d'una nova llei que ens presenti el Govern.

Amb relació a les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, bé, la senyora Figueres, doncs, ho ha explicat molt bé. Nosaltres pensem que, escolti, no té sentit que cada vegada que un conseller o que el president de la Generalitat nomeni alguna persona de la seva estricta confiança hagi de venir aquí a fer un examen. Això té sentit per a aquells càrrecs que són designats pel Parlament, però francament no veiem que hagin de ser per a altres tipus de càrrecs.

Jo crec, sincerament, que amb això està dit tot. Prefereixo ser breu que no pas continuar dient el que ja hem dit i, això sí—això sí— aquestes dies que tant es parla de crispació política, permeti'm dir que el treball d'aquesta Ponència ha estat especialment agradable, distès i, sobretot, positiu. He de remarcar les esmenes del Partit Popular que han estat francament bones, és per això que han estat acceptades, perquè han estat bones, ens han aportat alguna idea, per exemple, i no em fa res dir-ho, ens vam oblidar de posar incompatibilitat en altres càrrecs electes, com és al Congrés dels Diputats o al Parlament Europeu, senadors, doncs, escolti, endavant, ens ho han recordat. És així com s'ha de treballar. Igualment, doncs, el Grup de Convergència i Unió, amb les esmenes que li hem acceptat, li agraïm aquests suggeriments perquè reconeixem que a vegades, doncs, des de l'oposició és difícil fer suggeriments constructius i, quan es fan, s'han d'agrair. De la mateixa manera que agrair les primeres paraules del conseller amb relació a la Ponència i, per descomptat, als membres de la Ponència que donen suport al Govern i a l'assessorament dels lletrats del Parlament.

Moltes gràcies, senyors i senyores.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Alternativa, té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies. Honorable conseller, nosaltres voldríem començar destacant que coincidim en el projecte de llei i que coincidim amb l'explicació que ha fet el conseller de Governació i, per tant, això em permetrà, també, ser breu.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En tot cas, sí que voldria destacar alguns aspectes, un és que estem davant d'un Projecte de llei important per diversos motius, però un d'especial és perquè representa també un compliment de compromisos electorals. En concret, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Alternativa, en el programa que va presentar a les eleccions del 2003, plantejava la necessitat d'endurir el règim d'incompatibilitats a través d'una nova llei que fos molt més estricta i que extremés els mecanismes de cautela.

Com ha explicat la diputada Carme Figueres, el pacte del Tinell recull expressament la necessitat de revisar el règim d'incompatibilitats. I, per tant, dos anys després de la signatura del pacte, avui és una bona ocasió per recordar-ho i per aplicar un d'aquells acords, com estem fent avui. És evident que mai no sabrem si amb una altra majoria parlamentària això també s'hagués fet. No ho sabem. En tot cas, el que és evident és que això s'està fent avui gràcies a una determinada majoria parlamentària, amb l'impuls d'una determinada majoria parlamentària, amb la col·laboració i participació dels grups de l'oposició, però en funció d'un projecte de llei que ha entrat al Parlament el Govern catalanista i d'esquerres. I, a més a més, amb un objectiu molt clar que és augmentar la qualitat democràtica, augmentar la transparència. I quan es parla de l'opció que fan els alts càrrecs, és evident que des de l'Administració hem d'acollir fonamentalment la seva necessària capacitat professional, però alhora també tenir molt present la seva necessària voluntat de servei al sector públic, al servei a l'Administració i això configura, com es deia fa un moment, unes característiques molt diferents amb relació a l'empresa privada.

El projecte estableix uns principis per a l'actuació del personal al servei de les administracions públiques. És a dir, per als alts càrrecs. Una actuació imparcial, una dedicació absoluta, una actuació no condicionada per altres interessos. Per tant, l'aposta per la dignificació del servei a l'Administració pública, amb un règim d'incompatibilitats coherent i correcte també es dignifica al servei a l'Administració pública. Té, com s'ha dit abans, un altre avantatge addicional, que és la d'evitar la dispersió normativa, hi ha la Llei del 87, hi ha la Llei del 82, referides a càrrecs del Govern, ara disposarem d'un únic text normatiu. Que a més a més parteix d'una reflexió fonamental, que és que l'actual règim d'incompatibilitats era insuficient. Calia un nou règim d'incompatibilitats i s'ha fet l'opció per afavorir la dedicació absoluta, la retribució única i, en tot cas, per una numeració concreta de les activitats permeses.

Hi ha un element que per a nosaltres és important, que és la prohibició d'intervenir en activitats privades, després del cessament, relacionades amb expedients en què s'hagi tingut relació o subscriure contractes a empreses o societats en els quals es tingui més d'un 10 per cent de participació, durant els dos anys següents a l'activitat pública. Ens sembla que cal ser curiosos quan s'exerceix l'activitat pública, també cal ser curiosos amb l'efecte immediat que, evidentment, podria donar determinats avantatges si això es plantejés a favor de les empreses o societats privades, i més quan hi ha una participació directa de l'interessat. Per tant, des d'aquest punt de vista, no compartim l'esmena de Convergència i Unió. Pensem que és més exhaustiva, més rigorosa i menys permissiva la proposta que fa el Projecte de llei que avui presentem.

En tot cas, quan es parla també de les dificultats que, a vegades, són evidents d'alts càrrecs per reingressar a l'activitat privada, no m'estic, tot i que avui no és el tema, però venint del municipalisme em sembla que toca dir-ho, de recordar una assignatura pendent, que no és d'aquest Parlament, sinó que és del Parlament espanyol, que tenim tots plegats, que és la de dignificar qui

està realment en pèssimes condicions moltes vegades per retornar a l'activitat privada, que són els càrrecs locals, alcaldes, regidors i regidores, de moltes localitats del nostre país.

Ens sembla també interessant destacar que el Projecte de llei inclou elements de control i un règim sancionador eficaç. I, per tant, nosaltres valorem la nova Llei com a positiva. Pensem que és un avenç en la transparència i en la separació radical que ha de presidir l'activitat al servei de l'Administració pública de la legitimitat, però diferent, activitat en el règim privat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Tenint en compte que s'han retirat les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, quedarien pendents de votació les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, concretament les números 3, 5, 6 i 7. Podem posar-les a votació conjuntament? (Pausa.)

Doncs, votem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 42 vots a favor, 13 abstencions i 71 vots en contra.

Passaríem, seguidament, a la votació del text del Diccionari del Projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat de Catalunya ha estat aprovat per 125 vots a favor.

Modificació de l'ordre del dia

Seguidament, senyores diputades i senyors diputats, llegirem la Declaració institucional del Parlament de Catalunya d'adhesió al manifest «Tots són innocents», contra l'esclavitud infantil, Declaració de La Gomera.

Declaració institucional d'adhesió a la Declaració de La Gomera, contra l'explotació dels infants (tram. 401-00023/07)

Té la paraula la secretària quarta.

La secretària quarta

Declaració institucional del Parlament de Catalunya d'adhesió al manifest «Tots són innocents», contra l'esclavitud infantil, conegut com Declaració de la Gomera, i basat en el novè principi de la Declaració Universal dels Drets dels Infants, signada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 20 de novembre de

1959, que diu: «L'infant ha d'ésser protegit contra totes les formes d'abandonament, crueltat i explotació».

«Davant el sofriment diari de milions d'infants arreu del món, el Parlament de Catalunya es declara activament en contra de qualsevol forma d'explotació dels infants. Així mateix, condemna, perquè són aberrants i il·legals, les pràctiques de la servitud per deutes, el treball forçat, el reclutament de menors per a les forces armades i llur utilització en els conflictes, el tràfic de menors per a la prostitució i la producció de material pornogràfic, la utilització de menors en activitats il·lícites i qualsevol treball que, per la seva naturalesa o per les circumstàncies en què es desenvolupa, comporti un risc per a la salut, la seguretat o la moral dels infants.

«En conseqüència, el Parlament de Catalunya rebutja l'esclavitud, la prostitució i la pornografia infantil; l'ús de menors per al narcotràfic i altres crims; l'ús de menors en conflictes armats, i qualsevol treball que perjudiqui la salut física, psíquica o moral dels menors.

«El Parlament de Catalunya es compromet a lluitar activament contra els factors que generen l'esclavitud infantil, com ara la pobresa, la violència dins la família, els patrons culturals que perpetuen la desigualtat entre les persones, la permissivitat social de la violència, la manca d'oportunitats d'alguns sectors socials, i la insuficiència en la cobertura universal, la qualitat i el compliment de l'obligatorietat de l'educació.

«El Parlament de Catalunya es compromet a denunciar i a combatre activament qualsevol forma de treball infantil, a fomentar les iniciatives que afavoreixin el comerç just i a prendre totes les mesures necessàries perquè a Europa no entrin productes elaborats per infants esclaus.

«Finalment, el Parlament de Catalunya s'adhereix a la iniciativa de declarar el 16 d'abril Dia Internacional contra l'Esclavitud Infantil, en commemoració de la mort d'Iqbal Masih. Iqbal era un nen esclau que militava en el Front d'Alliberament del Treball Forçat del Pakistan, des d'on lluità contra l'esclavitud infantil. Fou assassinat per la "màfia de les catifes", el 16 d'abril de 1995.

«Palau del Parlament, 15 de desembre de 2005.»

El president

Moltes gràcies.

Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat (tram. 401-00024/07)

Seguidament, llegirà, el secretari tercer, la Declaració institucional del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat. Té la paraula.

El secretari tercer

Moltes gràcies, senyor president. Declaració institucional del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat:

«El Parlament de Catalunya, amb motiu del Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat, manifesta la seva voluntat de vetllar perquè es garanteixi la igualtat d'oportunitats per a les persones amb discapacitat, com a ciutadans i ciutadanes de ple dret.

»L'accés a l'educació, al treball, a la participació ciutadana, a la informació i a la comunicació, és clau per a una veritable societat inclusiva i és clau per a la plena integració de les persones amb discapacitat. La igualtat i la no-discriminació han de ser unes fites de tothom per tal d'avançar com a societat cohesionada que permeti a les persones amb discapacitat exercir els drets que els són inherents.

»La discapacitat és heterogènia i té diverses manifestacions que cal atendre d'una manera integral i sovint amb personal en funció de les realitats de cada persona.

»La discapacitat també presenta nous reptes en la societat d'avui: l'atenció als diferents moments vitals de les persones, siguin infants o persones grans, amb necessitats diferents, les noves formes de pobresa que poden generar determinades situacions de dependència, el maltractament o l'abandonament. Reptes que ha d'afrontar la societat des de diferents instàncies, polítiques i socials.

»Les famílies que hi conviuen d'una manera propera i quotidiana són les que necessiten també una atenció, un assessorament i un acompanyament per poder gaudir de les oportunitats i de la qualitat de vida adequades.

»El Parlament de Catalunya es compromet, en aquest sentit, a atendre els reptes que presenta la discapacitat avui i vetllar per l'atenció que mereix.

»El Parlament de Catalunya reconeix igualment la tasca que aconsegueixen moltes entitats, associacions i famílies per a la sensibilització i la plena integració, la tasca en l'atenció i l'acompanyament de les famílies, i, en especial, de creació de serveis i espais de promoció de les persones amb discapacitat.»

El president

Moltes gràcies.

Proposició de llei sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs de designació parlamentària i sobre els criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat (tram. 202-00073/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de llei sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs de designació parlamentària i sobre els criteris i els procediments per a avaluar-ne la idoneïtat.

Atès que no hi ha esmenes reservades, i d'acord amb els antecedents, els grups parlamentaris poden fixar el posicionament abans de la votació. I té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument. Aquesta és una iniciativa que prové de dues proposicions de llei: una, del Partit Popular, i, una altra, d'Esquerra Republicana, que van ser preses en consideració per la cambra amb l'abstenció nostra.

Nosaltres vam presentar una esmena. Aquesta esmena ha estat recollida. Val a dir que sense la nostra esmena perdien sentit les iniciatives tal com estaven plantejades, perquè l'objectiu que es va anunciar a l'hora d'adoptar la presa en consideració era la de regular la revocació dels càrrecs de designació parlamentària. I cap de les dues iniciatives que es van prendre en consideració regulaven específicament aquest aspecte.

Nosaltres vam plantejar que això ja es debatia en el marc del Reglament del Parlament. Tot i així vam presentar una esmena en els mateixos termes que es planteja en el Reglament. Vam arribar a una transacció. Per tant, avui sotmetem a votació un text consensuat per tots els grups, al qual nosaltres hi donem suport.

Dit això, només afegir que aquest text entrarà en vigor i serà... o tindrà aplicació pràctica una vegada que s'aprovi el Reglament del Parlament. I que, en tot cas, nosaltres —no sé què en pensaran els altres grups, però— proposaríem, per salvar la *vacatio legis* durant aquest breu període de temps fins que finalment aprovem el Reglament, introduir com a esmena transaccional de caràcter tècnic, finalment, per exemple, que l'entrada en vigor de la Llei que avui aprovarem es farà simultàniament amb la del Reglament del Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Ràpidament, i també utilitzant el mateix temps que el representant del Grup de Convergència. Efectivament, és una llei que es va presentar l'anterior legislatura, a proposta dels grups que donen actualment suport al Govern, el Grup d'Iniciativa, d'Esquerra Unida i del Grup Socialista. És una llei que el company Joan Ridao va presentar a nivell personal i va ser rebutjada a l'anterior legislatura per part dels grups que actualment estan a l'oposició.

Nosaltres també coincidim amb el representant de Convergència, que pensàvem que aquests eixos s'haurien d'incorporar en el Reglament. Com així ha estat, eh? L'article 157 i 158 del futur nou Reglament del Parlament incorpora perfectament tot el procediment del *heading*.

Una llei que té fonamentalment tres apartats. Que és, el primer, l'àmbit de la Llei, afecta el síndic de greuges, els membres de la Sindicatura de Comptes, els membres del Consell Consultiu, els membres de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i els membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

I és una llei que planteja dues coses. Article segon: la compareixença d'aquestes personalitats davant del Parlament de Catalunya. Que puguin comparèixer perquè el Parlament pugui veure la seva idoneïtat.

I en el seu article tercer, l'altre aspecte: la possibilitat de revocació d'aquests càrrecs. Per tant, és una llei senzilla: article primer, article segon, article tercer.

I, després, la disposició addicional, que planteja que totes aquestes qüestions estan, com està previst, regulades en el text del futur Reglament del Parlament.

És una llei que planteja més transparència. És una llei que planteja més valors democràtics. Per tant, nosaltres lògicament hi votarem a favor.

El company feia referència a un element de la possible disposició..., de la possible transaccional pel fet que es podria produir una *vacatio legis* per... Nosaltres no estariem d'acord en aquesta qüestió. De fet, aquesta Llei entrarà en vigor d'aquí a uns vint dies, i jo crec que dóna temps de sobres perquè el nou Reglament del Parlament estigui definitivament aprovat. Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta Llei, i endavant.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Bé, tinc la satisfacció de sortir a defensar una proposició pionera, que contribuirà, de manera clara, a l'aprofundiment de la radicalitat democràtica en la nostra vida política. I, per tant, com que la simplicitat de la llei no treu la profunditat, crec que és bo que ens entremetiguem també en el contingut.

Acabem d'aprovar el Projecte de llei de règim d'incompatibilitat dels alts càrrecs. Aquesta és, doncs, la tercera iniciativa que discutim avui i que té a veure amb la incorporació de nous mecanismes de transparència en els procediments d'aquesta cambra i en els del Govern de la Generalitat.

Hi ha òrgans institucionals de rang estatutari que juguen un paper destacat en el desenvolupament de l'activitat política, social o econòmica de la societat catalana, i també en el control de les administracions. N'hem vist exemples clars: el Consell Consultiu, en el procés de reforma que hem fet de l'Estatut de Catalunya, els informes del Síndic de Greuges, la Sindicatura de Comptes, o, a nivell de mitjans de comunicació, el paper que juguen el Consell de l'Audiovisual de Catalunya o el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Per tant, cercar la idoneïtat dels alts càrrecs per ocupar els seus llocs de responsabilitat sempre és una exigència de qualsevol sistema institucional. En canvi, l'actual sistema vigent aquí, a Catalunya, planteja seriosos interrogants en aquest sentit, perquè no contempla prou mecanismes de control, tampoc d'exigència de respon-

sabilitats o de possibilitat de revocació per part del Parlament de tots aquells càrrecs que són nomenats per aquests.

Potser a les persones que segueixen aquest debat els podria semblar paradoxal que això que ha estat fins avui així, és a dir que allò més evident, més obvi, encara no es compleixi. Amb aquesta Proposició, doncs, el Parlament normalitzarà una situació anòmla, perquè una persona treballadora ha de fer entrevistes de treball; un professor, presentar currículums o projectes quan fa oposicions; o nosaltres mateixos, com a diputats, quan vam ser escollits, abans de les eleccions vam haver de presentar el nostre programa electoral. Per què, doncs, els càrrecs o les autoritats de designació parlamentària haurien de ser diferents del conjunt de la societat?

Aquest, doncs, és un procediment que trobem en cambres d'arreu del món. Un exemple, per exemple, és el Senat nord-americà, o també en altres àmbits com el judicial. Tots recordem els *headings* del Parlament europeu per escollir els membres de la Comissió. O els més recents a altres nivells, a nivell judicial, a la Cort Suprema dels Estats Units.

Però ens podríem preguntar: què han aportat aquestes compareixences en aquests casos que coneixem? En ambdós casos, si ho recordem, han aportat un debat al conjunt de la societat sobre l'adequació dels candidats a respectius càrrecs, i han acabat, en el cas de la Comissió, amb el rebuig de la candidatura de Butiglione. Perquè hem parlat de transparència, però les repercussions de l'aprovació d'aquest procediment i de la seva aplicació no són només un exercici de transparència.

Tots sabem que hi ha vidres molt gruixuts que ens deïxen veure què hi ha a l'altre cantó, però que no podem travessar; perquè el que implica aquesta Llei també és diàleg, participació i proximitat d'aquelles persones que han d'ocupar aquestes responsabilitats. I, per tant, cal que el Parlament pugui valorar el posicionament ideològic i la capacitat professional de les diferents candidatures, ja que és fonamental que això es faci públic perquè el debat vagi més enllà d'aquest hemicicle.

Però certament no és un examen, no parlem d'un examen, sinó de presentar un projecte i de valorar si aquest projecte és de consens, si és un projecte compartit pel conjunt de la societat catalana! I precisament validar la proposta de treball en la seu parlamentària ha de contribuir a donar el prestigi als càrrecs ocupats, a valorar la seva tasca i a un major coneixement dels seus objectius i de la necessitat de la seva acció.

Però què entenem per «idoneïtat»? No estem parlant només de capacitat des d'un punt de vista acadèmic o de gestió; estem parlant també de neutralitat i de servei a l'interès general. Era necessari, doncs, un replantejament de les funcions del Parlament amb relació al nomenament dels alts càrrecs, i més concretament un aprofundiment de la noció del control parlamentari.

Però com s'ha de donar aquest control? En primer lloc, el control no pot configurar-se des d'una perspectiva repressora, orientada només a la desestabilització de l'executiu, sinó que ha de tenir la funció preventiva. I, en segon lloc, la peça clau ha de ser la revocació.

Per acabar, volia donar les gràcies als altres membres de la Ponència, al gestor de la Comissió i al lletrat, però, encara que avui tots els grups parlamentaris votem favorablement aquesta Proposició, és de justícia donar les gràcies als que ens han deixat el llegat i reconèixer d'una forma explícita qui va impulsar aquesta iniciativa. Aquesta és una iniciativa pionera, però ho hauria estat més si l'haguéssim aprovat l'any 2000, quan la va presentar per primera vegada el diputat d'Esquerra Republicana Joan Ridao. Així, doncs, un agraïment explícit al primer impulsor d'aquesta iniciativa, en Joan Ridao: gràcies per la constància i la coherència política.

I, per acabar, sovint es diu que la política catalana té tres diferencials: un major respecte a la pluralitat d'idees, diàleg, ironia, i no pas insult. Però avui tenim l'oportunitat d'anar més enllà i d'aprofundir en la radicalitat democràtica, fent de la transparència i del retiment de comptes un tret identitari de la nostra forma de fer política.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. No faré ara una competició amb el senyor Ridao per saber qui ho va presentar abans, no? És cert que la primera iniciativa que es presenta en aquesta legislatura i és aprovada és la que presenta el Partit Popular; la vam defensar el 3 de febrer de l'any 2005 en aquesta cambra.

En qualsevol cas, senyores i senyors diputats, faig meves totes les paraules que s'han produït en aquest hemicle amb relació a aquesta qüestió, i, òbviament, nosaltres votarem favorablement aquesta Llei.

Gràcies, senyor president.

El president

I té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, amb brevetat, però per deixar constància que un altre compromís del pacte del Tinell pren forma avui, la incorporació del tràmit... (*Remor de veus.*) Escolta, és així i està escrit: incorporació del tràmit de compareixença prèvia de candidats a ocupar càrrecs de designació parlamentària; a més, càrrecs de designació parlamentària que tots sabem que tenen una gran transcendència en la seva activitat: el síndic de greuges, els síndics de comptes, el Consell Consultiu i altres consells. Per tant, és un nou pas endavant en l'aplicació de les mesures previstes per millorar la qualitat democràtica del nostre sistema polític.

Cal destacar la positiva coincidència, en aquest cas, de dues proposicions de llei, la del Partit Popular i la presentada pel PSC, Esquerra Republicana i Iniciativa per

Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. I, en tot cas, aprofito l'ocasió que explico, com ja s'ha dit abans, la coincidència de dues proposicions de llei, per destacar la tasca del lletrat, del senyor Pitarch, en la refosa i la millora tècnica de les proposicions presentades.

Unes proposicions que tenien dos objectius bàsics: l'aprofundiment democràtic i l'augment de les garanties de neutralitat política i institucional dels alts càrrecs, d'aquests alts càrrecs de designació parlamentària, i que es concreten en la compareixença davant d'una comissió del Parlament dels candidats a ocupar aquests càrrecs.

Si em permeten un afegitó que li veig també positiu..., és un afegitó positiu per a la nostra tasca com a diputats i diputades: més enllà de la disciplina de grup o de la disciplina de partit, tindrem, a l'hora de votar per a aquests càrrecs, un element nou, que serà conèixer millor les persones que han d'exercir aquests càrrecs, la seva presentació de l'exposició en la comissió pertinent, i per tant és un element que reforça també la nostra tasca com a diputats i diputades.

És evident, com s'ha dit també, que és una qüestió íntimament lligada al nou Reglament, en concret a l'article 157 del Projecte de nou reglament, també a la possibilitat de revocació, i per això en la Ponència es va plantejar la necessitat que l'aprovació es produís en el mateix ple en què s'aprova el Reglament. Les circumstàncies avui ho han fet impossible; en tot cas, tots sabem que la plena efectivitat d'aquesta Proposició es produeix en consonància amb l'aprovació del Reglament.

Per tant, incorporem un mecanisme que funciona al Parlament Europeu, que funciona en d'altres països, i per tant aprovem una aportació a la millora de la qualitat de la nostra activitat democràtica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Cridem a votació. (*El Sr. Puigdomènech i Cantó demana per parlar.*) Senyor Puigdomènech, perdoni, no l'havia vist...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Li demano la paraula per una contradicció del senyor Pérez, que ha dit que nosaltres vam votar, la passada legislatura, en contra d'una iniciativa igual que aquesta.

El president

La té -la té.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor Pérez, no és cert. Nosaltres, la passada legislatura, vam votar en contra d'una proposició de llei que preveia la compareixença prèvia dels alts càrrecs nomenats pel Govern i pel Parlament, però pel Govern, cosa que vam votar en contra la passada legislatura i que hi continuem estant en contra. Per tant, no estem parlant del mateix.

I, la contradicció, l'acabem de viure fa uns minuts amb l'anterior Projecte de llei d'incompatibilitats; contradicció de vostès, no nostra.

I acabo, senyor president. Vostès saben que aquesta Llei, si s'aprova, també és gràcies a l'esmena de Convergència i Unió i que, si no, no hi hauria aquesta Llei, i vostès ho saben. Com també saben que la compareixença prèvia no és una qüestió d'aquesta Llei, sinó que està en el Reglament del Parlament, que és cosa de tots.

Moltes gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

D'acord amb els articles 101.2 del Reglament, se sotmet tot el Dictamen a votació. Atès que la Proposició és de desenvolupament de l'Estatut, d'acord amb l'article 111.1, requereix la majoria absoluta. Si cap grup no s'hi oposa, farem una única votació. (Pausa.)

Per tant, comença la votació.

Atès que la Proposició de llei sobre la intervenció del Parlament de Catalunya en la designació de les autoritats i els càrrecs de designació parlamentària i sobre els criteris i els procediments per avaluar-ne la idoneïtat ha superat la majoria requerida, ha estat aprovada per 125 vots a favor.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Projecte de llei orgànica d'educació (LOE) i el desenvolupament del Pacte nacional d'educació (tram. 300-01001/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el Projecte de llei orgànica d'educació i el desenvolupament del Pacte nacional d'educació. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Rafael López.

(Remor de veus.)

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats –qui es queda i qui se'n va. Honorable consellera –no, és que ja m'ha posat el temps...–, senyora consellera, d'educació, en podem parlar des de diversos punts de vista, almenys des del punt de vista metodològic, des de dos enfocaments: l'enfocament del diagnòstic de les fortaleses, debilitats, amenaces i oportunitats d'un sistema respecte a les necessitats que s'estableixen –així podríem parlar dels indicadors de qualitat del nostre sistema, del fracàs escolar, de què aquest diputat ja ha parlat i creu que ja ha parlat a bastament en aquesta cambra–, però també es pot parlar des del punt de vista del model educatiu, un debat més ideològic però no menys necessari.

Jo, abans, escoltant la intervenció del senyor Boada, crec que vostès tenen un problema, i és que desconeixen l'article 26 de la Declaració de drets humans i l'article 27 de la Constitució espanyola. Jo, per si de cas,

els llegeixo l'article 26.3 i els en faig entrega perquè puguin assimilar-ho, quan diu: «Els pares tenen dret preferent a escollir el tipus d'educació que cal donar a llurs fills». Després, senyor Boada, li ho donaré, perquè ho tingui. (Veus de fons.) No, drets humans –drets humans, senyor Boada.

Doncs miri, senyora consellera, nosaltres tenim un model liberal de l'educació. Què significa això? Per nosaltres, l'educació suposa un procés d'adaptació del nen o de la nena a la seva realitat social, a la realitat social en el si d'una família, que és qui té la responsabilitat última en aquesta tasca de socialització primària. Ningú pot substituir la família, ningú pot pretendre substituir la família. I això vol dir recolzar les decisions educatives que aquestes realitzin perquè l'educació de cada nen o nena s'adapti al model ètic i moral de cadascuna de les famílies. Aquest és el vertader sentit de la responsabilitat darrera de la família en la socialització: recolzar les seves decisions, no pas substituir-les.

Enfront d'això hi ha una altra concepció defensada per l'esquerra, que això que les famílies tinguin un projecte propi educatiu per als seus fills no està ben vist; això de la pluralitat d'escoles no està ben vist, això de la pluralitat d'opcions no està ben vist. Veuen, en la socialització que la família fa, una reproducció de les desigualtats socials, i, per tant, la solució és anular l'efecte que la interacció entre pares i mares pugui tenir i substituir-lo per les decisions de l'Administració, el control ideològic de l'educació i una tasca del professorat que ha d'intentar que uns alumnes no sobresurtin, perquè normalment aquests són els fills de classe alta, és clar, i que, més o menys, tots tinguin un resultat similar.

I això té traduccions, és clar que en té. Per exemple, que l'escola concertada sigui subsidiària de l'escola pública, o la limitació del dret a escollir, rebaixant la preferència, com el Pla d'educació ho fa, o fent aquella política de titulars quan parlen d'evitar que les famílies i els centres facin trampa; és a dir, la màxima desconfiança en tot allò que no sigui l'Administració, la qual cosa obliga l'Administració a intervenir. Podríem seguir amb el concepte de no a la pluralitat d'escoles, sí a la pluralitat dintre de l'escola, o les polítiques de promoció automàtica, o el principi d'escola comprensiva, per exemple.

Tot això són debats naturals, debats ideològics, en què en tot cas han d'entrenar els diputats i diputades, en la seva dialèctica basada en els arguments. Però suposo que això són somnis oblidats en els llibres de la vella retòrica, on els arguments eren revisats per la lògica, i la lògica era motiu d'apassionats debats que cercaven la millora de l'argumentació i, per tant, la qualitat del discurs.

Però tot això avui en dia no té sentit. El més fàcil és seguir el manual de la desqualificació. Aquest manual diu: «Si no saps què dir sobre un tema, has de fer quatre coses. Primer, acusar l'altre de no dir la veritat; la manca de veracitat. Acusar l'altre de no ser representatiu; la manca de legitimitat. Acusar l'altre de ser qui és; la manca d'identitat. I acusar l'altre de tenir interessos ocults; la manca de transparència». I, lamentablement, això és el que vostè, senyora consellera, ha utilitzat per

desqualificar, per deslegitimar amb quatre paraules aquells que no pensen com vostès.

Davant de la manifestació contra la LOE a Madrid, on centenars de milers de persones van sortir en contra d'una llei que era, és i serà perjudicial per al nostre sistema educatiu –nosaltres pensem–, què diu vostè? Doncs, la desqualificació de manual. Manca de veracitat: «Els convocants de la manifestació contra la LOE menteixen». Manca de legitimitat: «La consellera d'Educació remarca la soledat i l'aïllament dels convocants de la manifestació». Manca d'identitat –les de sempre, no?, aquesta sí que és de manual–: «Els manifestants representen la dreta més dura i conservadora». I manca de transparència, aquella perla de: «Al Partit Popular no li interessa l'educació; l'únic que li importa és desgastar el Govern».

Senyora consellera, senzillament, això és inacceptable. Ens està dient als populars que no ens interessa l'educació? Em pot dir que a aquest diputat, pujant a aquesta tribuna, parlant de fracàs escolar, del professorat, dels barracons, etcètera, no ho fa per interès general, sinó per desgastar-la a vostè? Si és així, senyora consellera, vol dir que, el problema, el té vostè, que no és un altre que manca de tolerància amb aquells que no pensen com vostès.

Sap quantes esmenes vam presentar nosaltres a la Llei, a la LOE? Dues-centes cinquanta-dues; aquí les té, li'n faré entrega també. Només ens en van acceptar quatre. Les hi farem arribar perquè pugui també agafar alguna idea, almenys, per al Pacte nacional d'educació.

I, parlant del Pacte nacional d'educació, quan tindrem pacte nacional d'educació? Vostè és molt optimista. Fa pocs dies llegia en un diari: «El Pacte nacional d'educació, ni està en el quiròfano, ni está muerto; está en período de observación». I ens hi afegia quelcom molt bo: «Pero el ambiente que se ha generado alrededor de la LOE también influye». És a dir, si el problema són els resultats acadèmics dels catalans, la culpa la té el Partit Popular, perquè va governar i va apujar la inversió educativa per sota del PIB. No importa que s'hagi apujat un 46 per cent entre el 96 i el 2000, 4 per alumne; o que les beques augmentessin en prop de 500.000; o que les comunitats autònomes governades pel Partit Popular destinin un 16 per cent més per alumne que allà on governa l'esquerra: la culpa és del Partit Popular. De qui és la culpa que vostè no pugui fer el que ha de fer i el que li demanen que faci? De l'herència rebuda; l'herència rebuda per un partit nacionalista que va vendre els seus principis per pactar amb un altre partit, el Partit Popular. La culpa és del Partit Popular. Però, home, ja dir que la culpa que no hi hagi pacte nacional d'educació és de l'ambient enrarit per la LOE per culpa també del Partit Popular... jo li diria que, senyora consellera, mai quinze diputats havien aconseguit tant.

Però siguem curiosos. Què pensa –no el Partit Popular sinó la comunitat educativa, que vostè diu– del pacte? CSI-CSIF, quan es va fer públic el document elaborat per un grup d'experts designats per la consellera d'Educació el van titllar de pacte contra el professorat, ara podem parlar que es tracta d'una agressió als docents. Plataforma del Vallès «un document que no parla dels

problemes reals, de les realitats de les escoles, de les necessitats reals dels professors, de la necessitat de millorar els recursos, del fracàs escolar a Catalunya, de com millorar els resultats, del dia a dia de les aules...» Déu n'hi do. Què diu UGT? «Pacte nacional: educació i desencís». Desencís.

Miri, vostès envien un document que parla una sola vegada de fracàs escolar i dues, només dues vegades, dels alumnes, i que la resta del document –segons la nostra percepció, humil percepció– es basa a carregar sobre la incompetència del nostre professorat. Ha llegit el que diu el document sobre el professorat? El document diu textualment que: «cal l'establiment d'un nou model de professorat per a l'ensenyament no universitari en el qual es superi el concepte de plaça amb propietat definitiva». Què creu que pensa el professorat sobre això? Millor dit, escolta el que diu el professorat sobre això? Perquè, senyora consellera, la majoria dels sindicats són crítics amb el mateix pacte i amb l'actuació de la seva conselleria.

Per exemple, podem parlar, vostès parlen del nou pacte de condicions del professorat, pacte que només han signat amb un sindicat. La pregunta és lògica: és aquesta la seva idea de pacte social? Signar amb un interlocutor? Deien «el més important que s'ha adoptat en els darrers anys per millorar les condicions de treball del personal docent». Vol dir, senyora consellera que el pacte més important és aquell que es signa només amb un interlocutor, amb les crítiques unànimes de la resta d'actors?

Anem a analitzar algunes de les propostes del Departament que ens preocupen, no les analitzarem una, per una però deixi'm analitzar-ne algunes de molt concretes. Miri, en llegir l'acord de la Mesa sectorial del personal docent no universitari podem veure que diu: «El Departament d'Educació acorda, amb els representants signants d'aquest acord, amb efectes de l'any 2006, la modificació de les gratificacions extraordinàries complementàries en el sentit d'incrementar-les en un cent per cent respecte a les quantitats fixades per a l'any 2005. Les gratificacions extraordinàries s'incrementaran anualment també segons l'IPC». Miri, actualment la gratificació de l'Estat? Per al cos de mestres amb 60 anys d'edat i trenta-cinc anys de servei és de 5.019,05 euros, i la de la Generalitat 8.030,48 euros. Les mateixes per al cos de secundària, 5.965,65 euros per part de l'Estat i 9.545,03 per part de la Generalitat.

Quines són les interpretacions d'aquest acord? Si llegim la informació que ens aporta la Federació d'Ensenyament del Sindicat de Comissions Obreres, amb qui va pactar, cent per cent de la quantitat que aporta el Departament, però si llegim el document de l'Oficina de Comunicació de la Generalitat de Catalunya diu: «Ara s'ha acordat que la Generalitat ha doblat l'import de l'incentiu que l'Estat té fixat i s'ha arribat a un import d'aproximadament 12.000 euros». És a dir que, segons Comissions Obreres i de l'esperit de l'acord es pot extreure la mateixa conclusió: que el cos de mestres passaria a cobrar per una part de la Generalitat, 16.000 euros, i els de secundària uns 19.000 euros. En canvi, pel Departament d'Educació, uns passarien a 10.000 euros i els altres a 12.000 euros.

També quedarà el debat del professorat i el debat, per exemple, sobre la nova convocatòria d'oposicions. Ja ha pactat amb el sindicat la convocatòria d'oposicions anunciada? Li diu tothom que amb aquesta decisió els responsables del Departament d'Educació demostrin tenir una nul·la voluntat de negociar amb les organitzacions sindicals. La resposta és unànime: nul·la voluntat de negociar, política d'aparador, política mediàtica. Sap quantes vegades vostè ha dit que signaria el pacte nacional en els darrers tres mesos? Li puc dir, dues vegades. Una ens diu que es signaria al novembre i ara ens diu que es signarà al gener.

Jo potser, senyora consellera, vostè és molt optimista, i acabo, senyor president, però nosaltres no ho podem ser tant, i no ho podem ser perquè ningú més ho és, només vostè i els seus companys de Govern. Manca de diàleg, manca de pacte, i mentre duri l'actitud de la Conselleria envers els sindicats, i sobretot envers l'oposició, podem dir, senyora consellera, que, malauradament, el pacte és a dia d'avui força difícil.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per la resposta, l'honorable consellera d'Educació, senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president, senyors diputats i senyores diputades. Senyor López, escolti'm, he escoltat, com sempre, atentament la seva exposició, no sabia en quin moment vostè estava parlant de la LOE i de la correlació parlamentària de la LOE a Madrid, no sabia en quin moment estàvem en aquest hemicle, jo diria que, fins i tot, m'ho ha posat més fàcil del que es podia suposar, no sé si m'entén. Perquè vostè ha començat parlant del model educatiu igual a més ideologia, eh? Vostè ha començat parlant d'això, de la vessant ideològica d'un model educatiu. Després em parla de la declaració dels drets humans, de l'article 27 de la Constitució, del seu model liberal; em parla, en definitiva, del dret a escol·lar, m'hi posa aquí tot el que fa referència a l'escola concertada... Vostè ha parlat d'una bella retòrica. A mi ja m'agrada aquest debat, sincerament li dic que m'agrada aquest debat, perquè no és una bella retòrica amb ve baixa, seria una bella retòrica, amb ve alta, sincerament. I, doncs, és molt clar, perquè al darrere de moltes de les seves afirmacions el que hi ha és, precisament, un model ideològic, i darrere de les manifestacions de la seva formació política, també. I quan vostè parla de manca de tolerància, quan vostè parla de la pluralitat educativa contraposant-la a l'orientació ideològica, és perquè segurament està parlant d'un model educatiu que el que busca és l'orientació ideològica i no la pluralitat educativa.

Miri, nosaltres parlem de sistema educatiu, i voldria que parléssim del sistema educatiu. I al debat de la LOE li ha fet falta, segurament, per la seva formació política, més debat sobre sistema educatiu i menys ideologia, perquè al sistema educatiu del que hem de parlar és d'igualtat d'oportunitats, d'equitat i de cohesió social; tres paraules que vostè en cap moment ha esmentat des d'aquesta tribuna per parlar ni de la LOE ni del pacte

nacional. Però sí que ha parlat d'ideologia i de model liberal.

Miri, jo, davant de la concentració de la LOE –i a vostè li agrada molt, ja ho sé, fer referència al que surt als mitjans de comunicació, que a mi em sembla molt bé–, primera, ni vaig deslegitimar els convocants, només vaig deixar clara la meua opinió de per què es convocaven, i quins eren els motius que movien la convocatòria, perquè una formació política en cap cas aquesta consellera, ni crec que ningú d'aquesta cambra, la pugui deslegitimar sigui quin sigui el nombre de diputats i diputades que la representen.

Jo el que sí que vaig dir és que era per desgastar el Govern i no per parlar d'educació, perquè l'accent estava a la vessant ideològica i era per desgastar un Govern, no el de Catalunya sinó el Govern que proposava la Llei, que és el Govern del PSOE, a Madrid.

Per tant, a veure si ens situem i, si vol, parlem del que vostè fa des d'aquesta tribuna habitualment, que és interpel·lar aquesta consellera sobre matèria educativa que ens competeix a nosaltres, sí que ho fa, senyor López. Però si vol que portéssim aquest debat tampoc no tinc cap inconvenient que el portem. Mentir, deslegitimar, manca de transparència i manca d'identitat. Vol que li recordi que a vostè li agrada el que diuen els diaris? Doncs, miri, quan es va produir la derogació per part de la LOCE en aquesta casa, no en aquesta cambra però en aquesta casa, jo vaig haver d'atendre molts mitjans de comunicació perquè havia estat aquest Govern i aquesta consellera qui va demanar la paralització de l'aplicació de la LOCE, se'n recorda, senyor López? I crec que interpretant bé la intervenció que en aquell moment va fer el Govern, al que vostè interpel·la avui, el que demanàvem era una cosa de sentit comú que no tothom va interpretar en els termes justos en què s'havia expressat. Però vol que li recordi el que deien el Partit Popular i la senyora Pilar del Castillo del que la consellera d'Educació d'aquest Govern va demanar en aquell moment? Vostè em parla de «deslegitimar una formació política» quan va desqualificar tot un govern? Vostè em parla de «mentir» quan, precisament, el que va fer va ser mentir sobre la interpretació que en va fer? De «manca de transparència» quan, precisament, el que van fer els seus companys de partit des de Madrid va ser realment un insult a qualsevol sentit comú polític?

Cregui'm que dialogant, i em sembla que vostès envers el Govern, i concretament vostè i el Departament d'Educació ho som, ho som de dialogants, amb vostès i amb tothom, però és que, clar, vostè ho ha mesclat absolutament tot. Pacte nacional d'educació, sí. La consellera va dir que la seva voluntat era que el Pacte nacional, si podia ser, es signés cap al mes de novembre. O sigui que..., i reitero que va sortir publicat, com també li reitero que part dels interlocutors d'aquest Pacte Nacional ens han demanat aturar i anar en calma amb aquest procés donat que hi havia un focus de tensió... Escolti, més transparència que explicar-ho..., què vol que li digui? Vull dir, és així de clar. Voluntat del Govern i del Departament d'Educació és que el mes de gener, passat el procés de la LOE, que, per cert, avui ha passat el tràmit parlamentari, doncs, del Congrés, aquesta signatura es faci efectiva.

Vostè em diu, bé, què n'opina? D'opinions n'hi han moltes, mentre un document està a debat les opinions poden ser moltes, a favor, en contra, per a polir-lo, per a millorar-lo, per enriquir-lo, per a moltes coses. Senyor López, també ens haguéssim pogut quedar tranquil·lament sense fer absolutament res, esperant a veure què passava amb tot el procés de derogació de la LOCE i amb la LOE i començar ara, no és pas això el que hem fet sinó que ja fa molts mesos que ens hem posat a treballar perquè l'objectiu al pacte del Tinell, l'objectiu que creiem que és bo és arribar a un ampli pacte social i després desenvolupar una llei pròpia de Catalunya en matèria d'educació.

I, per cert, el que està en tràmit parlamentari i aquest matí s'ha aprovat al Congrés, doncs, és ben distint, ben diferent, del que la LOCE ens hauria permès fer, molt diferent.

Pacte nacional per l'educació. Miri, vostè sap que hi han..., perquè ho sap, perquè ho té, cinc documents que s'han anat treballant des de l'inici: famílies, ajuntaments, professorat, autonomia de centres..., ho té. I sap quines són les línies i quins són els objectius. En famílies, per exemple, afavorir la participació de les famílies a les AMPA, afavorir la participació dels alumnes en la vida i el funcionament dels centres. Partim d'un document fet per uns experts i hem anat incorporant i treballant amb diferents interlocutors en tot aquest procés, hem tingut una participació molt important –molt important– mitjançant la web que es va posar en funcionament, documents fruit de jornades de congressos de diferents entitats, associacions, organitzacions diverses de l'àmbit educatiu.

Escolti, els interessa, evidentment que els interessa el tema, perquè tothom tenim com a objectiu que aconseguim estabilitzar la situació i el sistema, i això és allò important, i això crec que és el més important i el debat, per tant, és necessari i el diàleg, també. I també, segurament, no tothom s'hi sumarà en aquest Pacte, no tothom, però com més hi siguem millor.

Aquesta és la nostra visió del que estem fent i de per què ho estem fent, no és una visió ideològica –no és una visió ideològica–, és una visió de donar resposta a un clam que la societat fa anys que demana, i és l'estabilitat del sistema per lluitar contra el fracàs escolar, millorar el rendiment de l'alumnat i, evidentment, atendre les demandes de les famílies. Aquest és l'objectiu. Potser, evidentment, després de la seva manifestació del dia 12, que vostès també convocaven i hi assistien com a Partit Popular, la vessant era purament ideològica i no amb els objectius que li deia a vostè d'igualtat, equitat i cohesió social.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera, per la seva resposta. Miri, senyora consellera, a veure, tots en parlem de sistema educatiu, no separem les coses perquè és que..., que es faci metodològicament o

que es faci des d'un punt de vista científic es pot separar per analitzar les coses, però tots en parlem, de sistema educatiu. Nosaltres tenim un sistema educatiu compartit, però aquest sistema educatiu s'ha de gestionar, i cadascú sota uns principis bàsics l'ha de gestionar. És a dir que no li parlava d'ideologia en el sentit d'ideologia dominant o en el sentit d'una ideologia contra una altra, tampoc hem de parlar de la ideologia en el sentit de poder, relacionar-lo amb poder, que és el que a vegades es fa. D'ideologia, tots en tenim, i tots tenim principis. Igual que un diu: «Jo tinc uns principis determinats, unes conviccions», això també va amb la ideologia, d'això s'ha de parlar.

Jo del que em queixava és que en comptes de parlar moltes vegades, de parlar amb vostès d'aquests principis, de quins han de ser els principis rectors... –fixi's l'Estatut, el nou Estatut, el nou projecte d'Estatut si parla de principis rectors–, en comptes de parlar de principis rectors, parlem d'aquestes desqualificacions, de dir: «No, és que vostès són, doncs, la dreta; vostès són...». Escolti, no, hem de parlar i hem de fer un debat molt més seriós.

Escolti, miri, pacte nacional, tots estem d'acord en els objectius, en les finalitats. Tots estem d'acord de millorar el sistema, millorar la qualitat, millorar la cohesió social, millorar també l'equitat, però això s'ha mirat en uns indicadors. I ja sap vostè que és aquest diputat qui li ha demanat de forma reiterada quins són aquests indicadors, com podem mesurar aquests indicadors. I li hem demanat en aquesta cambra, vull dir que en això tots estem d'acord. En el que no podem estar d'acord és en la forma que es fa. Per exemple, jo li pregunto: Tindrem pacte nacional d'educació el gener? Que vostès tenen uns documents –i n'han parlat–, que vostès volen aconseguir un pacte? És clar, i nosaltres volem que ho aconseguixin. Fixi's bé, quan vostè va anar a Brussel·les i no va poder parlar, aquest diputat va fer declaracions defensant la seva consellera, per responsabilitat, perquè sabem diferenciar una cosa d'una altra. I sabem diferenciar molt bé –i sabem diferenciar molt bé– que els objectius els tenim, el que passa és que no podem compartir com s'estan fent les coses. I no és que ho diguin els diaris, és que ho diu la comunitat aquesta, educativa, que vostè tan en parla; és a dir, els interlocutors socials, quan diu «nulla capacitat de pacte, nulla voluntat de diàleg, sisena hora». Recordem l'inici de curs, vostès feien una política de globus sonda, llançaven la proposta sense parlar amb els sindicats, i després ens venien els sindicats a recordar-nos: «Escolteu, és que ningú ha parlat amb nosaltres». I això ho deien els sindicats, no és una cosa que s'inventi aquest diputat.

Jo li he fet algunes preguntes que no m'ha contestat, com quan li consultava sobre els incentius. Hi ha una flagrant contradicció en el que uns creuen que han pactat i en el que vostès creuen que han pactat. Els incentius els apujaran un 100 per cent respecte a les retribucions de la Generalitat o respecte a les retribucions de l'Estat? Miri els documents, senyora consellera. Jo crec que això és preocupant.

Però podem parlar també d'altres coses, per exemple de coses que vostès anuncien constantment i que no tro-

hem, per exemple, els barracons. Fa poc va fer una roda de premsa sobre construccions escolars, i un periodista li va preguntar que totes aquelles inversions en construccions escolars quantes d'aquelles construccions servirien per retirar barracons. I vostè li va dir que no podia contestar i que li contestaria al febrer. És a dir, a nosaltres ens ha dit que vostè tenia un pla, que ja tenia un pla per retirar barracons, i quan li pregunten diu que no, que al febrer. I això també és greu per una altra cosa: ja tenim uns pressupostos quasi aprovats, se suposa que vostès ja saben quin serà el capteniment, on destinaran aquestes inversions.

Aquestes coses són importants, també formen part del sistema de la gestió del sistema educatiu. No només parlen d'ideologia, també parlen de la gestió del dia a dia, de l'eficàcia, de l'eficiència d'aquesta gestió. Són preguntes molt bàsiques, senyora consellera. Tampoc vull que s'ho prengui malament, són preguntes molt bàsiques, preguntes que preocupen els interlocutors socials, i dubtes que tenim.

Perquè, escolti'm, la seva política, almenys respecte a això, no és tan transparent com hauria de ser, perquè a nosaltres ens diuen unes coses... A nosaltres ens va dir en seu parlamentària que hi hauria un pacte el novembre. I ens ho va dir a l'octubre, vull dir que no ens ho va dir el juliol. Ens va dir que hi hauria un pla per treure barracons i ara ens diu que fins al febrer no ho sabran. Ens deia que hi havia un pla de xoc contra el fracàs escolar –perdoni que això ho tregui un altre cop– i després ens diu que aquest pla de xoc no és necessari gairebé. *(Veus de fons.)* Sí, sí, que aquest..., fins i tot després de reconèixer que hi havia un pla de xoc contra el fracàs escolar. Li va a aquest diputat: «És que vostè es pensa que un pla és un document escrit». Fixi's, això en seu parlamentària.

Però això són dubtes que tenim. Li prego, senyora consellera, si us plau –li ho dic amb tota la cordialitat del món–, que em pugui resoldre, a aquest diputat i almenys als diputats de l'oposició que no tenim tanta informació com els diputats del Govern, que ens respongui aquests dubtes.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera.

El president

La senyora consellera té la paraula.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, i senyor López, a veure ja sé que parlem de sistema educatiu –ja sé que parlem de sistema educatiu. D'acord, parlem dels sindicats i del que vostè vulgui.

Jo li recomano, també, que ara que el MUCE ha tret un document que recull signatures, que segurament vostè potser l'ha llegit i l'interessa, i potser el signa, perquè potser hi està d'acord també, amb el que diu el MUCE. I jo crec que seria molt interessant, per exemple, doncs, que se'l llegís, perquè una entitat d'aquestes característiques que també és... i que l'anomena i que existeix i que, doncs, té una altra posició ben diferent de la que vostè ha expressat aquí.

Miri, vostè jo crec que avui el que ha vingut a dir és a defensar el dret a escollir, el dret a l'elecció de centres d'una manera com volent dir, vostè, que la concertada no la té en compte, no?, i ha anat contra això. M'ha tret abans l'article 26 de la Declaració dels Drets Humans, i l'article 27 de la Constitució. Escolti, el dret no el nega ningú. El que sí que diu –i la LOE també ho diu, i és lògic, perquè no només ho diu aquesta consellera, sinó que ho han dit conselleres d'altres governs– és que l'elecció de centre ha de ser vista des de l'òptica de la planificació i l'oferta possible, eh? D'això és del que parlem –d'això és del que parlem, eh? I llavors, és clar, vostè aquí, doncs, com sempre, ja ha fet un refregit de tot plegat.

Principis bàsics? D'acord, parlem-ne, de principis bàsics, però és que segurament, senyor López, vostè és de la formació política que és i jo sóc del Govern que sóc, perquè segurament els nostres principis en matèria educativa no són ben bé els mateixos; sí que els objectius, però possiblement em dirà vostè que en els objectius ens podem posar d'acord –anar contra el fracàs escolar, el no sé què..., però com vostè ha demostrat a la primera intervenció que ha fet, doncs, que no té en compte les mateixes consideracions que té aquesta consellera o que té aquest Govern, i segurament això és així, perquè ha de ser així, vostè ha dit: «Jo tinc un model lliberal». Tan lliberal, tan lliberal, doncs, que evidentment l'escola pública segurament podria desaparèixer.

I llavors em parla dels barracons. Escolti, és que jo crec que els dubtes que té vostè els genera l'excessiva transparència del Departament. Jo crec que el problema que té és aquest. O sigui, si la consellera surt i diu: «Esperem que el novembre puguem tenir un pacte nacional». I després diu, i explica, per què no és possible, eh?, i diu: «El tenim preparat, però passa això. Esperem que el gener això estigui resolt». Som molt transparents, ho expliquem, eh?... *(veus de fons)* –no, no, el que passa, ho hem explicat, i vostè ho ha reconegut que ho hem explicat–, jo explico el perquè, i, doncs, resulta que devem ser massa transparents. Si a mi algú em pregunta: «Quants barracons tindrà al mes de setembre del pròxim any?» Doncs, jo li contesto: «Doncs, amb exactitud no li ho puc dir, perquè no sé la matrícula que es generarà al proper curs». És que em sembla que és ben correcte això. Però vostè s'oblida que la consellera d'Educació va fer una roda de premsa per explicitar els barracons que hi haurien el setembre del 2005, i exclusivament per explicar els barracons, amb tota transparència. Escolti'm, no tenim res a amagar, en absolut. Potser els dubtes –ho repeteixo– els hi genera l'excessiva transparència que té aquest Govern, i li agradaria més que li donéssim les coses ben compartimentades, ben clares, en lloc de dir: «No, és lògic, doncs, que hi hagi un dubte». Perquè miri, la Llei que es posarà de reagrupament, ja he dit més d'un cop que no sabem quanta demanda ens pot generar a les escoles, per tant, evidentment que el Pla de construccions va destinat a reduir el nombre de barracons, evidentment, però el que no puc dir-li és el número concret fins que no tinguem també clar quin és el procés que es pot produir de demanda d'escolarització. I em sembla que això té tanta lògica i tant de sentit comú que, escolti'm, no és

manca de transparència, és que potser no ho ha entès, perquè n'hi ha massa de transparència.

I una altra cosa, ja per acabar, que li vull dir. Ja que vostè ho ha mesclat tot, a l'inici, traslladit al seu partit, al Partit Popular, que les lleis i les normes s'utilitzen amb la legitimitat que correspon als territoris i en defensa de la legitimitat de les competències que tenim les comunitats autònomes. I en aquest cas, aquesta consellera ho farà pel que fa a Catalunya, perquè coses ben gruixudes he sentit aquests darrers dies, que fa un any i escaig a aquesta consellera li van valdre unes quantes portades dels diaris que vostè ha ensenyat.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre la línia 12 del metro (tram. 300-01002/07)

El president

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la línia 12 del metro, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, presentem aquesta interpellació sobre una de les infraestructures planificades previstes en el Pla director de l'Autoritat del Transport Metropolità més emblemàtiques per a una zona concreta, per a la comarca del Baix Llobregat. Estem parlant concretament de la línia 12, que hauria de connectar, tal com estava planificada originàriament, Castelldefels amb Sarrià.

Però em permetrà, senyor conseller, que, abans d'entrar estrictament a plantejar els nostres dubtes sobre el seu capteniment amb relació a la línia 12, intenti contextualitzar-ho amb una notícia que és molt recent, que és la presentació per part seva del Pla d'infraestructures del transport de Catalunya. Un pla, diguem-ne, que és molt coherent amb el que han fet amb la línia 12, que és bàsicament desprogramar-la. Un pla que més que un pla del Govern és un pla del seu Departament o fins i tot estrictament seu, si hem de veure quina ha estat la reacció dels seus socis de govern, d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana. És bastant increïble que el conseller de Política Territorial presenti un pla i l'endemà mateix ja surtin els seus socis parlamentaris a dir que aquest no és el seu pla, que no el comparteixen. Per tant, tenim un problema de consens intern que dificultarà aquest consens extern. A nosaltres ens agradaria jugar-hi i jugar-hi fort, perquè estem planificant les infraestructures del futur i, per tant, si volem donar perdurabilitat, cal teixir aquest consens, però després explicaré que és complicat, perquè vostè no ens deixa, el seu Govern no deixa que hi hagi consens.

Segon element, vulnera la Llei de mobilitat. Vam aprovar una llei de mobilitat que plantejava diversos instru-

ments, diversos mecanismes, entre els quals n'hi havia un que era de sentit comú, de dir: «Farem una gran planificació amb relació a la mobilitat en el país que es dirà les Directrius nacionals de mobilitat, i a partir d'aquí definirem cadascun dels plans específics, en aquest cas, el Pla de transport». Escolti, vostès no es creuen la Llei de mobilitat, vostès no han aprovat les Directrius nacionals de mobilitat, que li recordo que haurien d'estar aprovades provisionalment el mes de desembre del 2004, fa un any. No hi són i tanmateix ens presenten un pla pel mig. També el que veiem és que és una declaració d'intencions sense credibilitat pressupostària. El 47 per cent dels recursos han de venir de l'Estat, i si veiem com inverteix l'Estat, el que veurem és que, en lloc de tenir horitzó 2026, hauria de tenir horitzó 2052, perquè si veiem el nivell real d'inversió de l'Estat, doncs, veiem que cada any inverteix la meitat del que hauria d'invertir per tal de garantir la implementació d'aquest Pla en el termini que vostès mateixos han fixat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, tenim un problema de consens, tenim un problema de planificació, tenim un problema de finançament, i el seu buc insígnia és l'eix transversal ferroviari. Algun dia en parlarem, demanarem la seva compareixença a la Comissió per parlar-ne a fons. Un projecte que el fixen a vint anys vista i sense el finançament garantit. I mentrestant, què fan? I ja entro directament en la línia 12 del metro. Una línia que té estudis de mobilitat clars, que té una demanda clara, taxada, que pot beneficiar aproximadament 1 milió 800.000 persones, i vostès decideixen bàsicament desprogramar-la. Surt el conseller de Política Territorial i sense declaració prèvia ens diu: «Escolti, descartem el projecte de la línia 12 del metro».

Pregunta: Vostè es creu realment l'ATM? Vostè es creu el Pla director d'infraestructures? L'Autoritat del Transport Metropolità és un consorci en el qual hi ha representats els ens locals i la Generalitat de Catalunya, i sobretot és un gran instrument de concertació, un gran instrument de pacte, de pacte territorial i de pacte polític. Escolti, vostè es creu els pactes que signa l'ATM? Vostè es creu allò que realment va aprovar l'ATM el 2002 en aquesta planificació 2001-2010 o no? I el que veiem és, simplement, que no: vostè no s'ho creu. No es pot treballar amb un govern que és deslleial amb ell mateix, amb els antecedents i amb els governs anteriors. Quan parlem de planificació d'infraestructures al país ho fem a mitjà i a llarg termini. O hi ha aquesta lleialtat institucional, o hi ha aquesta lleialtat política, o no ens en sortirem, i vostès, des d'aquesta perspectiva, amb les declaracions que han fet de la línia 12, desprogramant-la, són terriblement deslleials. I, per tant, com vol que planifiquem des de la perspectiva del Pla d'infraestructures del transport si un acord en el si de l'ATM, en què hi ha partits polítics diferents, en què hi ha institucions diferents, vostès el desprogramen?

Expliquem què era la línia 12. La línia 12 era aquesta línia que unia Sarrià amb Castelldefels. Es tractava d'una línia que vertebrava el Baix Llobregat. De fet, és la primera línia que discorre principalment fora de l'àmbit estricte de la ciutat de Barcelona, amb una lon-

gitud de 26,2 quilòmetres i 23 estacions. Beneficiava 8 municipis del Baix Llobregat: Castelldefels, Gavà, Viladecans, Sant Boi, Sant Feliu de Llobregat, Sant Joan Despí, Esplugues de Llobregat i Sant Just Desvern. Escolti, i vostè decideix que no. Unia totes dues ribes del Llobregat. Aquest era un element també important. Permetia connectar el campus de la Politècnica de Castelldefels amb el campus nord de la Politècnica: permetia connectar el Baix Llobregat amb el Vallès a través de la línia del Vallès i amb la línia 9 a Sarrià. Era una línia que arribava a Barcelona no pel centre de Barcelona, sinó que permetia ampliar aquesta capillaritat. Era l'autèntica columna vertebral del Baix Llobregat, amb un traçat pactat –amb un traçat pactat– amb tots i cadascun dels ajuntaments: tan pactat, senyor Nadal, que els seus propis alcaldes, els seus alcaldes, els alcaldes socialistes del Baix Llobregat, es van fer aquesta foto abans de les eleccions per instar el Govern de Convergència i Unió a iniciar les obres immediatament, tots demanant la línia 12. *(L'orador mostra a la cambra una fotografia.)* I ara ens surt vostè, sense cap mena d'argument, i diu: «No, és que no hem trobat res als calaixos». Escolti, busqui bé, senyor conseller, busqui bé. És que el Pla director de l'ATM no és res? És que aquest estudi d'alternatives de traçat no es res? S'hi fixen quatre hipòtesis diferents i se'n pacta una mil·límetricament amb tots i cadascun dels municipis, i es pacten, fins i tot, les estacions que hi ha d'haver. Això no és trobar res? Vostès, senyor conseller, tenim la sensació que són no només deslleials institucionalment, que no només perjudiquen una comarca, amb aquesta decisió de desprogramar la línia 12, sinó que, a més a més, tenen un nivell greu d'improvisació.

Pregunta parlamentària del diputat que els parla, formulada el mes de juny i que el conseller de Política Territorial respon, no sé si era un mal auguri o què, el 18 de juliol de l'any 2005. Nosaltres li preguntàvem terminis i traçat. Manté el Govern el traçat concret de la línia 12? Què fa, el Govern? I ens diu: «El Departament de Política Territorial i Obres Públiques redacta en aquests moments l'estudi informatiu de la nova línia 12 del metro. Aquest estudi ha d'elaborar la proposta tècnica detallada del traçat de la nova infraestructura». I acaba dient, senyor conseller, senyor Nadal, acaba dient: «El Govern manté les previsions de traçat i de dates que figuren en el PDI». El 18 de juliol d'enguany vostè diu que farà la línia 12, i el mes de novembre d'enguany vostè diu que no farà la línia 12. I, a més a més, no dóna cap mena de justificació, de cap tipus, ni alternativa. Diu: «Home!, ja ho veurem, potser podem prolongar la línia 1, la línia 2, la línia 3...» Amb el tramvia també farem alguna cosa?

És a dir, vostè sap exactament què té entre mans, senyor conseller? Ho sap o no ho sap? Perquè el que no es pot fer legalment, honestament, és desprogramar un traçat fixat administrativament. Aquests actes administratius tenen força, tenen validesa, per a vostè? Per tant, no hi ha alternatives, nivell d'improvisació extraordinari... I, al final, què tenim? Que hem perdut dos anys –que hem perdut dos anys– també en aquesta infraestructura, que era essencial per als ciutadans, per a la ciutadania, del Baix Llobregat. Simplement, no hem fet res, i ara, en el que hauria de ser la meitat del mandat, que nosaltres

dubtem que sigui la meitat del mandat, vostè, dos anys després, ens diu: «No, no, és que no la farem, la línia 12». I, per contra, fum, que és la característica bàsica del seu Govern: «Farem un pla de transports del Baix Llobregat, estudiarem la mobilitat del Baix Llobregat i establirem les alternatives». Ha hagut de tardar dos anys per veure quina és la mobilitat concreta del Baix Llobregat per buscar alternatives quan l'alternativa ja la tenia aquí, que era la línia 12 que demanaven els seus propis alcaldes?

Per tant, escolti, vostès tenen un problema greu de credibilitat, tenen un problema greu de planificació, tenen un problema greu d'improvisació, i el problema és que, al final, qui ho acaba pagant és el conjunt de la ciutadania.

Amb aquesta interpellació el que li demanem, senyor conseller, no és que ens expliqui què vol fer amb la línia 12, sinó que faci la línia 12, que sigui lleial amb allò que ja van acordar els ajuntaments del Baix Llobregat i el Govern de la Generalitat de Catalunya en el marc del PDI, de l'Autoritat del Transport Metropolità.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques per a la seva resposta, el senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, vagi per endavant una afirmació solemne, senyor Rull, perquè quedi clar per a tothom el compromís del Govern, que és la següent: tots els municipis del Baix Llobregat que havien de ser relligats per la línia 12 del metro inclosa en el PDI tindran una solució ferroviària adequada, amb metro o tren, de tal manera que es compliran els objectius del PDI amb les solucions que el Govern, revisant aquest PDI, si cal, cregui més oportunes. Vagi per endavant que el compromís del Govern amb tots els alcaldes afectats directament per les previsions d'aquesta línia és de consensuar amb ells i pactar amb ells les solucions que es poguessin desprendre per a algunes de les mancances que li comentaré respecte a aquesta previsió que vostè mateix ha catalogat emfàticament d'«emblemàtica» i que ho és sobre el paper, però que no ho és en les previsions pràctiques, i menys en les previsions pressupostàries.

Vostè ha fet una excursió cap al Pla d'infraestructures del transport, i en aquesta excursió cap al Pla d'infraestructures del transport diu: «Aquest Govern no programa, aquest Govern desprograma». És clar, sap què li passa, senyor Rull? Vostè no sap llegir, i, com que és veritat que sap llegir, només puc deduir que té mala intenció, és a dir que aplica a la política no el nord ideològic o polític d'unes opinions legítimes, sinó simplement mala fe. Perquè, és clar, aquest Pla d'infraestructures del transport el que fa és programar, planificar, refondre, el Pla de carreteres revisat, incorporar-hi el Pla de ferrocarrils més que revisat, fer-ne una previsió pressupostària i explicar, i aquí hi ha un segon grau de

mala fe en la seva intervenció, que l'aprovació inicial d'aquest Pla d'infraestructures del transport no serà portada al Govern fins que no hagin estat aprovades prèviament les directrius nacionals de mobilitat, que seran sotmeses a aprovació el mes de febrer. I el que el Govern fa no és desprogramar, sinó programar i guanyar temps, i treure a informació pública i institucional el Pla d'infraestructures del transport, que intenta donar resposta als problemes d'un pla de carreteres precari, primari, amb una jerarquització de les carreteres que no respon a la realitat ni física, ni material, ni institucional, ni de titularitat, de les carreteres, i que intenta posar ordre en un desgavell sobre el mapa pel que fa a les responsabilitats i competències de cada administració en el manteniment d'aquestes diferents infraestructures.

I vostè diu: «On és la cohesió del Govern?» Doncs en el coneixement que el Govern té del Pla d'infraestructures del transport i en el fet que diu: «Comencem ara el procés de participació institucional».

I quan surten, vostè diu, els socis de govern i diuen: «Compte!, que no ens agrada», vostè no va a les fonts i no busca els arguments. Diu: «Esquerra diu que no està d'acord en el Pla d'infraestructures del transport d'en Nadal». I què diu, Esquerra? L'alcalde de la Seu d'Urgell diu: «No m'està malament, aquest Pla, però potser que hi hauria posat el tren de Puigcerdà a la Seu d'Urgell per connectar amb Andorra». *Puuto*. Res més –res més.

I, naturalment, en l'àmbit d'Iniciativa per Catalunya hi ha alguna expressió respecte a l'accent i al grau de presència ferroviària en aquest Pla d'infraestructures, que a criteri d'Iniciativa per Catalunya hauria de ser de més pes i a criteri del conseller que presenta el Pla el pes proporcional de seixanta-vuit i trenta-dos és adequat, és simplement adequat. I, aleshores, vostè, d'això, en fa un nou problema de desavinences governamentals quan en aquest Pla, com ha contestat avui el president de la Generalitat a pregunta d'un diputat del nostre Grup, hi diposita una clara confiança i, naturalment, hi aplica tota la credibilitat pressupostària que vostès no van tenir ni el coratge, ni l'encert, ni la capacitat, d'enfilar adequadament mai ni en els pressupostos d'aquí ni en les negociacions pressupostàries amb Madrid, mai, mai, mai.

I aquest és el punt emblemàtic respecte, justament, al debat que vostè ens intenta plantejar en la discussió d'aquest Pla d'infraestructures i en la discussió del problema de la línia 12, perquè el Pla d'infraestructures té unes previsions i uns compromisos pressupostaris del Govern de la Generalitat que comença a complir, té uns compromisos pressupostaris del Govern de l'Estat que comença a complir en terminis i quanties, els comença a complir, que quan hagi aprovat el Pla d'infraestructures ferroviàries, com a segona part dels acords que firmem, haurà completat els seus compromisos pressupostaris, i avançarem en la direcció adequada per fer-lo possible.

Però és que si hem de parlar de finançament garantit –de finançament garantit–, què deia la seva «emblemàtica» línia 12, amb engany flagrant, als usuaris i beneficiaris? Ja pagarà l'Estat. Finançament diferit: 757

milions d'euros, 923 de pressupost possible per coneixement de l'Administració, i ja la farem. I el seu encert és tan brillant, senyor Rull, que, segons l'estudi informatiu de què es disposa, el primer tram fins a Sant Boi –fins a Sant Boi– en val 925. És a dir que aquesta és una línia que vostès calculen per meitats en el càlcul presumpte del seu cost final. I, a més a més, diuen: «Ja pagarà l'Estat». I, a més a més, diuen: «Ja veurem com ho pagarem». I, per tant, diuen: «Ya te veré, María José». Home!, no, senyor Rull, perquè, és clar, entrem de ple –entrem de ple– en la línia 12, si li sembla, entrem de ple en la línia 12.

Aquest Govern –aquest Govern– s'ha cregut l'ATM com mai no se l'havien cregut vostès, que l'havien convertit en un instrument demagògic de laminació del poder local a tota l'àrea metropolitana de Barcelona! Amb tota claredat, senyor Rull, amb tota claredat. Fins al punt –fins al punt– que ens la creiem tant que, pel que fa a la credibilitat pressupostària, tenint en compte que el *tempo* de la tramitació dels instruments d'aprovació dels traçats de la línia 12 i dels estudis d'alternatives és en l'ATM 2002-2003, fins a maig de 2003, resulta que vostès tramiten aquesta «emblemàtica» infraestructura en un context d'indefensió absoluta de l'ATM, perquè són incapaços de tancar el contracte programa. És a dir, credibilitat pressupostària, senyor Rull, zero, perquè aquest Govern, i no cap altre, aquest Govern, ha aconseguit l'aprovació del contracte programa 2002-2004 que vostès van ser incapaços d'aprovar i ha aprovat ara i el Consell de Ministres d'aquesta setmana aprovarà el de 2005-2006, i, per tant, aquest Govern en dos anys haurà fet dos contractes programa, un a pilota passada d'allò que vostès no van ser capaços de fer, i un altre, un any endarrerere respecte als dos anys de vigència d'un contracte programa que, per primera vegada en la seva història, tindrà un any per davant per tirar pel dret.

De manera que en allò que fa referència a la lleialtat política, senyor Rull, aquest Govern ha tingut el coratge, la valentia, les ganes de fer..., s'ha cregut l'ATM, que presideixo que jo, com sap vostè, fins al punt de negociar amb totes les administracions una implicació pressupostària certa, que a més a més ens situa en posició favorable per negociar el contracte programa 2007-2010, que serà de difícilíssima negociació, perquè tindrà implicacions molts importants respecte a l'impacte dels inicis de posada en funcionament de la línia 9 i de tots els problemes de mobilitat i d'organització del transport públic a l'àrea metropolitana de Barcelona.

I això vol dir, senyor Rull, finalment, que vostès van deixar efectivament embastada una línia que relligava set municipis del Baix Llobregat amb Sarrià –amb Sarrià!–, i portava a Sarrià una línia que no podia tècnicament connectar –no podia connectar tècnicament–, que havia de fer una cua de maniobres a Sarrià i que no permetia el perllongament ni amb la línia de ferrocarrils ni amb cap línia de metro. I això és el que ens obliga a, mantenint tots els compromisos, mantenint-los tots, reestudiar quines són les alternatives que poden salvar parcialment la línia 12 i entroncar-la amb altres sistemes de comunicació ferroviària o per metro que cobreixin les mateixes necessitats, canviant el nom a la solució i mantenint el compromís bàsic de fer la línia 12.

Per tant...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo. No hi ha cap contradicció, senyor Rull. Simplement hi ha una voluntat molt clara d'aquest Govern de parlar clar, d'explicar les coses amb sinceritat, de fer-ho amb transparència, d'ensenyar els números i de dir que Déu nos en guard, de lleialtat política i de transparència i compromisos pressupostaris, perquè els que ens hem trobat són –tornant al símil del torn de preguntes d'aquesta tarda– autènticament diabòlics.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Rull, té la paraula per al seu torn de contrarèplica.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, permetin-me que, aquesta rèplica, la divideixi en dos blocs: el primer, amb relació al Pla d'infraestructures del transport, i el segon, al seu incompliment flagrant de la línia 12. Tot això, ho haurà d'explicar en el territori; aquí hi ha representants, regidors de Viladecans, del territori justament, que em fa l'efecte que no ho han acabat d'entendre massa, el que vostè ens deia.

El Pla d'infraestructures del transport..., ens diu: «No, vostè, senyor Rull, actua amb mala fe, perquè llegeix malament les coses, i en canvi nosaltres som la panacea de la transparència». Vol que li digui quina és la transparència? Escoltin, en aquests moments s'està tramitant la Llei ferroviària en aquest Parlament, i la Llei ferroviària tracta estrictament de transport ferroviari. Enmig, amagat, dissimulat de la Llei ferroviària, hi ha un article que fa referència al Pla d'infraestructures del transport: viari, carretera i ferroviari. Saben què diu aquest article? Diuen: escoltin, amb aquesta Llei permetem que s'aprovi el Pla d'infraestructures del transport sense que hi hagi les directives nacionals de mobilitat; això és el que diuen vostès. Això és un exercici de transparència, senyor conseller? Vostè ens ha de venir a explicar a nosaltres res sobre transparència, quan aquí hi ha una dada més que evident?

Vostès no s'han cregut la Llei de mobilitat; vostès l'han incomplert, la Llei de mobilitat, sistemàticament. És una llei que vostès ens van obligar a posar-hi terminis concrets, a totes les disposicions finals, i Convergència i Unió ho va acceptar, hi va accedir. Qui està incomplint aquests terminis, tots i cadascun? L'actual Govern, el seu Departament de Política Territorial. No ens parli de transparència, no ens parli de lleialtat en aquests termes.

Per tant, aquí tenim un problema greu, que és que, ho torno a repetir, vostès trenquen aquesta lleialtat bàsica que hi havia en el Pla director d'infraestructures de l'Autoritat del Transport Metropolità. I diu: «Vostès no

tenien credibilitat perquè no van tancar el contracte programa». Com han tancat vostès el contracte programa amb l'Estat? Vol que li digui com l'han tancat? Vol que li ho digui? Renunciant, claudicant davant de l'Estat. L'Estat inverteix menys a Catalunya. Vostès han pactat un contracte programa que consisteix en: escolti, els diners que no posi l'Estat, els posarem nosaltres.

I el més greu del cas sap que és, senyor conseller? Que vostès repercuteixen la seva mala negociació amb Madrid, la seva feblesa negociadora amb Madrid, en els usuaris, que han de pagar més car el transport a Catalunya, molt més car que a Madrid. I és això.

Això vol dir credibilitat pressupostària? Vol dir això? Vol dir signar dos contractes programa en els quals qui posa diners és la Generalitat i qui no en posa és l'Estat? Aquesta és la seva força?, és la seva energia negociadora? Per això vostès no tenen credibilitat, perquè quan van a Madrid acoten el cap, senyor conseller. Aquest és el problema greu que hi ha.

Amb relació al Pla d'infraestructures del transport, parlem-ne, parlem-ne de veritat. Jo, malgrat el to que estic emprant i la contundència dels arguments..., des de Convergència i Unió els atanssem la mà a dir: pactem de veritat infraestructures a deu, vint anys vista. Però fem-ho no com un contracte d'adhesió, que no té base, sinó fem-ho des del principi, fem-ho honestament en els termes en què funcionava l'anterior Autoritat del Transport Metropolità.

Vostè ens diu que hi haurà alternatives –i entro en la línia 12–, que hi haurà alternatives a la línia 12. Expliqui'ns quines són aquestes alternatives. Aquestes alternatives permeten connectar al Baix Llobregat les dues ribes? Ho permeten fer, sí o no? Permeten vertebrar la comarca del Baix Llobregat, sí o no? Permeten connectar amb la zona nord de Barcelona, sí o no? O tot ho remeten directament cap al centre?

Quina és l'alternativa aquesta? Prolongar línies i col·lapsar determinats túnels? Això és el que vostè ens està plantejant. Faci-ho més fàcil: diguin que vostès no volen fer la línia 12, que no en saben, que no poden, que tenen por..., miri-s'ho com vulgui. Però el que no té cap mena de sentit i que és un esquerda greu a la seva credibilitat és que vostè el mes de juliol, dos anys després d'haver obtingut el poder, ens digui que farà la línia 12, ens digui que mantindrà el traçat, ens digui que mantindrà els terminis, i ara, sense cap mena de justificació, digui que no. Escolti, d'això, no sé com se'n diu a Girona, però d'on vinc jo, a Terrassa, d'això se'n diu no tenir base, no tenir arguments.

Senyor conseller, els ciutadans del Baix Llobregat no es mereixen una resposta vaporosa, una resposta com la que ha fet vostè avui, de menyspreu terrible a una ciutadania que tenia dipositades moltes esperances en l'anterior i en aquest Govern.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Senyor conseller Nadal, té la paraula per a la seva rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats... És habitual en vostè i molt habitual en els diputats i diputades del seu Grup –potser no tots– administrar menyspreus. I en el nostre cas no estem disposats que vostès ens els administrin per persona interposada. Nosaltres, tot al contrari, respectem absolutament l'opinió dels ciutadans, respectem absolutament l'opinió dels poders locals, els consultarem i aclarirem les coses en els termes que correspongui. Però vostè hi posa un punt d'èmfasi i intenta sonar convincent amb arguments autènticament fallaçs.

Per exemple, el contracte programa. Si des que hem aprovat els dos contractes programa i des que es va aprovar la integració tarifària el grau de subvenció del bitllet ha establert una relació 55-45 entre el que paga l'usuari i el que subvenciona l'Administració, deu ser que el seu argument és fallaç, perquè justament, tot i que el bitllet fa una evolució amb relació, per exemple, al cost de l'IPC i l'evolució de la incidència del combustible sobre el peu del transport, etcètera, en el fons hi ha un increment de la subvenció pública del sistema de transport públic a tot Catalunya, i concretament a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Però, és clar, el contracte programa, fonamentalment –fonamentalment–, no inverteix, contribueix a la gestió del Consorci. Les inversions es fan per un altre conducte, fonamentalment. Es fan pel Pla d'inversions del transport, que és una altra partida amb el Ministeri d'Economia i Hisenda que no figura dins del contracte programa –no figura dins del contracte programa– i que vostès van deixar amb una quantitat relativament escassa, que estava –i hi segueix estant, mentre no modifiquem la modificació– en els 40 milions d'euros/any i que de moment es manté així i ningú no toca, pel que sembla, i intentarem que aquest Govern ho toqui en els pressupostos generals de l'Estat.

Però tornem al PDI, que sembla que és la pedra filosofal i el marc de referència de tot allò que ha de ser possible en l'àmbit del transport públic entre el 2001 i el 2010 a l'àrea metropolitana de Barcelona. El PDI preveia una inversió total de 7.295 milions d'euros, i deia, deien vostès –ho deia el Consorci, però ho deien vostès, que el presidien–: 4.018 serà l'aportació del Govern de la Generalitat. El PDI és vigent fins a 2010; estem a finals de 2005 i hem gastat 4.323 milions d'euros, i, si afegíssim les revisions de preus i les liquidacions, en portem invertits, el Govern de la Generalitat, 5.032, 1.000 més dels que vostès van preveure. S'ho miri com s'ho miri, n'hem gastat 1.000 més i, a més a més, ens hem desviat respecte a les seves previsions, perquè els càlculs estaven fets i el plantejament era erroni, en 1.000 milions d'euros. I això vol dir que al dia d'avui el total de les inversions que es fan a l'àmbit de l'ATM és superior, ja avui, al total previst per als dos quinquennis. I aquesta és una qüestió que posa en quarantena la validesa i la viabilitat d'un instrument de planificació a deu anys que ha saltat pels aires pressupostàriament l'any 5, és a dir, a la meitat del camí.

Però bé, per anar acabant, senyores i senyors diputats, senyor president, la línia 12 és una necessitat; repensar la línia 12 és un imperatiu moral i polític; atendre les

necessitats del territori és un compromís d'aquest Govern que reiterem i concretarem; garantir l'accés directe no només a la zona de Sarrià i Pedralbes, sinó al centre de Barcelona, és una necessitat del sistema de mobilitat, i, evidentment, queda clar que una línia mal dissenyada no es pot perllongar en la xarxa de ferrocarrils de la Generalitat a Sarrià i necessita una estació terminal que vostès no van preveure.

La revisió del PDI i el consens amb el territori seran el camí a través del qual aquest Govern complirà els seus compromisos amb la ciutadania i amb els governs locals del Baix Llobregat per tal de fer possible i plausible allò que vostès van dibuixar com una línia en l'aire –emparada en algun document, certament–, que va produir els resultats mediàtics que vostè vulgui, però que al final, a l'hora de la seva credibilitat pressupostària i tècnica –i tècnica–, està molt a les beceroles. I, per tant, caldrà repensar-ho...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i tornar no a començar, sinó a reconduir-ho pel camí que ho faci possible d'una forma adequada.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció i integració de les persones amb discapacitats (tram. 300-01003/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció i integració de les persones amb discapacitats. La presenta, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, hem vist al llarg d'aquesta legislatura, en el temps que portem, i hem vist amb preocupació la situació de les persones amb discapacitat i de les seves famílies. Hi ha unanimitat en el fet que les coses no van prou bé. Es pot parlar amb les entitats, es pot parlar amb les famílies, es pot parlar directament amb les persones amb discapacitat física, la conclusió és clara: les coses no han millorat; tot al contrari, han empitjorat, s'ha retrocedit en el camp de l'atenció i en el camp, també, del que és la promoció d'aquestes persones.

A finals de l'any passat, *in extremis*, vostès des del Govern van signar un acord, el 16 de desembre de 2004, amb el col·lectiu de persones amb discapacitat intel·lectual. Però, un any després, el 24 d'octubre, les federaci-

ons d'aquest sector feien pública una nota de premsa que deia textualment: «Els acords amb el Departament de Benestar i Família no s'han complert. Les entitats que treballen a favor de les persones amb discapacitat intel·lectual en fan pública la preocupació per la situació actual dels serveis a Catalunya».

Però això..., hi ha una part que és molt directament imputable al Govern de la Generalitat, però també indirectament, per exemple, pels efectes –i ho comento ara, en començar, perquè no tindria temps de desenvolupar-ho– del 0,52 de l'IRPF. Totes les entitats també es queixen de la rebaixa que han tingut aquestes aportacions. I això vol dir la nul·la capacitat d'influència del Govern de la Generalitat i dels partits que hi donen suport a l'hora de defensar els interessos del conjunt d'entitats. I això es nota. I fins i tot quan li preguntem, consellera, quines gestions ha fet, veiem que vostè no n'ha fet. Ens diu que ha fet una campanya per saber on s'ha de posar la creueta. Això no són negociacions amb el Govern de l'Estat. La Taula del Tercer Sector reclama, precisament, aquestes ajudes i quina situació s'ha produït.

Anem a mirar alguns dels temes que ens preocupen. Vostè va presentar una programació territorial de serveis especialitzats. Això sí, amb el seu PowerPoint, amb la seva presentació fantàstica, però resulta que tots els sectors de discapacitats, física, intel·lectual, fins i tot de gent gran, coincideixen que s'ha fet sense participació, que s'ha fet sense cap debat ni acord. Una planificació que posa l'èmfasi en els establiments en lloc de fer-ho en les persones. Per exemple, aquesta programació no dona suport a petites unitats de convivència per a persones greument afectades d'alguna discapacitat. Aquest és el seu estil dialogant i amable, que no té en compte els que són, precisament, els que donen protagonisme i participació en aquest sector.

A més, pel que fa a la creació de places d'atenció directa per part d'entitats sense afany de lucre, limitem l'ajuda al 50 per cent de la inversió, quan saben que és impossible, amb aquesta aportació, arribar a fer aquests equipaments que formaran part de la xarxa pública. I, per tant, com que vostès no hi creuen, en el tercer sector, com que vostès el discriminen, com que vostès pensen que tot ho ha de fer la mare Administració, doncs vostès discriminen el tercer sector, quan sempre ha tingut un paper insubstituïble en tots els terrenys, però especialment en el terreny de les persones amb discapacitat.

També hi ha un altre incompliment: tot el que fa referència a les mesures de l'Acord estratègic, presentat amb gran solemnitat, però jo crec que li hem d'anar dient que és l'acord del desacord, perquè és l'acord de tot el que vostès no fan.

També hi ha hagut un altre fet molt greu: el retard en les convocatòries dels ajuts d'atenció social. Normalment es convocaven el mes de gener, enguany s'han convocat el dia 13 de maig de 2005. Conseqüències concretes d'aquest retard: per exemple, ajuts per a lloguer d'habitatge per a determinats col·lectius, a hores d'ara encara no ho han cobrat –a hores d'ara encara no ho han cobrat– ni tenen tan sols la resolució. I això vol dir

que viuen, aquestes persones, de la caritat dels familiars o dels amics. Això és un govern d'esquerres, que en diuen vostès? Retornar a la caritat? Això celebraven al Tinell dimarts, potser? Retornar a la caritat? (*Remor de veus.*)

Ajuts de suport a l'autonomia amb servei de suport personal. Ara tot just han pagat de gener a octubre. Vol dir que els diners els han hagut d'avançar les famílies de tot el que portem d'any. I vostè sap que aquestes famílies tenen ingressos molt baixos, i el fet de suportar en la despesa familiar una persona amb discapacitat suposa molta despesa. Deu mesos avançant els diners amb ingressos molt i molt baixos.

Ajuts tècnics. Des de l'ICASS truquen a les persones beneficiàries perquè presentin els comprovants, sense haver rebut encara la resolució. Imagino que ho sap, això, perquè moltes persones ens han trucat per explicar-ho.

El programa «Viure en família», que el van canviar. Vostès diuen: «Hem augmentat el PUA». No, vostès no han augmentat el PUA: han traspasat diners del «Viure en família» al PUA i diuen que ara destinen més diners al PUA, al Programa d'ajudes. I això, per tant, és una enganyifa amb totes les lletres.

Tampoc en aquest Parlament vàrem voler equiparar els ajuts de les famílies amb un fill amb discapacitat amb les nombroses i monoparentals a l'efecte de les ajudes. Això és sensibilitat? Això també ho varen celebrar dimarts? Això és un retrocés.

S'incrementen notablement les llistes d'espera en els CAD per obtenir el certificat de discapacitat, en molts casos arribem als divuit mesos d'espera –en molts casos arribem als divuit mesos d'espera.

El sector desconeix com es portarà a terme el traspàs dels centres especials de treball al Departament de Treball, que de moment no es fa. Dimarts que es van veure al Tinell, podien parlar-s'ho Esquerra Republicana i el Partit Socialista perquè sembla que hi ha desavinences. Ara el Departament de Treball no ho vol, després que en el pacte, en l'Acord estratègic, diu que es traspassa al Departament de Treball. Ara retrocedeixen. Dic que les entitats pateixen per veure si hi haurà una aturada en el pagament de nòmines. Això vostès van dir que es concretaria el mes de setembre. Estem on estem i no hi ha cap acord.

El Pla integral per a millorar la integració sociolaboral de les persones amb discapacitat, que s'havia de fer l'any 2005 –Acord estratègic, mesura 83–, tampoc s'ha fet. Les ajudes per fer front a la diferència amb l'increment del salari mínim interprofessional, que és molt positiu, la part que han de fer front les entitats es va resoldre per al 2004, encara que no hagin cobrat, però per al 2005 res de res. Ja s'ho faran. És abandonar les entitats amb un canvi de conveni col·lectiu, que és favorable per a les persones, però que ensorra les entitats i la viabilitat del que són els centres especials de treball.

També tenim la lentitud en la renovació dels convenis plurianuals de manteniment de centres ocupacionals i llars residències. Diuen que els els prorrogaran amb el mòdul del 2005. Aquesta pèrdua, com la solucionaran?

Tot això es percep com una falta de sensibilitat per part del Departament en la informació, l'atenció a les persones amb discapacitat i les seves famílies. El passat mes de novembre hi va haver una trobada de famílies d'Apps. A part del discurs d'inauguració per part del Departament de Benestar i Família, ningú del seu Departament es va quedar a escoltar les reflexions de les famílies. Van venir a inaugurar-ho i van desaparèixer. I les famílies van parlar davant dels que sí que ens vàrem voler quedar a escoltar els seus neguits. I hauria estat interessant que ho hagués escoltat algú del seu Departament, si vostè no va poder venir; però la persona que va venir, doncs, va marxar tan aviat com va poder.

Aquesta és la seva política al servei de les persones. Aquesta és la seva sensibilitat. Aquesta estratègia deu formar part del gir social repetidament anunciat però mai realitzat. Mentre vostès giren i regiren, hi ha molta gent que ho passa malament. S'ha de treballar per la dignitat de les persones, i en especial per la dignitat de les persones amb discapacitat. Mentre es fa una política de PowerPoint, d'anuncis virtuals, d'anar dient «farem això, farem allò», a la vida real no es veu res. L'altre dia en un article deien: «Quaranta-set...» —el senyor Zaragoza feia una article que ho deia— «Quaranta-set residències per a gent gran». Ja ens dirà on les han fet. O deia: «S'han augmentat les pensions més baixes». Ja em dirà quan les han augmentades, perquè pel que sabem no s'ha fet. *(Remor de veus.)*

Mentre vostès, al Tinell, celebraven no sé què, hi ha gent que ho passa pitjor. Potser celebraven la seva incapacitat per fer una política social progressista, que faci progressar les persones. Vostès, ara com ara, són un greu perjudici per a les famílies i, en especial, per a les persones amb discapacitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. L'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Anna Simó, té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies, senyor president. L'alt respecte que em mereix la seva funció, senyor diputat, i les persones amb discapacitat m'obliga a una actitud d'escolta molt atenta, volgutament atenta; perquè, de fet, és el gran propòsit que ens duu en aquesta cambra, que és traduir en acció política i legislativa la voluntat popular. I aquesta és una gran responsabilitat que tenim tots plegats: l'oposició, el Govern, els grups parlamentaris i els grups que estan al Govern.

Els il·lustres diputats i diputades han de saber que les polítiques socials, i en especial les que afecten les persones discapacitades, viuen un moment de canvi absolutament apassionant, revolucionari i de qualitat. *(Remor de veus.)* Ja veig que aixeco passions... Anem deixant enrere un llegat necessari, però insuficient i inadequat. Anem deixant enrere dèficits històrics. Anem deixant enrere un finançament precari dels serveis. Anem deixant enrere equipaments insuficients al territori.

Fa pocs dies que hem acabat tot el procés de participació institucional amb els sectors, tant del nou marc

legislatiu que ens dotarem com de l'operatiu de les convocatòries, etcètera. I uns resultats que podem comprovar. Si li sembla, senyor diputat, ara faré els anuncis virtuals que em pertocuen avui.

Primer anunci virtual: consens amb el sector —consens amb el sector— sobre la reforma del Decret d'acolliment residencial, que vostès publicaren a corre-cuita l'any 2003 i al qual no dotaren ni de pressupost, ni especialment d'un instrument de valoració validat científicament, ni d'un sistema de gestió. Quina lliçó de tots plegats, els que corrien cap a on no se sap. Gairebé quatre milions d'euros permetran abordar la millora de la qualitat i la professionalitat del sector.

Segon anunci virtual: consens amb el sector en tot el bloc normatiu de convocatòries d'ajudes a persones i entitats. No podia ser d'una altra manera quan l'acció de govern ha fet uns passos importantíssims cap a la garantia de drets, el creixement de serveis i la suficiència econòmica. *(Remor de veus.)* Sí...

Aquest Departament incrementarà en un 10 per cent l'ajut del Programa d'ajuda als discapacitats que necessiten suport de tercera persona. Any 2006, ja pactat amb el sector. D'això li estic parlant, precisament. Saben quant fa que no s'incrementava el preu/hora de tercera persona? Doncs, jo li ho diré: set anys, i ni tan sols l'IPC. *(Remor de veus.)*

Un altre anunci virtual: saben que el Govern ha dotat addicionalment amb 1 milió d'euros el programa PUA i amb 700.000 euros el de barreres, només amb l'objectiu de, sumant-hi l'esforç que farem el 2006, si aquest Parlament ho considera, resoldre les convocatòries de l'any en el seu exercici? Quan es resolien fa dos anys amb més de nou i dotze mesos de retard.

Sap que aquest Departament ha eixugat, enguany, pràcticament tres anys de llista d'espera que s'havien acumulat, amb una inversió complementària de més de cinc milions d'euros —dic complementària— i finançant un total de 830 llocs de treball, augmentant quatre-cents llocs respecte de l'any passat, pel que fa als centres especials de treball, a la inserció laboral, per tant, més autonomia a les persones amb discapacitat?

I jo em pregunto: en quin món vivia, vostè, quan se li acumulava, al Departament de Benestar, la llista d'espera als CAD, als centres ocupacionals, als residencials? *(Remor de veus.)*

Aquest Departament planifica, com és la seva responsabilitat, i n'obté resultats. I la llista d'espera mitjana als CAD, abans del desdoblament que hem fet a Barcelona, amb 6 nous equips i 24 professionals més, ha arribat enguany, per una millora de la gestió i dels temps a les persones, a vuit mesos de mitjana. Per a l'any vinent hi haurà, si aquest Parlament ho considera oportú, més recursos per tal de reduir les llistes d'espera dels CAD, que provenen de l'any 2002 —que provenen de l'any 2002—, a espera tècnica zero.

Planifiquem, com és la nostra responsabilitat, i n'obtenim resultats. De 40 projectes en desenvolupament, els anys 2002 i 2003, d'inversió, hem passat als 143, compromesos en els anys 2004 i 2005. Li estic parlant d'anuncis virtuals, com ara més de 12 milions d'euros

gestionats entre l'any 2004 i 2005 pel Departament per a projectes d'inversió i equipament d'entitats. Aquestes entitats que no tenen capacitat inversora a tot el territori. I li estic parlant de nous equipaments. Si aquest Parlament ho considera oportú, a l'any 2006, d'inici d'obres i de projectes per un valor de prop de 37 milions d'euros –estic parlant de persones amb discapacitat.

Per a la planificació territorial necessitàvem tenir la projecció de necessitats a partir de la situació actual –actual que ens vam trobar l'any 2004– per equilibrar precisament el territori i saber, l'any 2007, quants recursos nous necessitàvem, per exemple, per eixugar els quatre anys de llista d'espera a la comarca del Barcelonès que ens vam trobar l'any 2004 per a centres residencials o els set anys de llista d'espera per al cas de famílies amb infants amb pluridiscapacitats.

Cinquanta per cent d'inversions; el 50 per cent de les inversions, exactament, com en el món local, perquè, precisament, creiem en el tercer sector –perquè, precisament, creiem en el tercer sector. I li parlo de 143 projectes entre els anys 2004 i el 2005 contra els 43 projectes entre l'any 2002 i 2003, perquè, precisament, creiem en el sector.

Jo li diré una cosa, senyor Cleries, i aquesta és la reflexió que hem fet a les entitats: aquestes inversions van per patrimonialitzar-se a les entitats, eh?, és un patrimoni que serà seu. Tot allò que sobrepassa el 51 per cent d'inversió ho podríem fer el Departament, precisament, nosaltres sols. I, precisament perquè confiem en el tercer sector i en el món local –i en el món local–, fem aquest 50 per cent d'inversions amb aquests recursos que li he comentat.

Més fets virtuals, rellevants, per altra banda, són: la unanimitat del consell de discapacitats en la valoració altament positiva de la nova Llei de serveis socials i de la Llei de prestacions econòmiques –PNC, Lismi, SOVI, li ho recordo; és l'horitzó de la qualitat de vida, la cohesió social, també. O l'any 2005, en què el pressupost per a persones amb discapacitat del Departament va suposar més del 20 per cent del total. Perquè el creixement pressupostari del 2005 i el que farem, si aquest Parlament ho considera oportú, el 2006 és la garantia per millorar l'atenció de les persones amb discapacitats.

De quina falta de participació em parla quan aquest dimarts passat va celebrar-se el Consell General de Benestar i Família, en què es van aprovar dos informes sobre les dues lleis que han d'entrar pròximament al Parlament i que feia set anys que no es reunia? De quins conflictes em parla quan els manifestants a qui es refereix m'escriuen agraïnt l'esforç de negociació, l'atenció a la proximitat i la receptivitat, i em pregunten si utilitzarem amenaces de represàlies com abans?

Pel que fa al 0,52 per cent... (*Fora remor de veus.*) Jo no ho he dit!, m'ho van preguntar, no m'ho invento... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau –si us plau...

La consellera de Benestar i Família

Simplement, no...

El vicepresident primer

...té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

Pel que fa al 0,52 per cent de l'IRPF, li he de dir que enguany hi ha hagut un increment per a les entitats de Catalunya. Certament, ja va haver-hi un acord en el Congrés per a la redistribució territorial del Fons, que el Govern de l'Estat s'ha d'encarregar de complir abans que acabi aquest any. Però, en tot cas, sí que li he de dir que quan un té el cul llogat no seu quan vol, i, d'això, vostès en saben molt, pel que fa a la legislatura passada i l'anterior, pel que fa a suports polítics.

I també li he de dir que el 29 de novembre es va obrir la negociació, entre d'altres qüestions, per als mòduls de l'any 2006.

Fets són persones beneficiàries d'ajuts a Catalunya, senyor diputat. De ben segur que els calen les xifres per evitar caure en apreciacions que no s'ajusten a la realitat.

Jo els les donaré. El CDIAP. Entre l'any 2003 i el 2006, més de 347.000 hores per als infants de zero a cinc anys i onze mesos. En el suport a la llar, 97 usuaris l'any 2003, 829 l'any 2005, no l'any 2006, l'any 2005. Això és autonomia. Ajut econòmic i tècnic, tant el POAT com la incorporació del «Viure en família». Prestació: 2003, 14.265 ajudes; 2005, 22.400 ajudes; 2006, si aquest Parlament ho considera oportú, 28.000 ajudes. Exemple: Serveis Territorials de Barcelona. El 30 de novembre, resolt més de 4.200 expedients de PUA. Els CET. L'Acord per la competitivitat parlava del traspàs dels CET a Treball. El sector n'està informat. Qui li ha dit que el Departament de Treball no vol el traspàs dels CET a Treball? Nosaltres hem arribat a l'acord, i així ho vam comunicar al sector, que fariem un treball inter-administratiu previ a pactar-ho amb el sector per al traspàs dels CET. No traspasarem els CET a Treball fins que no estigui ben travat el traspàs, i ben net –i ben net. I això es produirà durant l'any 2006, senyor Cleries –això es produirà durant l'any 2006. (*Remor de veus.*)

Pel que fa al salari mínim interprofessional i la compensació, li he de dir que el 50 per cent que ens pertoca al Departament a partir de l'1 de juliol d'enguany ja se subvenciona amb la nòmina mensual dels centres especials de treball, i el 15,15 per cent restants que pertocaria a l'empresa, als centres especials de treball, se subvenciona mitjançant un ajut únic a tots els centres especials de treball vinculat a les despeses per a l'adequació del compliment de la Llei de riscos laborals i que es paga aquest mes de desembre. No traurem diners del sector de discapacitats. Vam pactar amb els físics i amb els psíquics que aquests eren diners extraordinaris, com ho seran.

El vicepresident primer

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Benestar i Família

I, si de cas, em reservo per al meu torn de rèplica el que fa als reptes de futur i altres apreciacions que vostè consideri oportunes de fer-me.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. El senyor Cleries té la paraula, per al seu torn de rèplica.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, senyor president. Bé, seguim amb la política virtual, perquè vostè ens parla molt de l'any 2006, de xifres, i jo li puc presentar –però no ho faré, per aquí no gastar minuts en això– totes les cartes del sector. Escolti, fa pocs dies han enviat, l'Apps, la Coordinadora, uns manifestos que han enviat a tots els grups parlamentaris. Per tant, no ens vengui sopars de duro, i menys en aquest tema.

I no ens parli d'amenaques, perquè si vol que li parli d'amenaques, que vostè ho ha dit, jo li puc dir casos, per exemple d'algun exmilitant d'Esquerra Republicana, que vostè ni l'atén, eh?, ni l'atén, i és una persona que ho passa molt malament. I, si vol, després ja li'n donaré el nom, perquè l'atengui.

Miri, la situació del sector és insostenible, avui, i això ho diuen les entitats, l'Apps, la Coordinadora de Tallers. Ecom. I, escolti, hi ha els escrits, hi ha els manifestos, que no me'ls invento. Si vol, ja li'n donaré còpia, si a vostè no els hi han enviat. Però nosaltres els tenim, com els tenen els altres grups parlamentaris, i, a més a més, els té la premsa.

En el document de prioritats del Govern per al 2005, per exemple, aquest document, vostès deien que crearien l'Agència Catalana d'Atenció a la Dependència. *(L'orador mostra un full a la cambra.)* Ho han fet? No. I ara vostè ens diu que el 2006 farà no sé què. Si no ens podem creure res, de vostès! Que no ho veu? I les entitats també ho veuen, això, que de vostès no se'n poden creure res; no tenen credibilitat.

I vostè diu que ha incrementat el PUA. L'ha incrementat amb el «Viure en família». Ha tret diners d'aquí i els ha passat allà. I, a sobre, vostè, ara ens ha fet una estructura pressupostària, en nom de la transparència i de les mans netes, en què no es veu re. De tan transparent que és no es veu re. I d'això n'han fet un escrit l'Apps i la Coordinadora de Tallers a tots els grups parlamentaris perquè això ho rectifiquin, perquè no es veuen clars els números, perquè vostès poden traspasar d'una manera impune diners d'una banda a l'altra sense que passi res. Abans ens comprometíem programa per programa, en l'època de Convergència i Unió. Nosaltres no parlàvem de transparència, la feiem, que això és l'important, fer-la, no parlar-ne. Vostès en parlen molt i no en fan gens. I això, per tant, s'ho han de fer mirar.

Vostè també diu «drets». Escolti, de drets, quan s'aprovi la Llei de serveis socials, ja en parlarem. Però avui estem com estem. Vostè no ha promogut cap llei fins

avui. No ens parli de política virtual. L'única llei que hi ha que parla de drets és la Llei de suport a les famílies, promoguda per Convergència i Unió. Aquesta parla de drets. Vostè avui no n'ha fet cap.

Ens presenten un pressupost que no és transparent, i, a més a més, vénen vostès aquí fent veure que afinen molt, i vostès són un tercet que desafina per totes bandes. Però el que és pitjor en un tercet: vostès han perdut el ritme i fan perdre el ritme al país, a la gent, perquè la gent no pot seguir aquest ritme de lentitud, de falta de sensibilitat, que, fins i tot, afecta la defensa de la dignitat de les persones. I, per tant, això s'ho han de fer mirar, i bé. El catalanisme comença en la gent. Vostès parlen molt de catalanisme. El catalanisme autèntic i la bandera del catalanisme s'aixeca des de la defensa de les persones, atenen-los, no només amb amabilitat, sinó després amb eficàcia i amb eficiència. I això avui no es veu. De vegades, hi ha la paraula amable, però, després, darrere d'això, no hi ha re. Aquesta és una bona definició d'avui del Departament: amabilitat i fum. I amb amabilitat i fum no se solucionen els problemes de la gent. La partitura del seu tercet tampoc respon a les necessitats d'avui, i és una partitura que no és transparent, que no es veu on va a parar i que no és de mans netes. Menys dir-ho i més fer-ho. El catalanisme, com he dit, comença amb la gent.

Vostè, sé que és aficionada, com jo, a un poeta, que és Miquel Martí Pol, que el van citar al Tinell. *(Veus de fons.)* Sí. I aquest poeta en té un que acaba..., diu: «Que tot està per fer i tot és possible». I es va dir al Tinell. Jo, quan vaig sentir això, vaig pensar –perquè ho transmetien per Catalunya Informació en directe: «Fantàstic», no? «Tot està per fer». Vaig pensar: «Això és el Departament de Benestar i Família avui». *(Rialles.)* «I tot és possible». Això és el que farà el nou govern de Convergència i Unió, que és l'esperança per a la gent, per a les persones. I vostè em deia: «Vostè on està? On viu?» Jo visc a Catalunya, i a Vallirana: celebros..., i parlo amb la gent, parlo amb les entitats, i el que em diuen és que això no va. Si a vostè li diuen una altra cosa, trobem-nos un dia tots dos amb ells, a veure..., eh? Vull dir que, per tant, jo m'hi ofereixo. Però la cosa és que això no funciona. Però, a mi, no em sap greu per mi; em sap greu pel sector, en aquest cas dels discapacitats, per la política social en general. I el que li demanem és que d'aquesta política virtual de PowerPoint, eh?, que l'entusiasme, passi a la política de fets, a això que deia: a l'acció política real, que és el que necessita la gent, els ciutadans i ciutadanes, perquè en aquest terreny, per molta rendibilitat política que hi pogués haver, no ens interessa gens, no ens interessa que tot estigui per fer: volem que tot es faci en benefici dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. L'honorable consellera, senyora Simó, té la paraula per al torn de rèplica.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Veig que el que a vostè li interessa és continuar sense escoltar les xifres i les da-

des que jo li he donat referents a l'any 2004 i 2005. N'hi he donat per al 2006, però n'hi he donat també per al 2004 i el 2005. Tant li fa. Doncs molt bé.

Per altra banda, dir-li, pel que fa a la qüestió de la renovació dels convenis, que ja es va comunicar als sectors en data 14 d'octubre –i això forma part d'una d'aquestes cartes a les quals vostè es refereix i que van ser contestades–, que estava previst prorrogar-los, precisament marcat per aquesta Llei de pressupostos; o bé –o bé– la Llei de pressupostos del 2006; o bé, també es comentava que no estaven resolts expedients del Programa de suport a la pròpia llar, en un d'aquests manifestos, i els vam respondre que no hi havia ni un sol –ni un sol– expedient per resoldre. És a dir, una cosa és el que diguin les entitats en el seu moment. Després, s'hi parla, se'ls explica, i s'arriba a les conclusions que poder els que no estaven resolts eren dos o tres casos d'aquests vuit-cents i escaig que jo li comentava. I això és el que es pot arribar a entendre per «no està resolt».

Per altra banda, referir-me també al mateix manifest que vostè comentava de l'Apps i de Coordinadora de Tallers, de la nota de premsa del 24 d'octubre. No sé si es refereix també, perquè aquí s'ha de dir tot, als avenços que la mateixa nota de premsa reconeix i cita, que els els recordaré, per si té a bé d'escollir-los: pel que significarà la Llei de serveis socials..., ja l'aparto, és clar, això és 27 de desembre del 2005, ja l'aparto; pel que fa a l'esforç –i això, diu per l'Apps i per la Coordinadora Tallers– d'eixugar deutes des del 2002 de creació de llocs de treball, dit per l'Apps i per la Coordinadora Tallers, o pel que fa als avenços de l'increment de PUA i del programa d'eliminació de barreres arquitectòniques.

I, a mi, no em pot venir amb la història que hem traspassat diners del «Viure en família» al PUA, senyor Cleries, quan el «Viure en família» prestació que vostès ens van deixar de l'any 2003 estava al voltant dels 40 milions d'euros i l'any 2005 tenim 124 milions d'euros per al «Viure en família» prestació. De què em parla, senyor Cleries? De què em parla? I altres avenços que ens reconeixen l'Apps i la Coordinadora Tallers, també, per exemple el suport als CET per millorar la competitivitat.

Jo, senyor Cleries, li diria que no em vingui amb jocs de mans o malabarismes dialèctics. Jo li he donat dades i li he donat fets; no li he donat PowerPoint. La veritat és que crec que en aquest país, precisament, i això ho comparteixo amb vostè, no ens cal el protagonisme apocalíptic d'aquell que es va esquinçant els vestits avui..., i que no facin ensenyar les incapacitats d'ahir.

Nosaltres, senyor Cleries, amb aquest Govern de tres tenors desafinats, com vostè diu, avancem en les persones amb discapacitats, reconeixem les mancances que hi ha i la quantitat d'aspectes que cal millorar, després de dos anys, la quantitat d'aspectes que cal millorar, i això li ho reconec amb humilitat, com ho reconec al sector, que també em reconeix d'on venim, però amb coneixement i amb la perseverança que hi estem aplicant. I per això tenim l'obligació, senyor Cleries, un cop més, a vostè i a tota la cambra, d'obrir-los el diàleg i el compromís i l'acord, si és possible, per millorar en aquesta qüestió.

Senyor Cleries, des del Departament servim la millor ciutadania de Catalunya i ens obliguem a donar el millor de nosaltres mateixos, que és el que estem fent, perquè també tenim les millors entitats de l'Estat. I junts traurem la força d'on no la tenim, possiblement. I tots coneixem les regles del joc de la política, i tots hi juguem, en aquestes regles del joc de la política. I amb ells –i amb ells– nosaltres som capaços de tants grans empreses com les que jo li he explicat, si vostè s'ha pres la molèstia d'escollir. I aquest Govern i aquestes entitats som i continuarem sent, i que per molts anys sigui, un puntal fonamental de la cohesió social i de la qualitat de vida d'aquest país. Vostè potser no ho veu, o potser no ho vol veure, però els fets que li he exposat així ho proclamen.

Moltes gràcies.

(Remor de veus i alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial (tram. 302-00147/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial. En nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya té la paraula, per la seva exposició, l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa un mes, fa un mes ben bé, teníem una interpellació amb el conseller de Treball i Indústria respecte a política industrial. Era una interpellació que venia tot just a continuació d'una altra que s'havia formulat i que havia aprofundit en temes econòmics i les seves repercussions sobre la política industrial. En la que fa un mes vaig tenir oportunitat de debatre amb l'honorable conseller, feiem referència, feiem més referència a l'Acord estratègic i al seu compliment.

De fet, vàrem fer una valoració d'aquell Acord estratègic, que gaudeix, gaudia i gaudeix de l'aval dels agents socials, però que, al nostre entendre, segurament no era tan ambiciós com era d'esperar o com era de desitjar. I nosaltres creiem que aquest Acord estratègic, en el que consisteix fonamentalment –entre d'altres coses, però fonamentalment– és a plasmar aquelles polítiques que el Govern ja tenia decidides, i plasmar-les i obtenir, per tant, l'aval d'aquests agents socials.

En qualsevol cas té les seves virtuts, i quedem-nos amb les virtuts més que no pas en els defectes. I en aquest sentit també vàrem manifestar la nostra voluntat de respectar perfectament la validesa d'aquest Acord; això sí, vigilant-ne el compliment, vigilant-ne molt de prop el compliment. I especialment ho feiem en aquell moment, tot just després que havien sorgit algunes veus discrepants respecte de quin era el nivell de compli-

ment d'aquest Acord estratègic per part dels agents socials especialment.

La Moció que hem acabat presentant respecte d'aquella interpellació té fonamentalment dos blocs amb dos objectius diferents.

Un primer bloc consisteix a impulsar unes accions determinades, i en aquest sentit fem referència a quatre tipus d'accions que al nostre entendre quedaven fluïxes, queden fluïxes. Una primera és l'impuls de nous projectes empresarials, vinculats especialment a les universitats i als centres tecnològics. Una segona era el desenvolupament del Pla d'ocupació de Catalunya com una eina que integri fonamentalment les polítiques actives d'ocupació. La tercera era aprofundir en la descentralització dels serveis d'ocupació per intentar casar les polítiques actives amb les necessitats específiques que es puguin donar en els diferents territoris de Catalunya. I una quarta, i al nostre entendre important, el desenvolupament del Pla de qualitat com una eina important per poder avaluar l'eficiència de l'ús dels recursos públics en el cas del Servei d'Ocupació de Catalunya.

El segon objectiu que persegueix la Moció era el del seguiment del compliment i l'avaluació dels resultats de les diferents mesures de l'Acord estratègic. La voluntat no era tant un seguiment intern, que el mateix Acord ja preveu els mecanismes de seguiment intern entre els diferents agents signataris d'aquest, sinó que la Moció el que pretenia era que hi hagués un seguiment extern, és a dir, que fos, d'alguna manera, el Parlament que pogués fer un seguiment del compliment de les mesures expressades en l'Acord estratègic. Era una voluntat en aquell moment d'aquella Moció, continua sent una voluntat, però també és veritat que s'ha donat una circumstància amb posterioritat a la interpellació, i és que entre tots els grups parlamentaris –entre tots els grups parlamentaris– s'ha presentat una proposició no de llei, precisament, que va en aquest sentit i que, d'alguna manera, obligaria o instaria el Govern a donar comptes de l'evolució de les mesures de l'Acord, com a mínim, dues vegades l'any. I, per tant, valorem positivament aquesta circumstància i, en conseqüència, retirarem el punt 2 de la Moció, que és el que demana l'articulació de mecanismes de seguiment.

En aquesta mateixa línia, demanàrem al Grup de Convergència i Unió, que ha presentat una esmena, que és exactament la mateixa que la Proposició no de llei, que la retressin. I també entendríem que per part dels grups que donen suport al Govern... l'esmena número 3, que demana la supressió de l'apartat 2, en ser retirat l'apartat 2, també decauria.

En conclusió, amb la Moció volem posar en evidència que no volem fer batalla amb l'Acord estratègic, sinó que creiem que és una bona eina per afavorir un clima d'entesa entre tots els agents, però també diem que en volem seguir de prop el compliment i els resultats, i també diem i volem dir que, si no veïem els resultats adequats, el que farem, el que estem fent i el que continuarem fent és impulsar l'acció de govern.

El vicepresident primer

Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Aquest és el propòsit de la Moció.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Pels grups que han presentat esmenes, en nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Pujol.

(Pausa.)

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estava fent una consulta en virtut del plantejament que feia el senyor Rodríguez a la proposta de l'esmena que ha fet Convergència i Unió. A veure, algunes coses ràpides, per això, amb relació al que va embolcallar i plantejar al seu dia en la interpellació el diputat del Partit Popular. I ho dic perquè seria bo que algun dia ens ho plantejéssim –perdonin que ho digui així de clar, eh?– més seriosament.

Sobre política industrial, no en tenim prou amb una interpellació, i sobre política industrial, no en tenim per parlar-ne i per aprofundir-hi més amb les mocions subsegüents a la interpellació. I no és un retret que li faig a vostè, senyor Rodríguez, perquè nosaltres també ho hem fet altres vegades. Però, és clar, un s'adona que a base d'anar fent aquestes, entre cometes, «intentones», doncs bé, sí, anem fent cosetes, no?, però a mi m'és igual si s'escapa del control parlamentari o no; el que m'acaba amoïnant és que resulta que, la reflexió important sobre política industrial, no la fem –no la fem. (Veus de fons.) No, un ple extraordinari, no, senyor Ferran, però fixi's: si hi hagués un mínim d'acord –i veig que vostè potser assenteix–, i plantejat seriosament, escolti, encara que sigui en comissió... Ja sóc conscient que al conseller Rañé això de venir a la Comissió li fa més aviat basarda, però bé, escolti'm, si en el pitjor dels casos els cinc partits de... (Veus de fons.) Doncs, miri, amb el conseller Rañé i tot, perfecte; els agafo la paraula. El conseller Rañé, els cinc grups de la cambra..., intentar fer una reflexió monogràfica sobre política industrial. Estaria bé fer-ho. Molt em temo que això m'acabaran dient que és només una il·lusió, no?

Però, en tot cas, hi ha una moció, i ens hem de pronunciar sobre la Moció. A veure, la Moció deixa ideologies al marge i entra en la gestió. I jo celebro que s'entri en la gestió, en el dia a dia, no? El que passa és que algunes coses comencen ja a ser, per entendre'ns, *retornelos* d'aquests que ens cansarem de sentir.

Hi ha un plantejament que compartim, que és el que es fa al voltant del Servei d'Ocupació de Catalunya en el punt 1.b, c, d, en el qual finalment es diu: escolti, seguir avançant en un model descentralitzat del Servei d'Ocupació de Catalunya. Bé, doncs, seguim avançant. L'únic que dic –que ja ho vaig dir al seu dia en l'esmena a la totalitat en el pressupost del 2006– és que aquest model de descentralització ha estat dos anys aturat –dos anys aturat. Es va intentar una cosa que no va sortir, que és això dels consorcis locals, no va sortir, i finalment, bé, és clar, hem de recuperar el model que ja s'havia començat a empenyer dos anys enrere, empès per qui l'empe-

nyia i que en tot cas, senzillament potser perquè l'empenyia qui l'empenyia, era dolent. Per tant, estic absolutament d'acord, per tant, senyor Rodríguez, a seguir avançant, malgrat l'aturada que hi ha hagut de dos anys, en un model descentralitzat i propi del Servei d'Ocupació de Catalunya.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

N'hi ha un, que és el punt 1, lletra a, en el qual es planteja també... Escolti, jo no me'n cansaré, de repetir coses com «la base tecnològica de les empreses», etcètera, no? El que em començo a témer és que els que ens escolten sí que s'acabaran cansant de nosaltres. Parlar-ne, parlar-ne, francament..., no n'hi ha prou.

Però bé, en tot cas, l'últim punt feia referència, com vostè diu, a l'Acord, i ens fa aquest plantejament. És clar, el que passa és que nosaltres, malgrat que se'ns titlla d'oposició agressiva, des del primer moment vam celebrar i vam felicitar l'Acord –des del primer moment vam celebrar i vam felicitar l'Acord, però, és clar, és que no podem estar dos anys alegrant-nos i felicitant-nos per l'Acord; voldríem, desitjaríem començar-nos a alegrar i felicitar pels resultats de l'Acord, per les gestions del dia a dia, senyor Rodríguez, i resulta que ja tocaria fer-ho i que no ho podem fer. I és en virtut d'això que el diputat introdueix el que introdueix i entén o pressuposa que en la Proposició no de llei que hi ha en marxa això es podria accelerar.

Si és cert que aquesta Proposició no de llei té voluntat de prosperar, perquè entenc que l'han signat tots els grups de la cambra, si és cert que es vol establir des de la seu parlamentària un mecanisme per fer el seguiment de l'evolució i del grau de compliment dels diferents conceptes i programes que té l'Acord, si tot això és cert, el plantejament que fa Convergència i Unió és que això es pugui veure al més immediatament directe en ple. Sollicito a la cambra, perquè no he tingut temps de consultar-ho, que el mecanisme, si és possible, que potser per «novedós» no vol dir que hagi de ser impossible, perquè hem de poder innovar tots una mica..., de portar a través de la Junta de Portaveus aquesta Proposició no de llei al més ràpidament possible al Ple. I dic al Ple directament –i dic al Ple directament. No tenim cap inconvenient a acceptar la proposta que ens fa el senyor Rodríguez i fins i tot a votar-li la resta de la Moció a favor –entenc que ho compartim–, si s'accepta –perquè ja s'ha signat– que aquesta Proposició no de llei es vegi directament en ple al més aviat possible. Aquí ja no em pertoca dir si serà el Ple de la setmana vinent o quin ple seria, però demanaria que... Bé, vaja, no sé què justificaria, en tot cas, sinó que jo hagi de retirar això a compte només –només– d'una declaració d'intencions assumint, com ja hem fet diverses vegades, que l'Acord era un bon acord, que l'hem felicitat...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo, senyor president. Que era un bon acord i que l'hem felicitat, però que tenim ganes de poder comen-

çar a felicitar i jutjar negativament i positivament conseqüències tangibles i concretes, i que ara per ara no és possible.

I no som nosaltres que ho diem: alguns dels signants són els que ho diuen. Alguns d'aquests signants, que no han pogut signar la Proposició no de llei, també estarien desitjosos que la Proposició no de llei que nosaltres hem suggerit prosperi, i prosperi al més ràpidament possible, perquè són ells els que acaben fent declaracions als diaris, cansats que l'Acord no es compleixi.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo, senyor president, acceptant, per tant, la proposta que ens fa el senyor Rodríguez, del Partit Popular, i emplaçant la resta de grups, que entenc que ho acceptaran, que aquesta Proposició no de llei es vegi, senyor president, al més ràpidament possible en seu parlamentària.

El vicepresident segon

Moltes gràcies. Il·lustre senyor diputat. El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha presentat també esmenes en aquesta Moció. Per defensar-les, té la paraula la il·lustrada diputada senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Per defensar les esmenes i també posicionar-me respecte a la Moció, nosaltres, avançar que hem presentat esmenes pel que fa referència al punt 1.d i el punt 2, que la retirarem vista la proposta que ens fa el portaveu del Grup Popular, el portaveu de la Moció, respecte a retirar el seu punt 2. Nosaltres hi estariem d'acord, bàsicament, com ja s'ha dit, perquè hi ha una proposició no de llei signada per tots els grups, com ha dit també el Grup de Convergència i Unió, que recull el compromís de tots els grups d'aquesta cambra per tal que, en el marc de la Comissió d'Economia, puguin comparèixer, no ja el Govern, sinó tots els membres de la Comissió de seguiment de l'Acord estratègic, per tal de poder fer el seguiment de l'evolució i el grau de compliment d'aquest Acord estratègic.

Nosaltres, recollint les paraules que deia el senyor Pujol, no tenim cap inconvenient que d'aquest tema sobre una proposició no de llei, si s'ha de veure en un proper ple o no, doncs, a la propera Junta de Portaveus se'n pugui parlar. Al cap i a la fi, és la Junta de Portaveus la que acaba decidint, la que regula l'ordre del dia del Ple del Parlament. És un tema de què nosaltres no tenim cap inconvenient poder-ne parlar en aquest marc, tot i que tenim dubtes sobre si l'esmena es manté si sobre el punt en què se sustenta ha estat retirat. Però bé, com que, l'Acord, crec que de tots els grups hi és, sobre poder substantiar en la Comissió d'Economia aquest seguiment de l'Acord estratègic a través de la seva Comissió de seguiment i de la seva compareixença de la Comissió de seguiment a la Comissió d'Economia, nosaltres no hi tenim cap inconvenient, i, per tant, crec que no val la pena entrar en disquisicions més de caràc-

ter tècnic, de si una esmena es pot votar si el punt sobre què se sustenta ha estat retirat.

Pel que fa referència al punt 1, que seria, entenc, el que seria objecte de votació, anunciar-los que hi ha una proposta de transacció respecte a l'apartat d, sobre el qual havíem presentat esmenes, que recull una part de la proposta del Grup Popular i afegeix també a continuació la nostra esmena. I, per tant, si aquesta transacció és acceptada, com crec que sí que serà, doncs, el nostre Grup donaria suport a la part de moció que quedaria viva en aquest sentit respecte a la literalitat presentada dels punts a, b i c i la proposta de transacció del punt d, que suposo, senyor president, que li lliurarà el ponent del Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Per intervenir en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, davant d'aquesta Moció que ha presentat el Grup Popular, tal com ha dit la diputada del Grup Socialista, doncs, nosaltres hem retirat l'esmena número 3, ja hi ha el projecte de transacció a la número 2.

I nosaltres, evidentment, sí que li voldríem dir al diputat de Convergència i Unió que nosaltres sí que som seriosos; vull dir, seriosos perquè nosaltres fem un compliment de l'Acord estratègic, i aquest Acord estratègic ha fet prioritzar accions de govern que ja estaven previstes i que han passat a primer pla, amb la qual cosa, doncs, voldria recordar que dins dels pressupostos que aprovarem, espero, la setmana que ve hi ha la partida sobre la recerca, desenvolupament i innovació, i la partida sobre finançament de l'activitat empresarial, amb 221,5 milions d'euros, que creiem que donen una prioritització important a la política industrial del país.

Doncs, nosaltres votarem a favor dels punts a, b i c, del punt número 1 d'aquesta Moció, i res més.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Bé, jo crec que al llarg del dia estem fent exercicis de treball parlamentari, no? de cara a veure com aproximem coses. I en aquest sentit la proposta que parteix de la Moció i, a partir d'aquí, punts de trobada dels grups parlamentaris..., crec que hi ha una idea que plantejava el senyor Pujol que és rellevant, és a dir, que puguem tractar el tema, perquè ens ocupa i ens preocupa a tots, en el Ple del Parlament. Jo crec que això fóra bo que la Junta de Portaveus ho pogués abordar.

Però, més enllà d'això, la Proposició no de llei no va només que puguem discutir, analitzar, valorar i impulsar el que sembla que tots tenim l'acord i el compromís de rellançar, els continguts que apareixen en l'Acord estratègic des del punt de vista del control i l'impuls polític d'aquesta cambra. És que la Proposició no de llei va més enllà, i jo crec que això ens interessa a tots, també. I és que diu que aquells que són part de la Comissió de seguiment de l'Acord estratègic puguin comparèixer a la Comissió d'Economia. Dit d'una altra manera: moltes vegades, alguns que pensen en els agents socials quan els interessa..., doncs, jo voldria escoltar els responsables dels sindicats, que puguin veure, dir-nos i valorar on hi han dificultats, on s'està avançant i on la cosa necessita un major impuls polític transversal o d'algun departament. Si només portem la discussió al Ple del Parlament, ho limitarem -ho limitarem.

Per tant, jo el que estic dient és: partint de la Moció amb els continguts almenys de la posició del nostre Grup Parlamentari, arribar a l'acord dels continguts que s'han plantejat a la Moció i portar a la Junta de Portaveus el plantejament que feia el senyor Pujol, amb el contingut de la Proposició no de llei que s'ha acordat. És a dir, que a la Comissió d'Economia es pugui comparèixer no com una cosa excloent de l'altra. Perquè, si no, crec que estem fent un debat sense haver llegit, sense haver-nos escoltat o potser sense haver tractat bé el que diu la Proposició no de llei, no el que pensem que diu. I a veure si fem les coses amb el text de la proposta i no amb el que ens hem imaginat.

Ens estem entenent? (Pausa. Veus de fons.) Crec que sí. Perquè, si no, no sé si al final, quan premem el botó, tots estarem votant el mateix.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades i les diverses al·lusions fetes quant a metodologia, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres, de fet, senyor Pujol, hem presentat o vam fer aquesta interpellació no només per una certa angouxa respecte al compliment de l'Acord estratègic, sinó per una certa angouxa respecte de la situació i de la política industrial del país, no? Les circumstàncies ens van conduir cap a parlar més de l'Acord estratègic que parlar d'una altra cosa, però realment vam fer la interpellació perquè enteníem que hi havien aspectes que estaven en l'Acord estratègic que no s'estaven complint i, per tant, enteníem que era bo que se'n parlés en el Ple del Parlament i que, en la mesura del possible, s'adoptessin uns acords que permetessin dir al Govern: «Escolti'm, avanci en aquesta línia, i compte que hi estem al darrere, ho estem vigilant. Avancin en aquesta línia».

I a nosaltres ja ens sembla bé l'Acord estratègic -ho hem dit, ho tornem a dir, ho direm les vegades que faci falta-, perquè és un acord entre tots els agents socials i el Govern, i ens hi afegim, i creiem que el clima que genera això és bo. Però també creiem que l'Acord es-

tràgic podria haver estat molt ambiciós i podria haver abordat molts altres problemes, que, sincerament, creiem que s'han quedat en el tinter.

Però, hi insisteixo, no pretenem fer política d'això. Ens sumem a l'Acord estratègic i tirem tots endavant. I amb aquesta voluntat s'ha presentat la Moció.

Anunciar, doncs, que, respecte de l'esmena número 2 dels grups que donen suport al Govern, hem arribat a una transaccional; respecte de l'esmena número 1, que és acceptada. I afegir, per acabar, que d'alguna manera, doncs, també ens sumem a aquesta voluntat de debatre aquesta Proposició no de llei que hem signat conjuntament tots els grups, ja sigui en el Ple o ja sigui de la forma més ràpida possible, per tal que aquestes compareixences puguin iniciar-se com més aviat millor i puguem fer un seguiment en seu parlamentària de l'Acord estratègic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat.

Cridarem a votació... *(El Sr. Pujol i Ferrusola demana per parlar.)* El senyor Oriol Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, senyor president, només per un aclariment i per poder explicar només la posició amb relació a la retirada de l'esmena, per fer l'aclariment final, entenent que he estat interpellat i...

El vicepresident segon

Té quinze segons per fer-ho.

El Sr. Pujol i Ferrusola

A veure, només dir que en virtut, precisament, de l'article 134.2 del Reglament, el que suggerim és acceptar la proposta que ens fa de retirar l'esmena que hem presentat, entenent que la Junta de Portaveus mirarà d'incorporar amb relació a aquest article, utilitzant aquest article, la Proposició no de llei directament en plenari al més aviat possible. Que, per tant, la Junta de Portaveus, a suggeriment, que el farem en aquest cas en la propera Junta de Portaveus Convergència i Unió... entenc que la Proposició no de llei, signada per tots els grups, podrà, atenent aquest article, ser vista en l'ordre del dia del plenari.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Pujol.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció, amb el benentès que s'ha acceptat l'esmena número 1 del Grup Parlamentari Socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya; l'esmena número 2, dels mateixos grups, s'ha transaccionat, i, per tant, amb la incorporació d'aquestes dues esmenes, votarem íntegrament la

Moció... O cal fer votació separada? *(Pausa.)* Íntegrament, molt bé. *(El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Té la paraula, senyor Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

A veure, efectivament, s'ha acceptat l'esmena número 1, i la 2 s'ha transaccionat, i la 3 ha estat retirada, i el punt 2 de la Moció també ha estat retirat.

El president

Amb aquests paràmetres, doncs, posem a votació aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 119 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inclusió a l'escola (tram. 302-00148/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inclusió a l'escola. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Presentem la Moció subsegüent a la interpellació que vam presentar en el darrer Ple i que feia referència a l'escola inclusiva. Com que avui ja n'hem parlat, del model educatiu i que, òbviament, a darrere del model educatiu hi ha un model de societat, en això no ens hi reiterarem. I, en tot cas, sí que volem fer referència al que ens impulsava a presentar la Moció en el seu moment, malgrat que creiem que a aquestes alçades..., perquè ja hem reiterat des del nostre Grup Parlamentari, però també des de la resta de grups, tant en aquest Ple com fora d'aquest Ple, en diverses ocasions ens hem manifestat tots d'acord en el fet que la vivència de la diferència i de la diversitat a les nostres aules és un fet positiu. És un element que enriqueix en els dos sentits, tant aquells alumnes més diferents, amb més particularitats, com aquells que ho són menys, i, per tant, un element a incentivar i a positivitzar.

Tots els estudis, totes les experiències ens aboquen a la necessitat que continuem aprofundint en la inclusió a l'escola i que hem de preparar més i millor el nostre sistema educatiu i els seus professionals per fer-ho possible. Avui existeix una doble xarxa, que és la de l'escola ordinària i la dels centres d'educació especial, que en tot cas acaba facilitant que aquells pares que, davant de les enormes dificultats que poden arribar a tenir els seus fills o les seves filles a l'hora d'integrar-se en un sistema ordinari..., es vegin abocats a trobar com a refugi els centres especials, en lloc de ser una opció prioritària, com entenem que és molt respectable que pugui ser.

Per tant, la nostra voluntat a l'hora de fer la interpellació —i avui ara ho expliquem en el moment de presentar la Moció— és, sobretot, de poder disposar d'informació de

dades, de tenir la informació, com dèiem, necessària per a poder fer un seguiment de quin és el procés d'evolució de la inclusió dels diferents alumnes amb diferents necessitats educatives i especials a les nostres aules.

En tot cas, nosaltres volíem reafirmar el fet que mentre no aconseguim la plena inclusió cal donar garanties en aquest procés als pares i a les mares, a les famílies, perquè això no sigui una situació d'indefensió, una situació de frustració, d'incapacitat; garanties també i recursos i suport al professorat perquè no es trobin sols davant d'aquestes situacions, i, sobretot, aprofitar la xarxa actual d'escoles d'educació especial per poder esdevenir un recurs més cap a aquest professorat, cap als centres i cap a les famílies i aprofitar l'experiència d'aquests professionals.

El dia 22 d'abril de l'any 2004 els portaveus de la Comissió de Política Cultural rebíem la compareixença de la Plataforma Ciutadana per a una Escola Inclusiva i de l'Agrupació de Pares i de Nens Superdotats de Catalunya. La doble compareixença, que ens venia a explicar la necessitat d'incloure tots els alumnes amb diferents necessitats i amb diferents especificitats en el nostre sistema ordinari, ens va permetre a tots els grups comprometre'ns en la necessitat que aquest Parlament fes un seguiment de quin és l'estat de la inclusió, de com es troba la situació d'aquests alumnes a les nostres aules, i de què cal fer perquè aquest procés d'inclusió vagi avançant.

L'objecte d'aquesta Moció és fer la feina més fàcil, aquest compromís que vam agafar els portaveus de tots els grups, i que sigui des del Departament d'Educació que ens trameï un informe periòdic, regular, amb informació de cada curs acadèmic, detallada sobre el que s'està fent a nivell normatiu i legislatiu, però també dels recursos i de les mesures que s'impulsen des del Departament, per poder anar veient què cal fer i què més hem de canviar o què més hem d'impulsar.

Com que en aquell moment tots els grups parlamentaris ens hi vàrem comprometre, a la Moció que hem presentat, a més a més, hi ha un parell d'esmenes, nosaltres volem aprofitar ja la primera intervenció per dir que hem arribat a una transacció amb els grups que han presentat esmenes, per tant, tenim una proposta transaccional que entreguem a la Mesa, i per tant acceptarem, doncs, que pogués ser aprovada tal com està transaccionada.

El president

La transacció entenc que substitueix tota la Moció, eh? La transacció substitueix tot el text de la Moció? (Pausa.) Doncs té la paraula per defensar les esmenes, en primer lloc, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. De forma molt breu, és cert, com ha dit la diputada, la senyora Camats, el dia 22 d'abril vam rebre les associacions per a una escola inclusiva. La inclusivitat jo crec que és una política que en aquest Parlament —i jo crec que es veurà en la vota-

ció d'aquesta Moció— tots hi estem d'acord; és una política de país, és una política on podem arribar a grans acords.

Hi ha certs aspectes de la política inclusiva que la Generalitat ja està fent. Recordem, per exemple, que aquest curs s'han creat vint unitats de suport a l'educació especial en centres ordinaris. És una molt bona notícia per a l'escola inclusiva; hem d'assolir, sobretot i és importantíssim, la llibertat d'elecció dels pares on volen escolaritzar els seus fills i, per tant, també, quan parlem de l'escola inclusiva, la llibertat dels pares de decidir i d'incloure, decidir d'escolaritzar els seus fills o filles en les escoles ordinàries.

Ens queden força aspectes per concretar, per exemple, els recursos per a la formació del professorat, les unitats de suport d'educació especial s'han d'ampliar. Per exemple, hem de parlar del condicionament de molts espais, que encara en molts col·legis és una fita pendent, espais no només educatius, sinó també quan parlem dels menjadors; l'orientació d'escolarització de fills i filles, que moltes vegades per manca de coneixement o per manca de veïladores, algunes escoles, doncs, les deriven cap a les escoles d'educació especial, o, per exemple, les pràctiques, les bones pràctiques que es van produint, doncs, també saber aprofitar aquesta transferència de coneixement d'algunes pràctiques, no només d'aquelles pràctiques des del professorat, sinó també d'aquelles pràctiques dels pares i dels alumnes que han viscut l'experiència i que poden donar també la seva experiència com a bones pràctiques.

Són coses que ens queden pendents de regular, per això em semblava que la Moció que havia presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa es podia millorar, es podia completar i que tots junts podríem assolir, i, per tant, queda com... —suposo que ja ho haurà entregat—, no només parlar de l'estat i l'evolució de l'alumnat amb necessitats educatives, sinó de l'estat i l'evolució també de les polítiques d'inclusió que s'estableixen en el nostre país.

Aquest és el nostre capteniment, aquesta paraula tan de moda, el nostre capteniment, el nostre desig, i ens congratulem des del Partit Popular de Catalunya que sigui el capteniment i el desig de tota la cambra, de tots els grups d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyora Camats, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, ja per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Moció i a la transacció a què hem arribat. I el nostre Grup votarà a favor, primer, perquè és coherent amb la trajectòria educativa que ha defensat sempre el nostre Grup, perquè la política educativa del Govern de Catalunya ha estat sempre capdavantera en el tema de la inclusió, i

també perquè ens sembla que els informes que es demanen està bé que quedin obligats a un període, a una periodificació. Així s'ha posat a l'esmena, i per tant, també, en consonància amb la declaració institucional que avui hem fet amb relació al dia dels discapacitats, crec que és avinent aquest acord a què hem arribat tots plegats i, per tant, anuncio el vot favorable.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pot fixar la seva posició la il·lustre senyora Carme Figueras. *(Veu de fons.)* No? Doncs la senyora Flora Vilalta.

La Sra. Vilalta Sospedra

Gràcies, senyor president. Des de l'escó, també, per anunciar el vot favorable del nostre Grup. De fet, el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi sempre hem estat uns fermes defensors de l'escola inclusiva i, per tant, no podria ser d'una altra manera el fet de manifestar el nostre vot.

Trobem molt encertat, doncs, que s'hagi arribat a una transacció per part del Grup d'Iniciativa, i trobem també molt encertat, doncs, que des de la conselleria d'Educació es remeti aquest informe amb una certa periodicitat per tal que els diputats i les diputades puguem anar fent un seguiment de com es va desenvolupant aquest sistema d'escola inclusiva al nostre país.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Josep Maria Freixanet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya...

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. També fem nostra aquesta Moció subsegüent, bàsicament perquè el nostre Grup entén que la integració forma part essencial de la dignitat humana. Com vam dir en la compareixença de la Plataforma Ciutadana per a una Escola Inclusiva, incloure la inclusió en la societat ha de ser un repte, vaja que en definitiva és un repte de l'educació, però també ho ha de ser de la societat.

El nostre Grup Parlamentari ha apostat sempre per enfortir la qualitat de l'escola pública i de l'escola concertada compromesa en una educació per a tothom i socialment inclusiva que asseguri la cohesió i promogui la igualtat d'oportunitats. A més a més, com ha dit ja la diputada Camats, també és el compromís dels diferents grups parlamentaris presents en la Comissió de Política Cultural, que fèiem nostre aquest compromís amb la Plataforma per fer visible aquest nostre compromís d'aquest Parlament en el seguiment de tot el que és la inclusió en l'educació a Catalunya. Per tant, donarem suport a aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Gràcies. La senyora Camats ja s'ha posicionat...

Per tant, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció, que és el text de la transacció que ha estat consensuada.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació (tram. 302-00149/07)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Aquesta Moció, com molt bé ja s'ha anunciat, és subsegüent a la interpellació que el nostre Grup va presentar al Consell Executiu sobre l'educació. Va ser una interpellació amb un esperit genèric, però enteníem que era important fer-la atès el context en què ens movíem, era vigílies de l'aprovació de la LOE. Avui, al Congrés a Madrid s'ha votat la LOE amb la qual cosa Convergència i Unió ha pogut demostrar el que també vol demostrar en aquest Parlament: que hi ha una proposta constructiva en el tema educatiu. És per això que jo ara m'adreço als diputats dels grups que donen suport al tripartit per demanar-los la coherència en els seus plantejaments i també en el seu discurs.

Jo ja dic per endavant que és una moció crec que absolutament defensable, no només perquè l'hàgim formulat de manera coherent amb el que vam dir a la interpellació, sinó perquè entenem que és absolutament assumible i que difícilment s'hi pot votar en contra. De totes maneres, pel que a mi em consta, és una moció que no tindrà el suport dels grups que donen suport a la cambra, però llavors jo els demano una cosa, senyors i senyores diputades, llavors no ens diguin mai més que fem una oposició que no és constructiva, no ens ho diguin, perquè després això no ho poden demostrar i es contradiuen.

Nosaltres demanem en aquesta Moció una cosa tan fàcil i clara com que aquell punt de consens tan ampli que va tenir aquesta cambra a l'hora de definir l'educació, el dret a l'educació en la proposta d'Estatut, que va tenir de 135 diputats el vot de 135, que aquella expressió que ens va permetre el consens quedi recollida en l'anunciat Pacte Nacional de l'Educació. Ben difícil votar en contra d'això.

També demanem que es trameti al Parlament un informe global que reculli els diferents diagnòstics i anàlisis avaluatius que s'han fet sobre el sistema educatiu. Massa sovint, la premsa, els mitjans de comunicació fuetegen periòdicament l'escola i la societat enviant uns missatges preocupants sobre el rendiment. Cada vegada que hi ha un missatge d'aquests, falta la veu del De-

partament, la veu del Govern per explicar com reconduïrem la situació per superar aquests mals informes. Per tant, demanem: agrupem els diferents informes, el del Consell Superior d'Avaluació, el del PISA, el de l'OCDE, analitzem els punts clau del sistema i tindrem les bases per poder elaborar les propostes de la futura llei d'educació en la millora de la qualitat. Un treball, simplement, sistemàtic, possible i, fins i tot, ràpid de fer.

Demanem, també, que s'acabi aquest malestar que hi ha en els centres, a partir d'un anunci que s'ha fet, entenem que fora d'hora i de manera parcial, amb relació a la sisena hora a l'escola primària. Corren tota mena de missatges, s'està parlant sobre el tema amb informacions parcials, amb acords sindicals no reafirmats, en base a un pacte que no s'ha firmat, sense saber si es farà a partir d'ampliació de professorat o a partir del professorat existent i el que és més preocupant, sense saber què es farà amb aquesta sisena hora. Com que no ens posem d'acord i el Departament i el Govern no fa públic quines són les claus dels déficits del sistema, quines són les propostes de millora, no sabem encara com omplirem aquesta sisena hora, que jo ja els anuncio que hi estem d'acord, però que hem de saber quin serà el seu contingut i així tranquil·litzar els centres.

Demanem, també, que es trameti l'estudi de costos del lloc escolar a primària i a l'ensenyament secundari en els altres nivells concertats. I això, per què? Perquè si avui mateix hem acabat d'aprovar la LOE a Madrid, amb l'aportació tan important de Convergència i Unió, que diu que durant cinc anys s'arribarà a la gratuïtat dels mòduls concertats, necessitem saber quin és el cost de l'ensenyament per poder aplicar i per poder ser coherents aquí, allà i al carrer. Simplement això. I també els demanem que tinguem un estudi comparatiu sobre els òrgans i competències relatius a la direcció de centres. Jo ja els dic que aquest punt ja no té la mateixa vigència de quan el vaig presentar, perquè, finalment, hem aconseguit a través de les esmenes de Convergència i Unió que s'identifiqui la direcció dels centres com a òrgan de govern, que es reconegui la seva professionalitat, la seva funció de representar l'Administració i el centre i tornar-li el caràcter de govern que necessita i que a tots els països té la direcció dels centres.

Per tant, unes propostes que són bàsiques per poder avançar en aquest consens educatiu, que ja va arrencar en la proposta d'Estatut, en el capítol de drets i deures.

Gràcies, senyor president.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, les pot defensar l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Rigau, nosaltres estem bàsicament d'acord amb la Moció que ha presentat, només el que hem fet és un petit afegitó, un sisè punt, que considerem important i clau, perquè tot procés de revisió, d'avaluació, tot procés de fer una anàlisi diagnòstica del sistema, de com funciona el sistema, de quins són els resultats del

nostre sistema, han de tenir també un pla, pensem, un pla annex, un pla subsegüent de millora. I per això nosaltres li hem presentat aquest sisè punt que seria molt bàsicament elaborar un pla de millora de les competències bàsiques de l'alumnat català, que es centrin sobretot en les mancances detectades en els processos d'avaluació nacionals i internacionals, que és important.

Ja sé que alguns diran o no sé si els que donen suport al Govern ens diran que això ja s'ha anunciat de fer. Nosaltres aquí tenim algunes diferències i ja anuncio la nostra oposició amb una proposició no de llei. Hi han dues maneres de fer una prova diagnòstica, una prova diagnòstica com s'ha fet, per exemple, a la Comunitat de Madrid o com es farà ara a la Comunitat de les Illes Canàries. La Llei d'educació de les Illes Canàries ho diu que és una prova voluntària a tots els centres per conèixer, per tenir una dada molt més «potent» —una altra paraula de moda actualment en la política catalana—, molt més potent i per analitzar. I una altra és la via que ha decidit la conselleria d'Educació, que és fer una enquesta, una enquesta d'uns cinquanta, seixanta, setanta centres, encara no sabem quants centres, i a partir d'aquí, de l'enquesta, que, casualment, és la mateixa mostra que servirà a l'hora d'analitzar PISA, doncs, a partir d'aquesta enquesta es decidirà quins són els resultats. Nosaltres pensem que és molt important, per a altres polítiques també, que tampoc no és el cas del debat d'actualment, els resultats escolars centre a centre, però també és molt important per veure quines són les competències bàsiques de l'alumnat català fer que la mostra sigui al més àmplia possible, sempre voluntària, com s'ha fet a Madrid i com s'ha fet a Canàries, per això és bo recordar-ho. I aquesta política és una política que s'està fent a molts governs de la Unió Europea, i vull recordar, per exemple, el darrer llibre blanc que ha presentat el Govern britànic, que precisament una de les apostes fortes i clares és, precisament, això, és aquestes proves de diagnòstic a tots els centres per poder delimitar, per poder veure quines són les competències bàsiques i poder exercir un pla de millora.

Per això em semblava que la nostra esmena d'edició, doncs, donava més sentit, tancava el cercle, per dir-ho d'alguna forma, d'avaluació i després, també, d'aquesta avaluació de diagnòstic fer una acció per poder assolir unes competències bàsiques molt millors en el futur.

Gràcies, senyora Rigau, senyores diputades, senyors diputats. Senyor president.

El president

Té la paraula, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Flora Vilalta.

La Sra. Vilalta Sospedra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada anunciar, doncs, que nosaltres no donarem suport a aquesta Moció que ha presentat el Grup de Convergència. Entre altres coses, ens sembla també que és una moció que és una mica un *totum revolutum*, pel que fa, doncs, al que se'n proposa per aprovar, i per altra banda, també creiem que el que es recull en aques-

ta Moció són coses que ja a bastament s'han explicat per part de la consellera, ja sigui en l'hemicle, ja sigui a nivell de la Comissió de Cultura.

Nosaltres sabem i podem veure en el dia a dia que el Govern es un govern compromès en el tema de l'educació, que fruit d'aquest compromís ha estat el Pacte nacional per l'educació i que aquest mateix pacte nacional que ha estat treballat, doncs, des de molts àmbits i que ha tingut la participació dels sindicats, del professorat, dels ajuntaments, de les associacions de pares i mares, dels representants dels centres públics i dels centres privats, recull ja, en aquest mateix Pacte nacional, recull la proposta que s'estableix al sistema educatiu, el sistema públic educatiu, que és una de les coses que vostès proposaven. I que aquest sistema públic educatiu està integrat per centres públics i, també, per centres privats concertats, amb una finalitat molt clara que és la de satisfer el dret a l'educació dels ciutadans i les ciutadanes i també atendre les necessitats que té plantejades la societat catalana, en un marc d'igualtat d'oportunitats i de llibertat dintre de l'ensenyament.

Pel que fa en aquesta espècie de *totum revolutum* que nosaltres diem, vostès també apunten aquí el tema de la sisena hora i nosaltres els diem que la sisena hora també està, s'emmarca dintre d'aquest procés que també es presenta en la negociació del pacte i que es tracta d'una mesura que creiem que afavoreix la qualitat i està dintre d'aquesta negociació i que, com també ja ha dit repetides vegades la mateixa consellera, caldrà prendre la decisió de la seva implementació, però que, evidentment, que aquesta decisió ha de passar per un esforç pressupostari important i així ja en els pressupostos del 2006, que la setmana que ve aprovarà aquest Parlament, doncs, ja està contemplat.

I pel que fa a tot el tema, doncs, de l'avaluació del mateix sistema educatiu, dir-los també –i vostès ho saben a bastament– que el Departament d'Educació ha presentat ja un pla, un pla d'avaluació, un pla que ha de ser un instrument per prendre decisions i per millorar el mateix sistema educatiu, que les accions que s'avaluaran dintre d'aquest Pla són el sistema d'indicadors, els estudis d'avaluació i les recerques d'avaluació i que aquest Pla, doncs, es desenvoluparà en diferents àmbits. L'àmbit de l'avaluació del mateix sistema, dels mateixos centres educatius, dels serveis educatius, dels plans i dels programes, dels agents de l'educació i, també, doncs, de la inspecció i de l'Administració.

Avançar-los, també, que, cosa que també se'ls va dir ja en aquest hemicle, que el proper any, l'any 2006, es començarà per fer una avaluació àmplia de l'ESO i que, com que és un pla plurianual, al llarg dels anys s'aniran fent la resta d'avaluacions. El 2007 s'iniciaria l'avaluació d'educació primària; 2008, la formació professional, i 2009 s'acabaria, doncs, amb els batxillerats. I evidentment, i no podria ser d'una altra manera, que aquest Parlament tindrà el resultat i estarà puntualment informat de quins seran els resultats de tots aquests estudis evolutius que portaran, sens dubte, a una millora del nostre sistema educatiu i alhora també faran front a totes aquelles necessitats que últimament s'estan veient i a totes aquelles mancances que s'han detectat. Mancances que, per altra banda, evidentment ningú es deu

pensar que en dos anys s'han produït, eh? I, per tant, nosaltres, davant de tot això, entenem, doncs, que no podem donar suport a aquesta Moció, perquè tot això que vostès proposen està ja recollit en els diferents plans i projectes que se'ns han presentat.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Freixanet, pot fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Amb breuetat, no entraré, la senyora Vilalta ha reflectit tot un argumentari, doncs, del perquè no donaríem suport a aquesta Moció.

De tota manera, una mica vull parlar del que acaba de dir l'honorable diputada. És a dir, l'honorable diputada ha fet un esment a la Llei aprovada avui al Congrés dels Diputats i, d'alguna manera, s'ha atribuït –s'ha atribuït– jo crec una mica deslleialment, legítimament, però deslleialment, doncs, allò de dir «gràcies a Convergència i Unió», jo crec que ho ha repetit sis cops, eh? He tingut la voluntat de comptar-ho. És a dir que gràcies a Convergència i Unió hem salvat l'educació de l'Estat espanyol. Home, a veure, jo crec que tots els grups –tots els grups– hi han participat de manera important. Han fet les seves aportacions i si vostè –si vostè– s'ha llegit bona part del que ha anat apareixent del Pacte nacional per l'educació, vostè veurà que és una llei, vostè veurà que la LOE és una llei impregnada de l'esperit i la lletra del Pacte nacional per l'educació. I aquest pacte nacional, que no és de cap Departament, que no és del Govern, sinó que ha de ser de tota la comunitat educativa, evidentment, qui l'està impulsant és el Departament d'Educació.

Per tant, jo només, per seguir una miqueta, volia fer referència a la interpellació que vostè va fer l'altre dia. Coincideixo bastant amb el que ha dit la senyora Vilalta i és veritat que vostè l'altre dia fer una interpellació en la qual va tocar molts temes i, evidentment, la Moció subsegüent –la Moció subsegüent– també comporta això. Jo no diré un *totum revolutum*, sinó que, d'alguna manera, sí que no està diria del tot ben encadenat, no?

És a dir, jo crec que vostè en el primer punt, que és en el que voldria fer incís, perquè Convergència i Unió deu haver votat la LOE. És a dir, vostè en el punt número 1 ens parla del servei d'interès públic, i l'altre dia ho va remarcar dues, tres, quatre vegades de manera molt important, perquè vostè deia «vostès s'han ficat al cap del servei públic d'educació», i aquest matís –aquest matís– que vostès hi donaven molta importància, tal com ha quedat reflectit en la LOE, ha quedat reflectit com a servei públic d'educació. I com s'ha dit abans, aquest servei públic d'educació per a nosaltres i crec que per a tothom, en aquests moments, menys, en tot cas, el Partit Popular que ha votat aquesta Llei en contra, eh?, aquest servei públic d'educació contempla els centres públics i contempla també els centres concertats que tinguin aquesta missió de servei públic d'educació.

Jo crec, tan sols per aquest punt, és a dir, s'ha de trobar la coherència –la coherència–, és a dir, aquí som total-

ment autònoms del que puguin aprovar a Madrid, és obvi, però, en tot cas, el seu Grup Parlamentari hauria de tenir aquesta coherència i que el que vostès presenten aquí, després allà acaben votant també una altra qüestió diferent de la que havien proposat en aquí. És a dir, jo crec que és una moció que nosaltres la votarem en contra, de tota manera vostè ha parlat i ha demanat de construir plegats, eh? I jo, realment, els faig aquesta demanda que tinguin aquesta voluntat, que crec que la tenen. Mai –mai– criticarem la seva posició des de l'oposició; vostès han de fer la seva feina, però els convidem perquè l'educació, ja sap vostè, és massa important per no cercar, per no buscar el consens i l'acord.

S'ha fet molt bona feina, crec, perquè sigui possible signar el Pacte nacional per l'educació, i crec que en el moment que sigui presentat i signat definitivament tindrem el gran repte de fer la llei catalana d'educació. I aquí, doncs, òbviament, ens haurem de mullar una altra vegada tots plegats i haurem de ser capaços, doncs, d'assolir aquest consens, perquè l'educació del país, com s'ha dit abans en una interpellació anterior, no pot esperar més que tots plegats fem un salt endavant en el nostre sistema educatiu.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyora Dolors Camats, té la paraula.

La Sra. Camats i Lluís

Gràcies, senyor president. En tot cas nosaltres també volem anunciar el nostre vot en contra de la Moció. Dir a la senyora diputada proposant que, en tot cas, potser nosaltres no direm que no és una moció constructiva, en tot cas el que ens pot semblar és que és un pèl interessada en alguns punts. Per tant, no li direm constructiva sinó interessada.

Vostè parla de la necessitat d'avaluar –ja s'hi han referit anteriorment– quan hi ha dissenyat tot un pla d'avaluació que –contestant també el que deia el senyor López– no és només un sistema d'enquestes, sinó que recull bona part d'indicadors que fan referència als centres, a l'alumnat, als recursos i al professorat. És tot el desplegament i la construcció de diferents sistemes d'avaluació, precisament, per donar llum al que està passant en el nostre sistema educatiu i no tenir avaluacions sectorialitzades. I després perquè fa referència a temes que encara estan oberts. El pacte nacional de l'educació i la sisena hora són propostes importants que estan sobre la taula i que tenen moltes conseqüències, però que ens sembla que precisament són això, propostes, i que el debat està obert. Per això dèiem que ens semblava, en aquest sentit, d'interès.

A nosaltres ens agrada –no li ho amagarem– la proposta que el mateix Pla nacional d'educació té inicialment sobre la definició de l'educació com a servei públic. I ja li hem dit que també és la proposta que fa la LOE. A nosaltres ens agrada més, i ens agradaria que algun dia discutíssim realment i amb arguments què els espanta, tant de dir que l'educació és un servei públic. Per què, que sigui un servei d'interès públic, els agrada molt

més i s'hi senten més còmodes? Què els espanta que sigui un servei públic i què els espanta darrere d'aquest debat?

Perquè, sincerament, potser la ciutadania també es mereix i té el dret de conèixer els arguments que hi ha darrere d'aquest temor que parlem de l'educació com un servei públic. A nosaltres ens agradaria que algun dia ho puguem afrontar realment.

I després, no ens barregi altres equilibris que hem aconseguit, per exemple, en l'article 21 de l'Estatut, perquè si vol algun dia també farem història de com hem arribat a aquests equilibris.

Gràcies.

El president

Senyora Irene Rigau, pot posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Rigau i Oliver

Només les esmenes? (Pausa.) Tot i saber ja per endavant el resultat de la votació, acceptem perfectament l'esmena perquè entenem que permet, si es vol, concretar més aquesta informació necessària, que el Parlament crec que té dret a tenir, per poder valorar adequadament la proposta de pacte i per conèixer les bases de la futura llei. En tot cas, és una informació que vostès, amb el seu vot, ens negaran i que nosaltres continuarem demanant.

Gràcies, senyor president.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre l'educació, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures (tram. 302-00150/07)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem aquesta Moció subsegüent, que s'escau perfectament amb la interpellació que vam dur a terme ara fa un parell de setmanes al conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Quin era l'objecte d'aquella interpellació? Era un acord signat pel Departament de Política Territorial de la Generalitat i el Ministeri de Foment espanyol, un acord que es mou en els

termes, en els paràmetres habituals del Govern, i concretament del Departament de què és titular Joaquim Nadal, que és bàsicament fum. És a dir, abans el senyor Cleries parlava del Govern del PowerPoint, no?, de fer grans explicacions, grans gràfiques. En el cas del Departament de Política Territorial seria el Govern de les llistes, de les llistes incomplibles. Ens va venir el conseller Nadal de Madrid i ens va dir: «Hem portat aquí una relació d'actuacions futures, amb una inversió multimilionària». Però si gratàvem, què veïem? Veïem que al darrere no es podia concretar massa res. Per què? Perquè no hi havia calendarització de les actuacions, no hi havia una pressupostació any per any.

Vegem també quin és el nivell d'inversió real del Govern de l'Estat. Escoltin, el Govern de l'Estat inverteix cada any la meitat del que hauria d'invertir per fer possible la virtualitat d'aquest conveni. Aquest és el mateix argument que ja hem emprat abans. Però a més a més hi ha una filosofia que, des de la perspectiva de Convergència i Unió, és una opció nacionalista, la considerem inadmissible, que és de dir: «Com que no tenim diners» —mirin la perversitat— «el que farem serà cedir una carretera bona a Madrid al Govern espanyol perquè hi inverteixi, i a canvi nosaltres ens quedem una carretera menor». Al mateix senyor Manel Nadal, secretari de Mobilitat, se li va escapar i va dir: «Nosaltres ens quedem la carretera per anar a buscar bolets —per anar a buscar bolets—, i l'Estat es queda la carretera bona, diguem-ne». L'Estat es queda la carretera C-26, entre Olot i Ripoll, i nosaltres, la Generalitat, la carretera nacional 260, entre Olot i Ripoll per Vallfogona de Ripollès.

Doncs, escoltin, aquest és el tema greu. Saben que, el dia 30 de setembre, vam aprovar en primera instància un Estatut? Saben què deia en matèria d'infraestructures? I sobretot m'adreço a Esquerra Republicana, que també és un partit, diguem-ne, d'obediència estrictament catalana, que diu: «Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de xarxa viària en tot l'àmbit territorial de Catalunya. Integren aquesta xarxa les carreteres, els túnels, les autopistes i les altres vies, amb independència de llur qualificació, funcionalitat, accessibilitat, connectivitat i titularitat». I al cap d'un mes d'haver aprovat això, el conseller Nadal va a Madrid i signa un protocol cedint la titularitat d'una carretera. Mai, senyores i senyors diputats, mai des de 1980 la Generalitat de Catalunya no havia cedit la titularitat de cap infraestructura a l'Estat. Ha hagut d'arribar el tripartit per fer-ho.

I, per tant, què diu aquesta Moció? Diu, primer, retornar aquesta competència, i —dos— comprometre'ns formalment i solemnement a no cedir cap altra titularitat. Demanem rebutjar aquest protocol, per aquesta qüestió filosòfica, tornar-lo a reelaborar excloent aquests elements, que els considerem indignes en el moment que estem —indignes d'aquest Govern— i, evidentment, intentar donar recursos econòmics perquè això no sigui, diguem-ne, fum, sinó que hi hagi alguna cosa més.

Què més demanem? Demanem que es consideri inadmissible el baix nivell d'inversió previst en el Projecte de pressupostos generals de l'Estat. Es torna a desinvertir el 14,4 per cent. El mateix conseller Nadal, en un rampell de sinceritat, diu: «Ei, és que és inadmissible el

que està fent l'Estat a Catalunya». Votin-ho —votin-ho. És a dir, el conseller Nadal ho va dir; ara vostès tenen l'obligació de fer-ho, de votar-ho.

També aprofitar una moció del Senat que plantejava un pla a Catalunya d'infraestructures, justament per superar aquest dèficit històric.

I en darrera instància, instem el Consell Executiu a presentar en un termini de tres mesos una proposta calendaritzada de rescat, de supressió de barreres i de subvenció de peatges a Catalunya, tant de titularitat pròpia com de l'Estat. Esquerra Republicana diuen que han aconseguit dotar el fons a Madrid, el Fons de rescat de peatges. Molt bé —molt bé—, endavant, ara tenen la possibilitat de dir: «Posem negre sobre blanc, calendaritzem, diguem quins peatges volem rescatar a Catalunya». Perquè, escolti, entre la Catalunya lliure de peatges que prometien vostès i el que estan fent hi ha una diferència massa abismal.

En tot cas, per coherència, per coherència nacional i nacionalista, els demanem el vot favorable, com a mínim a Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Llobet, per defensar les esmenes presentades.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, bé, nosaltres restem exclosos de ser indignes o no, en primer lloc perquè no som nacionalistes i, per tant, en el seu moment quan ens va vindre aquest punt, a aprovar, de l'Estatut, hi vam votar en contra. I, per tant, nosaltres entrarem en una argumentació de l'exposició que havia fet, que compartim en bona part, menys els dos punts, que són l'esmena de retirada dels punts a i b, perquè ja sap molt bé el senyor Rull que jo li dono suport en moltes de les seves iniciatives, que és un parlamentari brillant, però quan entrem ja en tema de competències, o no, sempre li dic el mateix: «Deixem-ho per més endavant, mireu a veure al final com quedarà aquest Estatut, si s'aprova o no, i a partir de llavors assumirem o no el que s'hagi aprovat al Congrés de Diputats».

Bé, nosaltres evidentment a la resta de punts els donarem suport. És una proposta de Moció de la qual els diferents comentaris que va fer són del tot adients. L'any anterior el president de la Generalitat va fer el comentari que les infraestructures a Catalunya havien sigut un any perdut: el primer any de mandat del tripartit. Aquest any també ha sigut un any perdut en la inversió d'infraestructures de l'Estat a Catalunya. Després, si de cas, m'hi referiré.

També és evident que comparteixo, quan es deia que un dels problemes més importants és —i denunciat per la mateixa Cambra de Contractistes— que estem al voltant d'una inversió, d'execució del pressupostat per al 2005, que podem arribar com a molt —com a molt— al 45 o al 50 per cent del pressupostat l'any 2005, que ja era una

baixa del que s'havia pressupostat l'any 2004, amb uns pressupostos que havia deixat preparats el Govern del Partit Popular; uns pressupostos que l'any 2005 havien tingut una baixada important d'un punt i mig, i aquest any torna a ser una baixada de dos punts i se situa la inversió a Catalunya per part de l'Estat al voltant del 14,4 per cent.

I amb relació al conveni –hi feia referència el senyor Rull–, evidentment, el seu comentari, la referència que va fer en la intervenció és evident: es contempla un conveni amb uns 7.000 milions d'euros d'inversió en set anys, i per tant uns 3.000 milions i escaig entre la Generalitat i el Govern de l'Estat. I per a aquest any 2006, en infraestructures viàries, ens trobem una inversió únicament de 200 milions d'euros; per tant, amb una baixa ja prevista per a aquest any de més del 40 per cent del que teòricament s'havia de pressupostar, no? Un PEIT, un conveni, que nosaltres hem denunciat, perquè no deixa de ser allargar set anys més allò que ja havia aprovat el seu dia el Partit Popular amb el PEIT 2001-2007 i rebaixar les quanties. Parlem d'unes quanties que en aquell moment el Partit Popular contemplava per a Catalunya de més de 4.284.000.000 d'euros, i ara seran 3.805.000.000 d'euros per part de l'Estat a Catalunya.

I falten moltes inversions! I, sobretot, una de les inversions sobre què hi havia un compromís per part del tripartit d'arrencar del Govern de l'Estat... la inversió per finançar el desdoblament de l'Eix Transversal, on està, aquest finançament? I on estarà la inversió, amb el PIB presentat, per a la construcció del famós eix transversal ferroviari? Es farà?

Bé, jo crec que, evidentment, vostès saben perfectament que tenen molts problemes. Per això es fien a vint anys vista, perquè després ningú els pugui anar a buscar raons, perquè saben que llavors vostès no governaran.

I, per tant, nosaltres donem suport a la Moció que presenta el Grup de Convergència i Unió, que presenta el senyor Rull. Si no accepta les esmenes presentades als punts a i d, que tinc la sensació que no les acceptarà, votariem en contra en aquests dos punts.

Moltes gràcies.

El president

Poden fixar seguidament posició els grups parlamentaris. I, en primer lloc, el Grup Parlamentari Socialistes –Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats i senyores diputades. Miri, senyor Rull, vostè s'ha instal·lat en l'estratègia del «no», que és una estratègia, i no se m'enfadi, pancartista i extraparlamentària. Jo crec que falta poc per veure'l davant d'aquí, del Parlament, cada dijous a la tarda amb alguna pancarta d'aquestes, que em sembla que en algunes ja ha sortit, perquè ho he vist a la premsa. Però, de totes formes, eh?, això requereix més pràctica i més musculatura de la protesta.

Però estratègia del «no» a la inversió a Catalunya. Nosaltres no podem donar suport a una moció que parla de

no invertir a Catalunya. Si vostè hagués dit: «Miri, fem una moció per demanar més calés per a Catalunya, més recursos per a Catalunya», home, evidentment, aquesta encara la podríem discutir. Però que vingui vostè amb una moció que digui..., quin nacionalista, a més a més, eh?, que vingui i digui: «Rebutgem el que s'ha acordat i s'ha pactat, que són més recursos per a Catalunya». No als acords amb l'Estat; no al planejament de les infraestructures; no a la millora de la connectivitat; no a una xarxa sostenible en aquesta matèria; no a la consolidació del corredor mediterrani; no a l'eix pirinenc. Perquè aquest joc que ha fet vostè, absolutament demagògic, sobre la nacional 260, quan passa per... (*Veus de fons.*) O Olot – Ripoll, la del túnel de Collabós. Per què se la queda l'Estat? Perquè l'Estat serà el que farà tot l'eix pirinenc. Per què ens quedem la «carretera dels bolets» –digníssima activitat, eh?, la dels boletaires, evidentment. Per què ens quedem aquesta altra carretera? Justament en funció d'això, de guanyar més recursos per a Catalunya.

I vostè ho posa com un tema de la pàtria. Si la pàtria és un intercanvi de carreteres, a poca cosa arriba el seu patriotisme. El patriotisme essencial és el patriotisme de construir un país, eh?, en base justament a tenir més recursos i major capacitat de negociació. Vostès van acabar el seu Govern amb un conseller que no volia anar a negociar a Madrid i que cada vegada que arribava el tema del debat de l'aigua, tots ho devem recordar, li agafaven mals de panxa. Però nosaltres tenim consellers que se'n van a Madrid i breguen a Madrid, i obtenen els acords que són necessaris per a aquest país.

No a la demanda dels sectors econòmics i socials; no al que demana la Cambra de Comerç. Vostè pot anar a la Cambra de Comerç i dir als representants de l'economia d'aquest país que no vol aquesta inversió? Vostè té els bemolls –per dir-ho musicalment– d'anar a la Cambra de Contractistes de Catalunya i dir al president que no vol la inversió, quan, a més a més, ha felicitat públicament el conseller Nadal per la inversió en matèria de xarxa viària?

Senyor Rull, jo crec que vostè s'ho ha de fer mirar, perquè aquesta tendència extraparlamentària i pancartista que li ha entrat darrerament va en contra justament d'allò que també li ha dit en Llobet: «A vegades sembla brillant». Però jo crec que no, que és retòrica, pura retòrica del «no», que no ajuda perquè el país funcioni, que no ajuda perquè Espanya, el poble d'Espanya, entengui què hem de fer de Catalunya. I el Govern de l'Estat..., perquè, cada vegada que vostè diu això, el senyor Solbes, si sentís aquest debat, estaria la mar de content. Diu: «Tinc 3.400 milions d'euros amb què em podré dedicar a fer altres obres en el país». Això, senyor Rull, no és de rebut. No va bé –no va bé–, és un camí equivocat. És un camí com el de la pobra boja Ofèlia. Us en recordeu, no? La dona de Hamlet, que, al final, acaba suïcidant-se. Vostè està en el camí d'Ofèlia, pràcticament, un camí absolutament ofelià. (*Fora remor de veus.*) Tot ho veu malament, el món està ple de boires, i és un discurs que ja coneixem.

Jo li podria dir que el Govern treballa i treballa bé. Li diré una altra cosa: miri, preguntí al president del Consell Comarcal de la Garrotxa, que, si no m'erro, és del

seu partit, què opina d'aquest canvi, d'aquest intercanvi, de les carreteres. Pregunti-li-ho –pregunti-li-ho; pregunti-ho al Consell Comarcal del Ripollès; pregunti-ho a la resta del territori. Hi estan a favor. Miri, estan a favor... (*Vens de fons.*) No, estan a favor no dels bolets, senyora diputada; estan a favor d'aquest intercanvi per incrementar els recursos allà on calen, i aquesta és la feina que fa el Govern.

Deixo el tema de peatges per al senyor Vigo, perquè, a més, eh?, el senyor Vigo realment ho fa d'una forma esplèndida i li pot respondre aquestes pulles de caràcter nacionalista que també ens dedica. La pàtria és treballar cada dia perquè el país funcioni...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...i aquest Govern ho fa. Això és el patriotisme. (*Crits de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.*)

Gràcies, senyor president; gràcies, diputades i diputats.

El president

El senyor Pere Vigo té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, em sento especialment concernit per aquest debat. Se m'ha demanat des de diferents grups que doni la meua opinió, i evidentment ho faré gustós.

Miri, jo, quan he vist aquesta Moció, em pensava que era una broma. Sí –sí–, una broma. Jo, veure un diputat de la dreta regionalista, com vostè (*rialles*), fent una moció com aquesta..., que molt bé li ho ha dit el senyor Labandera: no ha parlat, vostè, amb el president comarcal de la Garrotxa, amb els del seu partit, al territori. Vostè parla del que és una permuta com si fos una cessió política, i, a més a més, ens ve a demanar una cosa que és impossible: desdir-se d'un conveni que s'ha signat amb l'Estat per invertir més diners a Catalunya. Què vol, que desinvertim, com li deia el senyor Labandera? Vostè creu que és seriós, això?

Després ens demana instar el Consell Executiu a negociar amb el Govern de l'Estat el pla Catalunya d'infraestructures. Escolti, que jo sàpiga es fa, això, i s'ha aprovat al Senat –s'ha aprovat. Què ens presenta aquí? Una cosa que ja està aprovada? Potser que tinguin més connexió amb els seus diputats i els seus senadors a Madrid i s'adonarien del que realment passa. No ens presenti coses que ja estan acceptades.

És el que li vaig dir l'altre dia. Escolti, que em parli vostè de peatges, això sí que és una broma, eh? Que em parli vostè de peatges! Podríem dir ben bé allò de «vist el sant, vist el miracle». Vostè, de peatges!, vostès que van tenir l'absoluta complicitat a ajudar a mantenir, a posar, els peatges. Diu: «I nosaltres que mai –que mai– ens hem venut una infraestructura». No, una infraestructura, no; vosaltres us volíeu vendre el riu Ebre per dotze

vots d'aquí a l'Estat. (*Remor de vents*) No una infraestructura, no, el riu Ebre, es volien vendre! I ens volen donar lliçons a nosaltres de patriotisme!

Escolti, jo crec que hi ha una cosa que legitima les propostes, i és la credibilitat. I vostès, en tots aquests temes, de credibilitat, zero; no en tenen ni una, de credibilitat. És clar, durant vint-i-tres anys han fet la política que han fet. Tothom sap el que han fet vostès amb els peatges. Contra qui protestàvem nosaltres quan dèiem: «Catalunya lliure de peatges»? Contra vostès. Contra vostès, protestàvem! I el Fons de rescat de peatges, per primera vegada a la història, i gràcies a una esmena d'Esquerra Republicana aprovada en els pressupostos de l'Estat, per primera vegada, estableix les bases del canvi estructural dels peatges per solucionar definitivament aquest tema. I no ho amagui, això! I no l'esmena que van presentar vostès i que també la vam votar, que representava el 30 per cent d'un sol peatge, el de Mollet. Per tant, de peatges, no en parli, senyor Rull –no en parli. Vostè no em pot parlar de peatges, perquè si els tenim, entre altres coses, és gràcies a vostès.

Ara, jo estic molt content d'una cosa. Escolti, vostès són molt més nacionalistes a l'oposició. Han deixat aquell nacionalisme *interruptus*, que venia cada quatre anys quan hi havia període electoral, i ara fan propostes que s'acosten molt a les que feia Esquerra Republicana, i en moltes hi estem d'acord i de mica en mica les anem solucionant en el dia a dia des del Govern. I, per tant, estem francament satisfets del pacte de govern que vam fer, bàsicament per això, per veure si per fi es tornen nacionalistes de veritat. Continuin per aquest camí. Nosaltres els hi encoratgem, perquè estic segur que, amb tot això, el país anirà molt bé.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president; de l'escó estant i molt breument. Perquè des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, quan hem de valorar les inversions de l'Estat a Catalunya, no ens fixem només en la quantitat, sinó també en la qualitat, és a dir, en què es destinen els diners que arriben. Ja ho vam dir en el debat de pressupostos que vàrem tenir no fa gaire, que el fet que hi hagi diners per a una inversió no necessàriament ha de voler dir...

El president

Senyora diputada, perdoni un segon. Senyors diputats... Senyors diputats, si us plau. Senyora diputada, pot continuar.

La Sra. Font i Montanyà

Deia que que hi hagi diners per a una inversió a Catalunya no sempre ha de voler dir que això és un fet positiu. Depèn de quina actuació es pensi portar a terme amb aquests diners. Per exemple, si els diners han de ser per

al quart cinturó, doncs, a nosaltres, no ens semblen benvinguts, perquè tenim precisament altres prioritats.

I en aquest tema, el tema de la mobilitat i de les infraestructures, i de quines infraestructures són necessàries i quines no, està clar que no compartim els mateixos criteris que el Grup de Convergència i Unió i que la nostra aposta és clarament per un model de mobilitat diferent, que no se centri només en autovies i en autopistes i carreteres i més carreteres, que, de fet, ha estat bàsicament el discurs del senyor Rull, avui.

Però, de fet, com que és un debat reiteratiu i del que es tracta és de posicionar-nos amb relació a la Moció, doncs, ja avanço que el nostre vot hi serà contrari, perquè és evident que no estem d'acord en les propostes que es fan.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Rull, hauriem d'intentar posicionar-nos sobre les esmenes, i, ateses les característiques del debat, es recomanaria que fos així.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president, però em sembla que hi han hagut aflusions de caràcter personal d'una intensitat rellevant.

I, si em permet, utilitzarem aquests tres minuts per posicionar-nos sobre les esmenes. Evidentment, el nostre Grup Parlamentari no pot acceptar les esmenes del Grup Parlamentari Popular, perquè van en la línia justament contrària no a aquesta Moció, sinó a l'Estatut.

Vostès se'l creuen o no se'l creuen, senyor Labandera, l'Estatut? Vostès, quan demanen que totes les autopistes, carreteres, siguin competència de la Generalitat, vostès s'ho creuen o no s'ho creuen? És que és ridícul! És que és inversemblant que aprofitem aquest Estatut en aquests termes i només un mes després vostès cedeixin titularitat de competència a la resta de l'Estat! I, per tant, des d'aquesta perspectiva, nosaltres no podem acceptar, de cap manera, això.

Vostè parlava d'una moció... (*Veus de fons.*) No—no—; nosaltres el que diem és no a negociar de manera claudicant, no a anar a Madrid a fer un pacte negatiu per a Catalunya, no a no obtenir els recursos que Catalunya necessita i que Catalunya es mereix, no a tot això. Però el que segur que no farem és, des del Govern, manifestar-nos en contra del Govern. I, d'això, vostès, els membres del tripartit, en són uns experts de primer ordre, de primera magnitud.

Per tant, amb aquesta Moció nosaltres bàsicament el que volem fer és un exercici de coherència i un exercici de dignitat, senyor Vigo, de dignitat amb tots els ells i utes. No ens vingui a donar en aquests moments lliçó de res. Vol un missatge clar al conjunt de la ciutadania amb relació al tema dels peatges? Durant els dos anys que vostès governen els peatges han pujat per sobre l'IPC, a Catalunya. (*Remor de veus.*) No han baixat ni un sol peatge! (*Forta remor de veus.*) I el senyor Nadal..., el senyor Manel Nadal ha arribat a dir que...

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...treure la barrera del peatge de la B-30 va ser un error. Hi estan d'acord o no hi estan d'acord? I els repto simplement a una cosa, i veurem si el que diu el senyor Vigo té consistència o no. Sap a què els repto? Que mireu quin serà l'increment real de les tarifes dels peatges que s'aprovaran abans que finalitzi l'any. (*Remor de veus.*)

Sap què passarà aquí? Que els peatges es tornaran a apujar per sobre de l'IPC. I el que hauran aconseguit, vostès, és tornar a castigar els usuaris de les autopistes catalanes. (*Remor de veus.*) Qui va treure peatges, qui va rebaixar els peatges va ser el Govern de Convergència i Unió. Com? Negociant amb contundència, amb fermesa a Madrid. Això és el que demana aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor Labandera, té la paraula.

(*Persisteix la remor de veus.*) Els prego, senyores diputades i senyors diputats, que intentem tornar una mica al to...

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, al meu to...

El president

Esperi un segon, senyor diputat. Que no s'hauria haver perdut en cap cas, ni en les expressions que es fan servir quan es parla, ni quan s'escolta i s'expressen coses que no calen. Senyor Labandera, té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Dues observacions. Senyor Rull, jo crec que reduir el patriotisme exclusivament a un intercanvi de titularitat en les carreteres..., vostè, quan pretén que amb això és absolutament invalidar un acord, que és el primer, el primer acord en matèria econòmica amb Catalunya, que prefigura o que figura pràcticament el Pla a Catalunya, jo crec que pràcticament vostè al que es nega és a les evidències, i, per tant, no podem discutir-ho aquí.

Amb relació al tema del peatge, que és recurrent en la seva argumentació. Per què hi ha un increment superior? Perquè vostès van deixar un dèficit sense cobrir, i un govern responsable ha de pagar el que correspon. (*Forta remor de veus.*) I vostès no ho van fer, pendent d'una sentència...

El president

Senyors diputats, senyors diputats...

El Sr. Labandera Ganachipi

...pendents d'una sentència, pendents, o, evidentment, doncs, pendents que en algun moment alguna cosa es podria solucionar. Un dels tants forats econòmics que va deixar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...d'almenys de 1.200 milions d'euros, eren aquests, senyor Rull. *(Remor de veus.)*

Gràcies, president.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Vigo...

El Sr. Vigo i Sallent

Sí. Gràcies, senyor president. Miri, senyor Rull, jo li accepto el repte, i sap perfectament que amb això no pot fer trampes. Sap que l'increment dels peatges ve, com ha dit el senyor Labandera, d'un dèficit que van deixar vostès i que la Unió Europea obliga a pagar. I sap perfectament –i ho sap perfectament– que la clau d'arreglar estructuralment el tema dels peatges és, precisament, el fons de rescat de peatges. Això ho sap perfectament. I no ens faci trampes amb això.

I, quant a allò de les infraestructures... ja li ho he dit: vostès es volien vendre l'Ebre per 12 vots d'aquella banda. Això és un intercanvi!

(Forta remor de veus. Pausa.)

El president

Votarem, doncs, si vostès ho volen, votarem la Moció tal com s'ha presentat. *(El Sr. Llobet i Navarro demana per parlar.)* El senyor Llobet demana votació separada...?

El Sr. Llobet Navarro

A i b.

El president

No, és que les esmenes... O sigui, demana votació separada de l'apartat a i de l'apartat b del punt primer. *(Veus de: «Sí».)* Doncs, vinga, votarem primer l'apartat a i l'apartat b del punt primer.

Comença la votació.

Han estat, aquests dos punts, rebutjats per 37 vots a favor i 81 vots en contra.

Votarem seguidament la resta de la Moció.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 49 vots a favor, 67 vots en contra i una abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el procés de reforma de la Llei orgànica 6/2001, d'universitats (tram. 302-00151/07)

El quinze punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el procés de reforma de la Llei orgànica 6/2001, d'universitats. Té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Pilar Dellunde. *(Remor de veus.)*

Senyora Dellunde..., senyora Pilar Dellunde, té la paraula.

La Sra. Dellunde i Clavé

Bé. Vivim un moment d'aturada en el procés de reforma de la LOU després de la presentació d'un primer esborrany, i moltes de les propostes d'esmena que es van fer arribar des del Govern de la Generalitat i dins de la comunitat universitària i de diferents col·lectius d'estudiants i sindicats no han estat recollides adequadament.

És per això que creiem necessari que des el Parlament de Catalunya es faci arribar la voluntat que aquestes propostes siguin recollides en tres aspectes fonamentals. El primer: que es respecti l'autonomia universitària i les competències de la Generalitat de Catalunya. El segon: que es potenciï la transferència de coneixement universitari com una funció essencial lligada a l'activitat de recerca i que ha d'incloure la recerca bàsica, la recerca aplicada i també la transferència de tecnologia. I, finalment, que es reculli en el seu articulat la realitat plurilingüe del nostre Estat.

Així mateix també considerem molt important renovar el compromís d'aquest Parlament per seguir impulsant la implantació de l'espai europeu d'educació superior com a base per a l'enfortiment d'un sistema universitari públic, català i de qualitat.

Podria, ja, posicionar-me per les esmenes: acceptariem l'esmena primera de Convergència i Unió, la tercera del Partit Popular, i creiem que les altres ja estaven subsumides en el text que presenten i no necessitaven el detall que es presentava. Doncs, això és tot.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes, precisament, el senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. També des de l'escó estant, per estalviar temps. A veure, nosaltres presentàvem una sèrie d'esmenes que ens semblaven importants, sobretot quan vostè parlava que es recull en el seu articulat la realitat plurilingüe de l'Estat i doni garanties a l'estudiantat que podrà ser atès en totes les llengües oficials. Nosaltres incloïem el que era l'àmbit territorial, perquè ens semblava important, no fos el cas que aquesta esmena obrís la porta, doncs, que un estudiant basc, per exemple, a Catalunya pogués exigir l'atenció amb euskera, per exemple. Per això ens semblava interessant, no?

Posàvem altres esmenes d'addició que ens semblaven interessants: la lluita contra l'endogàmia en alguns processos de cobertura de places vacants, el foment de la relació entre l'àmbit universitari i l'espai socioeconòmic, i el foment de la mobilitat de l'alumnat per tot el territori espanyol i de la Unió Europea.

El que sí que no podríem fer és deixar passar l'ocasió per dir que, quan vostès presenten aquesta Moció, sembla com si el que diuen és que reculli tot allò que l'anterior LOU no va recollir. Suposo que, i pel que vostè va parlar en la seva interpellació, així es pot deduir.

Jo li vull recordar que la LOU, la LOU aprovada per diversos grups d'aquesta cambra, la LOU no només millorava els processos de recerca, sinó que també aprofundia –i era important i hi aprofundia– en el que és el respecte a les competències de les comunitats autònomes i de l'autonomia universitària.

I deixi'm que li doni quatre pinzellades: per exemple, dotava a les universitats de competències per al reingrés en el servei actiu dels professors, per als complements retributius individualitzats, la contractació de professorat, la creació de centres d'estructures d'ensenyament a distància, l'establiment de procediments per l'admissió d'estudiants, la constitució de fundacions i altres figures jurídiques per al desenvolupament de les seves finalitats, o, per exemple, la col·laboració amb altres entitats per la mobilitat del seu personal. I a les comunitats autònomes, de la regulació del règim jurídic retributiu del professorat contractat, la capacitat per establir retribucions addicionals per al professorat, l'aprovació de programes de finançament plurianuals conduents a contractes programes i l'avaluació i acreditació de qualitat de les universitats de la seva competència –una cosa que també estava inclosa en una de les esmenes de Convergència i Unió.

Per tant, nosaltres agraïm que ens hagi admès almenys una de quatre. Per l'esperit general votarem a favor de la Moció. El que no volem és que l'esperit, no manifest, sinó latent, sigui que s'ha de recollir tot allò que l'anterior LOU no va recollir perquè nosaltres pensem i apostem que sí que ho va recollir.

El president

Té la paraula el senyor Antoni Castellà, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana ens presenta una moció, a la qual hem presentat una sèrie d'esmenes, que, de fet, estableix una preocupació, com ha dit la senyora Dellunde, una preocupació profunda sobre el procés de suposada reforma o el que ha anunciat el Govern de l'Estat: de reforma de la Llei orgànica d'universitats.

Per tant, anem al fons de la qüestió. En la passada legislatura el Govern anterior presenta una llei orgànica d'universitats, la qual va tindre el suport de Convergència i Unió a través d'una modificació d'esmenes d'una llei que no ens agradava –que no ens agradava–, però la incorporació d'esmenes va fer que *a posteriori* po-

guéssim fer una llei d'universitats catalana, que la vam pactar amb Esquerra Republicana –i, en part, amb Iniciativa per Catalunya– i que, de fet, establia tot allò que podíem rectificar d'allò que no ens agradava de la LOU dins del marge que teníem.

Ara resulta que es proposa una reforma, a nivell d'Estat, de la LOU que és molt més centralista i que conculca molt més les competències de comunitats autònomes del que s'atrevia a fer el PP en aquell moment. Per tant, senyora Dellunde, sí que compartim la preocupació.

Ara, li ho dic sincerament, clar, nosaltres no hem obert el meló, a nivell de Parlament de Catalunya. Aquest debat s'esdevindrà a Madrid. I, per tant, presentarem les conseqüents esmenes a Madrid. No ens sorprèn tampoc. En el debat en el seu moment de la LOU les esmenes presentades pel PSOE ja anaven en aquesta línia. Ara, si entrem a debat; llavors, entrem a debat. I, si es presenta una moció com aquesta, en la qual es fa només una referència de dir que aquesta reforma de la LOU... Com ho diu...? Diu: «No afecti o respecti les competències de les comunitats autònomes». No és que només les respecti, és que el que es proposa ataca directament i va a carregar-se el nucli de la Llei catalana d'universitats.

I, en aquest sentit, hem presentat nosaltres les esmenes. Primer, el concepte de diàleg, tot aquell procés del necessari diàleg que sí que vam fer amb la Llei catalana, no s'estableix ara en aquests moments a nivell de Madrid, denunciat pel mateix conseller d'universitats.

I, per nosaltres, el més important són l'esmena 3 i la 4. Ho torno a dir: si obrim el meló, l'obrim de veritat. L'esborrany que es presenta afecta directament al fet que es retorni i que es controli, des de Madrid, la regulació dels consells socials (*veus de fons*); es limita la capacitat de l'Agència Catalana de Qualitat del Sistema Universitari; retornem a centralitzar i al control de la prova d'accés a la universitat; es carrega una de les coses més importants que vam aprovar a la Llei d'universitats de Catalunya, que és el model de professorat contractat en els termes que establim en la llei.

I resulta que incorporem a la Llei catalana quelcom que era de reivindicació de la universitat catalana des del Primer Congrés d'Universitats de Catalunya i ara resulta que l'esborrany que es presenta, això, s'ho vol carregar. I se'm diu que no s'accepten les esmenes.

M'agradaria saber, en aquests moments, què deu pensar l'il·lustre diputat Bonet, que va ser ponent de la Llei catalana. Perquè no deixa de ser sorprenent! (*Veus de fons*.) I amb sentit i amb coherència per això presentem l'esmena número 4: «Instar el Govern que retirin els recursos d'inconstitucionalitat». El PP, el Govern del PP recorre la Llei catalana en els punts del model de contractació i de l'Agència Catalana, i en aquests moments el Govern del PSOE, doncs, no cal ni retirar els recursos perquè ells ja modifiquen la LOU perquè això decaigui en la Llei catalana.

Per tant, jo només demano una mica de coherència. Si obrim el meló –i, per tant, hi ha preocupació–, siguem coherents amb aquell pacte que vam fer en la passada legislatura de dotar-nos d'una llei catalana i, com a míf-

nim, protegim la Llei catalana, allò que havíem avançat, perquè, si no, el que farem és un pas enrere.

Per tant, ja li anuncio, senyor president, que nosaltres, si no són admeses les nostres esmenes, que són el nucli del que estem discutint, doncs, ens abstindrem. Ens abstindrem, perquè la resta de la Moció és un bla, bla, bla.

Per cert, i acabo –i apunt de postdata, gairebé–, el punt número 1 de la Moció és perillós aquest punt. S'està dient que s'atengui tots els estudiants en qualsevol de les llengües que sollicitin. Recordem el problema històric que hem tingut a la universitat catalana per defensar el català com a llengua pròpia, en compte a veure quina porta obrim –en compte a veure quina porta obrim.

Per tant, senyor president, fins aquí la defensa de les nostres esmenes, tot dient la preocupació i el lament de no entendre per què no s'accepten...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...i amb la preocupació de si resultarà que en el debat de Madrid cedirà Esquerra Republicana...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Castellà i Clavé

...respecte al plantejament que s'està fent des de la reforma de la LOU.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la senyora Pilar Díaz, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari votarà a favor d'aquesta Moció, perquè, com no podia ser d'una altra manera, nosaltres estem d'acord que la reforma de la Llei orgànica d'universitats que ha de portar a terme el Govern de l'Estat i s'ha d'aprovar a les Corts Generals, doncs, respecti tant l'autonomia universitària com les competències de les comunitats autònomes, i en concret, la competència que nosaltres tenim aquí a Catalunya. Estem també d'acord amb una de les esmenes que..., o l'esmena que s'ha acceptat per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, s'ha d'establir el necessari debat i diàleg amb els diferents estaments universitaris i socials afectats per la reforma. I, de fet, estem tan d'acord amb el seu contingut que segurament no era necessari aprovar aquesta Moció aquí. Nosaltres pensem que, precisament, el contingut d'aquesta Moció recull el procediment que s'està portant a terme. Tot i així, sí que és cert que estem parlant del que encara és un esborrany, que fins i tot encara conté diferents alternatives per a determinats temes. Per

tant, no podem parlar i no podem dir que aquesta reforma és reglamentista, és que encara no és ni una reforma. Simplement, el que tenim és un esborrany de determinats temes i en alguns punts proposa diferents alternatives a estudiar, a debatre i a consensuar amb les comunitats autònomes i també amb la comunitat universitària.

Per acabar, el que voldria recordar és que la Llei orgànica d'universitats, la LOU, els efectes que ha tingut aquesta Llei han estat desastrosos per a la universitat, ha estat una llei reglamentista i feta d'esquena a la comunitat universitària i a la societat en general. Per tant, jo, les meravelles que s'han parlat de la LOU jo ben bé no les entenc, perquè a la que ens movem una mica pel territori universitari, podem comprovar que és justament al contrari.

I, realment, al Grup de Convergència i Unió els diria que vostès tenen un gran mèrit, i és que voten una llei que no els agrada. Acaba de dir que van votar una llei que no els agradava. Realment, el mèrit és fantàstic.

Es poden fer grans frases que aquesta reforma, pressuposada reforma, pot laminar l'autonomia universitària i l'autonomia de les mateixes comunitats autònomes, però nosaltres pensem que darrere d'això no hi ha contingut, no hi han arguments veritables i que certament la LUC, que nosaltres, per cert, no vam votar era tan reglamentista o més que la mateixa LOU. I el doctor Tugores, que en aquell moment era el rector de la Universitat de Barcelona, quan es va aprovar aquí el febrer de 2003 la LUC, va comptabilitzar quantes vegades aquesta Llei contenia la paraula «Departament d'Universitats» o «responsable en matèries d'universitat, de recerca i de societat de la informació» i quantes vegades comptabilitzava «universitat», i realment, la diferència, com molt bé sap el diputat Castellà, era immensa. Eh?, per tant, doncs, és tan reglamentista o més que ho era la LOU.

Bé, pels arguments que hem donat, nosaltres, evidentment, sí que donarem suport a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Lluís Postigo, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Només per manifestar que estem d'acord amb la Moció i que donem per defensat el posicionament del Grup d'Iniciativa amb les paraules i els arguments que ha expressat la senyora Pilar Dellunde.

El president

Senyora Dellunde, no té... Per tant, s'ha acceptat l'esmena número 1, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i la número 3, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Això implica votació separada d'alguna...?

Senyor Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, senyor president, incorporada l'esmena primera del Grup de Convergència i Unió, que passaria a ser el punt *a* de la Moció, demanaríem la votació separada d'aquest punt.

El president

El Grup Parlamentari del Partit Popular...? *(Pausa.)*

S'ha demanat, doncs, votació separada de l'apartat *a* del punt primer d'aquesta Moció. Votem, doncs, primer aquest apartat *a* del punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat. 117 vots a favor.

Votem seguidament la resta de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 81 vots a favor i 36 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart d'onze de la nit.

P R E U S**Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya**

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 50,00 euros

Número solt 1,50 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 40,00 euros

Número solt 1,00 euros

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya**i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya**

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa) 80,00 euros

IVA
inclos

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7978 (general)
Dipòsit legal: B-27.968-1980
Imprès a Multitext, SL - Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**

4t CONGRÉS SOBRE LA
IMMIGRACIÓ A ESPANYA
Ciutadania i Participació

4º CONGRESO SOBRE LA
INMIGRACIÓN EN ESPAÑA
Ciudadanía y Participación

Girona, del 10 al 13 de novembre de 2004

MESA 12: LA CONSTRUCCIÓN SOCIAL DE LA INMIGRACIÓN: DISCURSOS Y COMUNICACIÓN

«Els discursos sobre la immigració i la seva articulació: algunes idees des del cas de Manresa (Bages)»

Francesc Roma Casanovas y Marta Vilanova Vilà (Fundació Universitària del Bages, Observatori Social de la Catalunya Central)

Aquesta ponència intenta recollir les conclusions de l'estudi *La percepció de la immigració a Manresa* que els autors varen dur a terme l'any 2004 a la capital del Bages.

Metodologia

Aquesta recerca es va plantejar com una primera aproximació a l'objecte d'estudi i per això es va considerar que la metodologia més adequada havia de ser de tipus qualitatiu. Es tractava, no de buscar explicacions causals, sinó de conèixer les grans tendències i de permetre, en un primer moment, plantejar les hipòtesis que més endavant haurien de ser validades. En aquest sentit, les opinions dels diferents agents implicats en aquesta dinàmica social no serien jutjades ni comparades amb el que la sociologia defineix com a "realitat social", sinó que únicament es pretenia posar al descobert els diferents discursos que s'utilitzen a l'hora de parlar del fet migratori.

Per aconseguir aquests objectius, l'estudi es va dur a terme seguint la tècnica dels grups focals o grups de discussió. Concretament, la investigació es va fer partint de la realització de vuit grups formats per persones que vivien o treballaven a la ciutat de Manresa. Els grups concrets corresponen als tipus ideals que són: tècnics, immigrants, persones grans, pares i mares, representants associacions de veïns, joves i empresaris. Totes les sessions es varen dur a terme a l'edifici de la Fundació Universitària del Bages, excepte el grup de persones grans que es va fer al casal de les Escodines. Cal fer esment que en cap moment no es va intentar que els diferents membres dels grups fossin representatius de la població manresana: no es tractava d'una mostra significativa, sinó intencionada.

Aquests grups es varen triar perquè d'entrada semblaven els més interessants d'estudiar i els que podien donar uns resultats més profitosos. La dinàmica va consistir a començar la sessió plantejant al grup una pregunta inicial prou àmplia. Després, durant una hora i mitja, els investigadors registraven i prenen nota del que s'anava dient i demanaven aclariments quan semblava necessari; la consigna va ser intervenir el mínim possible en la marxa del grup. En aquells casos en què la dinàmica del grup el feia poc operatiu, els investigadors tenien un paper més directiu. D'aquesta manera s'intentava assegurar que es tractaria la major part dels temes que en el marc teòric s'havien demostrat com a importants. La pregunta inicial en la majoria de grups va ser:

què us suggereix l'expressió *immigració a Manresa*?

Cal esmentar, però, que els grups tècnic i empresarial varen ser iniciats amb un estímul diferent, respectivament:

què penseu que ens diran els altres grups?

per què contracteu (o no) persones immigrants?

Al grup de persones immigrants la pregunta inicial es va centrar sobre com es pensaven que eren vistos per la resta de la població manresana.

El desenvolupament dels diferents grups de discussió va ser enregistrat per facilitar la tasca d'anàlisi posterior. La codificació dels temes més rellevants es va fer amb la versió 5.0 del programa informàtic Atlas.ti.

Un cop finalitzada la investigació es va valorar que la recerca exploratòria que s'havia plantejat inicialment havia adquirit prou entitat pròpia per convertir-se en un estudi independent. Això no treu que es valori positivament la necessitat de dur a terme una segona part de l'estudi que intenti quantificar l'abast dels diferents discursos i que relacioni els seus continguts amb les característiques socials, polítiques i culturals dels seus portaveus.

Resultats

Pluralitat de discursos

La principal conclusió a què arribà aquesta recerca és que no es pot parlar d'un únic discurs sobre la immigració. Més aviat s'hauria de parlar de diferents discursos que es poden relacionar amb les posicions sociopolítiques dels agents que els exposen. Tot i que per arribar a conclusions més fermes caldrà aprofundir quantitativament aquesta anàlisi, l'estudi qualitatiu del cas manresà va posar de manifest que aquests discursos es podien resumir en dues grans representacions:

una visió de tendència negativa del fet migratori i del paper de les persones immigrants

una visió positiva, fonamentalment utilitarista, del mateix fet.

En el seu moment es va decidir anomenar a la primera visió "discurs xenòfob de la immigració" i, per oposició, a la segona "discurs xenòfil de la immigració".

Des d'una perspectiva constructivista, les situacions que es defineixen com a reals tenen conseqüències reals i, per tant, el discurs acaba constituint la realitat. D'aquesta manera, l'estudi dels discursos sobre la immigració esdevé una eina molt útil de cara a plantejar temes com la tolerància, la xenofòbia o la integració social de les persones nouvingudes. Escoltar els diversos discursos sobre la immigració i les persones nouvingudes ajuda a entendre bona part de la lluita pel control del poder que suposa la capacitat per definir l'Altre. Tal com diu Loïc Wacquant tot comentant Pierre Bourdieu (1994, 23), els diferents grups socials es troben atrapats en una lluita per imposar la definició del món que els és més coherent amb els seus interessos particulars. D'aquí que intentin fer prevaler la imatge que s'han format d'altres col·lectius socials a la resta de grups amb qui es relacionen. En aquest sentit, es tracta d'un exercici de poder en què cadascú compta amb posicions de partida i recursos diferents.

El coneixement de la realitat de la immigració, en els termes plantejats per les epistemologies constructivistes, és múltiple, incoherent i socialment distribuït. Però a vegades el constructivisme ha mostrat poc interès pel tema del poder. En aquest sentit, cal acceptar com a punt de partida que no tots els agents socials tenen la mateixa capacitat per construir la realitat, i que hi ha àmplies capes de població que s'han d'acontentar a ser definides per terceres persones. Un dels agents més importants en aquesta definició, com s'ha vist en la recerca, són els mitjans de comunicació, però aquests no són els únics *poder*s amb capacitat per definir l'Altre.

Definició de persona immigrant

En el treball de camp es va posar de manifest que les persones nouvingudes consideren que l'etiqueta *immigrant*, essent de signe negatiu, absorbeix gairebé totes les persones que vénen de fora. Això posa de manifest tres aspectes interessants:

- 1 - que en aquest col·lectiu existeix la sensació que hi ha un discurs que s'escapa del seu control i que els dona a veure d'una manera molt concreta.
- 2 - que les persones nouvingudes són conscients de la negativitat de l'etiqueta *immigrant* a través de la qual són representades.
- 3 - que dins d'aquest ampli grup que són les persones de nacionalitat extracomunitària hi ha elements que intenten diferenciar-se de la resta (o sigui, que volen deixar clar que no totes les persones immigrants són iguals ni s'ajusten a la imatge construïda que la major part de la població s'ha fet d'elles).

Una altra constatació de la recerca és que -a diferència del que pensaven les mateixes persones nouvingudes- no totes les persones immigrants són vistes de la mateixa manera i que hi ha immigrants "de primera" i "de segona". En aquest sentit s'establia una gradació que anava des dels membres de col·lectius sud-americans fins als magribins: els *negres* "són bons jans", als sud-americans "els veig més com jo", etc.

L'estudi de la imatge de les persones nouvingudes podria semblar banal, però el seu interès es troba en què aquesta representació pot acabar marcant les relacions interpersonals. En aquest sentit, el treball de camp va posar de manifest que les experiències particulars podrien ser molt importants a l'hora de dictar pautes de relació futures amb altres membres de la mateixa col·lectivitat. És el cas de certes persones que no han donat el rendiment que s'esperava a la feina i la imatge de mal treballador de les quals ha estat projectada després sobre la resta de membres del mateix col·lectiu. Aquest és el cas especialment del col·lectiu magribí, que és el qui pitjor ho té en aquest sentit: "*La seva especialitat, de tots és sabuda, és pidolar; pidolar no en l'aspecte de demanar caritat, en el de vigilar que siguin ajudats*". La imatge socialment construïda d'alguns col·lectius esdevé més real per a les persones quan es confirma en algun cas concret de carn i ossos. En aquell moment, ja no només es tracta d'una qüestió de sentit comú, sinó que l'experiència pròpia reforça la imatge socialment construïda i acceptada pel sentit comú. És el mateix que passa si s'arriba a saber que una persones nouvinguda ha tingut alguna pràctica delinqüencial: a partir d'aquell moment es té una confirmació empírica de la idea que s'aplica a tot el col·lectiu de què aquesta persona forma part.

Pel que fa a la imatge típica de la persona immigrant, en els grups es va dir que *"els immigrants són els moros"*, en el sentit que aquesta és la imatge que s'associa a la immigració quan no hi ha una reflexió prèvia. De fet, les persones que coordinaven els grups en alguns casos varen tenir dificultats per aconseguir que les dinàmiques d'algunes sessions no se centressin exclusivament en aquest col·lectiu. La figura de la persona immigrant és construïda a partir de criteris de pobresa, de delinqüència, d'estranyesa i d'indesitjabilitat, però, com es veurà més endavant, aquests criteris no són compartits per tothom.

El discurs xenòfob

El discurs que s'ha anomenat xenòfob sembla més probable que aparegui en els grups de gent que no són el que s'han anomenat tècnics en sentit estricte i tampoc no es dona entre les persones nouvingudes. Aquest discurs es va manifestar força clarament en els grups de mares i pares i de veïns i d'una manera molt clara en el sector femení del grup de gent gran.

S'estructura al voltant de la idea que les persones que l'articulen necessiten més informació i coneixement de la realitat del fet migratori. A diferència dels sectors tècnics i més xenòfils, la majoria de la gent que va formar part dels grups de discussió expressava el seu desconeixement: *"M'agradaria que es fessin classes perquè poguéssim aprendre lo d'ells"; "Hi hauria d'haver educació per a la integració, tant per a gent gran com per a gent jove."*

Aquesta manca d'informació que es detectava en els grups de discussió es dona junt a unes imatges esbiaixades sobre la diversitat i el fet migratori, i es transforma en una visió simplificada de les persones nouvingudes: *"La gent es pensa que el que fem és extraordinari (...). No pensen que som sers humans com ells"*, es lamentava una persona senegalesa. Aquest desconeixement també es manifesta en qüestions que afecten la vida quotidiana de les persones nouvingudes.

Així doncs, les persones no immigrants s'adonen que, especialment per entendre alguns col·lectius, els falten referents. En més d'una ocasió es va demanar una mena d'escola de relacions interculturals. En el mateix sentit, el desconeixement de tot allò que fa referència a les persones nouvingudes es lliga a la manca de contactes entre els col·lectius nouvinguts i la gent local. D'aquí que moltes vegades es demanin actes públics capaços de trobar una excusa per a la coactuació i el coneixement mutu.

La recerca també va detectar que bona part de la gent posava de manifest sentiments d'invasió lligada a la presència de persones nouvingudes: *"aquesta gent se'ns menjarà, perquè això és la segona vinguda i aquesta no hi haurà Reis Catòlics que els treguin"; "Han vingut ells a casa nostra i ens posen lleis"*. Aquests sentiments d'invasió s'acompanyen de sentiments de por, una por lligada a la delinqüència, però també a qüestions com el vestit, l'idioma, els costums o la manca d'higiene.

Segons aquest discurs, les persones nouvingudes s'han d'integrar a la societat que les acull i aquesta integració, en gairebé tots els grups, excepte els de tècnics i persones immigrants, passa per la negació de la diferència. En tot cas, es podria conservar la personalitat pròpia en els àmbits privats. Un dels elements que més ajuda a la integració de les persones nouvingudes és el treball: *"Aquí hay que cambiar el chip y venir a trabajar"*, deia una persona

nouvinguda. Un altre element molt important és el de l'idioma (a Manresa sobretot el català i, en segon lloc, el castellà), indicador per a moltes persones del procés d'integració social.

Quan aquesta integració o adaptació no es dona, els sectors menys xenòfils de la població estudiada consideren que moltes persones immigrants cometten actes delictius o viuen al marge de les normes socials establertes. Sobre aquest punt cal tenir en compte que normalment aquesta opinió s'intentava recolzar pel tractament que els mitjans de comunicació local donaven als fets delinqüencials.

El discurs xenòfil

Al costat de la visió negativa del fet migratori, alguns sectors socials presenten el que s'ha anomenat un discurs xenòfil sobre la immigració. Aquesta visió positiva es troba especialment en el grup de tècnics i també entre les persones immigrants.

No sembla estrany que els/les tècnics tinguin una visió positiva en aquells casos de persones que ocupen càrrecs relacionats amb la integració dels immigrants. En canvi, altres persones que en la definició inicial es consideraven com a tècnics varen mostrar tenir un discurs menys positiu i, en alguns casos, força negatiu. En aquest grup es trobaven sobretot aquelles persones que havien de conviure amb persones immigrants constantment i que vivien en primera persona els desajustaments culturals que a vegades es donen en aquesta relació intercultural.

La recerca va demostrar que, de la mateixa manera que existeixen diferents estereotips per parlar de les persones immigrants, també existeix un discurs "políticament correcte" sobre el tema de la immigració. Aquest discurs socialment acceptat es basa en idees de tipus xenòfil i se situa molt clarament en els àmbits tècnics i polítics de la vida pública, tot i que no són els únics a mostrar actituds altruistes.

Segons el discurs xenòfil, la visió negativa pròpia del discurs xenòfob es vincula al desconeixement de la "realitat" social. No deixa de ser simptomàtic aquest vincle entre coneixement i actitud davant l'Altre, especialment per a una aproximació sociològica com la present que considera que el discurs és alhora acció social. Aquesta imatge de la visió de l'altra gent, més enllà que sigui certa o no, s'ha de valorar com una manera de legitimar el discurs d'un grup de persones que considera que el seu discurs és, no només adequat, sinó l'únic amb validesa empírica per representar la immigració a la ciutat estudiada. Aquest col·lectiu creu que el pensament de molta gent de la ciutat està mal construït. O encara més, que "*la gent no diu el que pensa*", expressió que, tota sola, fa explícita la idea que qui la pronuncia sap què pensa una tercera persona (quan podria ser que fins i tot ella mateixa no ho sabés).

Les persones més xenòfiles s'imaginen l'Altre com algú mal informat, desconixedor de la realitat, el discurs del qual amaga plantejaments polítics reaccionaris i inconfessables. Per a aquests sectors, el futur de la convivència a la ciutat està amenaçat si no es canvia la imatge que la gent del carrer té de les persones nouvingudes. En aquest sentit, els temes de què els tècnics voldrien parlar (la desigualtat en l'accés a l'habitatge digne per motius de racel i xenofòbia, la constatació de la desprotecció dels indocumentats, la manca de discursos convivencialistes als mitjans de comunicació i en molts actors socials, la intolerància davant la diversitat en

diversos àmbits i camps de la societat, etc.) són diferents dels que varen centrar la dinàmica de la resta de grups.

Dos discursos oposats

Ara bé, hi ha importants col·lectius, que més endavant caldria quantificar, que se senten exclosos d'aquest discurs i que plantegen la necessitat de ser informats sobre l'oportunitat del mateix discurs i sobre la justícia o no de les polítiques socials endegades en el nostre marc d'estudi. En el treball de camp es va posar de manifest que l'articulació dels diferents discursos respon a contextos socials concrets i sembla que té algun tipus de relació amb variables com l'edat, l'origen geogràfic i cultural, les creences polítiques, etc. .

En alguns grups es va exposar que actualment dir que ets racista no queda bé, perquè *"És una paraula que sona lleig"*. En el fons, es deia, de racista no hi hauria ningú, però tampoc ningú no voldria els immigrants a casa seva¹. El sectors socials que en el grups de discussió representaven la població adulta es varen posar d'acord en què la paraula *racista* avui dia està negativament connotada, i que certs sectors socials (cal fet constar que no només els tècnics) la fan servir com una etiqueta per desacreditar certes opinions: *"Avui has d'estar a favor dels immigrants i si dius alguna cosa negativa et diuen que ets racista i quedes malament. Et miren malament. No es pot criticar res. No queda gens bé dir que ets racista."*

En aquest ambient, les opinions més negatives sobre les persones nouvingudes s'expressen o no en funció del context en què es produeixi la interacció. Això és així en la vida quotidiana, però també es va reproduir en l'ambient relativament neutre dels grups de discussió. El treball de camp va detectar diversos casos de persones que en el grup no havien exposat la seva opinió i que privadament varen manifestar no haver-ho fet per la pressió exercida de manera no necessàriament subtil per l'opinió majoritària (xenòfila). Això va passar sobretot en els grups de tècnics, i resulta comprensible, perquè els discursos dels altres agents no semblen tan polaritzats en el continu xenofília-xenofòbia.

Els ajuts socials

Si una de les coses més demandades ha estat una major informació (ho han demanat els tècnics i, en major o menor mesura, tots els altres grups, possiblement amb el grup de persones immigrants al capdavant), cal dir que el tipus d'informació reclamada varia força d'un grup a l'altre. Així, els grups de pares i mares i veïns demanaven una informació molt precisa amb un important vessant polític en el sentit que qüestiona el funcionament habitual de la política local. I en això la seva demanda d'informació és força diferent de la que feien les persones del grup de tècnics.

¹ Per casa cal entendre el veïnat. D'altra banda, també cal comentar que aquesta persona, en el moment de dir això, puntualitza que ha de quedar clar el fet que ningú no es considera racista, però que tampoc no vol les persones nouvingudes a la seva proximitat. En el moment de fer el grup, no va quedar clar si era una manera irònica de denunciar el racisme de les seves interlocutores o simplement estava donant fe del que succeïa a nivell més general.

Així, mentre el grup de tècnics demana que es pugui fer arribar als diferents grups de la ciutat informació sobre la "realitat"² de les persones nouvingudes, la gent dels grups de veïns i pares i mares demanen més informació en general, però sobretot posen el seu accent en com es reparteixen els ajuts socials de les diferents administracions (però especialment la municipal). Si uns voldrien que es parlés de drets humans, diversitat i cultures diferents, els altres demanen estadístiques de beques de menjador, subvencions, impostos, etc. per veure si se'ls està tractant justament o no. Segons aquests darrers, l'administració hauria de demostrar que, intentant ajudar els més necessitats, no està perjudicant la col·lectivitat local. Aquest sembla ser el veritable tema de preocupació dels grups socials majoritaris, possiblement perquè no fa referència al benestar de l'Altre sinó que qüestiona directament el propi.

Aquest tema va aparèixer de forma repetitiva en els grups de pares i mares i de veïns. En el grup de veïns es va arribar a un cert consens sobre el fet que les persones que s'ocupen de la immigració afirmen públicament que en l'adjudicació d'ajuts hi ha uns barems que no tenen res a veure amb el fet de ser immigrant o no. Però, per altra banda, la gent explica casos que els resulten molt xocants i que els fan dubtar de la veracitat d'aquestes afirmacions. En aquell moment es va veure clarament que la certesa de la "injustícia" en el repartiment dels recursos socials provocaria conflictivitat i que la seva sospita genera desconfiança. I el conflicte està servit des del moment en què certs sectors socials tenen per cert aquest repartiment injust. Però, ara mateix, aquesta desinformació també podria provocar-ne: *"La desinformació provoca el conflicte social perquè tu no saps, però veus i si [els tècnics i els polítics] no et diuen el que estan fent, veus que aquell té de tot i jo no arribo a final de mes. Com pot ser? Si hi ha la informació: té el mateix que vostè, és més treballador, més estalviador, viu amb lo just... doncs llavors la culpa [del malentès] és meua."*

Un fet que cal remarcar és que, davant del desconeixement reconegut, aquests grups socials no fan res per informar-se. És més, fins i tot reconeixen que encara que la informació estigués a disposició de tothom, possiblement no l'anirien a consultar. *"Hi ha tanta informació que nosaltres ni tenim temps ni ganes de saber aquesta informació, però sí que ha de ser accessible. (...) I això jo trobo que no està a l'abast de ningú, o només de poques persones (...) perquè no interessa o per qüestions polítiques."* *"Jo no sé, no he anat mai a l'Ajuntament a demanar si una persona immigrant posa una perruqueria paga impostos el primer any? No se m'acudeix."*

Una de les raons per no accedir a aquesta informació és una manifesta manca de confiança en el sistema polític i fins i tot administratiu: els tècnics i els polítics, *"sempre ens diran el que voldran. Et diran el que quedí bé, el que els interessi. Hi hauria d'haver un lloc on anar a consultar, no que ells t'ho expliquin"*. El resultat de tot plegat no deixa de ser significatiu: *"El dia que ens donin informació sobre com es reparteixen els recursos i el que s'ha fet per uns i altres potser podrem ser més tolerants."*

No es pot ara mateix entrar a analitzar totes les causes d'aquesta intolerància; però cal suposar que són diverses i complexes. En tot cas, cal posar de relleu que la intolerància existeix i que neix o s'agreuja per la distribució considerada injusta d'ajuts socials. Com que certs sectors socials consideren poc clara la gestió municipal d'aquest ajut institucional, es produeix un sentiment que *"(...) a ells els atenen molt bé i a l'altra gent [no tant]"*. Segurament

² Aquí s'ha d'entendre com a realitat la seva visió del fet migratori.

aquest tipus de comentaris s'haurien de posar en relació amb frases com ara "El racisme ja hi és" o "Ells mateixos ens han fet que ens tornem una mica racistes".

Aquesta fricció només s'entén sabent que les persones que actualment arriben a casa nostra es troben davant d'un sistema de serveis socials força consolidat i que ofereix un ampli ventall d'ajuts socials, sobretot si es compara amb els seus llocs d'origen. En aquest context cal tenir molt en compte el fet que quan es parla del rebuig cap a les persones immigrades existeix una gran tendència a comparar les condicions actuals de la seva arribada amb les que varen tenir els i les immigrants de la resta de l'estat dels anys seixanta i setanta.

No és poc habitual que aquest discurs es posi en boca de les persones que han format part de diferents grups, especialment si tenen una certa edat. També es podria pensar que aquesta comparació és més present entre els grups socials arribats a Catalunya dècades enrere i que avui dia es troben en una situació d'integració social força acceptable. No són estranys els casos en què persones del grup varen manifestar directament que coneixien casos de conductes poc xenòfiles lligades a persones no nascudes a Catalunya. En el grup de joves, una noia marroquina va posar de manifest que, des del punt de vista de força magribins, els "castellans" són pitjors que els "catalans" pel que fa a l'actitud envers els immigrants. En el mateix sentit, també es varen sentir comentaris per part d'alguns representants sud-americans o del grup empresarial. En el primer grup, una persona explicava que només havia tingut problemes pel fet de ser estrangera amb dues persones del país i que després havia descobert que no eren "catalanes" d'origen, sinó persones vingudes al nostre país als anys seixanta o setanta. D'altra banda, una persona del grup d'empresaris explicava que, essent ell de família d'origen immigrant, en una reunió familiar es va trobar tota la família fent crítiques a la nova immigració. Aquest punt seria interessant d'aprofundir en una propera investigació³.

La representació, terreny de lluita pel poder

L'existència de diversos discursos sobre la immigració que es polaritzen al voltant de dues postures permet pensar en dos grups socials dividits pel seu coneixement de la realitat: els grups més instruits, que diuen conèixer la "realitat" del fet migratori, i els grups amb menys capital cultural, que a vegades confessen el seu desconeixement, però que en altres moments la seva desconexença els ve imposada per aquelles persones que diuen conèixer la "realitat" del fet que s'està estudiant.

En el conjunt de la recerca s'ha pogut detectar una tendència a què els sectors més xenòfils intentin desmuntar la imatge majoritàriament compartida de les persones novvingudes i substituir-la per una de diferent. Amb aquesta finalitat no és estrany que es digui que no totes les persones novvingudes són pobres, ni delinqüents, o que no se'ns haurien de fer estranyes ni indesitjables. En aquest sentit, els aspectes més positius de la seva vinguda a la ciutat són posats de manifest (contribució al sistema productiu, reproductiu, fiscal, etc. possibilitat d'enriquiment personal, d'optimització de recursos, etc.). Igualment, els aspectes més negatius són matisats.

³ Cal tenir present, que les dues persones que dirigien el grup eren catalanes d'origen i que això hauria pogut esbiaixar l'opinió de la resta de membres del grup.

L'associació entre immigració i delinqüència, per posar un exemple, es posa en entredit afirmant que tots els grups socials tenen al seu interior persones delinqüents, que la delinqüència es vincula a l'edat (joves) o a situacions d'extraordinària necessitat i no a l'origen cultural o ètnic, o que els espais que amplis sectors consideren perillosos per la seva vinculació amb persones nouvingudes que viuen al marge de la llei mai no han representat cap tipus de problema (aquest és el cas del Barri Antic de la ciutat de Manresa).

D'altra banda, la gent del carrer no té els mateixos recursos que els tècnics per definir la realitat de la immigració. Els tècnics tenen accés a algunes institucions que representen la vida associativa (associacions de comerciants, de veïns, culturals i cíviques en general, etc.) i a través d'aquests contactes treballen per acostar i fer conèixer les noves realitats culturals que són presents a la capital del Bages. En aquest sentit, bona part de les seves actuacions professionals consisteixen a "explicar" la realitat del fet migratori, els costums de les persones nouvingudes i, en general, tots els malentesos culturals que es puguin produir.

Però, tot i els recursos que tenen a la seva disposició, en la recerca s'intueix que la imatge més pròpia dels sectors xenòfils no acaba d'imposar-se. Hores d'ara, no s'està en condicions de dir qui té més poder per definir les persones immigrants, si els sectors xenòfils o els més xenòfobs. En tot cas, cap dels dos discursos no accepta fàcilment la validesa explicativa de l'altre.

Una pobresa que genera pobresa

Com hem vist, el discurs de la gent menys xenòfila pensa les persones nouvingudes en termes de pobresa i d'indesitjabilitat, i per això s'imagina que haurien d'acceptar de presentar-se amb aquesta imatge. Així, les persones immigrants haurien de conformar-se amb coses de segona categoria (ulleres barates, sabatilles que no fossin de marca, cotxets de nadons comprats en establiments massificats, etc.). És així com es pot entendre que algunes persones es mostressin sorpreses del fet que el val per comprar un cotxet infantil que se suposa que reben els immigrants no sigui per anar-lo a comprar a una gran superfície, on se suposa que seria més barat, sinó per anar a un conegut establiment del centre de Manresa. En el mateix sentit cal interpretar el cas que se suposa real d'una mare que es presenta amb el seu fill a una òptica i s'encapritxa d'unes ulleres més cares que no el val de què disposa. Segons s'explica al grup, després d'una trucada a l'Ajuntament, el nen va tenir les ulleres que volia. També s'han esmentat casos de nois i noies que no paguen matrícula a l'escola, o que tenen beques i, en canvi, vesteixen xandalls o sabatilles de marca. Igualment, els cursos de català per a dones immigrants són gratuïts i a més els paguen un petit sou.

És com si l'immigrant que té necessitat de rebre ajuda de la col·lectivitat s'hagués d'ajustar a la imatge més tradicional de la pobresa o, cas contrari, abstenir-se de demanar ajut públic. O sigui, que s'espera que accepti la representació social que li ha estat adscrita, una imatge basada en gent que viu en la pobresa o en situacions molt carencials. Quan la imatge de certes persones nouvingudes no s'ajusta a aquesta representació (perquè no hi ha comportaments o aparences que facin pensar en la pobresa) es produeixen algunes queixes que s'expressen en el sentit de fer quadrar la realitat amb la imatge socialment construïda d'aquesta. Aquesta manera de representar-se l'Altre haurà de ser un dels obstacles més greus per a la integració social dels anys que vindran.

Conclusions

En les pàgines anteriors s'han exposat els diferents discursos sobre la immigració presents a la ciutat de Manresa i s'ha evidenciat clarament que diferents actors i col·lectius tenen representacions també diferents del tipus de relacions que es donen a la ciutat. Aquestes imatges no coincidents s'han de considerar reals des del punt de vista que les coses que es defineixen com a reals tenen conseqüències reals. Res no hi fa que certs grups socials puguin considerar-los discursos desconnectats de la "realitat", discursos sobre discursos –o coneixement mal construït-. L'important és que, com a discursos, serveixen a molta gent per explicar-se el món que l'envolta, per justificar actituds i per pautar la vida social. Des d'aquest punt de vista, el discurs s'acaba convertint en acció i pràctica social. Les paraules, a més de paraules, són accions i tenen conseqüències. I és a través del discurs que es produeixen i es reproduïxen les actituds envers els altres.

L'estudi *La percepció de la immigració a la ciutat de Manresa* va detectar un intercanvi constant entre els discursos dels diferents grups socials, amb referències explícites dels uns als altres, i uns coneixements més o menys difuminats del que pensen les altres parts. Però també es va veure clarament que aquest intercanvi d'informació no vol dir que s'arribi al consens social, sinó que més aviat es tractaria de discursos paral·lels, a vegades incomplets o fragmentaris. En certs moments sembla que més que de discursos s'estigui parlant de llegendes urbanes.

Dos fets ajuden a entendre aquesta incomunicació mútua: la manca de contactes interculturals i la importància del discurs vehiculat pels mitjans de comunicació.

En general, s'ha trobat una gran manca de comunicació i d'interacció entre les diferents col·lectivitats presents a la ciutat de Manresa. Les persones amb qui es va treballar ho varen reconèixer majoritàriament. Però tampoc no està clar que la comunicació sigui capaç d'acabar amb el racisme latent que es detecta en alguns discursos.

Possiblement, la comunicació no servirà per aconseguir uns nivells de convivència acceptables fins que els discursos més difosos no canviïn una mica el seu contingut. És aquí on el segon fet pren importància: a les mans dels mitjans de comunicació hi ha una gran part de la responsabilitat en la construcció dels diferents discursos sobre la immigració. Això no vol dir que siguin aquests actors els responsables de tot el que està passant ni els productors de tots els discursos, perquè possiblement només actuïn com a reproduïdors i amplificadors d'idees que han nascut en altres llocs. Possiblement no fos agosarat pensar que el seu paper clau radica en el fet de tornar a la societat la visió dels Altres que alguna part o parts d'aquesta mateixa han produït.

La qüestió de si l'Estat ha d'ajudar o no les persones novingudes sembla situar-se en un punt central en tot aquest entrellat discursiu. No es tracta tant de si aquestes persones tenen dret o estan obligades a treballar, sinó de si se'ls ha d'ajudar o no. Aquí és on apareixen les sospites, sobretot al voltant de si es produeix algun tipus de discriminació positiva lligada al fet de ser "immigrant".

Les persones amb què es va treballar varen manifestar que necessitaven que els polítics i els tècnics en general els donessin una informació més clara, basada precisament en el repartiment dels recursos socials. Aquesta informació, per ser efectiva, hauria de ser diferent de la que s'està proporcionant a l'actualitat. Segurament, no es tracta de donar la paraula a

les persones nouvingudes, sinó de proveir d'orelles a la població local. Però orelles per escoltar allò que amplis sectors de la societat senten que volen saber i orelles adaptades al punt de partida (la representació actual) que els permeti entendre la nova imatge que se'ls vol oferir.

A manca d'un estudi més aprofundit, es pot pensar que no només són les persones nouvingudes les qui han de donar-se a conèixer, sinó que cal que els gestors de la societat local expliquin què estan fent amb allò que es considera patrimoni de tots i de totes.

BIBLIOGRAFIA CITADA AL TREBALL ORIGINAL

- AJA, ELISEO; CARBONELL, FRANCESC (1999) *La immigració estrangera a Espanya*. Barcelona: Fundació La Caixa.
- ALEMÁN OCHOTORENA, PILAR; FERNÁNDEZ PRADOS, JUAN SEBASTIÁN (1999) "Aproximación psico-social al fenómeno de la inmigración". *Mirando desde fuera. Historias de inmigración*. Barcelona: Cáritas, p. 55-66.
- ALMEDA, ELISABET (2000) *Ens locals, societat civil i immigració: Catalunya central a debat*. Inèdit.
- ARAMBURU OTAZU, MIKEL (2002) *Los otros y nosotros. Imágenes del inmigrante en Ciutat Vella de Barcelona*. Madrid: Ministerio de Educación, Cultura y Deporte.
- BALAGUER, MARC; BARREDA, MIKEL; CUADROS, DIANA (1999) *Els beneficis de la immigració estrangera a Catalunya*. Barcelona: Departament de Benestar Social.
- BERGER, PETER; LUCKMANN, THOMAS (1993) *La construcción social de la realidad*. Buenos Aires: Amorrortu.
- BOURDIEU, PIERRE; WACQUANT, LOÏC J. D. (1994) *Per a una sociologia reflexiva*. Barcelona: Herder.
- CENTRO DE INVESTIGACIONES SOCIOLOGICAS (2003) *Barómetro de mayo. Estudio nº 2.511. Mayo 2003*. Madrid: CIS.
- CERES (2002) *Informe de la consulta a la població del camp de Tarragona i de les terres de l'Ebre sobre la seva actitud en relació amb la immigració*. Inèdit.
- COLECTIVO IOÉ (Actis, Walter; Prada, Miguel Angel de; Pereda, Carlos) (1995) *Extraños, distintos, iguales o las paradojas de la alteridad. Discursos de los españoles sobre los extranjeros*. Madrid: IOE.
- DÍEZ NICOLÁS, JUAN (1998) *Actitudes hacia los inmigrantes*. Madrid: Imserso.
- DÍEZ NICOLÁS, JUAN; RAMÍREZ LAFITA, MARIA J. (2001) *La inmigración en España (una década de investigaciones)*. Madrid: IMSERSO.
- DÍEZ NICOLÁS, JUAN; RAMÍREZ LAFITA, MARIA J. (2001) *La voz de los inmigrantes*. Madrid: Imserso.
- FAURA MARTÍNEZ, Úrsula; GÓMEZ GARCÍA, Juan (2002) "¿Cómo medir los flujos migratorios?". *Papers*, 66, p. 15-44.
- FORO PARA LA INTEGRACIÓN SOCIAL DE LOS INMIGRANTES (1997) *Informe sobre la inmigración y el asilo en España*. Madrid: Imserso.
- FREIXA BLANXART, MONTSERRAT (coord.) (2003) *Estudi sobre el grau d'integració dels immigrants en la província de Barcelona*. Barcelona: Departament de Benestar Social.
- INTERGALLUP S.A. (2004) *Percepción de la inmigración en España*[en línea]. Madrid: Gallup [consulta: 8 juny 2004]. Disponible a: <<http://www.gallup.es/notasp/nota48.asp>>.

INTERNATIONAL ORGANISATION FOR MIGRATIONS (2002) *Moroccan migration dynamics. Prospects for the future*. Ginebra: IOM.

LAPARRA, MIGUEL (ed.) (2003) *Extranjeros en el purgatorio. Integración social de los inmigrantes en el espacio local*. Barcelona: Edicions Bellaterra.

MATEO DIESTE, JOSEP LLUÍS (1997) *Els marroquins a Manresa*. Manresa: inèdit.

MATEOS, ARACELI; MORAL, FÉLIX (2000) *Europeos e inmigrantes. La Unión Europea y la inmigración desde la perspectiva de los jóvenes*. Madrid: CIS.

PÉREZ-DÍAZ, VÍCTOR; ÁLVAREZ-MIRANDA, BERTA; GONZÁLEZ-ENRÍQUEZ, CARMEN (2001) *Espanya davant la immigració*. Barcelona: Fundació La Caixa.

ROMA I CASANOVAS, FRANCESC; VILANOVA I VILÀ, MARTA (2004) *La percepció de la immigració a la ciutat de Manresa*. Manresa: inèdit.

SARRIBE, GRACIELA (2001) "Propuesta de cambios en el concepto de migración internacional". *Scripta Nova*, 94 (4), sp.

SOLÉ I AUBIA, MONTSERRAT (2002) "Els immigrants estrangers a Catalunya: la il·lusió d'un viatge". *Fòrum. Revista Digital d'Informació i Investigació Social*, febrer, sp.

VÁZQUEZ, GONZALO; MONTAÑÉS, FERRAN; ALMEDA, ELISABET; RUBÍ, GEMMA (1997) *La situación sociolaboral de los inmigrantes extranjeros en la ciudad de Manresa*. Manresa: inèdit.

**COMO MIRAN LOS MEDIOS
LA INMIGRACIÓN
Y TRANSMITEN LA DIVERSIDAD**

Nicolás Lorite García

**Diálogo 'Comunicación y diversidad cultural'
InCom - UAB
Forum Universal de les Culturas**

24 de mayo, Barcelona 2004

Una mirada multipolar de la inmigración

La manera en que los medios de comunicación españoles (locales, autonómicos y estatales), vienen tratando la llegada de los inmigrantes a la geografía española es cada vez más multipolar, tras ser bipolar a mediados de los 90 y demasiado unipolar a principios del 2000. Se trata de una mirada multipolar porque se está abordando informativamente desde un abanico temático cada vez más amplio y porque una misma noticia empieza a ser explicada desde diferentes puntos de vista visuales, sonoros y textuales en todos y cada uno de los medios de distinta adscripción pública o privada, ámbitos locales, regionales o estatales e incluso de la línea editorial de cada medio.

Estas son algunas de las conclusiones a las que hemos llegado en investigaciones como *Tratamiento informativo de la inmigración en España. 2002*, llevadas a cabo desde el MIGRACOM (Observatorio y Grupo de Investigación de Migración y Comunicación) de la Universidad Autónoma de Barcelona para el Instituto de Migraciones y Servicios Sociales.

En dicho estudio hemos podido constatar además, al observar cómo se producen las noticias sobre inmigración, que los periodistas empiezan a sensibilizarse con la realidad de los inmigrantes y sus problemáticas más inmediatas. Procuran ir más allá de la mirada unipolar del 2000, centrada en la "avalancha" de pateras, o de la mirada bipolar simplista, positiva o negativa, folklórica o dramática, localizada en el 1996, año en el que realizamos el primer estudio del tratamiento de la inmigración y en el que aun hay muy bajos porcentajes de inmigración no comunitaria en España.

Al analizar a la vez las rutinas de producción se constata el esfuerzo de los informadores por transmitir la realidad diversa que está emergiendo en la nueva sociedad española con la llegada de personas de distintas procedencias geográficas, culturales y lingüísticas, y, su interés paralelo por acudir a manuales de referencia para usar el mejor tratamiento como los del Colegio de Periodistas de Catalunya o el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Es evidente que los profesionales de los medios procuran reflejar fielmente la realidad multi, inter y hasta transcultural. Ninguno, que se sepa, está interesado en suscitar brotes racistas y xenófobos. Pero también es cierto que pueden transmitir dicha mirada multipolar, en una recepción cada vez más diversa, al mostrar tal cual la nueva realidad plural desde su unilateral formación occidental eurocéntrica o desde los limitados puntos de vistas visuales y sonoros que les resulta posible mirarla a veces.

En el texto siguiente se muestran ciertos ligámenes entre el tratamiento informativo y la proyección de la diversidad, haciendo uso de algunos resultados de las investigaciones llevadas a cabo desde el Observatorio de Migración y Comunicación de la UAB, MIGRACOM (www.migracom.org). Son pistas cuali-cuantitativas para adentrarse en dicha realidad diversa desde diferentes puntos de vista, extraídas desde la producción, la emisión y la recepción de los mensajes con el objetivo de encontrar respuestas a preguntas como ¿qué modelo o modelos de diversidad social y cultural están transmitiendo los medios desde dicha mirada multipolar eurocéntrica? ¿se potencia de esta manera la comunicación intercultural activa o está germinando nuevos comportamientos racistas al intentar retratar la realidad tal cual, empezando por la realista llegada de algunos inmigrantes en pateras?.

Miradas bipolar, unipolar y multipolar

En el primer estudio que llevamos a cabo desde el MIGRACOM para el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya en 1996, observamos que llegaban a ser noticia en los medios (prensa, radio y televisión) la incipiente inmigración exterior desde su apuesta festiva y pintoresca. Era noticia ese nuevo colorido social. Nos resultaban llamativos esos otros rostros, esa otra forma de moverse e indumentarse.

De otro lado, los medios de información empezaban a darle importancia a la llegada de la inmigración, o una parte de los inmigrantes venidos en pateras. De aquí fluía esa otra mirada negativa, demasiado negativa tal vez, pero más sociológica, antropológica y cercana a la cruda realidad de la inmigración, sobre el complejo y duro proceso de llegada de estas nueva población al "nuevo mundo", acompañada de otras variantes también negativas como como las mafias de traficantes ilegales de personas.

En el estudio realizado en el año 2000 constatamos un aumento considerablemente del número de informaciones sobre la inmigración llegada a España y Catalunya, pero centrado en ofrecer una mirada unipolar negativa, la de la llegada masiva de inmigrantes que se produce de golpe y que los medios retratan y sintetizan desde un solo punto de vista, el de la "avalancha" de pateras, y el de las continuas "clasificaciones" de cifras de pateras interceptadas, número de inmigrantes detenido, entrando incluso en detalles como el de mujeres embarazadas y niños viajando en la patera.

En el 2002, tan sólo dos años después de la "gran avalancha", los medios españoles incorporan rápidamente una mirada multipolar. Pierde valor informativo la mirada unipolar del 2000 y tiende a otorgársele protagonismo a una serie de temas políticos nacionales e internacionales entre los que destaca como protagonista principal la Unión Europea y en concreto esa asignatura pendiente de la regularización europea de la inmigración no comunitaria, que pasa por la discusión y aprobación de una nueva legislación que sea capaz de definir mejor las fronteras del territorio europeo y el origen e identidad de sus respectivos ciudadanos.

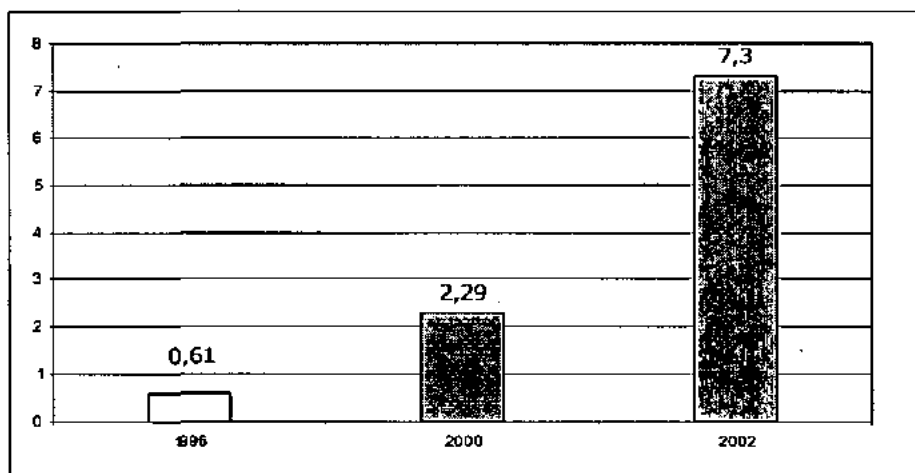
Una observación cuali-cuantitativa, casual y multivariable

Para profundizar aun más en el análisis objetivo de la construcción de la mirada multipolar de la inmigración en los medios españoles, y valorar de manera objetiva o desde la interpretación ideológico-científica más objetiva posible, el tipo de tratamiento y encontrar algunas pistas relativas a los modelos de diversidad cultural que transmiten, hay que tener en cuenta el máximo de criterios textuales, visuales y sonoros, extraídos desde diferentes puntos de vista cuali-cuantitativos desde la producción, la emisión y la recepción de los mensajes.

Uno de los criterios más cuantitativos y estadísticos de referencia es el del tiempo que le otorgan los informativos televisivos a la inmigración. Si tenemos en cuenta las oleadas de

mayo-junio de los años 1996, 2000 y 2002, recogidas desde el Observatorio de Migración y Comunicación de la UAB (MIGRACOM), en los ámbitos estatal y autonómico y de una muestra de cadenas de radio y televisión de carácter público o privado, vemos en la gráfica siguiente algunos datos significativos como que del 0,61% de tiempo destinado a cuestiones de inmigración en los informativos de tarde-noche de las tres cadenas estatales (suma de Televisión Española, Tele 5 y Antena 3) durante la oleada de mayo-junio de 1996, pasamos al 2,29% del 2000 y de ahí al 7,30% del 2002.

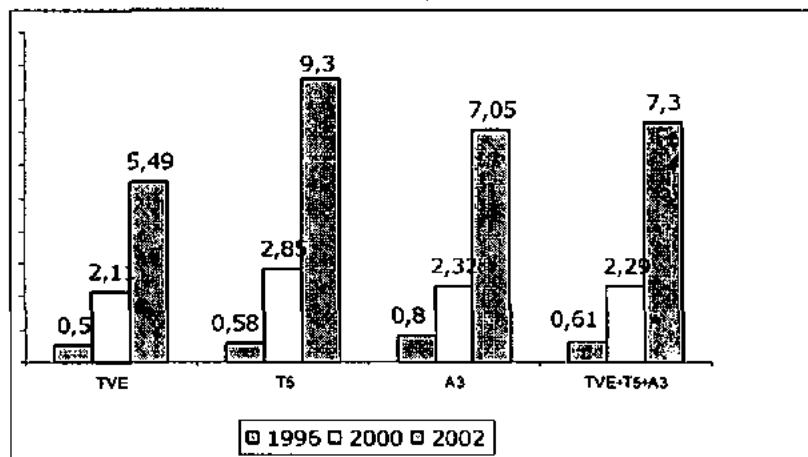
Gráfica 1
Televisión. Ámbito estatal (1)
Porcentajes de tiempo destinados a inmigración
1996, 2000 y 2002 (2)

(1) Márgenes agregados de TVE, Tele5 y A3
 (2) Informativos de tarde-noche de TVE, A3 y Tele5 de las oleadas de mayo-junio de cada año.

Dichos incrementos de tiempos destinados a la inmigración en los tres informativos de tarde-noche de TVE, Antena3 y Tele5, se da por igual en las tres cadenas, aunque es algo mayor en Tele5, según recoge la gráfica siguiente:

Gráfica 2
Televisión. Ámbito estatal
Porcentajes de tiempo destinados a inmigración
1996, 2000 y 2002 (1)

(1) Informativos de tarde-noche de TVE, A3 y Tele5 de las oleadas de mayo-junio de cada año.

Si observamos el tiempo destinado a unidades informativas sobre inmigración en los informativos de tarde-noche de una muestra de televisiones autonómicas, de la oleada de mayo-junio de 2002, vemos que los de Galicia y el País Vasco difieren de los de Cataluña y Andalucía. Dichas diferencias parecen guardar estrecha relación con el interés que adquiere el tema en cada comunidad autonómica, ligado, a su vez, con el peso demográfico y según como hasta cultural de los nuevos colectivos sociales recién llegados a la comunidad autonómica.

Cuadro 1
Televisión. Ámbito autonómico. Mayo-junio 2002
Tiempos y porcentajes de inmigración en los informativos⁽¹⁾

	Cataluña TV3	Galicia TVG	País Vasco ETB	Andalucía CSA
INMIGRACIÓN	0:50:32 (7,35%)	0:24:50 (3,65%)	0:22:41 (3,94%)	0:58:51 (8,60%)
Otras informaciones	10:37:16 (92,65%)	10:54:40 (96,35%)	9:12:38 (96,06%)	10:25:17 (91,40%)
Tiempo total analizado (2)	11:27:48 (100%)	11:19:30 (100%)	09:35:19 (100%)	11:24:08 (100%)

(1) Informativos de tarde-noche de lunes 27 de mayo al domingo 16 de junio, ambos inclusive.

(2) Tiempo medido en horas, minutos y segundos por este orden, de izquierda a derecha.
Ej.: 11 horas, 20 minutos y 29 segundos.

En estos informativos autonómicos se constata, además, el mismo incremento importante que en los de ámbito estatal. Este es el caso, por ejemplo, de Televisió de Catalunya (TV3) que ha crecido del 0,70% de unidades informativas sobre inmigración en 1996, al 7,35% en el año 2002, pasando por el 2,75% del 2000, porcentajes obtenidos los tres en los mismos periodos de mayo-junio.

Cuadro 2
Televisió de Catalunya (TV3). Mayo-junio 2002
Tiempos y porcentajes de inmigración en los informativos⁽¹⁾

	Año 1996	Año 2000	Año 2002
INMIGRACIÓN	0:03:50 (0,70%)	0:20:47 (2,75%)	0:50:32 (7,35%)
Otras informaciones	9:02:21 (99,30%)	12:16:02 (97,25%)	10:37:16 (92,65%)
Tiempo total analizado (2)	9:06:11 (100%)	12:36:49 (100%)	11:27:48 (100%)

(1) Informativos de tarde-noche de TV3, según oleada de mayo-junio de cada año.

(2) Tiempo medido en horas, minutos y segundos por este orden, de izquierda a derecha. Ej. 13 horas, 47 minutos y 9 segundos.

Es importante tener en cuenta que hemos verificado en nuestros estudios los mismos incrementos de tiempo y unidades informativas en los medios radio y prensa escrita.

Temas y subtemas principales sobre inmigración

Una segunda manera de adentrarse en la mirada multipolar y en la comprensión de los modelos de transmisión efectiva de la diversidad por parte de los medios la llevamos a cabo mediante el análisis cuantitativo de los temas y subtemas tratados sobre inmigración en estos informativos televisivos de tarde-noche (de mayor elaboración que los del mediodía y de audiencias a menudo más importantes).

Por ejemplo, durante la oleada de mayo-junio de 2002, las unidades informativas de inmigración de los informativos de las televisiones estatales y autonómicas analizadas se abordaban principalmente desde los macrobloques temáticos: exclusivamente políticos, socio-políticos o mixtos socio-político-“patera” (el sujeto principal es político, por ejemplo la legislación europea sobre inmigración, que da pie a otra información de tipo más sociológico sobre manera de integrarse de los inmigrantes y esta segunda puede dar paso a una tercera más del ámbito de los sucesos como un nuevo naufragio de una patera), de política internacional, o nacional (de España y/o de de la comunidad autonómica).

La unidad informativa aislada o bien relacionada con otros sucesos o como acto delictivo destacado de la población inmigrante, se le dedica poco tiempo en relación al destinado a abordarlo dentro de los otros bloques más de signo político y social, como puede observarse en el cuadro siguiente.

Cuadro 3
Televisión. Ámbitos estatal y autonómico. Mayo-junio 2002⁽²⁾
Tiempo dedicado a inmigración en los bloques temáticos ⁽¹⁾

	Televisión Española	Tele5	Antena3	Televisió Cat.TV3	Televisión Galega	Canal Sur	Euskal Televisión
España y/ comunidad autonómica	0:16:58	0:24:30	0:16:50	0:34:44	0:09:22	0:43:08	0:09:02
Internacional	0:10:51	0:05:33	0:04:27	0:03:36	0:07:56	0:08:25	0:03:25
Economía	0:04:55	0:00:00	0:01:22	0:00:00	0:00:00	0:00:00	0:01:55
Sociedad	0:01:34	0:26:20	0:04:11	0:12:12	0:01:57	0:07:18	0:05:26
Sucesos	0:03:02	0:09:45	0:06:30	0:00:00	0:05:35	0:00:00	0:02:53

(1) Informativos de tarde-noche de las tres semanas de lunes 27 de mayo al domingo 16 de junio, 2002.

(2) Tiempo medido en horas, minutos y segundos por este orden, de izquierda a derecha. Ej.: 11 horas, 20 minutos y 29 segundos.

Los subtemas abordados en cada macrotema en los informativos de tarde-noche de las televisiones de ámbito estatal y autonómico analizadas se recogen en los dos cuadros siguientes.

Cuadro 4
Televisión. Ámbito estatal. Mayo-junio 2002
Tiempos de las temáticas específicas sobre inmigración.

	TVE	Tele 5	Antena 3
Ley de Extranjería	0:02:18	0:09:58	0:02:22
Llegadas, regularizaciones, etc.	0:02:09	0:04:36	0:03:48
Acciones, concentraciones de inm.	0:01:57	0:06:26	0:01:28
Redes, delitos, bandas, sucesos, etc	0:00:56	0:00:00	0:01:58
Países de Europa e inmigración	0:00:00	0:00:19	0:00:00
Unión Europea: políticas, reuniones sobre inmigración	0:09:08	0:05:14	0:03:19
Trabajo y problemas de explotación laboral de los inmigrantes	0:04:55	0:00:00	0:01:22
Incorporación niños inm. a la escuela	0:00:00	0:02:07	0:00:00
Integración de la inmigración (familiar, religiosa, cultural, econón.)	0:00:00	0:24:13	0:04:11
Sucesos en los que aparece implicada la población inmigrante	0:08:11	0:10:26	0:07:08
Otros temas sobre inmigración	0:07:46	0:02:49	0:08:34
Total tiempo analizado	0:37:20	1:06:08	0:33:20

Cuadro 4
Televisión . Ámbito autonómico. Mayo-junio 2002
Tiempos de las temáticas específicas sobre inmigración.

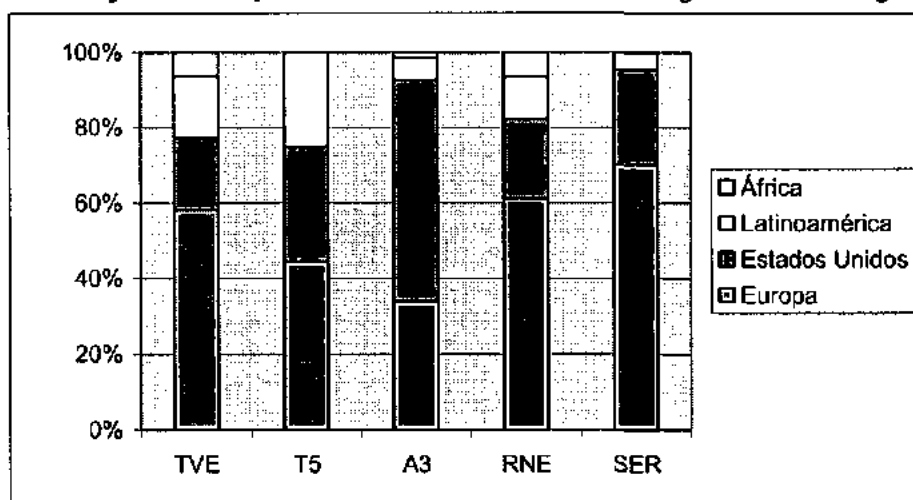
	Televisió de Catalunya	Televisión Galega	Canal Sur Televisión	Euskal Telebista
Ley de Extranjería	0:05:23	0:00:00	0:00:51	0:04:02
Llegadas, regularizaciones, concentración de la pob.inm., etc.	0:06:36	0:00:00	0:07:18	0:01:27
Acciones, concentraciones inm.	0:01:36	0:02:04	0:16:02	0:01:56
Redes, delitos, bandas, sucesos, etc de la población inmigrante	0:05:35	0:08:29	0:05:22	0:04:30
Países de Europa (Francia, Italia, etc) e inmigración	0:02:41	0:01:46	0:00:00	0:02:04
Unión Europea: políticas, reuniones sobre inmigración	0:00:33	0:04:29	0:08:25	0:00:00
Otras sobre inmigración en Europa: medidas, controles, etc.	0:00:22	0:01:41	0:00:00	0:01:21
Problemas de explotación laboral de los inmigrantes	0:00:00	0:00:00	0:00:00	0:01:55
Incorporación de niños inm. a la escuela	0:00:00	0:00:00	0:00:00	0:02:13
Racismo, Xenofobia	0:03:59	0:01:57	0:00:00	0:03:13
Integración familiar, religiosa, cultural, económica, etc. de la inm.	0:08:13	0:00:00	0:07:18	0:00:00
Sucesos en los que aparece implicada la población inmigrante	0:00:00	0:05:35	0:00:00	0:02:53
Otros temas sobre inmigración	0:00:00	0:00:00	0:00:00	0:01:56
Total tiempo analizado	0:50:32	0:24:50	0:58:51	0:22:41

Estos tiempos, destinados a abordar diferentes subtemas sobre inmigración, dan pistas sobre esa mirada multipolar que al parecer va más allá de la mirada unipolar del 2000, centrada en la "avalancha" de pateras. En el 2002 parece preocupar bastante la dimensión europea del tema, e incluso algunos medios empiezan a interesarse por la integración social de los inmigrantes (Tele 5, Canal Sur TV y TV3) y hasta por sus reivindicaciones y acciones.

Tratamiento del país de origen de los inmigrantes

De todas formas, si ampliamos el análisis cuantitativo al tiempo que destinan los informativos analizados a informar sobre los países, áreas geográficas o incluso continentes de origen de los inmigrantes, vemos que dicha mirada multipolar no logra abarcar aún esta señal de identidad y criterio formativo tan necesario de los nuevos inquilinos. En la gráfica siguiente puede observarse que el tiempo que destinan cinco medios de difusión estatal, que abarcan el máximo de audiencia, a informar sobre cuestiones relativas a África y Latinoamérica (continentes de los que proceden la mayoría de los inmigrantes) es casi insignificante en relación al que se le dedica a Europa y a los Estados Unidos. Dicha desproporción entre Estados Unidos y África viene reiterándose desde el 96, año del primer estudio realizado desde el MIGRACOM.

Gráfica 5
Radio y televisión. Ámbito estatal. Mayo-junio 2002
Porcentajes de tiempos destinados a las zonas de origen de los inmigrantes

En concreto, los informativos de tarde-noche de las tres emisoras de cobertura estatal, la televisión pública, Televisión Española, y las dos privadas, Antena3 y Tele5, destinaron algo más de tres minutos en conjunto, durante la oleada de mayo-junio de 2002, a mostrar algún tema relacionado con África, sobre las elecciones en Argelia. La cadena privada Tele 5 llegó a dedicar casi 14 minutos, un 2% de su tiempo total analizado, a Latinoamérica. Repartió ese tiempo entre la crisis política y económica de Argentina y ciertas actuaciones políticas de

países que se nos muestran en los informativos por su carácter conflictivo como Cuba y Colombia.

Dos países como Ecuador y Marruecos, de los que proceden un porcentaje importante de inmigrantes residentes en España actualmente, no se abordan lo más mínimo en ninguno de los informativos radiofónicos y televisivos analizados durante dicho periodo de mayo-junio del año 2002.

El "héroe" inmigrante

El 3 de junio del 2002 (perteneciente a la oleada mayo-junio) se hunde un edificio en L'Hospitalet de Llobregat, ciudad colindante a Barcelona ciudad. La noticia se destaca en todos los medios. El derrumbe provoca la muerte de una persona, otras dos quedan atrapadas entre los escombros. Dos hombres que vivían en frente logran salvarlas. Los hombres son calificados de origen inmigrante, marroquí y/o magrebí por algunos medios, otros le aplican, además o nada más, el apelativo de "héroes", unos terceros les llaman tan sólo "vecinos" sin tener en cuenta su hipotética condición inmigrante y unos cuartos ni siquiera los muestran como fuente informativa, no los asocian en absoluto con el suceso. Dicho tratamiento tan diferente da pie a sumar nuevas variantes a la mirada multipolar de los medios sobre la inmigración desde una apuesta más cualitativa, aunque seleccionada del mismo periodo de mayo-junio del 2002 (se trata de una propuesta metodológica para el análisis del tratamiento informativo de la que puede encontrarse referencias en www.migracom.org).

El diario ABC subraya en el titular de portada del 4-6-02: "Un inmigrante, héroe de la tragedia de Hospitalet". En el texto se precisa que se trata de "un joven inmigrante marroquí" que es capaz de arriesgar "su vida".

La noticia se insertó a toda plana en las páginas de "Sociedad". El titular no destaca la participación del "héroe" inmigrante. Tan solo se menciona en un ladillo, al final de la cuarta

columna. Se resalta el nombre nada más, Abdesalam, y que dicho nombre estuvo en boca de los vecinos que "no duraron en calificarlo de "héroe"". Finalmente se entrecomilla la expresión héroe. Antes, en el ladillo y en la portada, no se aplican las comillas.

Un héroe llamado Abdelsalam

De nombre Abdelsalam, el joven se adentró entre las pilas de escombros y sacó con vida a un joven que estaba atrapado entre maderas y, posteriormente, a una mujer que, según su testimonio, «parecía estar casi muerta porque estaba toda ensangrentada y tenía la nariz rota». El mismo sufrió heridas leves como cortes y rasguños al penetrar en el lugar del accidente, ocurrido, dijo, porque «las casas son muy antiguas y las obras se estaban comiendo el edificio por debajo». El nombre de Abdelsalam estuvo en boca de los vecinos a lo largo del día y muchos de ellos, especialmente los de casas contiguas, no dudaron en calificarlo de «héroe».

181 Sociedad

Un muerto y siete heridos al derrumbarse tres pisos de un edificio en Hospitalet de Llobregat

Las obras de rehabilitación del edificio causaron una serie de problemas, según el ayuntamiento.

La tragedia ocurrió a las 11.30 horas, cuando se estaba realizando una obra de rehabilitación en el edificio. Los vecinos que estaban en el edificio se salvaron, pero un joven de 23 años, que estaba atrapado entre las maderas, murió. Siete personas resultaron heridas, algunas de ellas gravemente. El ayuntamiento de Hospitalet de Llobregat está investigando las causas del accidente. Se sospecha que las obras de rehabilitación, que se estaban realizando sin la debida supervisión, fueron la causa del derrumbe. El edificio tenía tres pisos y estaba en un estado de deterioro avanzado. Los vecinos que viven en el edificio están muy afectados por lo ocurrido y exigen que se tomen medidas para evitar que esto vuelva a suceder.

Sordo, sólo se enteró de lo ocurrido porque entraba mucha luz en su piso

El sordo, que se enteró de lo ocurrido porque entraba mucha luz en su piso, fue el único que se salvó. Los otros seis que estaban en el edificio murieron. El sordo, que se enteró de lo ocurrido porque entraba mucha luz en su piso, fue el único que se salvó. Los otros seis que estaban en el edificio murieron.

Llama la atención el despiece destinado a otro vecino, denominado sordo directamente en el titular, para ver como se le asocia con el "héroe" en el párrafo inicial. En este caso se subraya que "Si el héroe fue el joven marroquí, "la anécdota estrafalaria de la tragedia tuvo también nombre propio: Josep C." Si asociamos héroe con sordo marroquí y con estrafalaria empieza a emerger un discurso sobre el tratamiento de esta persona, de poca calidad. El "sordo" es llamado por el nombre y el apellido abreviado, Josep C., sin embargo el "héroe" sólo por el nombre Abdesalam, sin apellido. ¿Se le llamaría así a cualquier ciudadano occidental? ¿Se me denominaría a mí Nicolás nada más?...

182 Sociedad

Un muerto y siete heridos al derrumbarse tres pisos de un edificio en Hospitalet de Llobregat

Las obras de rehabilitación del edificio causaron una serie de problemas, según el ayuntamiento.

La tragedia ocurrió a las 11.30 horas, cuando se estaba realizando una obra de rehabilitación en el edificio. Los vecinos que estaban en el edificio se salvaron, pero un joven de 23 años, que estaba atrapado entre las maderas, murió. Siete personas resultaron heridas, algunas de ellas gravemente. El ayuntamiento de Hospitalet de Llobregat está investigando las causas del accidente. Se sospecha que las obras de rehabilitación, que se estaban realizando sin la debida supervisión, fueron la causa del derrumbe. El edificio tenía tres pisos y estaba en un estado de deterioro avanzado. Los vecinos que viven en el edificio están muy afectados por lo ocurrido y exigen que se tomen medidas para evitar que esto vuelva a suceder.

Sordo, sólo se enteró de lo ocurrido porque entraba mucha luz en su piso

El sordo, que se enteró de lo ocurrido porque entraba mucha luz en su piso, fue el único que se salvó. Los otros seis que estaban en el edificio murieron. El sordo, que se enteró de lo ocurrido porque entraba mucha luz en su piso, fue el único que se salvó. Los otros seis que estaban en el edificio murieron.

Sordo, sólo se enteró de lo ocurrido porque entraba mucha luz en su piso

Si el héroe de la jornada fue ante los ojos de los vecinos el joven marroquí de 23 años, la anécdota estrafalaria de la tragedia tuvo también nombre propio: Josep C., de 74 años, residente en el ático primero, y que poco

ren que explicar al inquilino despistado que parte del edificio había caído y su piso estaba a punto del derrumbe, por lo que le invitaron a abandonar con celeridad. Josep C., que padece una acusada sordera, dormía placidamente

mo expuso a los periodistas. La razón de tanta luz era que parte de la casa había desaparecido y los pisos vecinos, que le tapaban la luz, ya no existían. Una vez sano y salvo en la calle, el anciano, preso del nerviosis-

Cabe resaltar que la noticia sigue en la página siguiente. Se le añade una columna en el margen izquierdo y en ese caso se asocia al joven con el calificativo "magrebí". "Héroe" se relaciona, por tanto, con marroquí, inmigrante, magrebí, incluso, indirectamente, con el "sordo" de la "anécdota estrafalaria de la jornada".

El País también destaca la noticia en portada pero el titular no menciona la palabra héroe ni la intervención del inmigrante: "Un muerto en el derrumbe de L'Hospitalet". El texto de la noticia habla de "ciudadanos marroquíes, residentes...." (en este caso aparece una segunda persona implicada en el rescate y se usa el plural).

Este diario tiende a resaltar además la asociación de todo ello con la religión. En concreto subraya la frase de uno de ellos que dijo: "El que mata es Dios y yo sabía que no me podía pasar nada". Por tanto, nos los presenta como ciudadanos marroquíes, residentes, y nos subraya que uno de estos ciudadanos marroquíes residentes haya mencionado la palabra Dios. Es un texto integrador (se les considera ciudadanos y residentes) pero contrasta dicho tratamiento con el hecho de que salga de la boca de un marroquí la palabra Dios.

La unidad informativa se desarrolla en la página 21, impar, sección habitual de España, no es de sucesos. Insiste en informar en el titular, en la entradilla y en el texto, sobre la muerte de una persona al desplomarse el edificio. En un recuadro se destaca la intervención de los dos inmigrantes. Titula: "Salvadas por dos marroquíes". A modo de crónica casi literaria se narra la intervención de los dos hombres de la que hay que destacar que de uno se subraya que "estaba a punto de salir de su casa a vender objetos de segunda mano..." y del otro que se le sigue denominando Abdesalam, sin apellido, como el ABC. En este caso al denominado sordo en ABC se le llama Josep Cabestany y se le trata de otra forma, se dice simplemente que "padece una sordera".

El Periódico de Catalunya destaca directamente, en su importante página 3 en la que se aborda el 'Tema del día', la declaración del inmigrante: "Alá estaba dentro de mi corazón". En un subtítulo se aclara que quien dijo eso fue "Un marroquí que vive junto al bloque siniestrado".

De todas formas, si nos adentramos en el análisis visual de esta persona en *El País* y *El Periódico de Catalunya* observamos dos tratamientos fotográficos diferentes, que vienen a añadir nuevas reflexiones para un tratamiento adecuado de la inmigración en los medios que sea capaz de transmitir la mejor normalización de la diversidad.

El País opta por mostrar un plano medio, frontal, *El Periódico de Catalunya* muestra un plano completo en picado. El primer tratamiento visual es más adecuado. Es un interlocutor más de nuestra sociedad. El segundo, lo empequeñece al mostrarlo en picado y además nos lo aleja porque su mirada se desvía hacia un lado, incluso recrea un estereotipo negativo al mostrarlo completo aparecen las zapatillas que asociadas a la toma en picado, al titular "Alá estaba dentro de mi corazón" y al pie de foto "Héroe....", nos transmiten una imagen más negativa de "los marroquíes" que la de *El País*.

El País 4-6-2002

Abdelhamid, el vecino marroquí que rescató a dos heridos en el derrumbe de ayer. / MANOLO S. URBANO

El Periódico de Catalunya

•• Héroe •• Abdelhamid Amimar, en la puerta de su casa.

Otros diarios de ámbito autonómico como *El Faro de Vigo* optan por ubicar la noticia en la página de sucesos. El periódico gallego destaca la muerte de una persona al derrumbarse el edificio y le destina un despiece a la intervención del "joven marroquí", según especifica en el titular, o "al joven inmigrante magrebí" como lo califica en el texto, pero lo que llama la atención en este caso es la intertextualidad o las otras noticias que aparecen alrededor de esta. En concreto, una que aparece en el margen inferior izquierdo con el titular: "Detienen en Ceuta a un marroquí que secuestró a su compañera y al hijo de ambos".

Televisión Española (TVE) desarrolla la unidad informativa de este día TVE 3-6-02 de la siguiente manera y según los siguientes aspectos resaltados en negrita:

	Conductor (plano medio con imágenes del edificio derruido al fondo): "Empezamos en L'Hospitalet de Llobregat, en Barcelona, allí bajo las ruinas del edificio que se ha derrumbado esta mañana. Se descarta la posibilidad de encontrar nuevas víctimas una vez localizado en su trabajo el inquilino que se daba por desaparecido. Hay un muerto y siete heridos" Voz en off de la periodista: "Hacia las dos y media de la tarde han rescatado el cuerpo de la única víctima mortal de este siniestro. Se trata de un trabajador de correos de 40 años que vivía en la segunda planta (aparece rótulo: "L'Hospitalet de Llobregat Barce-lona", este mediodía). La única persona que permanecía desaparecida no se encontraba en el edificio y se ha enterado de la tragedia esta tarde al regresar del trabajo. Además, siete personas han resultado heridas, una de ellas de gravedad (aparece: REDACCIÓN CATALUÑA) y han sido trasladadas a diferentes hospitales. Poco antes de las seis de la mañana parte importante de este edificio de cuatro plantas se venían abajo. Los mismos vecinos han sido los primeros en socorrer a las víctimas."
	VECINO (asi aparece identificado, en mayúsculas, se reproduce su voz a continuación, lo más fiel a su uso del español): "Hemos "rompido" la valla que estaba aquí, hemos entrado, hemos encontrado dos personas, uno tenía un bloque encima y una mujer también, lo hemos "ayudao", lo hemos "sacao" y había una niña allí arriba que pedía la ayuda a gritos."
	De nuevo off de la periodista: "Pese al gran estruendo provocado por el derrumbe, los bomberos han tenido que alertar a un vecino del inmueble que dos horas después continuaba durmiendo sin haberse enterado de lo sucedido." VECINO (asi consta, al igual que con la otra persona): "Yooo, cuando lo he visto, cuando he abierto la puerta del piso, los bomberos han dicho eyy abajo pa bajo, me he cogido la libreta, no he cogido nada..."
	De nuevo off de la periodista: "Ahora quedan por delante las tareas de desescombro y todo indica que la parte del edificio que ha quedado en pie tendrá que ser derribada." Y finalmente aparecen los planos medios del presentador en plató y la periodista desde el lugar de los hechos.

En esta noticia de TVE no se usa el calificativo inmigrante. Se le denomina **VECINO**, al supuesto magrebí, en el rótulo que aparece bajo sus declaraciones. Sin embargo, el off del titular de portada subraya: "Un joven magrebí ha sido el héroe de la jornada. Ha salvado a dos personas de entre las ruinas."

Se mezcla, por tanto, el tratamiento negativo de la inmigración con otro de calidad. De un lado, se observa un tratamiento negativo o inadecuado cuando se asocia en los titulares el

calificativo "héroe" con el supuesto origen magrebí de la persona. Hay que preguntarse si los informadores han verificado el origen geográfico, cultural de la persona, si saben, por ejemplo, qué es magrebí a ciencia cierta. De otro, se trata de un tratamiento que tiende a ser de calidad, adecuado e incluso integrador de dicho colectivo porque se le identifica como VECINO, otorgándosele al supuesto magrebí el mismo tratamiento que al otro VECINO, supuestamente autóctono que aparece en la noticia, el que se aplica el calificativo "simpático" de "sordo" en los titulares de portada.

Si analizamos la estructura general del informativo de 49 minutos y 30 segundos de ese día 3 de junio de 2002, vemos como se sobredimensiona el tratamiento negativo de la inmigración al observar el lugar que ocupa la unidad informativa sobre el derrumbe del edificio de L'Hospitalet, las temáticas principales desarrolladas por las unidades informativas posteriores, los personajes principales de cada unidad y como se encadenan los demás temas sobre inmigración tratados ese día con una serie de temáticas, subrayadas en negrita a continuación, como terrorismo, conflicto, incendio, Batasuna, huelga, lapidación, acoso sexual, muerte por éxtasis y ansiedad:

- Careta de Presentación
- Titulares: imágenes incendio de edificio en Sant Petersburg. Imágenes de derrumbamiento del edificio de L'Hospitalet y se hace referencia a la heroica hazaña de un **joven magrebí** que salvó a dos personas.
- Conductor presenta visita Aznar en Alemania.
- Conductor presenta reunión de la conferencia Episcopal dando paso a titulares:
- Blair y Aznar piden reforma de la **OTAN** para combatir **terrorismo**.
- **Conflicto** India-Pakistan
- Caso Amina: queda en libertad hasta 2004.
- **Ataques de ansiedad** de estudiantes ante los exámenes.
- Italia- Ecuador, partido del Mundial de **Fútbol**.
- Derrumbamiento del bloque de pisos en L'Hospitalet. **"Vecino" magrebí**
- **Incendio** en Madrid.
- Incendio y **desplome edificio en Sant Petersburg**.
- Aznar y Blair piden reformar la **OTAN** contra el **terrorismo internacional**.
- Gira europea de Aznar. Regulación del flujo **migratorio**.
- Pastoral Obispos vascos que critican la **ilegalización** de **Batasuna**.
- Reforma del desempleo. Se relaciona con la agricultura de Extremadura en la que trabajan inmigrantes. Seguimiento de un caso de un **inmigrante**.
- Príncipe de Asturias a Gorbachov.
- **Huelga en Argentina**. Rato opina sobre Argentina.
- **Conflicto** India-Pakistan.
- Caso **lapidación Amina**
- Alcalde de Ponferrada: juicio sobre el **acoso sexual**.
- **30.000 marroquíes pasan la frontera de Melilla**. Tendrán una tarjeta digital para entrar en España. Se quiere **evitar la entrada con papeles falsos**.
- **Muerte** por éxtasis en Barcelona.
- Técnicas para superar los **exámenes** de junio que provocan **ansiedad**.
- Conmemoración 25 años de las elecciones autonómicas en España.
- **Deportes**: Mundial de Fútbol y Roland Garros.
- Información sobre la declaración de **la Renta**.
- Despedida y careta de salida

Por ejemplo, la unidad informativa sobre la tarjeta digital para controlar los marroquíes que pasan la frontera de Melilla, se inserta entre la anterior sobre acoso sexual y la siguiente sobre muerte por éxtasis. Previamente, se informa sobre los viajes del ex presidente del Gobierno español por Europa, preparando una Cumbre de Sevilla a finales de junio con las políticas de control de la inmigración como tema principal y la imagen de Aznar.

Antena 3. 3-6-02

El informativo de tarde-noche de Antena3 destaca la noticia en portada, al igual que el de TVE, pero luego no la desarrolla en primer lugar sino en el sexto del informativo. Sin embargo, en los titulares de portada ya se muestra una primera imagen algo espectacular del "héroe". Se usa el contrapicado que se muestra a continuación, capaz de acercarnoslo más pero de ensalzarlo aun mas como "héroe". Tal vez esta toma sobrepasa en parte la ética visual informativa.

La conductora subraya en *off*, al presentar la unidad informativa, que dos personas pudieron ser rescatadas: "gracias a un joven inmigrante". Usa, por tanto, la expresión inmigrante, pero en el interior la sustituye por la de "joven marroquí", según puede observarse en la reproducción textual y visual de la unidad informativa a continuación:

	Antena 3 3-6-02
	La noticia se inicia con el <i>off</i> de la conductora del programa, combinando planos generales con planos de detalle del edificio, subrayando en un lenguaje telegráfico y sensacionalista: "El edificio se vino abajo cuando los vecinos dormían. Los primeros minutos fueron frenéticos, entre las ruinas se escuchaban gritos. Un hombre murió pero 8 personas pudieron ser rescatadas. Dos de ellas <u>gracias a un joven inmigrante</u>
	Declaraciones del "joven inmigrante" acompañado de la persona que había sido tratado como "héroe" en el informativo de TVE. De este plano de conjunto se hace un <i>zoom in</i> y se cierra cuadro hasta quedar en primer plano el personaje. No se le identifica con un rótulo y dice lo siguiente y de la manera que se recoge a continuación: "e.. primero me ha dicho paisano ahí, ahí está, hay una mujer, está llorando, está llorando, esta...(hay que escuchar varias veces lo que dice, no se entiende bien) ayudando ayuda y fuimos a ayudarla también"
	Conductora desde el plató: " <u>Su intervención ha sido decisiva</u> . Era temprano y el estruendo fue tan fuerte que los vecinos de otros inmuebles creyeron que era una explosión. Durante horas los bomberos trabajaron sin descanso buscando dos personas que habían desaparecido, una de ellas está muerta a la otra le ayudaron..
	<i>Off</i> vecino: "Pensaba en principio que era una explosión pero realmente lo que ha sido, ha sido..." Aparece en primer plano el vecino (así se le identifica, no se pone nombre y apellido): "...el inmueble al caer, al desprenderse, entonces claro, hemos sentido a la

	señora que estaba chillando y ya hemos salido todos corriendo para acá." Off del periodista mientras se muestran planos generales y de detalle del edificio: "El suceso ha provocado heridas graves a dos personas y leves a otras cinco. El inmueble estaba afectado de aluminosis aunque había sido rehabilitado. Las obras que tienen lugar en el solar contiguo podrían haber condenado a un edificio enfermo"
	Off de Josep Maria Pedrosa, Dto. Emergencias Generalitat: "Era una zona con posibles movimientos de tierra...." Primer plano de Josep M Pedrosa (se le identifica con nombre y apellido y como Drtor.Emergencias Generalitat): "...con una estructura muy frágil, no hay que descartar nunca que en un momento dado podría haber habido una pequeña explosión." Off periodista: "Los bomberos han dado por acabado el desescombro después de aparecer sano y salvo el único inquilino desaparecido que había salido de casa media hora antes del siniestro y que había pasado trabajando, ajeno a lo que había ocurrido"
	Prosigue off periodista: "Otro vecino que se encontraba en el interior del edificio, <u>aquejado de sordera</u>, ha seguido durmiendo tras el derrumbamiento y solo le ha despertado la gran cantidad de luz que inusualmente entraba por la ventana de su habitación" (en este caso no se muestran sus declaraciones y tampoco se le identifica). "Joven inmigrante" todavía sin identificar y que dice lo siguiente: "...me muero esta mañana aquí pues no pasa nada. No tengo miedo de eso. No tengo miedo de morir."
	Off periodista.: "Este <u>joven marroquí</u> de 23 años ha sido el primero en auxiliar las víctimas. <u>Abdeslam Amamir</u> (finalmente se le identifica con el nombre y apellido pero en ese momento aparecen los créditos de los periodistas que cubren la información en vez del nombre del joven) ha rescatado a dos personas que estaban atrapadas bajo los escombros. Entre ellas una madre de familia que no dejaba de rogarle que le salvara la vida a su hija de tan solo cuatro años." Mientras se dice esto aparecen insertadas una secuencia de imágenes y planos de detalle del "joven marroquí"
	Abdeslam Amamir : "... mi hija, mi hija, yo te he dicho que no te preocupes que yo te la saco <u>si Dios quiere</u>, así (finalmente aparece rótulo con el nombre y apellido: Abdeslam Amamir, y abajo el calificativo de VECINO en mayúsculas) ¿Cómo estas? Y me ha dicho yo estoy bien pero mi hija, mi hija y le he dicho yo que no te preocupes tu hija te la saco si Dios quiere y al final gracias a Dios la saco a su hija también, la hija no le ha pasado nada."
	Off periodista mientras se muestran imágenes como la de la izquierda: "En el rescate el joven se ha lastimado una pierna. Además, se ha jugado la vida porque si sólo se había derrumbado parte del edificio con el riesgo de que se viniera abajo totalmente." Off Abdeslam: "No puedo dejar una persona está muriendo y yo estoy así mirando a él..."
	Abdeslam: "... me refiero nos vamos a morir los dos, <u>si Dios quiere nos vamos a morir los dos si Dios quiere</u> entonces si digo si no quiere le ha salvado la vida a él..." Off periodista: "Abdeslam le da las gracias a <u>Alá</u>" Y Abdeslam se despide con esta imagen y en este plano medio dándole la gracias a Alá <u>en árabe</u>.

El suceso de L'Hospitalet y en concreto la alusión a la intervención del "inmigrante marroquí" Antena3 lo difunde en un informativo en el que se muestran varios sucesos, algunas curiosidades, algo del Mundial de fútbol y unos 30 segundos sobre los 24 minutos y 38 segundos que dura el informativo de información estrictamente política, en voz de Aznar, dando su opinión sobre la necesidad de articular políticas de control de la inmigración en la Cumbre de Sevilla.

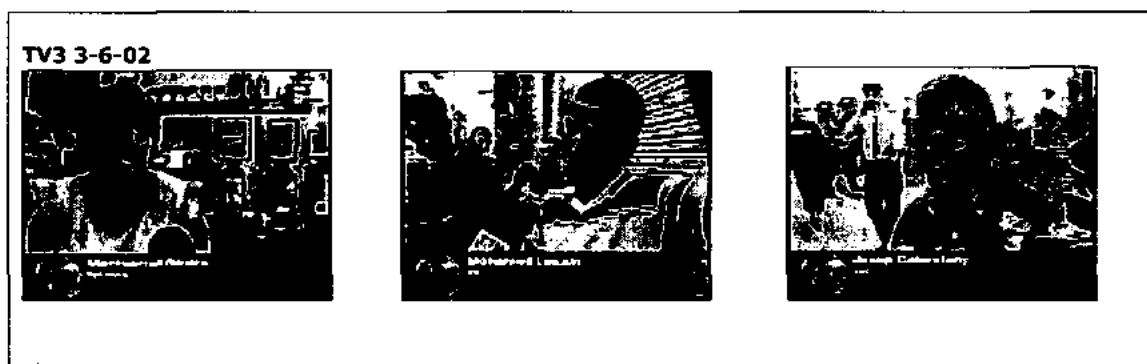
En concreto, los temas tratados así como el orden de aparición en la estructura del informativo y la relación entre ellos, es la que se muestra a continuación:

Careta presentación
Video partido de la selección en el Mundial de Fútbol y resumen de otros partidos.
Enlace de la presentadora a dos derrumbes de edificios.
Imágenes del desprendimiento del bloque de L'Hospitalet y se hace alusión al " inmigrante marroquí " que salva una persona.
A continuación imágenes del bloque caído en Sant Petesburgo Rusia.
Titulares: "Aznar y la Pastoral de los Obispos Vascos", "Amina libre", "El timo de la cámara vendida en los semáforos".
Imágenes de los goles de la jornada del Mundial.
Video del derrumbamiento del bloque de L'Hospitalet: "Dos personas rescatadas gracias a un joven marroquí ".
Derrumbamiento edificio en Rusia.
Incendio en Madrid.
Pastoral de los Obispos vascos sobre la ilegalización de Batasuna y opiniones de Aznar.
Enlaza con la visita europea del presidente del Gobierno para preparar la Cumbre de Sevilla con imágenes y voz en off de la presentadora que subraya la necesidad de tratar las políticas para combatir la inmigración ilegal .
A continuación se muestran imágenes del atentado del 11 de septiembre con voz en off de la presentadora que subraya que "el atentado se podría haber evitado. La CIA tenía informaciones sobre los terroristas.
Liberan a Amina de ser lapidada .
El timo de la cámara en los semáforos.
Una curiosidad: innovación tecnológica para recargar la batería del móvil .
Otra curiosidad: la cerveza es la bebida del verano.
Una tercera curiosidad: fórmula matemática en Internet para calcular lo que vale el tiempo.
Espectáculos: estreno de la película Spiderman .
Fútbol: selección española en el Mundial .
Tiempo y despedida y careta de salida.

Televisió de Catalunya-TV3

La Televisió de Catalunya, TV3, no asocia a las dos personas con el origen ni con el calificativo de inmigrantes. En este caso sólo aparece Mohamed Lesan, con el nombre y apellido y el calificativo de "vei" (vecino). Casualmente Abdeslam Amamir, ensalzado como "hero" por Antena3 y algunos medios escritos como *ABC* y *El Periódico de Catalunya*, no aparece en este medio. Las tres fuentes que aparecen en la unidad informativa, así como la periodista, son tratadas de manera idéntica a nivel visual y textual. El tipo de letra del rótulo, el nombre y apellido y alguna información complementaria como "fornera" (panadera) o "vei", insertado en el mismo lugar de la pantalla y mostrándose a la vez planos medios

similares de las diferentes fuentes. Se trata, por tanto, de un ejemplo de tratamiento de calidad de la inmigración, respetuoso con la diversidad e integrador:

Un mirada condicionada por las rutinas productivas

A pesar de que en el estudio del 2002 se observa la tendencia creciente a mostrar la inmigración desde varias ópticas y temáticas, y que se constata el esfuerzo de los periodistas por tratarla adecuadamente, se sigue llegando a la conclusión que las rutinas productivas de los medios siguen produciendo y reproduciendo un discurso informativo (textual, visual y sonoro) demasiado fragmentado y eurocéntrico de la realidad de los inmigrantes no comunitarios.

De todas formas, conviene decir en favor de los diferentes periodistas españoles, enfrentados a la necesidad de informar sobre temáticas tan difíciles de abordar adecuadamente como la inmigración, que muestran un interés creciente por abordarlas desde propuestas de calidad informativa. Son partidarios de contrastar fuentes, por ejemplo, pero reconocen que muchas veces no disponen del tiempo necesario para dar con ellas. La voz del inmigrante no suele aparecer en la misma proporción que la fuente oficial. Lo mismo pasa con la imagen. Es más fácil reproducir una foto de un político hablando sobre la reglamentación de los inmigrantes que un inmigrante hablando sobre una reglamentación que va destinada a regularizar su situación.

Ningún periodista, que se sepa, aboga por la discriminación racial. Todos desean respetar la diversidad cultural y transmitir la realidad multicultural real, ateniéndose a las sugerencias de manuales de estilo como el que impulsan en el año 1996 desde el Colegio de Periodistas de Catalunya, en una sesión de trabajo, celebrada el 15 de octubre, con especialistas y políticos del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya e investigadores y profesores del MIGRACOM de la UAB. Pero a menudo se produce una discriminación involuntaria al transmitirse la realidad multicultural desde el punto de vista occidental, europeo, en el que ha sido formado, incluso puede derivar en un cierto tratamiento "paternalista" o positivo "benefactor" al intentan comprender de golpe, casi con la premura que requiere la actualización de la información de las nuevas realidades en los medios, los códigos culturales, lingüísticos y comunicativos de esos "otros" ciudadanos recién llegados a una civilización europea en continua transformación.

Tampoco hemos de olvidar que son comunicadores que cubren dichas temáticas desde unas rutinas productivas condicionadas por las clásicas limitaciones espacio-temporales, y soportan unas reducciones continuas de presupuestos y platillas en los medios de información que tienden a convertir al periodista en un superhombre pobre especializado en todo.

Una mirada unipolar desde la percepción

Al entrevistar a una muestra cualitativa de diferentes tipologías de personas en función de variables como la procedencia geográfica, culturales y religiosas, residentes Barcelona ciudad y en en diferentes localidades de la provincia de Barcelona (Gavà, Viladecans, Granollers, Mollet, Vilafranca del Penedès, Vilanova i la Geltrú, Manlleu, Vic, Terrassa, Sabadell, Manresa y Mataró) pudimos observar, desde esa recepción mediática y diversa de la realidad actual que la mayoría asocia la inmigración actual con la noticia o la instantánea fotográfica de la llegada en pateras y en particular con ciertas imágenes impactantes:

Por ejemplo, una mujer de más de 35 años de Gavà, Baix Llobregat, nacida en Andalucía asocia la inmigración actual con el discurso siguiente: "...pues cuando te enseñan como vienen en las pateras exponiéndose a morir, cuando vienen en la forma que vienen, y luego bueno, los descubres por decirlos de alguna manera, los pillan, y ves aquellas caras tan tristes que han luchado económicamente tanto por venir, pues te da mucha pena.

Otro hombre residente en Terrassa, Vallès Occidental, de menos de 35 años y nacido en Marruecos, considera que la imagen con que se asocia la inmigración es con: "Las pateras, joder, no me gusta ver eso. Me da pena porque los pobres, lo que pasan, lo que pagan, lo que gastan su físico, su dinero, para buscarse la vida, para venir aquí a ver si hay suerte pero al final los pillan ..."

Una joven catalán de toda la vida (de padres, abuelos, etc, nacidos en Catalunya) explica en lengua catalana que "...uns cadàvers a les costes de Melilla em va impactar bastant...estaven així una miqueta infladets.... Era una imatge que estaven tres, estaven estirats...." (...unos cadáveres en las costas de Melilla me impactaron bastante... estaban algo inflados... Era una imagen que estaban tres, estaban estirados...).

Este otro hombre de Manlleu, ciudad de la comarca catalana de Osona, situada en la Catalunya central, de más de 35 años, llegado a tierras catalanas con la inmigración interna de los sesenta, considera que asocia el tratamiento informativo que está percibiendo en los medios de comunicación sobre los nuevos colectivos inmigrantes con la frase siguiente: "Todos estos marroquíes, que entran como moscas. Esto, es demasiado..."

Los medios empiezan a mostrar la inmigración desde una mirada multipolar y los periodistas están preocupados por difundir un tratamiento informativo de calidad, pero el impacto visual e incluso informativo y hasta formativo que ejerce dicho tratamiento cada vez más diverso de la llegada y asentamiento de la inmigración, en las audiencias diversas, es aun demasiado unipolar: se siguen asociando estos movimientos humanos con la imagen de la patera, pero con las peores imágenes y consecuencias de dichas llegadas a la geografía española.

También es cierto que se da dicha percepción de la inmigración porque la imagen de la patera se usa muchas veces como recurso visual para informar de cualquier tema como por ejemplo la Ley de Extranjería.

QUA-

núm. 12, gener-abril 2002

DERNS

DEL

**Consell
de l'Audiovisual
de Catalunya**

CAC

www.audiovisualcat.net

Mitjans de comunicació
i immigració

Quaderns del CAC núm. 12. gener-abril 2002

E-mail: quadernsdelcac@correu.gencat.es

Editor:

Joan Manuel Tresserras

Consell editorial:

Carles de Alfonso Pinazo, Joan Botella i Corral, Núria Llorach i Boladeras, Jordi Mercader i Farrés, Félix Riera Jaume Serrats i Ollé

Director:

Josep Gifreu

Cap de redacció:

Martí Petit

Coordinació general:

Sylvia Montilla

Redacció:

Esther Andreu, Soledat Balaguer, Gemma Domènech, Mònica Gasol

Impressió:

Grinver, S.A.

Assessorament lingüístic:

Eva Vigo

Dipòsit legal: B-17.999/98

ISBN: 1138-9761

Consell de l'Audiovisual de Catalunya

President: Francesc Codina i Castillo

Vicepresident: Xavier Guitart i Domènech

Conseller Secretari: Carles de Alfonso Pinazo

Conseller adjunt a la presidència per afers internacionals: Joan Botella i Corral

Consellers: Núria Llorach i Boladeras, Jordi Mercader i Farrés, Félix Riera, Fernando Rodríguez Madero, Jaume Serrats i Ollé, Joan Manuel Tresserras

Secretari General: Jaume Tintoré i Balasch

Consell
de l'Audiovisual
de Catalunya

Entença 321
08029 Barcelona
Tel. 93 363 25 25 - Fax. 93 363 24 78
E-mail: audiovisual@correu.gencat.es
Web: <http://www.audiovisualcat.net>

Generalitat de Catalunya

Índex

□ Presentació	2
□ Tema monogràfic:	
Mitjans de comunicació i immigració	
Els mitjans de comunicació davant la immigració. La responsabilitat d'informar, la responsabilitat de conviure	3
Vicenç Villatoro	
Comentaris sobre el Manual d'estil periodístic relatiu a minories ètniques i noves propostes	13
Xavier Giró	
El tractament informatiu de la immigració a Catalunya	25
José A. Sorolla	
La presència de la immigració com a exclusió social en els informatius de les televisions públiques europees	39
Teresa Velázquez	
La investigació sobre el tractament informatiu de la immigració als mitjans de comunicació: propostes del MIGRACOM	53
Nicolás Lorite i Josep Maria Blanco	
Recomanacions del CAC sobre el tractament informatiu de la immigració	63
Manual d'estil sobre minories ètniques del Col·legi de Periodistes de Catalunya	68
□ Observatori	
Conversa amb Edgar Morin	71
Enric Saperas	
Diners, política, lobbies i grups audiovisuals als Estats Units d'Amèrica	77
Martí Petit	
□ Agenda	
Crítica de Llibres	89
Revista de Revistes	95
Revista de Llibres	97
Revista de Webs	101
Guia per a la presentació d'articles a la revista	102

Presentació

El tractament informatiu que els mitjans de comunicació dispensen als fets i als temes referits a la immigració està reclamant a Catalunya, com també a Espanya i a Europa, una atenció particular en el debat i l'agenda pública en relació amb la problemàtica dels nous corrents migratoris. A Catalunya, una comunitat autònoma que rep un dels contingents més elevats dels immigrants que arriben a l'Estat espanyol, el comportament informatiu dels mitjans en aquest punt ha merescut l'atenció de les institucions polítiques i professionals més representatives tals com el Parlament de Catalunya i el Col·legi de Periodistes de Catalunya, respectivament. En la mateixa línia d'interès, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) va convocar unes jornades específiques sobre "El Tractament Informatiu de la Immigració", celebrades el 27 i 28 de novembre de 2001, les quals van donar lloc a unes "Recomanacions" aprovades posteriorment pel CAC.

El lema monogràfic d'aquest número 12 de Quaderns inclou les tres ponències presentades a aquestes jornades, a càrrec de Vicenç Villatoro ("Els mitjans de comunicació davant la immigració. La responsabilitat d'informar, la responsabilitat de conviure"), de José A. Sorolla ("El tractament informatiu de la immigració a Catalunya") i de Xavier Giró ("Comentaris sobre el Manual d'estil periodístic relatiu a minories ètniques i noves propostes"). Aquest bloc és complementat amb un avançament dels resultats d'un projecte d'investigació de la professora Teresa Velázquez ("La presència de la immigració com a exclusió social en els informatius de les televisions públiques europees") i una presentació i avaluació de l'Observatori MIGRACOM a càrrec del seu director i coordinador, Nicolás Lorite i Josep M. Blanco. Clou el monogràfic un apartat documental que comprèn el document del Col·legi de Periodistes de Catalunya i les "Recomanacions" del CAC.

La secció dedicada a l'Observatori té com a convidat singular la figura i la reflexió d'Edgar Morin, un dels pocs intel·lectuals europeus contemporanis que ha dedicat temps i ingeni a repensar els fonaments de la cultura de masses. El professor i investigador de teoria de la comunicació Enric Saperas condueix sàviament la conversa a fons amb el professor francès. També incloem en la secció un article de Martí Petit ("Diners, política, lobbies i grups audiovisuals als EUA") que presenta un balanç de les relacions entre lobbisme i grups audiovisuals als EUA arran de la recent aprovació de la Bipartisan Campaign Reform Act, de reforma del finançament electoral.

Josep Gifreu
Director

Els mitjans de comunicació davant la immigració. La responsabilitat d'informar, la responsabilitat de conviure

Vicenç Villatoro

71 Constructors de sentit, els mitjans de comunicació s'erigeixen com a responsables socials de la creació de models d'interpretació de la realitat. Prenent aquesta premissa com a punt de partida, l'article obre un debat sobre el paper dels mitjans respecte al tractament informatiu de la immigració.

Entre la regulació per llei, i la no-regulació sense límits, l'autor defensa l'autoregulació dels mitjans i l'elaboració de codis deontològics com a vies que fan possible la construcció de discursos mediàtics que responguin a la seva responsabilitat social d'informar i de fonamentar la convivència pacífica.

Sense ganes de ser exageradament transcendent, linc la sensació que parlar del tractament dels fets immigratoris en els mitjans de comunicació és un dels debats centrals del nostre temps, perquè és -per dir-ho així- un debat al quadrat. Vull dir que és una qüestió en la qual participen dos debats que, fins i tot observats independentment, formen part de l'agenda de les nostres urgències teòriques i pràctiques. Un, el debat sobre les formes de gestió d'unes onades immigratòries i dels seus efectes socials i culturals, que per les seves característiques ens és del tot nou. L'altre, el debat sobre la responsabilitat social, en general, dels mitjans de comunicació. O, si es vol, de com els mitjans de comunicació han de respondre a responsabilitats socials diverses, i sovint fins i tot contradictòries, si

més no en aparença. Personalment, jo crec que discutiríem apassionadament la gestió del fet immigratori encara que no hi hagués immigració. I discutiríem apassionadament la responsabilitat social dels mitjans, encara que no hi hagués fet immigratori. Com serà, doncs, de calent i d'apassionant, l'espai d'intersecció de tots dos debats. Un espai que, m'avanço a dir-ho, existeix, és central i transcendent.

Contra algunes tradicions metodològiques, no començaré l'exposició analitzant el contingut de les paraules de l'enunciat. Donem per suposat -i és molt suposat- que estem d'acord de què parlem quan parlem d'immigració. Suposem també -i no és menys arriscada la suposició- que estem d'acord sobre què volem dir quan parlem de mitjans de comunicació. Però si se'ns demana participar en aquest debat deu ser -és- perquè entorn dels dos mons, i encara més en la seva intersecció, hi ha la vivència d'un problema. No és que la immigració sigui un problema, en ella mateixa. No és que els mitjans de comunicació siguin intrínsecament problemàtics. Però damunt d'un fet i de l'altre s'hi projecta una percepció problemàtica, que hauríem de descriure abans d'avançar. Per dir-ho així, intentem establir quin és el problema de la immigració i quin és el problema dels mitjans.

Immigració, acollida, diversitat

Quan d'una manera creixent els ciutadans esmenten la immigració com una de les qüestions que més els preocupen, jo crec que sovint es barregen tres àmbits diversos, tot i que relacionats:

a) Els fluxos migratoris, pròpiament dits. És a dir, els desplaçaments de població, les fronteres, les quotes, les pasteres, els papers i els no-papers, l'entrada d'immigrants i la seva regularització legal.

Vicenç Villatoro

Escriptor, periodista i membre de la Comissió d'Estudi sobre la Immigració del Parlament de Catalunya

b) L'acollida dels nouvinguts. És a dir, les condicions socials en les quals persones vingudes de fora aterren a la nostra societat, les polítiques sanitàries, urbanístiques, educatives, que comporta l'arribada d'un contingent de persones que vénen de fora.

c) La gestió de la diversitat. La necessitat de trobar mecanismes de convivència entre persones que participen de tradicions religioses, polítiques, culturals, diverses i la forma d'aconseguir una societat on la diferència no esdevingui desigualtat de drets i deures ciutadans.

Normalment, posem tots tres àmbits en el paquet comú que va sota l'etiqueta "immigració". Però de fet són àmbits diferenciats. En un cert sentit, els nostres models de generalització del benestar i de gestió de la diversitat ens els hem de plantejar igual tant si hi ha immigració com si no hi és. En tot cas, el fet immigratori pot exigir-nos un ritme de reflexió més accelerat. A través de la immigració, la nostra societat es mira al mirall. Si estem d'acord que d'immigrant no se'n és tota la vida i que encara menys és una condició que s'hereta -la molt absurda expressió d'immigrants de segona generació-, fins i tot una societat sense immigrants s'hauria de plantejar avui la seva forma nova de gestionar la diversitat interior. Quan en alguns barris de França o de la Gran Bretanya hi ha enfrontaments de rerefons racista o xocs entre persones o grups de religió o referents culturals diversos, però nascuts tots en el país, no podem parlar d'un problema d'immigració, sinó d'un problema de gestió de la diversitat.

Tots tres àmbits, que ja sé que tenen una certa relació, presenten aspectes problemàtics, en un sentit o altre. Són un problema, òbviament, les polítiques d'immigració i són un problema els morts que hi ha a l'Estret de Gibraltar o les màfies que trafiquen amb persones. És un problema l'eficàcia d'acollida social dels nous contingents de persones vingudes de fora i la seva integració en el nostre model d'estat del benestar. Hi ha tensions indubtables a partir de la presència en uns territoris que estaven acostumats a d'altres tipus de diversitats de persones i grups amb variades tradicions culturals, polítiques i religioses. Però em sembla que fariem bé de no barrejar les tres qüestions. I probablement allà on el debat serà més viu i hi haurà més feina a fer serà, al meu parer, precisament en la gestió de la diversitat.

La responsabilitat social dels mitjans

Al marge fins i tot de les qüestions més o menys relacionades amb la immigració, entorn dels mitjans de comunicació hi ha un debat permanent que afecta el que podríem anomenar les seves responsabilitats socials. És obvi que els mitjans són avui els principals constructors de sentit, els qui forneixen el conjunt de la població dels models d'interpretació de la realitat, dels estereotips, de les dades que alimenten, configuren, confirmen o desmenteixen les visions del món. Per tant, els mitjans participen decisivament en la construcció dels valors socials, en una relació dialèctica, de permanent anada i tornada de la realitat: d'una banda, els mitjans són un mirall dels valors d'una societat i de les seves relacions internes i de l'altra, són fonamentals en la definició de valors i actituds. No diria que els mitjans imposen a la societat uns models d'interpretació i de sentit, però amplifiquen i modelen aquests models, dels quals són a la vegada causa i efecte. Això ens porta al que per mi és el centre del debat sobre el paper dels mitjans, que podríem centrar en els espais de col·lisió entre dues formes diverses de responsabilitat social:

a) En la mesura que els mitjans participen en la construcció de valors, estereotips i actituds, els mitjans de comunicació tenen la responsabilitat social de procurar que aquests valors, aquestes imatges i aquestes actituds contribueixin a la convivència, al respecte mutu, a la consolidació de formes democràtiques de llibertats i participació.

b) Els mitjans tenen la responsabilitat social de respondre al dret dels ciutadans a obtenir la informació que considerin rellevant, sense que se'ls oculti res que els importi. La relació entre els mitjans i els ciutadans es fonamenta en un contracte de confiança segons el qual els mitjans respecten els fets, ofereixen opinions i en cap cas oculten -ni a fi de bé- cap fet o cap informació que els seus receptors desitgin obtenir.

El contracte de confiança fundacional dels mitjans de comunicació exigeix que els seus receptors tinguin la certesa -o, si més no, que no tinguin una certesa contrària- que no els serà ocultat res que els propis receptors puguin considerar rellevant. El fonament d'aquesta responsabilitat

social no és tant el dret a la llibertat d'expressió dels mitjans com el dret a la informació dels ciutadans. Ni els poders públics, a través de cap forma de censura, ni els mateixos mitjans, a través d'una ocultació deliberada de fets rellevants -un altre nom de la mateixa censura- poden coartar aquest dret a la informació, ni tan sols en nom d'un bé superior. Aquest debat va molt més enllà de la qüestió concreta de la immigració. És un debat que afecta moltíssims àmbits informatius, des del tractament del terrorisme fins a la relació entre els mitjans i la vida privada de les persones. Personalment, és un debat en el qual no crec que en cap cas es pugui plantejar com a solució qualsevol forma de censura: silenciar fets o dades deliberadament, en nom d'una causa noble o no tan noble. Els límits de la llibertat d'informació -o del dret a la informació, si agafem la perspectiva de tots els ciutadans- només pot tenir els límits del codi civil, és a dir, la falsedat manifesta, la calúnnia o la injúria. En tot cas, sí que la legislació pot posar límits a l'opinió en nom d'alguns principis, molt pocs: evitar la incitació a l'odi o a la violència o la seva apologia. Però una democràcia ha de ser molt curiosa i molt prudent a l'hora de posar aquesta mena de límits.

En qualsevol cas, el problema es presenta quan els mitjans poden tenir dubtes entre aquestes dues responsabilitats socials, que en alguns casos són complementàries, però que en altres poden aparèixer com a alternatives: oferir determinats fets o determinades dades -no parlem ja de determinades interpretacions- pot ser una manera de complir la pròpia responsabilitat social d'informar i d'oferir al ciutadà tot allò que al mateix ciutadà li sembla rellevant, però pot entrar en col·lisió amb la responsabilitat social de no alimentar estereotips, actituds o percepcions que dificultin la convivència i afavoreixin el conflicte. Personalment, em sembla que en tots els casos la millor fórmula per resoldre aquesta paradoxa és l'autoregulació pública dels mitjans, a partir de codis deontològics explícits, en els quals es publicitin els límits que cada mitjà posa a la seva llibertat d'informar i d'opinar en nom de la defensa de valors que consideri superiors. L'autoregulació -després veurem com es pot aplicar al cas que ens ocupa- em sembla l'única fórmula de mantenir l'imprescindible contracte de confiança entre els ciutadans i els mitjans i, al mateix temps, atendre la responsabilitat

social que demana no alimentar actituds i estereotips que afavoreixin el conflicte.

Els requeriments als mitjans

A partir precisament de la seva responsabilitat social a través de la formació d'imatges i estereotips, que desemboquen en actituds, els mitjans de comunicació reben una sèrie de requeriments explícits o implícits per part dels sectors més sensibilitzats de la societat. Són requeriments que els fan en primer lloc els poders públics i en paral·lel les organitzacions que, per la seva activitat i sensibilitat, s'hi senten més directament implicades. En el cas de Catalunya, aquests requeriments han estat explicitats, d'una manera transparent, en l'**Acord Parlamentari sobre Política d'Immigració**, redactat per una comissió mixta de parlamentaris i experts i aprovat per unanimitat pel nostre Parlament el 27 de juny de 2001. Vaig tenir la satisfacció de ser un dels membres de la comissió que va redactar el document, com a portaveu en aquesta comissió del grup de Convergència i Unió, i, per tant, no voldria ser massa emfàtic en la seva valoració. Però en qualsevol cas tinc la impressió que, pels seus continguts, per la seva aprovació unànime, pel fet de ser redactat conjuntament per parlamentaris i per persones que representaven punts de vista molt plurals i molt competents en el tractament del fet migratori, aquest document és particularment valuós i probablement imprescindible per tractar, a partir d'ara, qualsevol aspecte sobre la immigració a Catalunya. Naturalment, també aquest que ens ocupa. (1)

Després de fer diverses recomanacions als poders públics sobre les polítiques a portar a terme respecte a la immigració a Catalunya, el document fa una sèrie de requeriments addicionals, dirigits essencialment al món dels mitjans de comunicació, de la Universitat i dels líders d'opinió, per tal de trobar un discurs responsable i precís. El document considera que la generació d'un discurs adequat és tan important com les mateixes polítiques per tal d'evitar els conflictes potencials entorn de la immigració. En aquest sentit, el document conté un requeriment específic als mitjans de comunicació i diversos requeriments més genèrics, que també els afecten. El requeriment específic insta un tractament adequat del fet migratori en els

mitjans de comunicació, de manera que s'evitin les distorsions i trivialitzacions d'aquest tema i es fomenti el coneixement de les cultures de procedència dels principals grups d'immigració.

Però hi ha en el document altres requeriments més genèrics, pel que fa al discurs sobre la immigració, que afecten els mitjans de comunicació, al costat d'altres sectors generadors de discurs:

- Evitar magnificar la immigració, procurar situar-la en els seus termes justos i destriar-la d'altres qüestions que tenen entitat pròpia i diferenciada i que poden dificultar molt l'articulació social, ben al marge de la immigració: les desigualtats econòmiques i socials, l'atur, l'urbanisme especulatiu, els abusos de poder.

- Revisar l'ús del terme "mestissatge" (que en si mateix sembla un terme racista), i no confondre els intercanvis i les interrelacions entre persones i pobles amb una homogeneïtzació importada i amb la dimissió dels propis referents de partida. Una pluralitat real s'aconsegueix només amb anys de convivència constructiva.

El document alerta també sobre alguns components del discurs que es poden tornar en contra d'un projecte de futur desitjable.

- Alerta sobre el fet que una concepció ingènua de multiculturalitat, presentada com a model social desitjable, pot suggerir la possibilitat i, fins i tot, la conveniència de renunciar a construir una comunitat política de ciutadans fonamentada en uns senyals d'identificació compartits.

- Alerta també respecte a un discurs sobre la immigració presentada com una possibilitat per solucionar els dèficits demogràfics, dèficits del sistema de pensions i buits del mercat laboral, tot això en els països europeus. És a dir, sovint la immigració és presentada com una necessitat, com un mal menor. Aquest és un discurs que, a part d'estar mal fonamentat en un model molt estàtic, és utilitarista, perillós -què passarà si la natalitat augmenta o si remunta l'atur?-, que deixa de banda el respecte a les persones i l'exercici de la llibertat com a element bàsic en una societat democràtica.

Els requeriments que fa el Parlament de Catalunya en aquest document, del qual torno a recomanar la lectura completa perquè em sembla que hi ha aportacions de llenguatge noves i punts de vista originals, no són rutinaris ni expressió estricta de bones intencions genèriques.

Aplicats a la feina quotidiana dels mitjans, aquests requeriments poden ser acceptats o no, poden entrar o no en col·lisió amb les pràctiques i amb el llenguatge dels mitjans, però tenen traduccions concretes i específiques. Si se'm permet entrar ja en l'àmbit de les interpretacions, diria que a través d'aquests requeriments es demana als mitjans que adoptin criteris nous tant pel que fa a la informació com a l'opinió. Criteris de vegades restrictius, coses a evitar, i de vegades positius, coses a potenciar.

a) Criteris restrictius pel que fa a la informació.

- Evitar la magnificació. Presentar el volum del fet migratori en els punts justos i no presentar-la com un fenomen més gran ni més accelerat del que és. Evitar, per tant, la imatge de l'allau migratori.

- Evitar la distorsió i la dramatització. No presentar sistemàticament el fet migratori associat a aspectes conflictius i amenaçadors.

- Evitar la confusió entre la immigració i d'altres realitats socials. No atribuir, per tant, al fet migratori un potencial conflictiu que de fet s'ha d'atribuir a problemes d'altra naturalesa. No culpabilitzar la immigració de problemes que de fet tenen un altra mena de causes.

- Evitar la trivialització. En l'altra punta de la magnificació, reconèixer al fet d'immigrar la seva intensitat dramàtica i a l'immigrant la seva dignitat personal.

b) Criteris positius pel que fa a la informació.

- Potenciar tot allò que signifiqui coneixement de les tradicions culturals, religioses i socials de procedència dels principals col·lectius immigrants.

- Valorar d'una forma especial aquella informació que presenta experiències positives de convivència i d'integració.

c) Criteris respecte a l'opinió.

- Ser conscients que termes com "mestissatge" o "multiculturalitat" poden alimentar una imatge de dimissió obligatòria dels propis referents de partida i la renúncia a uns senyals d'identificació compartits pel conjunt social.

- Evitar una presentació estrictament utilitarista de la immigració -encara que això precisament ajudi a presentar-la com a positiva-, perquè un canvi en la conjuntura no signifiqui l'aparició de fenòmens de refús. Si la immigració es presenta com a necessària per tenir mà d'obra en un

moment de molt poc atur, ¿què en farem dels immigrants si puja l'atur?

- Evitar enfrontar-se a la immigració amb el discurs de la por, que com diu el mateix document en el seu paràgraf final és la mare de totes les violències, de totes les xenofòbies i de totes les manques de respecte a les persones.

Des d'altres instàncies es podrien formular aquests requeriments amb d'altres paraules o es podria observar la seva aplicació a casos concrets, però en qualsevol cas no són unes peticions rutinàries ni senzilles d'acomplir. La màxima representació de la societat es dirigeix als mitjans de comunicació i els recorda la seva responsabilitat social com a creadors d'imatges, estereotips, valors i actituds. La resposta dels mitjans de comunicació ha de confrontar aquesta responsabilitat social amb la seva altra responsabilitat, que és la d'informar, la de servir al dret a la informació dels ciutadans.

Les dificultats de la pràctica periodística

Si existeix un debat sobre el tractament de les qüestions d'immigració en els mitjans de comunicació és en bona part perquè els sectors més sensibilitzats de la nostra societat retreuen als mitjans presentar, en la major part dels casos, el fet migratori, l'acollida de persones procedents de l'ora i l'existència de diversitat religiosa o cultural associats a situacions de conflicte o de problema. Per dir-ho d'una manera, aquests sectors més sensibilitzats retreuen als mitjans que es parli de les mesquites quan les tanquen o quan hi ha protestes veïnals, que quan un atracador és de procedència extracomunitària es citi expressament aquesta procedència, que les informacions sobre pasteres naufragades alimentin una idea d'allau inaturable i tràgica d'immigrants. La conflictivització, la problematització, no tan sols del fet migratori en ell mateix, sinó de les situacions de diversitat religiosa i cultural.

El retrat és pertinent i ha de fer pensar els periodistes, però la resposta des de la lògica dels mitjans de comunicació -és a dir, des de l'aplicació de l'altra gran responsabilitat social, que és la de servir al dret a la informació dels ciutadans- presenta matisos que cal també tenir presents. Apuntem-los, com a matisos.

a) La funció informativa dels mitjans no és oferir visions notarial de la realitat, sinó donar notícies. La suma de totes les notícies no és igual a la suma de tot allò que està passant, sinó que és per naturalesa esbiaixada: és notícia allò que és excepcional, nou, sorprenent, interessant, important. No tot allò que passa. En conjunt, i no referint-nos tan sols a la immigració, els mitjans de comunicació presenten -precisament per aquesta lògica que els és essencial, no pas impostada o malèfica- una visió de la realitat esbiaixada cap al conflicte i el problema. Allà on no hi ha novetat o excepció no hi ha notícia, encara que hi hagi esdeveniment. No es tracta d'oferir llistats inacabables d'esdeveniments no excepcionals positius per compensar la notícia d'un fet excepcional negatiu. La crítica a la negativitat dels mitjans de comunicació la fan tots els sectors que s'hi veuen reflectits sense excepció. En la mesura que allò que és notícia sol ser allò que és excepcional, que sorprèn per no habitual, la negativitat dels mitjans no deixa de ser paradoxalment una constatació optimista: vol dir precisament que el conflicte, el problema, són excepcionals. El dia que calgui destacar com a excepcional allò que és positiu serà, paradoxalment, un mal dia.

b) Allò que és rellevant d'una informació no ho decideix el mitjà o el periodista, sinó el lector o el receptor en general. O, dit d'una altra manera, allò que estableix el criteri no és la sensibilitat o la visió del món del mitjà, sinó l'interès del receptor. Des dels sectors més sensibilitzats es diu, de vegades, que en un problema d'ordre públic no és rellevant la nacionalitat o l'origen del protagonista. Quan aquest protagonista pertany a la majoria, mai no s'emfatitza la seva procedència: mai no hem vist, aquí, un titular que digui que un català, un espanyol, un catòlic, un home blanc, ha fet un atracament. Sí que hem vist tots titulars -o textos interiors- on se'ns informava que l'atracador era marroquí o gitano o musulmà o jueu. No cal presentar la casuística: tots la coneixem. Dit així, sembla que els mitjans cometin una terrible injustícia. Però aquell que ha de decidir si li interessa o no saber aquesta dada no és el periodista ni els poders públics ni els sectors sensibilitzats, sinó el receptor d'informació. Per mantenir el contracte de confiança dels mitjans amb el ciutadà, aquesta ciutadà no ha de poder pensar mai que el mitjà li oculta expressament una dada que a ell li interessa de saber. Si es produeix aquesta desconfiança -típica dels mitjans de comunicació sota

situacions dictatorials-, els mitjans passen a ser llegits entre línies i no compleixen de fet la seva responsabilitat social central. Per tant, no seria just ni obligar els mitjans ni demanar-los que s'obliguin a no donar sistemàticament determinades dades que els receptors poden considerar rellevants. El que es pot recomanar és una gestió prudent i responsable de l'èmfasi i de la forma com són ofertes aquestes dades.

c) El paroxisme del llenguatge políticament correcte acaba provocant en el receptor desconfiança respecte als mitjans i sovint la pura impossibilitat d'entendre les notícies. Sovint, el llenguatge políticament correcte -és a dir, el llenguatge a través del qual els mitjans es preocupen només de la seva responsabilitat social en la formació d'estereotips i no de la seva responsabilitat social d'informar de forma comprensible- desemboca sovint en l'adopció de fórmules eufemístiques per parlar de les coses o en l'ocultació d'aspectes imprescindibles per a la comprensió de la notícia. Per exemple, informar d'alguns xocs de grups de joves a Barcelona que es van produir fa uns mesos sense dir que uns eren magrebins i els altres sud-americans -com va fer algun mitjà obsessionat per la correcció política- convertia la notícia en literalment incomprensible i plantejava al receptor preguntes que no li eren respostes. Si hi ha una baralla entre dos grups i existeix alguna cosa que els distingeix -que són d'equips de futbol diferents, d'ideologies, religions o orígens diferents- és una dada que no es pot ocultar.

d) L'obsessió per la correcció política i el temor a ser considerat racista pot portar els periodistes a aplicar actituds o fets protagonitzats per col·lectius de procedència forana criteris valoratius diferents als que s'aplicarien davant dels mateixos fets protagonitzats per persones o grups que no tinguessin aquesta procedència. Actituds que es considerarien denunciades i publicables en el comú dels casos -per exemple, l'obstaculització de la feina d'informar-, provoquen una reacció diversa, per excés o per defecte, quan es tracta de col·lectius diguem-ne, per simplificar, procedents de la immigració. Precisament aquesta és l'actitud més racista: valorar diferentment uns mateixos fets, segons quin sigui l'origen cultural o religiós dels seus protagonistes.

e) L'actitud dels mitjans davant de qualsevol tema potencialment conflictiu no ha de ser un despotisme

il·lustrat en el qual uns professionals tenen el monopoli de la llibertat d'expressió i decideixen què és allò que ha de saber i què és el que no ha de saber el ciutadà. Els mitjans són els intèrprets de les demandes informatives variables dels ciutadans, subjectius en les valoracions i les interpretacions, objectius en allò que els esdeveniments tenen d'objectivable i que distingeix la veritat de la falsedat. Una interpretació pot ser errònia, una notícia pot ser falsa. Els mitjans tenen dret a l'error, però no a la falsedat.

Aquest llistat de reflexions no s'ha d'interpretar com una defensa tancada de les pràctiques periodístiques tal com són, com una reacció corporativa als requeriments dels sectors més sensibilitzats de la societat, en nom, com deia, de la responsabilitat social dels mitjans. És només el recordatori que s'ha de trobar un espai d'intersecció entre aquests molt raonables requeriments i la lògica pròpia dels mitjans, que és l'expressió del seu deure informatiu. Un espai d'intersecció, un llibre d'estil pràctic, que molt probablement tindrà molt poques normes bàsiques d'acompliment absolut i universal i tindrà molts compromisos d'actitud, de voluntat, de gestió de la realitat informativa de cada dia de forma responsable i amb sentit comú.

La via de l'autoregulació

Bona part dels problemes que planteja el xoc de les dues grans responsabilitats socials dels mitjans -la d'informar i la de fonamentar la convivència pacífica i democràtica- són aplicables al tractament de la immigració i de la diversitat com són aplicables a molts altres casos. En definitiva, el que es posa damunt de la taula és la qüestió dels límits: Ha de tenir algun límit la feina dels mitjans de comunicació? Existeix algun bé superior que demani o obligui a aturar la seva feina a partir d'una certa ratlla? Certament, les lleis ordinàries ja dibuixen alguns límits: la falsedat, la injúria, la calúmia... En nom d'altres valors, podem demanar als mitjans que no apliquin automàticament la seva lògica informativa sinó que la matisin?

Personalment, crec que sí que hi ha uns límits, però crec saber també que són límits subjectius, que no tots posaríem en els mateixos llocs. Hi ha dues opcions extremes: la regulació per llei, és a dir, que siguin els poders públics els que estableixin els límits, o la no-

regulació, és a dir, la negociació dels límits. Entre totes dues, hi ha la via de l'autoregulació dels mitjans: són els mateixos mitjans els que individualment o col·lectivament determinen on posen els seus propis límits i ho expliciten davant de la societat, per tal de mantenir amb ella el seu contracte de confiança.

Tradicionalment, la via de l'autoregulació ha estat l'opció dels mitjans de comunicació catalans davant dels problemes pràctics de fixació dels límits del dret a la informació, tot i que probablement hem d'entrar en una nova fase en la seva aplicació. Fa un temps, en un informe per al Consell de l'Audiovisual de Catalunya sobre el tractament informatiu del cas Alcàsser i els problemes que comportava, vaig proposar apassionadament aquesta forma i feia servir com a argument un text publicat llavors per Jorge M. Reverte a El Periódico, on deia: El caso Alcásser ha sido el más escandaloso de los ejemplos. Los intereses privados se ponen por encima del principio que ampara la presunción de inocencia. Hay que optar entonces por la limitación de las libertades o el autocontrol de los medios. Una sociedad madura pide lo segundo. I afegia més endavant: Desde fuera de Cataluña algunos miramos con envidia la decisión de los periodistas de Barcelona de elaborar un Código Deontológico. (2)

De fet, aquesta via de l'autoregulació ja s'ha fet servir a Catalunya al voltant del tractament informatiu de la immigració. L'any 1995 es va signar per part de 25 mitjans de comunicació catalans, el Departament de Benestar Social i el Col·legi de Periodistes, un conveni genèric sobre la protecció de la cultura i de la imatge de la immigració en els mitjans de comunicació social. El Col·legi de Periodistes, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, la Federació Catalana de Municipis, l'Associació Catalana de Municipis i els mitjans signants participen d'un programa dins del Pla interdepartamental d'Immigració 2001-2004 (3) que busca la continuïtat d'aquells convenis amb tres objectius específics:

- Promoure el trencament dels estereotips vers els immigrants.
- Apropar a les minories diferenciades culturalment els mitjans de comunicació.
- Incentivar la divulgació dels aspectes positius i favorables de la immigració.

Renovar els compromisos

La via, indubtablement, és aquesta. Els mitjans de comunicació, seguint aquesta via, han de fer públics els seus codis deontològics respecte al tractament de la immigració i han d'assumir públicament uns compromisos sobre la seva línia informativa i la seva línia editorial que no contradiguin les seves diverses responsabilitats socials: que enforteixin la convivència i el respecte mutu sense renunciar a oferir als receptors tots els aspectes rellevants de la informació. De vegades, aquests compromisos seran terminològics: no fer servir expressions despectives o ambigües, però també evitar expressions aparentment neutres que tenen un fort substracte ideològic. Per exemple, l'expressió immigrants de segona generació pertany a aquesta categoria, en la mesura que suposa que la condició d'immigrant no tan sols no es perd mai, sinó que fins i tot es transmet als propis fills. Altres vegades, el compromís serà d'actituds: valorar per damunt de l'estricta dinàmica informativa la presentació d'aspectes positius i favorables de la immigració, restringir al màxim el tractament de les informacions negatives, evitar-ne la sobrevaloració. En aquests casos, serà difícil establir mesures extremadament concretes i permanents.

Un capítol a part mereixen les línies editorials i els espais d'opinió dels mitjans de comunicació. Les opinions, òbviament, són lliures. Seria un error, a la meua manera de veure, que les línies d'opinió dels mitjans menyspreessin i ocultessin les legítimes inquietuds que una part de la població pot tenir vers la immigració i la diversitat. El risc llavors seria generar un discurs impecable, políticament correcte, en l'espai públic, mentre que per sota es podria consolidar un discurs xenòfob gairebé clandestí, sense presència als mitjans, però amb un immens ressò social. El compromís dels mitjans, pel que fa a l'opinió, no pot ser el d'ocultar i menystenir les inquietuds de la població, però sí que pot ser el d'entrar en un diàleg positiu i democràtic que eviti precisament que aquestes inquietuds legítimes degenerin en xenofòbia i racisme. En un procés d'autoregulació, em semblaria desitjable que els mitjans adquirissin un compromís públic de no alimentar en les seves línies d'opinió les actituds de refús a la immigració i a la diferència, sense ocultar els problemes, però també sense presentar com a solució un tancament que a més a

més d'indesitjable és impossible. I un compromís al mateix temps de no fer servir aquest recel per motius polítics o comercials, com un recurs populista per atreure i consolidar sectors que poden tenir inquietuds i recels respecte a la nova situació en la qual ens trobem.

En qualsevol cas, aquesta línia de l'autoregulació iniciada amb els convenis de l'any 1995 ha d'aprofundir-se; si més no en tres línies essencials:

- Redactar nous convenis que concretin més els compromisos dels mitjans en el tractament de la informació, incorporant els requeriments formulats pel Parlament de Catalunya i desembocant en un llibre d'estil més precís.

- Arribar a un pacte entre els mitjans sobre els límits de les línies editorials i d'opinió entorn de la immigració i sobre el tractament, al costat dels fenòmens generats per la immigració, dels fenòmens de refús o de recel que es puguin produir.

- Establir un mecanisme públic de seguiment i de control de l'acompliment d'aquests compromisos, per part d'un organisme neutral que faci informes públics que tots els mitjans es comprometin a escoltar i divulgar.

Evidentment, un dels problemes de l'autoregulació és el seu acompliment. La regulació feta pels poders públics a través de la llei té mecanismes per fer-se complir. Pel que fa a l'autoregulació, l'únic instrument imaginable és el d'un consell independent -en el marc del Consell de l'Audiovisual de Catalunya o del Col·legi de Periodistes- que ensenyi metafòricament la tarja groga a qui no respecti els compromisos adquirits. Tenint present que sempre poden existir mitjans que limitin els seus compromisos o que simplement no n'adquireixin. En tenen tot el dret, però el públic té també tot el dret a saber-ho.

Una coda per apuntar només una qüestió nova, que encara no té una gran presència, però a la qual caldrà atendre molt probablement en el futur: els mitjans de comunicació que tinguin com a destinataris els propis sectors procedents de la immigració o de grups culturals diferenciats. Molt sovint, mitjans finançats des dels països d'origen i que poden tenir precisament per objectiu acuirassar les pròpies comunitats per tal de dificultar-ne la integració o la relació permeable. Serà important que

aquests mitjans de comunicació participin també dels valors de respecte, convivència i no-refús que demanarem al conjunt dels mitjans que operin en el nostre territori. De moment, és tan sols una pinzellada per ser atents a un fenomen que pot arribar a existir. Més endavant, pot demanar també una actuació específica.

Encara una segona coda: la via de l'autoregulació, per tal de ser efectiva, demana que es faci en paral·lel al que podríem anomenar una pedagogia sobre els mitjans. En altres paraules, cal ensenyar a llegir els mitjans, per tal d'evitar que es projectin damunt d'ells tòpics que de vegades són els mateixos mitjans els primers en alimentar. Per exemple, és imprescindible que els receptors dels mitjans abandonin la idea d'acta notarial, de retrat fidel i detallat de la realitat. Cal també que es combatin els tòpics sobre el caràcter objectiu de la feina periodística, com si allò que és o deixa de ser notícia fos una característica de l'objecte i no una valoració del subjecte. Si no expliquem bé allò que són i que poden ser, i fins i tot que han de ser, els mitjans de comunicació per tal de fer bé la seva feina, no ens ha d'estranyar que se'ns demanin coses que no són al nostre abast o que entren en contradicció amb la nostra responsabilitat central, que és la d'informar i interpretar.

Sabem, en conclusió, que els mitjans de comunicació són avui la gran fàbrica d'estereotips, d'imatges, d'actituds i de valors que té la nostra societat. Sabem també que aquests valors no es construeixen en el laboratori dels mitjans i s'injecten a la societat, sinó que es construeixen precisament en unes relacions dialèctiques i dinàmiques. Finalment, en un àmbit democràtic, sabem que el capital més preuat dels mitjans de comunicació és la seva credibilitat, és a dir, la confiança dels seus receptors. Una confiança que exigeix oferir-los tota dada informativa que el ciutadà pugui considerar rellevant, sense censures ni autocensures. L'única forma de relacionar tots aquests requeriments socials diversos que, al voltant del fet migratori -com d'altres fets- es projecten sobre els mitjans és que aquests mitjans elaborin i publicitin els seus compromisos, els seus codis ètics, i que els compleixin, amb l'ajuda d'organismes independents que vetllin per l'acompliment. Uns compromisos ètics que, al marge de legítimes divergències polítiques, són, de fet, compromisos amb la veritat, la llibertat i la convivència. És a dir, amb la dignitat de les persones. De totes les persones.

Notes

- 1 L'Acord sobre la política d'immigració a Catalunya va ser el fruit dels treballs d'una Comissió d'Estudi sobre la Política d'immigració a Catalunya formada, excepcionalment i per primera vegada en la dinàmica parlamentària catalana, per representants de tots els grups presents a la Cambra i per una sèrie d'experts designats pel propi Parlament: Anna Cabré, Salvador Cardús, Andreu Claret, Manuel Delgado, Salvador Giner, Joaquim Giol, Carles Navales, Àngels Pasqual, Jordi Porta, José Luis Salido, Josep Maria Terricabras i Josep Ignasi Urenda. El document redactat per una ponència sorgida d'aquesta comissió va ser aprovat per la unanimitat del Parlament de Catalunya el dia 27 de juny de 2001.
- 2 La celebració dels judicis i el seu tractament per televisió. Dictamen emès pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Informe sobre el tractament televisiu del judici del crim d'Alcàsser. Barcelona, 6 d'octubre de 1997
- 3 Pla Interdepartamental d'Immigració. 2001-2004. Programa núm. 15.9 Departament de Benestar Social. Protecció de la cultura i de la imatge de la immigració en els mitjans de comunicació social. Volum primer. Pàgines 293 i 294.

Comentaris sobre el Manual d'estil periodístic relatiu a minories ètniques i noves propostes

Xavier Giró

El Manual d'estil elaborat pel Col·legi de Periodistes de Catalunya en relació amb les minories ètniques és l'objecte d'anàlisi d'aquest article. A través del comentari a cada recomanació, l'article proporciona una panoràmica sobre quines són i quines haurien de ser les rutines de producció i els criteris emprats pels mitjans de comunicació a l'hora d'informar sobre la immigració. L'autor il·lustra i contextualitza els seus comentaris sobre el Manual amb exemples de casos reals que han sortit als mitjans de comunicació respecte a la immigració.

Volria recordar l'objectiu d'aquestes Jornades: discutir la imatge que els mitjans de comunicació ofereixen de la immigració i, a partir d'aquí, ser un preàmbul per a la formulació d'un conjunt de recomanacions adreçades a l'opinió pública i als professionals de la informació.

Ja fa uns anys que el tractament de les minories ètniques, i en particular de la immigració, és una preocupació estesa entre almenys un bon grup d'acadèmics que l'han analitzat des de diferents vessants. I no ha estat menys estesa entre periodistes. Tant és així que des de fa temps la comissió de Periodisme Solidari del Col·legi de Periodistes va elaborar un Manual d'estil que, tot desenvolupant parcialment el punt 12 del codi del Col·legi de Periodistes de Catalunya -que es refereix a la discriminació per raons de sexe, raça o creences- ofereix una sèrie de recomanacions antidiscriminatòries i antiracistes, en particular.

Xavier Giró

Professor de Ciències de la Comunicació de la
Universitat Autònoma de Barcelona

Per a qui el coneix, el Manual d'estil és i ha estat en els darrers anys un instrument d'un gran valor. No només per les recomanacions que conté, sinó també pels arguments amb què les raona. S'ha dirigit tant com ha estat possible, però encara li queda territori per estendre-s'hi. Ara també és a la web, encara que com tothom sap, això no serveix de gaire si els navegants no s'aventuren per aquelles aigües.

En la seva curta vida, ha rebut crítiques i elogis, i penso que aquestes Jornades no només són una excel·lent oportunitat per repensar alguns aspectes del Manual, sinó que seria absurd obviar-ne l'existència i començar aparentment des de zero a parlar del tractament informatiu de la immigració.

Per tant, no els estranyaré que encara que pugui semblar que començo la casa per la teulada (és a dir, per l'objectiu final de les Jornades), comenci per l'esmentat Manual.

Em proposo, a continuació, comentar i discutir algunes de les recomanacions d'aquest Manual d'estil, em referiré a unes més que d'altres, i em proposo d'exemplificar-ho tant com pugui. També miraré d'ampliar-les tant com em sigui possible, discutir el seu encaix en la feina quotidiana dels i les periodistes, parant una certa atenció particular als mitjans audiovisuals; reformular-les si fos necessari, afegir altres recomanacions adreçades a l'opinió pública, a les empreses periodístiques i, eventualment, al legislador.

El Manual d'estil consta de 6 recomanacions bàsiques:

1 No s'ha d'incloure el grup ètnic, el color de la pell, el país d'origen, la religió o la cultura si no és estrictament necessari per a la comprensió global de la notícia.

La reflexió és el millor antídoto per tal de no reproduir aquests esquemes.

2 Cal evitar les generalitzacions, els maniqueïsmes i la simplificació de les informacions. Els residents estrangers no comunitaris són tan poc homogenis com els autòctons.

La millor manera de fer-ho és consultar les persones

interessades per saber com desitgen ser anomenades, com a individus o com a col·lectius.

3 No s'han de potenciar les informacions negatives ni les sensacionalistes. Cal evitar crear inútilment conflictes i dramatitzar-los. S'ha de potenciar la recerca de notícies positives.

4 Equanimitat en les fonts d'informació. Cal contrastar les institucionals i s'han de potenciar les pròpies de les minories ètniques i tenir especial cura en les informacions referides als països d'origen. Publicar les rectificacions com a elements habituals de qualitat del mitjà informatiu.

5 Responsabilització dels professionals. La importància de la ubicació física de la informació. "L'efecte dominó". Utilització del material gràfic.

6 Militància periodística: cap a una multiinterculturalitat enriquidora per a tots. La potenciació de les informacions en positiu.

Comencem per la primera recomanació

"No s'ha d'incloure el grup ètnic, el color de la pell, el país d'origen, la religió o la cultura si no és estrictament necessari per a la comprensió global de la notícia..

La reflexió és el millor antídoto per tal de no reproduir aquests esquemes"

Els autors del Manual d'estil ja posaven en relleu que en moltes ocasions aquestes dades no eren rellevants per a la comprensió de la notícia, però que en un afany per donar tots els elements a l'abast s'hi introduïen. També assenyalaven, entre altres coses, que la inclusió té a veure amb la formació d'arquetips positius i negatius, i en conseqüència, té un efecte sobre la imatge que les persones no pertanyents a minories ètniques es formen sobre tots els altres, és a dir, sobre els grups als quals no pertanyen. De forma implícita -suposo que ja tots ho tenim present- fan referència al racisme i a la discriminació.

La recomanació d'aquest punt -com també la d'altres- ha estat en ocasions qualificada de 'políticament correcta', però secundària. Però crec que hi ha raons de pes per discrepar de l'objecció.

Racisme modern

La seva rellevància és encara més palesa si ens aturem a

considerar què és el racisme modern. Coincideixo amb aquells que el defineixen com un sistema complex de desigualtat social, legítim per un determinat conjunt de creences. No ja la creença en la superioritat d'unes suposades 'races' -un concepte acientífic-, sinó del nou racisme que podem entendre com una forma de coneixement compartit. Podem dir que hi ha racisme en alguna forma de coneixement quan:

[Construcció]. Existeix la construcció d'una raça, és a dir, quan (a) algunes característiques corporals són preses com a indicador d'un grup humà i se les associa amb formes de comportament o, -i això també porta a la construcció d'una raça- (b) quan certes qualitats socials d'algunes persones són preses com a distintives d'un grup humà i els són atribuïdes com si fossin naturals. El que és determinant és la naturalització de les característiques o qualitats.

[Valoració]. La raça així construïda, en comparació amb la pròpia, és valorada negativament.

[Reforçament]. Les valoracions efectuades estan d'acord amb el discurs dominant, el reforcen, el solidifiquen i eventualment li confereixen plens poders. (Jäger, M. 1999)

La desqualificació del terme raça entre les persones cultes pot comportar la no-utilització del terme raça i la seva substitució pel terme ètnia i, en conseqüència, podríem parlar d'etnicisme. Però es tracta de la mateixa lògica (Van Dijk 2001).

Discursos entrecreuats

El conjunt de creences que legitimen el racisme es troben en el discurs i es transmeten a través d'ell. Podem tenir diverses apreciacions sobre el grau d'arrelament del racisme com a forma de coneixement a Catalunya, als Països Catalans o a Espanya i, fins i tot, podem discrepar sobre si el discurs dominant és o no racista, però estarem d'acord que existeix un o diversos corrents d'ideologia racista que justifiquen i legitimen pràctiques socials discriminatòries.

El discurs, entès com a flux de coneixement a través del temps (Jäger, S. 1999), està compost de diversos nivells (quotidià, educatiu, dels mitjans, acadèmic, etc.) i de diversos corrents i línies de desplegament -que també podem anomenar discursos-, per exemple, el discurs racista, el discurs sobre la immigració, el discurs sobre el món laboral,

el discurs sobre la delinqüència, etc. Aquestes línies s'entrecreuen i de vegades es reforcen. Per exemple, com han demostrat diverses investigacions, particularment a Alemanya, quan el discurs sobre la immigració s'entrecreua amb el discurs sobre la delinqüència, és a dir, quan es parla de delictes comesos per immigrants, es veu reforçat el discurs racista, perquè construeix 'la delinqüència dels estrangers' i suggereix que els estrangers tenen més afinitat amb la delinqüència.

Justament, per al cas dels delictes comesos per immigrants, és especialment adequada, doncs, la recomanació que ens ocupa i posa el periodista davant un dilema: Com no contribuir al reforçament del discurs racista o, si es vol, dels corrents racistes del discurs -pel fet de dir, per exemple, que un atracador és marroquí- sense alhora fallar a la veritat o deixar de donar tota la informació disponible?

De fet, el problema és com evitar la contribució al discurs racista, sense abandonar els models explicatius dels fets, particularment, l'explicació de la motivació del delictes i de les raons que han portat a la comissió del delictes. Tots els elements de la informació que es facilita formen un conjunt que normalment es complementa o, millor dit, al qual el lector busca una coherència per poder formar-se una representació mental dels fets. Així, ja en la descripció de l'autor es poden insinuar o trobar indicis de les raons que l'han portat a cometre el delictes. Si, doncs, en la descripció s'hi inclouen elements constructors de raça o ètnia en el sentit abans al·ludit, s'insinua que, almenys parcialment, aquests estan a l'arrel de la comissió del delictes. Dic parcialment perquè de vegades en les informacions hi pot haver explicacions dels perquès del delictes. I en aquest cas, l'atorgament de responsabilitat al tret ètnic és compartit, parcial. Però, quan no n'hi ha d'altre, és gairebé total. Particularment perquè es creua amb el discurs racista preexistent.

No passaria el mateix si la descripció s'atengués a detalls no valorats de forma particular com per exemple portar una camisa negra o blanca o ser un home i portar el cabell llarg o curt, com va ser en el seu moment, i en part ho és encara sota nous paràmetres.

Les investigacions, per exemple, realitzades a Alemanya sobre el tema també mostren que gairebé mai la inclusió de trets ètnics ajuda a la comprensió dels fets, més aviat la distorsiona.

Políticament correcte

Certament, no s'ha de ser 'políticament correcte' perquè sí, ni seguir aquestes pautes estrictament i cegament. Però, sobretot, no perquè no siguin útils, sinó perquè l'important és la seva lògica i aquesta encara arriba més enllà de la nomenclatura del "grup ètnic, el color de la pell, el país d'origen, la religió o la cultura". De fet, es pot indicar una adscripció ètnica només donant el nom del o de la inculpada (per exemple, 'Driss X') o fent alguna referència a la vestimenta, o a si parla bé el català o el castellà, o etc. El resultat és el mateix.

Es tracta de veure com també les informacions sobre delictes comesos per immigrants poden reduir o neutralitzar el racisme preexistent. No es tracta de ser políticament correcte en abstracte, ni de disculpar o amagar delictes només perquè han estat comesos per immigrants. No es tracta de xenofília, ni de representar els immigrants com si no tinguessin defecte de cap mena. Ni tampoc de silenciar successos (entre altres coses perquè sempre acaben sortint i intentar silenciar-los deixaria el camí obert als discursos criminalitzadors), sinó de descarregar de racisme el discurs sobre la immigració.

A llocs amb més experiències d'aquesta mena, i torno a Alemanya, la impregnació racista del discurs sobre la immigració i la delinqüència ha arribat a un punt que termes que aparentment no indiquen etnicitat han acabat per adquirir-la tantes vegades que han estat explícitament associats a una ètnia. Per exemple, si algú parla de banda de lladres de cotxes, s'associa amb polonesos; o de drogendealer amb albanesos. A falta d'un estudi particular en el nostre cas, no sé si seria gaire agosarat dir que quan algú sent o llegeix 'narcotraficant' pensa gairebé automàticament en colombians.

Reflexió, temps i recursos

Tornant al text del Manual, els i la redactora diuen en aquest punt que "la reflexió és el millor antídoto per tal de no reproduir aquests esquemes", en relació amb la tendència a destacar aspectes ètnics, en el sentit global compartit per tots els aspectes essencials, tot i que no sigui estrictament necessari.

Penso que tenen raó. El problema és que els periodistes, i particularment a ràdio i televisió, normalment no tenen temps per reflexionar; ni temps per contrastar, triar o polir

les informacions policiaques sobre delinqüència; ni la formació adequada, especialitzada per trobar i donar, per exemple, alternatives satisfactòries als perquès etnicistes de delictes o d'altres fets noticiables que sovint apareixen lligats a la religió, als costums o als hàbits d'una ètnia quan són només particulars d'algunes persones.

Hi ha casos, tret dels al·ludits sobre delinqüència, que fan palesa les dificultats d'aplicar aquesta recomanació. Per exemple, (i la formulació que faré ja va carregada o descarregada de significats), els casos de tallers clandestins de sobreexplotació al voltant dels quals es veuen persones amb trets asiàtics (i més si hi ha imatges); o d'informacions sobre discriminació femenina relacionada - encertadament o no - sovint amb diferències culturals, o dades estadístiques ofertes per institucions de seguretat ciutadana.

No n'hem de parlar, d'això? Hem de deixar de donar aquestes informacions perquè poden tenir efectes racistes o xenòfobs? Crec que no. Però tant o més important que el no és com ho fem. I per a això cal temps i preparació.

No és difícil constatar que la manca de temps i de preparació no ve imposada per la rutina productiva, sinó per la manca de recursos. El mateix és aplicable a les possibilitats d'especialització. Deixo aquí momentàniament aquesta reflexió, perquè prefereixo tomar-hi més endavant després de considerar altres punts del Manual.

Vegem la segona recomanació

Cal evitar les generalitzacions, els maniqueïsmes i la simplificació de les informacions. Els residents estrangers no comunitaris són tan poc homogenis com els autòctons.

Els manuals de periodisme televisiu nord-americà, dels quals tantes pràctiques emulem, contenen una màxima: *simplify and clarify*. Es fa difícil imaginar com es pot combatre el que gairebé és una premissa del treball periodístic en TV -i també a la ràdio- sense qüestionar el model mateix de periodisme que s'hi exerceix. Sovint, molt sovint, s'accepta no només implícitament, sinó també explícitament que en aquests dos mitjans no hi ha temps ni per a la reflexió ni per a gaires detalls. En una cadena de televisió, s'ha arribat a admetre que les informacions sobre l'ablació emeses estaven mancades de context. En una

altra cadena, les queixes per l'absència de context van ser 'excusades' per falta de temps.

Val la pena fer notar, abans de seguir amb la crítica, que la problemàtica dels informatius diaris és diferent a la d'alguns setmanals. Normalment, els setmanals disposen de més temps de preparació i d'emissió, i de vegades, fins i tot, de més dotació. No deixen de ser, però, programes esporàdics sobre immigració i de menor impacte social que els informatius diaris.

En els informatius diaris de televisió o ràdio, la curta durada dels vídeos -entre 45 i 75 segons- o els escassos minuts de les peces radiofòniques, no deixen marge per a res que no sigui simple i clar.

Desànim, cinisme, conformisme

En qualsevol cas, l'acceptació, explícita o implícita, d'un periodisme diari mal fet, potser no és un acte de cinisme, però sí un símptoma d'un cert desànim, quan no de conformisme claudicant o d'una certa irresponsabilitat.

És una postura que em recorda un estudi -no diré ara aquí de qui- que vaig llegir no fa gaire sobre la cobertura dels fets del 12 d'octubre de l'any 1999. L'autor deia:

"Responent, doncs, a la pregunta que se'ns feia inicialment de si hi havia indicis de negligència per part dels periodistes i els diaris i si, en definitiva, s'havien vulnerat determinats punts del Codi deontològic, hem de concloure que, la manera com la premsa ha tractat els esdeveniments del barri de Sants no és precisament un cas atípic. Efectivament, es podria afirmar que hi ha una sèrie de punts del Codi deontològic que es poden trobar vulnerats, però, aquesta conclusió, per sí sola no té pes, cal comparar-la amb el tractament d'altres notícies semblants. En fer-ho, ens adonem que cada dia i en cada diari i en notícies diferents es poden observar, en un lloc o altre, indicis que vulneren el Codi deontològic. En aquest sentit recorda les inspeccions d'Hisenda: sempre troben alguna cosa que es podria fer millor; o els requisits per a l'obertura d'un local comercial: que sempre queda alguna cosa per a fer".

Tota una conclusió edificant.

Bones intencions i estereotips

Afortunadament, sembla que estem força lluny de

simplificacions tòpiques i negatives com 'els moros són bruts', o 'els xinesos són mafiosos'. Uns estudis fets per encàrrec precisament del CAC sobre la imatge de les minories a la televisió (E3/1999) han pogut constatar "que existeix una real preocupació en totes les cadenes per eliminar amb exquisidesa qualsevol rastre de llenguatge que pogués semblar xenòfob; que moltes produccions i molts programes expressen aquesta preocupació i tenen una alta qualitat, i això és encara més patent en les produccions pròpies de les televisions analitzades; s'ha constatat que es realitza un seriós esforç per presentar una visió positiva dels valors culturals i humans d'aquestes minories".

Els mateixos estudis, però, constataren també que:

"El discurs televisiu referent a les minories ètniques tendeix a reproduir una sèrie d'estereotips basats en l'etnocentrisme i en un cert paternalisme."

"Les realitats presentades, en general, fan referència a situacions dramàtiques però no expliquen dades econòmiques o culturals, excepte per accentuar el dramatisme o l'exotisme. Així mateix, les ètnies apareixen a les televisions com a ètnies diferenciades, per parlar exclusivament de problemes que es podrien considerar ètnics."

És cert també que la presència de les minories no s'ha normalitzat informativament i que no se'n parla quan es parla de "literatura, urbanisme o medi ambient, tot i que, a casa nostra, també hi ha llicenciats universitaris gitanos [els estudis incloïen també el cas d'aquesta minoria], magrebins o negroafricans". Però, sense disculpar que no es parli dels casos normalitzats, la situació de les minories, particularment de les immigrants, tampoc no està socialment i políticament normalitzada.

Els estudis encarregats pel CAC coincideixen amb l'estimació dels autors del Manual, segons la qual persisteix una certa tendència a etnificar la realitat social. Ara bé, això no reflecteix només un aspecte negatiu. És cert que els diversos col·lectius d'immigrants són tan diversos com la societat de rebuda i, per tant, algunes generalitzacions en alguns contextos són simplificadores en excés i, consegüentment, deformatives i desinformatives. De fet, aquesta societat de rebuda ja té incorporats diversos sectors

d'immigració que de facto la fan més diversa.

Però això no ens ha de portar a evitar sistemàticament les denominacions col·lectives. Per què? Doncs, perquè hi ha contextos en què tots els individus d'un grup minoritari són susceptibles de patir discriminació pel fet de pertànyer-hi. I llavors serà pertinent utilitzar el terme col·lectiu. És el cas dels marroquins a Ca n'Anglada o dels de les comunitats a qui se'ls posen impediments per construir una mesquita.

És veritat que sovint les informacions en què apareixen els immigrants són relatives a conflictes. Però no podem deixar de parlar dels conflictes. Són els motors del canvi. Una altra cosa és com en parlem, d'això ens n'ocuparem més endavant. Pel que fa a aquest apartat, l'important és identificar amb precisió els actors i a vegades un dels actors és un dels col·lectius tractats.

A vegades és clar qui és l'agressor i qui és l'agredit. Si la o les persones agredides ho han estat en funció de la pertinença a un grup diferent a la majoria, la generalització és pertinent. En aquests casos, el perill de la generalització només existeix quan l'agressió ha estat independent de la seva pertinença a un col·lectiu [la qual cosa, és cert, no sempre és fàcil de dilucidar].

Ja que hem entrat en la identificació dels actors, encara que aparentment surti del tema cal esmentar com va ser descrita la part agressora en la Cobertura dels atacs racistes a Ca n'Anglada (estiu de 1999). Hi va haver diaris, televisions i ràdios que van identificar com a agressors 'el barri de Ca n'Anglada' o 'els veïns de Ca n'Anglada'.

En primer lloc, de veïns ho eren tant els agressors com els agredits. En segon lloc, no tots els veïns (tret dels d'origen estranger) van ser agressors. La generalització que suposa identificar tot el barri o tots els veïns d'origen no marroquí com a agressors, a part de ser falsa, no contribueix precisament a resoldre ni reduir el conflicte. Sobre això també hi tornarem més endavant.

Hi ha un altre aspecte en relació amb les generalitzacions que tan sols voldria esmentar, malgrat que obre tot un escenari propi que desborda aquesta ponència. No només els immigrants són diversos, sinó que dins d'un mateix grup hi ha una 'petita' diferència que sovint queda amagada per l'ús del masculí plural com a plural genèric. La problemàtica social de les dones immigrants hauria de ser, i crec que comença a ser-ho, motiu d'atenció per als mitjans.

El que he dit fins ara en aquest apartat no entra en

contradicció amb la recomanació del Manual quan proposa de preguntar a les persones implicades com desitgen ser anomenades, tant individualment com col·lectivament, però sí que hi introdueix una matisació. A saber, de forma particular en els casos de conflictes, la responsabilitat de descriure amb precisió els actors -agressors i agredits- correspon a la feina periodística. Els actors, uns i altres, tindran interès a autodescriure's de la forma que més els beneficiï i per això mateix la decisió periodística ha de ser independent (que no necessàriament imparcial).

Una qüestió crucial, que explica alguns dels símptomes anteriors de desànim, apareix quan l'animat/da reporter demana una setmana o quinze dies que li són necessaris per fer un reportatge en profunditat, per fugir de la simplicitat i la generalització, i la resposta és persistentment negativa. De nou, la qüestió dels recursos.

Passem a la tercera recomanació

No s'han de potenciar les informacions negatives ni les sensacionalistes. Cal evitar crear inútilment conflictes i dramatitzar-los. S'ha de potenciar la recerca de notícies positives.

La primera frase i la tercera són prou explícites: no s'han de potenciar les informacions negatives ni les sensacionalistes i s'ha de potenciar la recerca de notícies positives. La qüestió que així es planteja és per què els mitjans de comunicació, en general, en potencien unes i no unes altres, i no només en el discurs sobre la immigració o les minories en general, sinó amb tota mena de temes.

De fet, constatar que és habitual correspon a la mena de comentari que segueix a múltiples retrets que es fan als mitjans en relació amb la cobertura de camps molts diversos. Potser, doncs, que comencem a pensar com remodelar, reconduir, o potser invertir en alguns camps aquesta mena de lògica negativista tan implícitament acceptada. Però abans, seguim amb el comentari de la tercera recomanació.

La resposta a per què els mitjans sovint potencien les informacions negatives i sensacionalistes i no les positives no és simple ni única. La predilecció per aquest tipus d'informacions respon de forma combinada a diversos elements, que varien en funció de la temàtica. Per exemple, en el cas de la política hi ha una coincidència en línies generals amb un tractament negatiu, tret de la fàcil

publicació o emissió de notícies positives sobre el poder polític més afí a la direcció del mitjà de comunicació. Cosa tan comuna, altrament, que ja no sorprèn a ningú.

La lògica dels costos i els beneficis

Com que la casuística és àmplia i no és el moment d'esgotar-la, voldria només com a exemple assenyalar que el tractament informatiu dels accidents de cotxes és una mostra de la lògica comuna que redunda amb insistència en molts altres casos. I, que si més no opera com un filtre per decidir quins temes es cobreixen i quins no. Quina explicació hi ha perquè, continuament, les televisions ofereixin informacions sobre accidents de carretera? Són extremadament econòmics i reuneixen els elements considerats essencials en televisió (tenen imatges espectaculars, sorprenents, amb un gran rendiment emocional).

Cobrir un accident -superficialment, clar- és la cosa més senzilla i barata de fer. No cal cap preparació específica, si no es tracta d'una veritable catàstrofe, perquè la superficialitat del que ocorre omple l'espai i el temps necessaris per fer un vídeo d'un informatiu. Què ha passat? L'accident, les imatges. Qui ha estat? Els morts. On ha estat? On sigui. Quan? Si fa poc, millor. Com ha estat? Aquest cap aquí, aquell cap allà. I el perquè? Si hi ha sort es pot especular, i si no vés a saber.

L'espectacularitat destaca per ella mateixa, i els fets negatius també. A més, i aquí torna a fer aparició l'economia, ambdues característiques tenen gairebé sempre assegurats alts índexs d'audiència i això significa més ingressos.

Paradigma crític

Des d'un punt de vista crític, els mitjans de comunicació de masses es preocupen més pel que no rutlla que pel que rutlla i és força d'esperar que així sigui en relació amb qui ocupa els llocs de poder. Respon a una concepció progressista dels mitjans de comunicació -control del poder, de les seves promeses, de la seva eficiència, del servei als ciutadans, etc.- que, això no obstant, si es queda aquí, perd de vista la responsabilitat dels mitjans com a productors de discurs i, per tant, coconstructors de la representació mental de la realitat i, consegüentment a través d'aquesta funció, com a codeterminadors de les accions que la transformen, per tant, també en cotransformadors. De fet, el discurs és

part i alhora eina de transformació de la realitat.

El paradigma crític ja fa temps que s'ha ampliat amb aquesta nova concepció tant en el món acadèmic com en força sectors professionals, però no està encara prou estès. D'altra banda, la lògica econòmica de les empreses privades o públiques s'hi contraposa. No tant segurament pel que fa a les idees expressades públicament pels seus caps, però sí a l'hora de passar a invertir els recursos necessaris per treballar amb una altra lògica.

Perills d'una altra lògica

L'esforç per trobar i difondre notícies positives i no potenciar-ne de negatives al meu entendre comporta, com a contrapartida, el perill de caure en un cert paternalisme. Vegem-ne dos exemples.

Cas a) Es pot fer notícia de la troballa i el retorn al propietari d'una cartera amb dos milions de pessetes. I es pot dir, o no, i en graus diversos d'èmfasi, que qui la va trobar i la va tornar era una persona marroquina.

Cas b) Es podia o no informar de com funcionaven les cues de regularització. De com unes quantes persones ocupaven els primers llocs i els venien per sumes considerables de diners.

Per al primer cas, el dels dos milions, convindrem que si es presenta amb tota la bona intenció del món, si es vol com a notícia que 'un' marroquí ha trobat i ha tornat la cartera, permet, primer, una lectura paternalista i, segon, una lectura racista: és notícia perquè és l'excepció.

En el segon cas, com informar de la 'mafieta' integrada també per immigrants que s'aprofiten immoralment dels altres muntant aquell negoci? Informar d'això pot contribuir a acabar amb l'abús i també pot contribuir a fomentar una imatge negativa dels sol·licitants de la regularització.

Totes dues informacions s'han de poder donar, però de tal manera que si no es té cura de com es fa, de què es tria com a element noticiable, de què es posa en primer pla i què en segon pla, el resultat pot ser desastrós. Per fer-ho de forma no discriminatòria, no racista, cal preparació i temps. Vostès em sabran dir si aquest dos béns són o no escassos en l'economia política dels mitjans de comunicació.

No tot és desastrós, ni molt menys. Hi ha nombrosos exemples d'informacions fetes, per entendre'ns, en conso-

nància amb el que recomana el Manual. Per exemple, en els reportatges sobre educació i immigració. N'hi ha molts d'altres, per descomptat. Em voldria, però, aturar només un moment en un tipus diferent i particular. En aquelles informacions que expliquen que Europa necessita tants milers d'immigrants, o que les pensions o la seguretat social no aguantaran si no s'incorporen 'x' milers o milions d'immigrants a Europa.

És positiu l'esforç que pot subjaure en aquest tipus de peces informatives per oferir una imatge positiva de la immigració. No obstant això, s'ha de vigilar, subministrant el context adequat, que el producte resultant no comporti una visió utilitarista de la immigració: és bona mentre en traiem profit!

Conflictes, sí

També guiats per la voluntat de normalització, els autors del Manual diuen que cal evitar crear inútilment conflictes i dramatitzar-los. Hi estic d'acord. Ara bé, aquesta recomanació convergeix -no és que coincideixi, sinó que convergeix- amb els resultats de diversos estudis sobre el tractament de les minories i també amb la queixa expressada nombroses vegades per representants d'immigrants o d'organitzacions solidàries, en el sentit que gairebé només es parla d'immigrants quan es tracta de conflictes. Crec que també força periodistes hi estan d'acord.

Convergeixen, però són diferents. Si no les distingim podríem estar temptats a amagar o minimitzar conflictes existents. Sobre que no és necessari crear conflictes i dramatitzar-los no hi ha disputa. Sobre l'altra qüestió potser sí.

De conflictes, n'hi ha i molts. Des de la Llei d'estrangeria fins als sous que reben els immigrants passant per tota una varietat de situacions de discriminació. Tant de bo no hi haguessin motius perquè s'obris un conflicte. Però mentre hi hagi motius, hi haurà conflictes i es manifestaran com a tal. Si no ho fan, pitjor, un dia explotarà la caixa dels trons i ningú sabrà d'on els ha vingut. És més, si les persones preocupades per un periodisme no discriminatori no se n'ocupen, deixarem el camí lliure perquè ho facin altres, amb tots els riscos que això comporta.

Com els tractem

Un cop acceptat que hem de tractar els conflictes i les seves arrels, el problema resideix en com ho fem. Les qüestions crucials són:

- Com descrivim els actors? Quins actors són principals, quins secundaris? Quins actius? Quins passius?
- Com descrivim el problema? Està correctament analitzat?
- Com es descriuen les seves accions? Se n'omelen?
- Quines fonts fem servir? Qui citem? Com presentem les cites?

Sobre cada un d'aquests punts es podria desenvolupar un nou comentari, però em constrenyeré aquí a fer unes consideracions generals i després, al fil del darrer punt -les fonts- faré una recomanació.

Primer, la consideració general. Quan els actors d'un conflicte en parlen, segueixen el que Van Dijk anomena 'quadrat ideològic', és a dir:

- Emfasitzen les qualitats positives pròpies, els èxits, les seves accions, i les dels seus aliats.
- Mitiguen -i si poden silencien- les qualitats positives dels contrincants, de les seves accions i de les dels seus aliats.
- Mitiguen -i si poden silencien- les qualitats negatives pròpies, els fracassos, les derrotes, les seves accions negatives i les dels seus aliats.
- Emfasitzen les qualitats negatives dels contrincants, els fracassos, les derrotes, les accions negatives d'aquests i dels aliats d'aquests.

En vista de com l'estratègia comunicativa dels actors impregna el seu discurs sobre els diferents aspectes del conflicte, s'han de disparar totes les alarmes periodístiques per evitar que el discurs periodístic, que necessàriament ha de tractar amb els actors, es converteixi en un instrument de reproducció i reforçament de la discriminació i del racisme.

Les alarmes afecten múltiples nivells, com per exemple, les tries lèxiques (és el cas de la coneguda inconveniència d'usar el terme 'il·legal'), l'argumentació, l'estilística, etc. D'aquí que els autors del Manual cloguin aquesta recomanació dient:

"Cal desterrar termes que ens hem acostumat a veure habitualment en els mitjans de comunicació. Relacionar directament termes com invasió, brot, allau o grans onades amb grups o individus immigrants, perjudica sensiblement la imatge social dels residents estrangers no comunitaris.

Un altre dels nivells d'alarma és el de les fonts d'informació.

La quarta recomanació

Equanimitat en les fonts d'informació. Cal contrastar les fonts institucionals i s'han de potenciar les pròpies de les minories ètniques i tenir especial cura en les informacions referides als països d'origen. Publicar les rectificacions com a elements habituals de qualitat del mitjà informatiu.

Pel que s'acaba d'argumentar sobre la conducta dels actors en els conflictes, especialment si tenim en compte que alguns disposen de poder i altres no, resulta inapel·lable la recomanació d'equanimitat en les fonts.

El Manual afirma, en l'argumentació d'aquest punt, que les fonts més consultades quan es cobreix una informació relativa a una minoria ètnica o a un col·lectiu d'immigrants són, per aquest ordre: ministeris, experts en immigració, serveis socials, ONG, forces de seguretat, ajuntaments, etc.

La primera pregunta és, encara és així? Ha empitjorat? Ha millorat? Els testimonis que jo he recollit són de dos tipus. Per una part, en relació amb la cobertura dels desallotjaments que van començar a plaça Catalunya, la jerarquia de fonts continua sent més o menys igual, amb una clara seqüència de l'ordre de prioritats: primerament, la Delegació del Govern, després la Generalitat i, en tercer lloc, l'Ajuntament. Curiosament, de les tres institucions la més propera als immigrants és la tercera, ho dic, si cal matisar-ho, tant en negatiu com en positiu.

Per altra part, les estimacions sobre les dificultats d'accés a portaveus, interlocutors o representants dels col·lectius d'immigrants oscil·len entre qui no percep una especial dificultat, en general, però sobretot en programes no diaris, i qui justament nota les dificultats d'accés i de relació quan es tracta sobretot de programes diaris.

D'entrada, els periodistes no es veuen especialment empesos a obtenir fonts adequades si aquestes no són valorades a les redaccions de TV. La feina quotidiana empeny a fer vídeos més que no a fer-los de qualitat informativa. Vídeos àgils, d'impacte i curts.

Raons no unívokes

De tota manera, les explicacions d'aquestes dificultats tampoc són unívokes. Oscil·len des de les raonables prevencions de qui està acostumat que només li truquin quan hi ha disputes, fins a les diferents maneres d'entendre